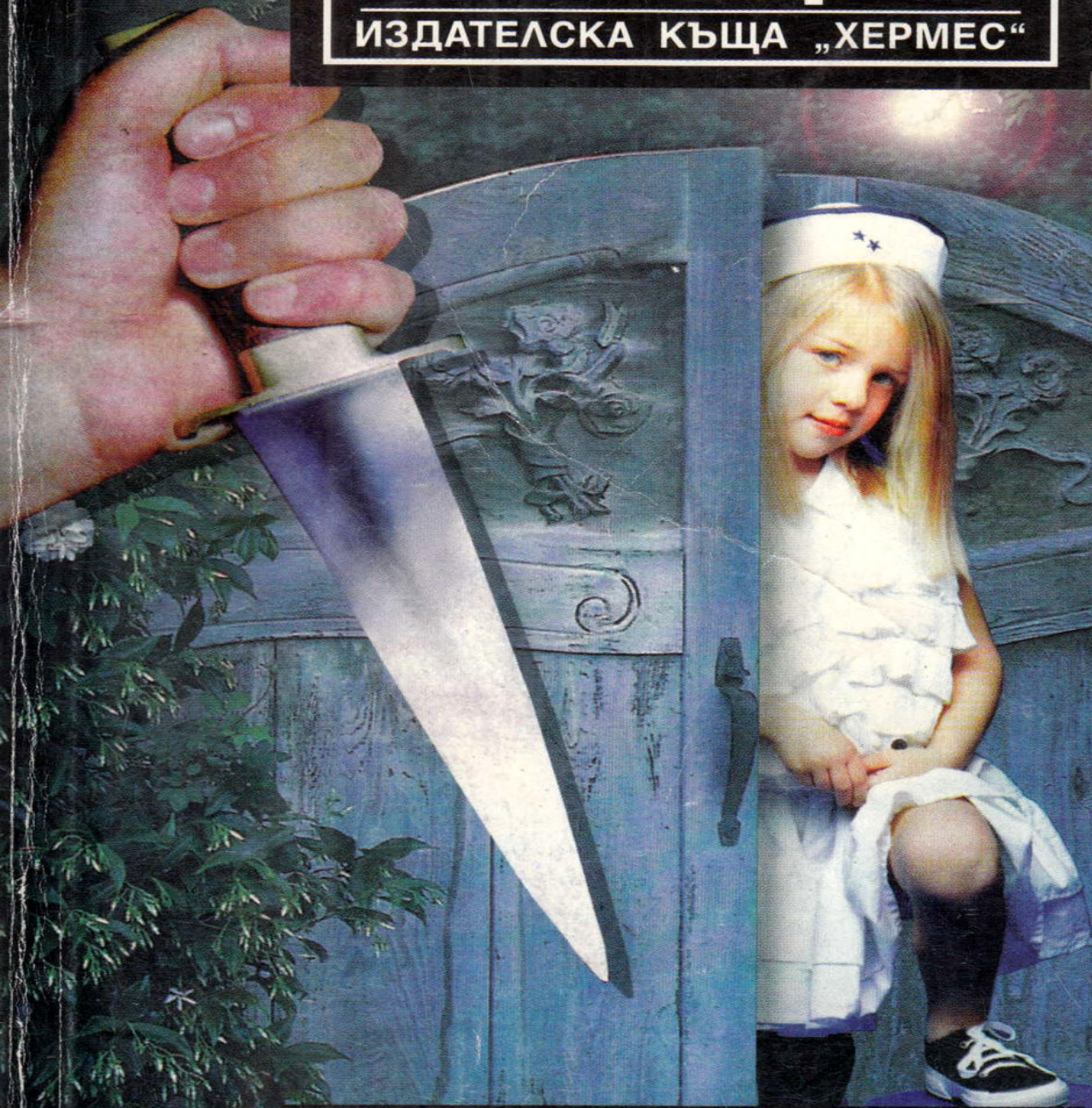

ДЖОНАТАН КЕЛЕРМАН САМОЗАЩИТА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

ТОПИ
ТРИДЪР

ДЖОНАТАН КЕЛЕРМАН САМОЗАЩИТА

Перевод: Илия Гюдев

chitanka.info

Като съдебен заседател в труден процес за сериен убиец, Луси Лоуел преживява травма, която се превръща в постоянно измъчващ я кошмар: малко дете в гората през нощта, свидетел на странен, насилствен акт.

Детективът Майло Стърджис насочва Луси за помощ към известния психиатър Алекс Делауер, който предполага, че това е може би детския ѝ спомен за нещо твърде реално. Нещо като убийство...

*На дъщеря ми Илана —
изящен и възшебен разум, прекрасен дух,
в който — винаги! — звучи музика.*

1.

Усмиваше се, както обикновено.

От креслото ѝ се откриваше красива панорама към океана. Тази сутрин той бе като нагънато сребристо платно, позлатено от лъчите на изгряващото слънце. Тройка пеликани плавно летяха над вълните. Съмнявах се, че тя изобщо забелязваше всичко това.

Размърда се в креслото, опитвайки да намери удобна поза.

— Добро утро, Луси.

— Добро утро, доктор Деллауер.

Дамската ѝ чанта бе оставена до нозете ѝ — огромна ръчно плетена торба от конопени конци с кожени презрамки. Носеше бледосин памучен пуловер и плисирана розова пола. Косата ѝ бе с цвета на еленова козина и стигаше до раменете, където краищата ѝ се извиваха в меки букли. Слабото ѝ лице бе осеяно с бледи лунички; имаше широки скули и приятни черти, над които се открояваха огромни кафяви очи. Изглеждаше по-млада от двадесет и пет.

— Така — каза тя, свивайки рамене, все още с усмивка на лицето.

— Така.

Усмивката угасна.

— Днес искам да говоря за него.

— Добре.

Прикри с ръка устата си, после отдръпна пръсти от лицето.

— За нещата, които правеше.

Кимнах мълчаливо.

— Не. Нямам предвид онова, което вече сме обсъждали. А неща, за които не съм говорила досега.

— За подробностите.

Стисна устни. Едната ръка лежеше в скута ѝ, пръстите ѝ започнаха да барабанят.

— Не можете да си представите.

— Четох протоколите от съдебния процес, Луси.

— Всичките ли?

— И подробностите, свързани с местопрестъплението. Свидетелските показания на детектив Стърджис. — „Както и подробностите, споделени в частен разговор с него.“

— О!... В такъв случай, предполагам, наистина сте в течение. — Обърна очи към океана. — Надявах се, че ще успея да преживея всичко сама, но с изненада установих, че непрекъснато мисля за това.

— Сънищата?

— Не, това са мисли, които ме будят нощем. В съзнанието ми се появяват картини, когато съм на работа, докато гледам телевизия, по всяко време.

— Картини от процеса?

— Най-лошото от процеса — онези фотосвидетелства. Или непрекъснато изплуват пред мен различни лица: родителите на Кери Филдинг, съпругът на Ана Лопес. — Извърна поглед. — Неговото лице. Струва ми се, че изживявам всичко отново.

— Не е минало много време, Луси.

— Два месеца не са ли много време?

— Не и за онова, през което премина.

— Предполагам. През цялото време, докато седях на пейката на съдебните заседатели, имах чувството, че съм сред бунище за токсични отпадъци. Колкото по-тежки ставаха свидетелските показания, той сякаш повече им се наслаждаваше. Играта с втрещените погледи... онези глупави сатанински татуировки по ръцете му. Сякаш ни предизвикваше да проумеем колко е лош. Като че ли ни предизвикваше да го накажем.

Усмихна се кисело.

— Ние приехме предизвикателството достойно, нали? Мисля, че имахме привилегията да го изпратим в затвора. Защо тогава не се чувствам привилегирована?

— Крайният резултат може да е достоен, но пътят до него...

Поклати глава, сякаш не бях разбрал думите ѝ:

— Той се е изходил върху тях. Вътре в тях. След като... дупките, които правел в телата им! — Сълзите изпълниха очите ѝ. — Защо?

— Не съм в състояние да дам дори бегло обяснение на действията му, Луси.

Известно време запази мълчание.

— За него всичко е било голяма игра. В някои отношения беше като пораснало дете, не мислите ли? Превръщал е хората в кукли, за да може да си играе с тях... Някои деца играят по този начин, нали?

— Ненормалните деца.

— Мислите ли, че е бил малтретиран, както самият той твърдеше?

— Няма свидетелства, които да го потвърждават.

— Да — продължи тя, — но все пак. Как човек би могъл... Възможно ли е да е бил в някакво особено състояние, раздвоение на личността, както твърдеше онзи психиатър?

— За това също не съществуват доказателства, Луси.

— Зная, но вие как мислите?

— Считам, че налудничавото му поведение по време на процеса целеше да бъде признат за невменяем.

— Значи считате, че разсъдъкът му е здрав?

— Не зная дали „здрав разсъдък“ е най-точният израз, но със сигурност не беше с психични отклонения, нито пък е пленник на неконтролируеми пристъпи. Съзнателно е вземал решение за онова, което е правел. Харесвало му е да причинява болка.

Докосна мократа си буза.

— Не мислите ли, че е бил болен?

— Не, доколкото не е предприел лечение с лекарства, хирургическа интервенция или дори психотерапия. — Подадох ѝ салфетка.

— Значи смъртта е била необходимост.

— Необходимост е да го държим далеч от нас и от другите хора.

— Е, това поне направихме, нали? Районният прокурор каза, че ако изобщо някой влезе в газовата камера, то това ще е той. — Засмя се нервно.

— Това притеснява ли ви? — попитах аз.

— Не... може би. Не знам. Искам да кажа, че дори да бъде пратен в газовата камера, аз няма да съм там и да гледам как се задушават. Заслужава го, но... Притеснява ме планираността във всичко. Да зная, че в определен ден, в точен час... Но бих ли постъпила по друг начин? Каква алтернатива бих имала? Да му оставя възможност да се измъкне от затвора и отново да върши онези неща?

— Правилният избор също може да е мъчителен.

— Вярвате ли в необходимостта от смъртното наказание?

Няколко минути мълчах замислено, опитвайки се да формулирам отговора си. Обикновено избягвах да намесвам мненията си в терапевтичните сеанси, но този път подобно въздържане щеше да е грешка.

— Споделям вашето виждане, Луси. Мисълта, че нечия смърт се планира, ме смущава и не би ми било лесно да натисна копчето. Но разбирам, че съществуват случаи, при които това е най-добрият избор.

— И в какво ни превръща такъв избор, доктор Делауер? В лицемери?

— Не. Просто в хора.

— Не стигнах бързо до решението с газовата камера. Всъщност бях против това. Но останалите непрекъснато ме тласкаха към крайно решение.

— Тежко ли ви беше?

— Не, не се държаха неприятно или пък враждебно. Просто бяха настоятелни. Непрекъснато повтаряха аргументите си и се взираха в лицето ми, сякаш бях глупаво дете, което накрая ще се съгласи. Затова предполагам, че трябва да се запитам дали решението не бе взето отчасти под влияние на външен натиск.

— Както сама казахте, каква алтернатива бихте имали?

— Предполагам, че е така.

— Съзирате противоречие, защото сте морален човек — казах аз.
— Вероятно затова образите от процеса са започнали да изплуват отново в съзнанието ви.

Изглеждаше объркана.

— Какво искате да кажете?

— Може би на този етап за вас е потребно да помните какво точно е извършил Швант.

— За да убедя себе си, че съм постъпила правилно?

— Да.

Това сякаш я успокои, но сълзите ѝ не спряха още известно време. Салфетката в ръката ѝ бе прогизнала, подадох ѝ друга.

— Всичко се свежда до секса, нали? — В гласа ѝ прозвуча внезапен гняв. — Извличал е наслада от болката на жертвите си. Всички показания, изложени от защитата, че е бил обзет от неконтролируеми пристъпи, бяха пълна нелепица... Онези нещастни

жени, стореното им от него... Господи, защо започвам деня си с такъв разговор?

Погледна часовника си.

— По-добре да тръгвам.

Часовникът над камината показваше, че остават петнадесет минути до края на сеанса.

— Разполагаме с още време.

— Знам, но ще възразите ли, ако тръгна малко по-рано? Напоследък всичко се затлачи. Бюрото ми е... — Направи физиономия и извърна лице.

— Какво е бюрото ви, Луси?

— Щях да кажа — пълна бъркотия. — Смях. — Преживяното ме е променило значително, доктор Деллауер.

Протегнах ръка и докоснах рамото ѝ.

— Дайте си малко време, Луси.

— Сигурна съм, че имате право... Време. Иска ми се денонощието да имаше тридесет и четири часа.

— Забавяне в работата?

— Не, наваксах забавянето първата седмица след като започнах работа отново. Но натоварването ми се струва по-голямо. Непрекъснато ми носят нови документи, сякаш ме наказват за нещо.

— За какво?

— Заради трите месеца отсъствие. По закон компанията бе длъжна да ми разреши този отпуск, но това не ги зарадва никак. Когато показах съдебното известие на шефа си, той ме посъветва да се измъкна по някакъв начин. Не го направих. Считах, че е важно. Не знаех в какво дело ще бъда съдебен заседател.

— Ако знаехте, щяхте ли да се опитате да се измъкнете?

Замисли се.

— Не знам... Както и да е, сега трябва да следя и поддържам счетоводната документация по осем нови корпоративни сметки. Преди такова натоварване имаше само в сезона за данъчно приключване.

Повдигна рамене и се изправи. Зад нея пеликаните се стрелнаха едновременно към водната повърхност.

Когато стигнахме до вратата, Луси попита:

— Напоследък виждали ли сте детектив Стърджис?

— Срегнахме се преди няколко дни.

— Как е той?

— Добре.

— Приятно момче. Как успява непрекъснато да се справя с подобни ситуации?

— Не всички случаи са като „Швант“.

— И слава богу! — Полата ѝ стоеше добре, но тя продължаваше да я придърпва, приглаждайки тънкия плат върху стегнатите тесни хълбоци.

— Сигурна ли сте, че желаете да тръгнете по-рано, Луси? Стигнахме до неща, които са доста обезпокояващи.

— Знам, но ще се справя. Обсъждането им ме накара да се почувствам по-добре.

Излязохме от къщата и минахме по пешеходния мост към входа на имението. Повдигнах резето и се озовахме на Тихоокеанската крайбрежна магистрала. На север от плажовете на Малибу движението бе малко — няколко автобуса, пътуващи по редовните линии от Вентура, и товарни камиони, носещи се с грохот към Окснард. Но редките коли, които минаваха, префучаваха с рев край нас и едва успях да я чуя, когато отново ми благодари.

Наблюдавах я как се качва в малкия син „Колт“. Двигателят запали, гумите превъртяха на място и въздухът замириса на нагрят каучук.

Върнах се в къщата и отметнах сеанса.

Четвърти сеанс. За пореден път обсъждане на престъпленията, извършени от Швант. Говорехме за процеса, за жертвите, но не и за сънищата, станали причина за първото ѝ посещение при мен.

Бях ги споменал първия път, но тя побърза да смени темата и аз не настоях. Може би бяха се разрешили, след като тя успя да превъзмогне част от изпълнителите я страхове.

Включих машината за кафе, излязох на верандата и се загледах в пеликаните, мислейки за тримесечното ѝ присъствие в ложата на съдебните заседатели.

Деветдесет дни в бунице за токсични отпадъци. И всичко само защото не ядеше месо.

— Пълна вегетарианка — беше ми казал Майло, отпивайки от чашата със скоч.

После изсумтя.

— Защитата считаше, че няма да ѝ стигне кураж да изпрати онова лайно в боядисаната в пролетно зелено стая — каза.

Изсмя се неприятно, допи своя „Чивас“ и прокара ръка по лицето си, сякаш го миеше без вода.

— Лошо предположение. Не че има изгледи скоро да глътне ампулата с цианкалий — при купищата документи, които непрекъснато размахват наоколо.

Бе доста пийнал, но се държеше. Беше един часът след полунощ и се намирахме в полупразен коктейлбар, в полупразен небостъргач в административния център, на няколко преки от Съдебната палата, в която се водеше делото срещу Джоуб Роланд Швант. Цели три месеца Швант бе хвърлял похотливи погледи, хилил се бе, човъркаше си носа, изцеждаше пред всички младежките си пъпки и дрънчеше с вериги.

Пресата превръщаше всяка негова мимика в сензация и Швант не скриваше удоволствието си от оказаното му внимание. Беше го обикнал почти колкото болката, която причиняваше на жертвите си. Процесът за него бе като обилен десерт след десетмесечен кървав пир.

Голфиста.

Колкото по-потресаващи ставаха разкритията на свидетелите, толкова по-самодоволен изглеждаше той. След прочитането на смъртната присъда Швант разкопча панталоните и се опита да покаже гениталиите си на близките на жертвите.

— Никаква риба — продължи Майло, след като остави празната чаша на бара. — Никакви яйца, нито млечни продукти. Само плодове и зеленчуци. На такива как им казват — *веги*?

Кимнах.

Барманът беше японец, както и по-голяма част от клиентите. Предлаганата храна бе смесица от ястия със соев вкус, увити във водорасли кисели краставички и ориз и миниатюрни скариди. Разговорите бяха тихи и въпреки че Майло говореше ниско, гласът му ехтеше:

— Много от добронамерените хора са само въздух под налягане, но в нейния случай човек се убеждава, че не става въпрос за поза.

Истински тих, нежен глас. Красива е, но не го демонстрира. Познавах момиче като нея в гимназията. Стана монахиня.

— Луси изглежда ли ти като монахиня?

— Кой съм аз, че да ти кажа?

— Доста добре преценяваш характерите.

— Така ли мислиш? Е, не знам нищо за интимния ѝ живот. Не знам много за нея, освен че има кошмари.

— Неомъжена ли е?

— Така каза.

— Ами приятел има ли?

— Не е споменавала. Защо?

— Задавам си въпроси относно опорите в живота ѝ.

— Каза, че майка ѝ е починала и че не се вижда с баща си.

Относно личните си контакти, струва ми се, че е тип „госпожица Самотна“. Вероятно това е едно от нещата, които екипът на защитата е харесал у нея.

— Как обвинението не я е елиминирало?

— Зададох същия въпрос на Джордж Върдуел. Каза, че според него външният вид лъжел и че има вътрешна твърдост, която щяла да ѝ помогне да вземе правилното решение.

— Ти имаш ли същото усещане за нея?

— Да, чувствам го. Има... някаква здрава сърцевина. Нали знаеш стария виц за консерватора, който бил заблуден либерал? Останах с впечатление, че е човек, преживял тежки промени.

— Как си изкарва прехраната?

— Жонглира с цифри за една от големите счетоводни компании в Сенчъри Сити.

— Експерт-счетоводител?

— Деловодител.

— Спомена ли за друг проблем освен кошмарите?

— Не е. А за тях спомена, защото ѝ казах, че има уморен вид, а тя отвърна, че напоследък не спи пълноценно. Поканих я да хапнем пай и тогава ми разказа за тях. След това побърза да промени темата. Реших, че е нещо лично и не настоях. При следващото си обаждане пак ми прозвуча уморено и ѝ предложих да се срещне с теб. Отвърна, че ще помисли. След това каза: „Добре, ще го направя“.

Извади цигара от джоба си, повдигна я към светлината и я прибра обратно.

— Някой от другите съдебни заседатели има ли проблеми? — попитах аз.

— Тя е единственият, с когото съм се срещал.

— Как стана така, че Луси се свърза с теб?

— Оглеждах съдебните заседатели, както обикновено, и погледите ни се срещнаха. Бях я забелязал преди: имаше вид на човек, който работи много. После, когато застанах на свидетелската трибуна, забелязах, че ме наблюдава съсредоточено. Напрегнато. След това погледите ни непрекъснато се срещаха. В последния ден от процеса съдебните заседатели бяха отведени под охрана в задното помещение, а аз също бях там. Махна ми с ръка. Погледът ѝ бе пълен с тревога. Почувствах, че ме моли за нещо, затова ѝ дадох визитната си картичка. Три седмици по-късно телефонира в участъка.

Притисна длан към бара и се загледа в изпъкналите стави на пръстите си. С другата ръка подпря масивната си челюст, силните пръсти подръпваха кожата към якия му врат. На леденосинята светлина на бара лицето му изглеждаше като мрачна маска, а черната коса хвърляше сянка над челото му.

Майло изсумтя:

— Как напредва къщата?

— Бавно. Много бавно.

— Нови проблеми ли?

— Тази седмица мазачите измазаха част от стените и откриха електрическата инсталация, а водопроводчиците съсипаха подовата настилка.

— Съжалявам, че Блинкъл не работи докрай.

— Беше достатъчно компетентен, но не бе на разположение.

— Не го бива толкова като ченге — продължи Майло. — Но хора, за които е вършил строителни работи, твърдят, че е добър.

— Докато беше той, всичко бе добре. След като Робин пое нещата, ефектът е още по-добър.

— Как се справя тя?

— Сега, след като работниците я вземат на сериозно, работата ѝ доставя удоволствие. Най-накрая разбраха, че не могат да я блъфират: тя се качва на скелето, взема инструментите и им показва как се прави.

Усмихна се.

— Кога мислите, че ще сте готови?

— След шест месеца минимум. А дотогава сме принудени да страдаме заедно в Малибу.

— Тц-тц. Как е мистър Дог?

— Не харесва водата, но е придобил вкус към пясъка — буквално. Яде го.

— Очарователно. Може пък да го научиш да изхожда сурови тухли, за да ти спести разходите за строителни материали.

— Винаги практичен, Майло.

2.

Изминала бе една нормална година.

Преди тринадесет месеца, малко преди Джоуб Швант да започне да се катери по хорските прозорци и да накълцва жертвите си на парчета, някакъв психопат, тласкан от необузdana страст към отмъщение, беше запалил дома ми, превръщайки десетгодишната му история в куп тлеещи въглини. Когато Робин и аз все пак намерихме сили да започнем ново строителство, потърсихме жилище под наем.

Намираше се на брега в западната част на Малибу. Добрият стар Малибу, сгъшен до границата с окръг Вентура, на светлинни години от блясъка и суетата на славата. Благодарение на рецесията можехме да си го позволим.

Ако бях по-прозорлив, можех да стана и собственик на парцела. По време на свръхактивната ми младост, работейки на пълен щат в педиатрична клиника и посещавайки частни пациенти вечер, бях спечелил достатъчно, за да инвестирам в недвижима собственост в Малибу. Печалбата от сделки с парцели за жилищни сгради бих могъл да влагам в ценни книжа и акции, които да ме подсигурят за тежки времена. Но никога не съм живял на крайбрежието: намирах го твърде отдалечено и откъснато от динамиката на градския живот.

Сега бях благодарен за усамотението — само Робин, Спайк и аз, и пациенти, готови да шофират до дома ми.

Години наред не бях практикувал дългосрочна терапия, ограничавах се до консултации по съдебни дела. В повечето случаи ставаше въпрос за медицинска експертиза и лечение на емоционално и физически травмирани деца в резултат на инциденти или престъпления и до опити да отстраня стреса, породен от съдебни дела за попечителство. От време на време изникваше и нещо друго — като Луси Лоуел.

Къщата бе малка: хиляда квадратни метра сиво-кафява почва със скромна сграда, чиято фасада гледа към шосето иззад висока дървена ограда и двоен гараж, в който Робин — след като реши да даде под

наем партерното помещение на жилището си във Венеция — бе подредила своя магазин за лютиери. Между къщата и входа на оградата имаше нисък участък, обрасъл в буйна зеленина и превърнат в градина, а също и стара дървена тръба за гореща вода, неизползваема от години. Над потъналата в зеленина долчинка бе прехвърлен дървен пешеходен мост.

Портал в задната част на парцела даваше излаз към брега — каменист скат, стгущен в забравен малък залив. Откъм сушата се виждаха планински възвишения, осеяни с диви цветя. Залезите бяха ослепително красиви, а понякога към брега приближаваха морски лъвове и делфини, които лудуваха на метри от плажната ивица. На около петдесетина метра по-надолу имаше колонии кафяви водорасли, където от време на време спираха рибарски лодки и се конкурираха с кормораните, пеликаните и чайките. Веднъж дори опитах да поплувам. Водата бе ледена, носеше много ситни камъчета, а повърхността ѝ — бяла от пръските на прибоя.

Приятно тихо местенце, ако изключим появяващите се понякога ревящи джетове от военновъздушната база „Едуардс“. Мълвата говореше, че някога тук живяла голяма филмова звезда заедно с двама тийнейджъри, преди да заснеме великия си филм и си построи пясъчен замък на Брод Бийч. Документиран факт е, че някакъв безсмъртен джаз музикант прекарал една зима в дървена къщичка в източната част на плажа; инжектирайки си хероин нощем, той свирел в дует с морския прилив, докато бавно потъвал в опиумно блаженство.

Сега нямаше никакви звезди. По-голяма част от постройките бяха бунгала, собственост на сезонно почиващи. Те обаче бяха заети, за да отделят време за отмора. Дори в празнични дни, когато централната част на Малибу е пренаселена от летовници, нашият район оставаше безлюден.

Спайк е френски булдог, животно със странен вид. Десет килограма опакована в черно туловище мускулна маса, рязани уши, набръчкано лице с плоска муцуна, върху която спокойно може да се пише. По-скоро жаба, отколкото вълк, но храбър като лъв.

Най-доброто описание е бостънски териер след курс хранене със стероиди, но нравът му е типичен за булдог — спокоен, верен, обичлив, упорит.

Беше влязъл случайно в живота ми, почти в несвяст от глад и жажда, останал безпризорен след смъртта на своята стопанка. По онова време най-малко се нуждаех от домашен любимец, но той търпеливо си проправи път до сърцата ни.

Като пале е бил обучен да избягва вода и ненавиждаше океана, стоеше далеч от разбиващите се в брега вълни и побесняваше по време на прилива. Понякога се появяваше заблудил се териер или сетер и той лудуваше с тях, докато езикът му увиснеше в немощ и краката му започнеха да се преплитат.

През повечето време се навърташе около Робин, сядаше между двете предни седалки на пикапа и пътуваше с нея до работната площадка. Тази сутрин излязоха в шест и в къщата цареше мъртва тишина. Отворих остъклената врата, за да пропусна вътре горещия въздух и шума на океана. Кафето беше готово. Взех чашата, излязох на верандата и се замислих за Луси.

Беше телефонирала десет дни след като Майло ѝ бе дал моя телефонен номер. Нищо необичайно. Посещението при психолог е трудна стъпка за повечето хора, дори в Калифорния. Малко плахо Луси помоли за прием в 7:30 сутринта, за да има време да стигне до Сенчъри Сити преди 9:00 часа. Остана изненадана, когато се съгласих.

Закъсня с пет минути и започна да се извинява. С усмивка.

Красива, но изпълнена с болка усмивка, която сякаш бе нейната защита. Продължи да се усмихва така до края на сеанса.

Беше умна, изразяваше се добре и непрекъснато привеждаше факти: тънкостите в стратегията на прокурора по време на процеса, маниерните жестове на съдията, състава на семействата на жертвите, вулгарността на Шванг, сензационните коментари на репортерите. Когато дойде моментът да си тръгва, останах с впечатление, че е разочарована.

Щом я посрещнах на външния портал при второто ѝ идване, видях с нея млад мъж. Към края на двадесетте си години, висок, слаб, с извити вежди, оредяваща руса коса, с бледа кожа и кафяви очи като тези на Луси, а усмивката му бе по-страдалческа от нейната.

Представи го като брат си Питър, а той каза: „Приятно ми е“ — с тих, сънен глас. Подадохме си ръце. Неговата бе костелива и студена, но някак отпусната.

— Моля, влезте в имението, разходете се по брега.

— Не, благодаря. Ще изчакам в колата. — Отвори вратата до шофьора и погледна Луси.

Тя проследи как той сяда в автомобила. Денят бе топъл, но той носеше дебел кафяв пуловер върху бяла риза, избелели дънки и спортни обувки.

Преди да прекрачи портала, Луси отново се обърна към него. Беше се отпуснал на предната седалка и разглеждаше нещо в скута си.

Усмивката ѝ не се върна през следващите четиридесет и пет минути. Този път Луси съсредоточи мислите си върху Швант, разсъждаваше какви биха могли да са причините, тласнали го към бездната на злодеянията.

Въпросите ѝ бяха реторични — не очакваше отговори. Когато почувства, че се е разстроила, насочи мислите си към Майло и това сякаш ѝ помогна да се разведри.

За третия сеанс дойде сама и през по-голямата част от времето говореше за Майло. Считаше го за супердетектив, а и фактите от процеса срещу Голфиста потвърждаваха мнението ѝ.

Швант бе касапин, който се възползваше от всяка възможност да намира жертви от различни части на Ел Ей^[1]. Когато стана видно, че престъпленията са свързани помежду си, бе събран екип за бързо реагиране, включващ следователи от участъка в Девъншър, както и доброволни патрули към кметството на Линууд.

Но именно работата на Майло по убийството на Кери Филдинг направи възможно разкриването на останалите престъпления.

Случаят „Филдинг“ предизвиква невиджана паника сред жителите на града. Красивото десетгодишно дете бе отвлечено от стаята си докато спяло, отведено незнайно къде, изнасилено, удушено, обезобразено и съсечено, а останките от детското телце бяха захвърлени на зелената алея, разделяща платната на булевард „Сан Винсенте“.

Както обикновено, убиецът не бе оставил никакви следи. Ако изключим една-единствена грешка: частичен пръстов отпечатък върху дървената част от леглото на Кери.

Отпечатъкът не съвпаднал с тези на родителите и гувернантката. Не съвпадал и с нито един от каталогизираните в полицейските компютри отпечатъци, нито в тези на ФБР. Сформираният екип не допускал, че Голфиста няма криминално досие, затова продължили да

проверяват отпечатъците в архивите на районните участъци, като насочили вниманието си към досиетата на наскоро регистрирани престъпници.

Не изскочила никаква следа.

Тогава Майло се върнал в дома на семейство Филдинг и забелязал градинарска смес в праха под прозореца на стаята на Кери. Просто няколко частички, буквално невидими, но площта под прозореца била покрита с тухли.

Въпреки че се съмнявал във важността на находката, попитал родителите на Кери. Отвърнали му, че от лятото не били засаждали нови растения в двора, а техният градинар потвърдил думите им.

Тротоарът обаче бил гъсто засаден с млади магнолиеве фиданки, с които общинската управа заменила старите китайски дървета. Усърдие, което се дължало на факта, че в съседство с дома на Филдинг живеел някакъв политик. Идентична почвена смес била насипана около новозасадените дръвчета.

Майло организирил снемане на пръстови отпечатъци на всички, участвали в озеленителния екип. Един от работниците — неотдавна наетият Роланд Джоузеф Санд — не се появил и Майло го потърсил в апартамента му. Нямало и следа от мъжа, нито от регистрираната на негово име кола — петгодишна „Мазда Караван“.

Домоуправителят казал, че Санд е предплатил за следващите два месеца, но предишния ден изнесъл няколко куфара и заминал. Майло получил заповед за обиск и заварил апартамента стерилен като операциялна, просмукан от миризмата на мебелочистител. След почтителен оглед открили изключен от водопровода котел за топла вода, а под него — едва различимите очертания на зазидана каса.

„Стар килер — обяснил управителят. — Неизползван от години.“

Майло изместил котела и се спуснал в килера.

„Право надолу към ада, Алекс.“

Сажди, боклуци, парчета, потопени във формалин. Игли, скалпели, стъкленици и флакони.

В един от ъглите на килера били подредени чували с торф, торфен мъх, почвена смеска, човешки екскременти. Лавица със саксии, засадени с неща, които никога няма да поникнат. Щателна проверка установила, че Санд се регистрирал в града под фалшиво име и с фалшива лична карта. По-нататъшното разследване установило, че той

е Джоуб Роланд Швант, бил в няколко затвора и психиатрични клиники, с присъди за автокражба, екхибиционизъм, блудство с непълнолетни и предумишлено убийство. Прекарал по-голямата част от живота си в затвори, но нито веднъж не е лежал повече от три години. Градът му бе предоставил поле за действие.

Бе арестуван седмица по-късно в покрайнините на Темп, Аризона, от патрулиращ по магистралата полицай, докато сменял гума на черната мазда. В жабката на каросерията намерили мумифицирана детска ръка — не била ръката на Кери, така и не успели да я идентифицират.

Отпечатъкът върху дървената част на леглото се оказа фалшива следа: излезе, че е на прислужницата на Филдингови, която била в Мексико в седмицата на убийството и затова не ѝ направили отпечатъци за съпоставителен анализ.

Мълчаливо слушах разказа на Луси и си спомних за среднощните срещи на чаша питие с Майло, докато ми разказваше хода и обратите в разследването.

Понякога в съзнанието ми неочаквано изплуваха ужасяващите картини.

Снимката на Кери Филдинг като петокласничка.

Безцветният блясък в очите на Швант, увисналите му мустаци, усмивката на търговец, мазната черна опашка, която мачкаше между дългите си бели пръсти.

Доколко основателни надежди за връщане на душевния си покой можеше да храни Луси?

Може би ако научех повече за нея и за живота ѝ, щях да съм в състояние да дам по-реалистичен отговор.

Засега Луси не бе открехнала тази врата пред мен.

Прехвърлих няколко документа, отидох с колата до Транкас да купя зеленчуци и се прибрах в два часа — навреме, за да не пропусна позвъняването на Робин, с което ме информираше, че ще си бъде у дома след два часа.

— Как вървят нещата? — попитах аз.

— Ще ни е нужна нова централна тръба за клоаката. Била е съсипана от нечии тежки инструменти.

— Нечии?

— Все още никой не си е признал. Може да е било трактор, таран, някой от товарните камиони, дори брадва.

Поех дълбоко въздух. Напомних си, че съм помагал на стотици пациенти да се успокоят по този начин.

— Колко ще ни струва?

— Още не знам. Ще се наложи да вдигнем целия град, за да накараме застрахователите да се срещнат с нашите водопроводчици. Съжалявам, скъпи, мисля, че това е последната от големите щети. Как минава твоят ден?

— Прекрасно. А твоят?

— Да кажем, че всеки ден научавам нови неща.

— Благодаря ти, че вършиш черната работа, скъпа.

Засмя се:

— На жената ѝ е потребно хоби.

— Как е Спайк?

— Държи се като много послушно момче.

— Относително или изцяло?

— Изцяло! Един от работещите по покрива има женски питбул, завързан за камиона му, и двамата със Спайк добре се спогаждат.

— На това ли казваш добро държане? Това е нагон за оцеляване.

— Всъщност тя е мило куче, Алекс. Спайк я омагьоса: тя започна да го ухажва и да го почиства.

— Поредното завоевание на жабешкия принц. Искаш ли да приготвя вечеря?

— Какво ще кажеш да вечеряме навън?

— Ъ-ъ... Какво ще кажеш за „Бовила“ около осем?

— Дадено. Обичам те, Алекс.

— И аз те обичам.

Включих телевизора и попаднах на измислено публицистично предаване на една от местните кабелни мрежи. Петминутна закачлива размяна на реплики между две от водещите. След това се намеси мъжката половина от екипа, за да обяви: „А сега актуална информация от демонстрацията в центъра на града“.

Мраморната фасада на Съдебната палата изпълни екрана, после камерата показва скандиращи демонстранти, които развяваха плакати.

Противници на централизираното правораздаване, носещи предварително подготвени плакати. Зад тях — втора тълпа.

Около двадесет млади жени, облечени в черно, размахваха ръчно изписани лозунги.

Вдовиците.

По време на процеса бяха проявили предпочитания към мъртвешки бял грим за лицето и сатанински атрибути като допълнителни аксесоари.

Те също скандираха.

Камерата се приближи до предварително напечатаните лозунги:

Заклучете газовата камера, губернаторе! Всяко убийство е грешка!

„Не“ на смъртното наказание!

Библията казва: Затова няма да убивам!

След това към ръчно изрисуваните плакати: пентаграми и черепи, готически букви, трудно разчетими.

Освободете Джоуб! Джоуб е Бог!

Шествието стигна до сградата на съда. Полицаи с каски и гумени палки препречиха пътя им.

Викове на протест. Подсвирквания.

Друга група — на отсрещната страна на улицата. Строителни работници, сочещи с пръст и заливащи се в присмехулен кикот.

Една от Вдовиците им изкрещя. Озъбени гримаси от двете страни на улицата, показване на среден пръст. Внезапно един от мъжете с каски се стрелна напред, размахвайки закана̀телно юмруци. Неговите приятели го последваха и преди полицията да успее да се намеси, работниците се вклиниха в тълпата със скоростта и пробивността на футболни нападатели.

Джунгла от ръце, крака, летящи във въздуха лозунги.

Полицайте се врязаха в центъра на борбата, размахвайки гумени палки.

Отново в студиото.

— Това беше... ъ-ъ... директно излъчване от центъра — обясни водещата на своя колежка, — където очевидно има вълнения, предизвикани от демонстрацията в защита на Джоуб Швант. Голфиста — убиец, отговорен поне... ъ-ъ... и, изглежда, отново имаме картина от... Не, нямаме включване, приятели. Веднага след възстановяването на връзката ще ви покажем картина от мястото на събитието.

Намеси се втората водеща:

— Мисля, че видяното свидетелства за разгорещаване на страстите, Триш.

— Да, права си, Чък. Не е изненадващо, като се има предвид, че става въпрос за сериен убиец и... ъ-ъ... спорен проблем, какъвто е смъртното наказание.

Мрачно кимване. Преместване на листове. Чък затърси занимание за ръцете си и провери изправността на микрофона.

— Да... По-късно ще излъчим репортаж на нашия делегиран кореспондент Бари Бърнстейн относно обществения дебат по проблема за смъртното наказание и сензационни интервюта със затворници, чакащи изпълнението на смъртна присъда, както и с членове на техните семейства. А дотогава Биф ще ни запознае с прогнозата за времето.

Изключих телевизора.

Не беше трудно да се разберат противниците на смъртното наказание: въпрос на ценностна система. Но единственото кредо на жените в черно бе сляпото им обожание към Швант.

В началото бяха просто неизвестни особнячки, застанали в редица пред входа на съдебната зала. Те присъстваха мълчаливо в залата през първите дни на процеса.

Кървавите подробности се увеличаваха и скоро броят на жените в черно стана шест. После дванадесет.

Някакъв остроумен репортер ги бе нарекъл *Вдовиците*, а сутрешният вестник публикува интервю с една от тях, бивша непълнолетна проститутка, която намерила спасение чрез служене на злото. Списанията, печатащи материали за култови личности, и

комерсиалните телевизии ги обявиха за „чудачките на седмицата“, а това привлече още по-силно вниманието върху тях. Не след дълго групата се появяваше ежедневно преди началото и след края на всяко съдебно заседание — емблематичен кадър в черно: черни джинси, черни тениски, мъртвешки грим, метални накити.

Щом въвеждаха Швант в залата, припадаха и се усмихваха злобно. Когато близките на жертвите, полицаите или свидетелите на обвинението се изправяха пред съда, те атакуваха със заплашителни гримаси, предизвикващи възражения от страна на прокурора и многократни предупреждения от съдията.

Накрая някои си спечелиха арест за неуважение към съда: оголване на гърди към Швант, крясъци: „Глупости!“ — при клетвените показания на съдебния лекар; хапливи подмятания към майката на Кери Филдинг, докато тя се връщаше на мястото си, неспособна да потисне своите ридания.

Докато бяха в ареста, Вдовиците дадоха интервюта, в които всички заявиха, че са били малтретирани сексуално. Повечето бяха живели на улицата и проституирали като деца.

„Склонност към самоподценяване“ — бе коментарът на поканения в студиото психотерапевт. Не по-малко нелепо от опит да се обясни политиката на Хитлер с артистично неудовлетворение.

Недопускани в съдебната зала през последните дни от процеса, те се събираха на стълбището. В деня на произнасяне на присъдата се заклеха да освободят Швант на всяка цена и потърсят своя лична „справедливост“.

Майло ги бе виждал отблизо и аз го запитах дали според него те ще изпълнят обещанието си.

— Съмнявам се. Те проституират с общественото внимание. Когато онези идиоти от предаванията на живо престанат да ги канят, ще пропълзят обратно в дупките си. Но ти си психологът, кажи ти какво мислиш?

— Вероятно имаш право.

Първото предупреждение получих от типа, който ме следеше. Други хора бяха умрели, без да бъдат предупреждени.

Понякога мислех за другите и благодарях на Бога, че двамата с Робин имахме късмет.

Понякога мислех за нощта, когато домът ми бе погълнат от пламъци, и се улавях да стискам дланите си до болка.

Може би не бях подходящ терапевт за Луси.

От друга страна, може би притежавах най-добрата квалификация за нейния случай.

---

[1] Популярно съкращение на Лос Анджелис. — Б.пр. ↑

3.

Робин и Спайк се върнаха в 4:15 следобед. Зелената ѝ блуза бе цялата в белезникави прашни петна. Цветът подчертаваше махагоновия блясък на косите ѝ.

Целуна ме и аз пъхнах длан под блузата.

— Мръсна съм — възпротиви се тя.

— Обожавам мръсни жени.

Засмя се, целуна ме отново, после ме отстрани от себе си и се запъти към банята.

Спайк търпеливо бе изтърпял демонстрацията на взаимна нежност, но сега гледаше наистина уморено. Едно наминаване към купичката с вода — и отново бе във форма. Нахраних го с любимите натрошени кокали и месни питки, после го изведох на разходка по брега и го наблюдавах как поглъща пясък. Приливът беше нисък и той не се отделяше от пътеката, като спираше от време на време и вдигаше крак над сметта от съседните къщи.

Робин прекара известно време с книга във ваната, а аз довърших един доклад за съдия по бракоразводни дела, работещ върху спор за попечителски права. Надявах се препоръките ми да спестят поне малко от болката на три деца.

В седем и половина позвъних в службата си; после оставихме Спайк да се наслаждава на млечния десерт и фестивала на рапмузиката по МТВ, качихме се в стария ми „Севил“, модел 79-а, минахме край Пепърдайн Юнивърсити и поехме по кея в Малибу към „Бовила“.

Това е френски ресторант на сушата, направо античен, ако се сравнява с модерните заведения на Ел Ей, открити след президентството на Рейгън.

Вечеряхме в спокойна обстановка под звуците на странна интерпретация на „Да започнем «Бегуин»“, творба на Шостакович, няколко песни на „Карпентърс“^[1], на мелодии от филма „Оклахома“. Докато пиехме кафето си, дойде управителят.

— Доктор Деллаур? Търсят ви на телефона.

Отидох до апарата на бара.

— Здравейте, доктор Деллауер. Обажда се Сара от вашата служба. Не зная дали постъпвам правилно, но преди няколко минути имаше телефонно позвъняване от ваша пациентка на име Луси Лоуел. Каза, че не е спешно, но звучеше доста тревожно. Сякаш едва сдържаше сълзите си.

— Остави ли съобщение?

— Не. Казах ѝ, че сте си тръгнали, но че мога да ви открия, ако случаят е спешен. Отвърна, че не е важно, щяла да ви потърси утре. Нямах да ви безпокоя, но звучеше много нервно. Предпочитам да проявявам предпазливост в работата си с пациентите на психотерапевти.

Издиктува ми домашния номер на Луси в Уудланд Хилс.

На позвъняването ми се отзова ленивият глас на Питър:

— Не можем да отговорим на позвъняването ви веднага, оставете съобщение.

Започнах да говоря, когато в слушалката прозвуча гласът на Луси:

— Казах им, че не се налага да ви безпокоят, доктор Деллауер. Съжалявам.

— Не ме безпокойте. Какво мога да направя за вас?

— Наистина всичко е наред.

— Докато съм на телефона, бихте могли да ми кажете какво става.

— Нищо, само сънят... Онзи, който сънувах, когато започнах сеансите при вас. Изчезна веднага след първия сеанс и мислех, че никога няма да се върне. Но тази вечер отново го сънувах — беше много реалистичен.

— Един сън ли? Който се повтаря?

— Да. Освен това вероятно съм ходила насън. Унесох се, докато гледах телевизия, както обикновено, а се събудих на пода в кухнята.

— Пострадали ли сте?

— Не, не, добре съм, не бих искала да прозвучи по-сериозно, отколкото всъщност е — просто ми беше някак странно, като разбрах какво съм направила.

— Сънят свързан ли е с Швант?

— Не, това е странното: няма нищо общо с него. Затова не исках да говоря за съня. А после, когато спях да го сънувам, предположих...

Погледнах към Робин — останала сама на масата, в момента си пудреше носа.

— Искате ли да ми разкажете за този сън?

— Ами... ще прозвучи много нелюбезно, но бих предпочела да не го обсъждаме по телефона.

— Има ли някой при вас?

— Не, защо?

— Чудех се дали моментът не е подходящ.

— Не, не, сама съм.

— Питър не живее ли с вас?

— Питър? А, телефонният секретар. — Приглушен смях. — Не, той живее на друго място. Записа гласа си вместо мен от съображения за безопасност. Така трудно би се разбрало, че живея сама.

— Заради процеса ли?

— Не, направи го преди това. Опитва да се грижи за мен... Наистина, доктор Делауер, аз съм добре. Съжалявам, че са ви обезпокоили. Можем да обсъдим това при следващия сеанс.

— Той е след повече от седмица. Искате ли да дойдете по-рано?

— По-рано... Да, благодаря.

— Какво ще кажете за утре сутринта?

— Мога ли да поискам отново ранен прием? Ако е невъзможно, просто ми го кажете, но непрекъснато съм претрупана с работа, а и разстоянието от Долината...

— По същото време. Аз съм от ранобудните.

— Искрено ви благодаря, доктор Делауер. Лека нощ.

Върнах се при Робин, когато прибираще несесера си.

— Спешен случай ли?

— Не.

— Хубаво — рече тя, докосвайки лицето ми. — Мислех си за разходка по плажа и кой знае какво след това.

— Не зная, изглеждаш ми прекалено чиста за моя вкус.

— Е, първо ще се оваляме в калта.

На следващата сутрин Робин тръгна по-късно и Луси я срещна при портала.

— Имате зашеметяваща съпруга — каза тя, когато останахме сами. — А кучето ви е толкова очарователно. Каква порода е?

— Френски булдог.

— Като миниатюрен булдог ли?

— Точно така.

— Не съм виждала друго такова.

— Сравнително рядка порода.

— Очарователен е. — Обърна лице към океана и се усмихна.

Изчаках да минат няколко минути и попитах:

— Искате ли да говорите за съня?

— Предполагам, че ще е разумно да го направя.

— Не сте длъжна, Луси.

Засмя се тихо и поклати глава.

— Какво има?

— Предлагате ми много изгодна сделка, доктор Делауер. Намалявате наполовина таксата заради мен и пак трябва да мъкнете думите с ченгел от устата ми. Знаете ли, че към телевизията работи гореща линия: „Позвънете на нашия психоаналитик“? Таксата за нея е много по-висока от вашата.

— Разбира се, но аз не предсказвам бъдещето.

— Само миналото, така ли?

Изражението ѝ стана сериозно.

— Добре, възможно е сънят да идва от миналото ми, защото определено няма нищо общо с това, което се случва с мен сега. А в него съм малко момиченце.

— Колко малко?

— На три или на четири години, струва ми се.

Мърдаше нервно пръсти.

Аз я чаках.

— Добре — въздъхна тя. — Най-добре да започна отначало. Намирам се някъде навън, в гората — в малка дървена колиба. Цялата от дърво.

Продължи да играе нервно с пръстите си.

— Били ли сте някога в местността, където е колибата?

— Не. Или поне не помня.

Сви рамене и отпусна ръце в скута си.

— Дървена колиба — повторих аз.

— Да... Трябва да е нощ, защото вътре е тъмно. После... Изведнъж се оказвам навън. Тук е още по-тъмно. Чувам човешки гласове. Викове... а може и да се смеят. Не мога да кажа със сигурност.

Затворила очи, прибра нозе под креслото. Главата ѝ започна да се олюлява. Тялото ѝ замръзна неподвижно.

— Хора, които се смеят или крещят — казах аз.

Остана със затворени очи.

— Да... и светлини. Като светулки — като пръснати по земята звезди, но различни по цвят. И тогава...

Прехапа устни. Клепачите ѝ бяха плътно затворени.

— Мъже — продължи тя.

Дишането ѝ се учести. Главата ѝ клюмна, сякаш бе изгубила кураж.

— Мъже, които познаваш ли, Луси?

Кимване.

— Кой?

Не последва отговор.

Няколко бързи, насечени вдишвания. Раменете ѝ се прибраха плътно към тялото.

— Кой са те, Луси? — Зададох въпроса тихо.

Тя примига. Отново мълчание. След което:

— Моят баща... и други, и...

— И кой?

— Едно момиче — промълви едва разбираемо Луси.

— Малко момиче като теб ли?

Поклащане на главата.

— Не, жена. Той я носи — праметнал я е през рамо.

Очите ѝ се движеха неспокойно под затворените клепачи.

Може би преживяваше отново събитията от съня.

— Баща ти носи жената, така ли?

— Не... Един от другите.

— Познаваш ли го?

— Не — отвърна тя, а в гласа ѝ се долови раздражение, сякаш поставяха под съмнение думите ѝ. — Виждам само гърбовете им. —

Започна да говори бързо: — Тя е върху нечие рамо и той я носи като чувал с картофи, косите ѝ са паднали надолу.

Внезапно отвори очи, в които се четеше объркване.

— Странно усещане. Сякаш отново съм... там, в съня.

— Това е нормално. Просто се отпускате и оставяте сетивата да ви водят.

Отново затвори очи. Пое дълбоко въздух.

— Какво виждате сега?

— Мрак. Трудно ми е да виждам. Но... луната. Луната е голяма... и...

— Какво, Луси?

— Продължават да я носят.

— Накъде?

— Не знам... — Направи физиономия. По челото ѝ бяха избили капчици пот. — Аз вървя след тях.

— Те знаят ли?

— Не. Аз съм зад тях... Огромни дървета, навсякъде гора. Продължават да вървят, не спират... много дървета. Гигантски дървета... клони, които се спускат ниско... още дървета... като мрежа... красива дантела... — Пое дълбоко въздух. — Спират... Оставят я на земята.

Устните ѝ бяха побелели.

— Какво става след това?

— Започват да говорят, оглеждат се. Страх ме е, че са ме видели. Но те се обръщат с гръб към мен и тръгват... вече не ги виждам, много е тъмно... изгубена... После онзи звук — стържене или удари в земята. По-скоро като удари в земята. Отново и отново.

Отвори очи. Пот се стичаше край ноздрите ѝ. Подадох ѝ салфетка.

Усмихна се едва-едва.

— В основни линии това е. Същата сцена сънувам всеки път.

— Колко пъти сте сънували този сън?

— Доста — тридесет или четиридесет.

— Всяка нощ?

— Понякога. Понякога два-три пъти седмично.

— От колко време?

— От средата на съдебния процес, т.е. от четири или пет месеца, нали? Но както казах, след първото посещение при вас престанах да го сънувам. До снощи. Предполагам, че се дължи на нервна преумора.

— Момичето от съня прилича ли на някоя от жертвите на Швант?

— Не. Аз не... Може да греша, но не мисля, че между Швант и съня ми съществува нещо общо. Не мога да ви обясня защо, просто такава е моето усещане.

— Някаква идея с какво може да е свързан?

— Не. Вероятно говоря пълни безсмислици.

— И не сте сънували този сън преди процеса?

— Никога.

— Случило ли се е нещо по средата на процеса, което да причини въпросната напрегнатост?

— Ами — каза Луси — започна, след като Майло Стърджис свидетелства по делото. Относно Кери. За изживяното от нея.

Гледаше ме втренчено.

— Но може да греша. Може би чутото за Кери е събудило нещо в мен. Идентифицирала съм се с нея и съм се върнала в детството си. Мислите ли, че това е възможно?

Кимнах.

Погледът ѝ се зарея към океана.

— Проблемът е, че сцената от съня ми се струва позната. Като дежа ви^[2]. Но същевременно нова и странна. А освен това, ходенето насън. Предполагам, че губя контрол над себе си. Това ме тревожи.

— Преди случвало ли ви се е да ходите насън?

— Поне аз нямам спомен.

— Подмокряхте ли леглото си като дете?

Лицето ѝ поаленя.

— Каква връзка има това с ходенето насън?

— В някои случаи съществува биологична зависимост между нощното напикаване и сомнамбулизма. При част от хората те са генетично заложиени.

— Ами... Да, подмокрях се нощем. Продължи кратко, докато бях съвсем малка.

Размърда се неспокойно в креслото.

— Сънищата будят ли ви?

— Събуждам се с мисълта за тях.
— В някакъв конкретен период от нощта ли?
— Рано сутрин, но навън е още тъмно.
— Как се чувствате физически, когато се събудите?
— Малко отпаднала — изпотена, с пресъхнали устни и сърцебиене. Понякога започва да ме боли стомахът. Сякаш имам язва.
— Натисна с пръст корема си.
— Имали ли сте язва?
— Съвсем малка, за няколко седмици — беше през лятото преди постъпването ми в колежа. Сънищата предизвикват същата болка, както тогава, но не така остра. Обикновено болката отшумява. Ако не отшуми, вземам антиацид.
— Предразположена ли сте към стомашни болки?
— От време на време се появяват, но нищо сериозно. Здрава съм като кон.
Отново обърна поглед към океана.
— Стържещият звук... Имате ли някакви предположения за него?
— Вие свързвате ли го с нещо?
Дълга пауза.
— Нещо... сексуално. Така предполагам. Заради ритмичността.
— Мислите, че мъжете са я използвали сексуално?
— Може би, но има ли значение? Това е само сън. Може би трябва да го забравим.
— Повтарящите се неприятни сънища обикновено сочат за нещо, таено на подсъзнателно равнище, Луси. Мисля, че сте достатъчно разумна и ще приемете този факт.
— Какво ли би могло да се таи в моето подсъзнание?
— Тук сме, за да разберем какво е то.
— Да. — Усмихна се. — Предполагам, че е така.
— Има ли нещо друго, което искате да ми кажете за съня?
Замисли се.
— Понякога сякаш фокусът се сменя — точно по средата.
— По-ясна или по-мъглява става сцената?
— И двете. Сякаш някаква камера се движи напред-назад. Сякаш някой си играе с обектив, скрит в мозъка ми — някакво малко джудже, зъл дух. Знаете ли какво представляват те?

— Зъл дух, обсебващ спящи жени. — „А след това ги насилва.“

— Зъл дух — повтори тя. — Сега пък се впускам в митологията.

Всичко това започва да ми се струва глупаво.

— Момичето от съня прилича ли на момиче, което познавате?

— Виждам само гърба ѝ. Не виждам лицето ѝ.

— Можете ли да я опишете все пак?

Затвори очи и за втори път през този сеанс главата ѝ започна да се олюлява.

— Да видим... облечена е в къса бяла рокля — много къса. Едва покрива горната част на бедрата ѝ... има дълги крака. Стегнати бедра... като на състезателка по аеробика... и дълги черни коси. Висят надолу като завеса.

— На колко години е според вас?

— Хм... тялото ѝ е младо. — Отвори очи. — Най-странното е, че тя изобщо не помръдва, дори когато мъжът, който я носи, я оставя на земята. Като човек... който не е в състояние да владее тялото си. Само това си спомням.

— Нищо за мъжете?

— Нищо. — Хвърли поглед към дамската си чанта.

— Но един от тях със сигурност е баща ви.

Бързо склучи длани и пръстите ѝ се сплетоха в здрава хватка.

— Да.

— Виждате лицето му.

— За миг се обръща и виждам лицето му.

Беше преbledняла и по челото ѝ отново бяха избили капчици пот.

— Какво ви тревожи в този момент, Луси?

— Когато говоря за това... Когато разказвам, имам чувството...

Сякаш отново сънувам.

— Загуба на контрол.

— Да. Сънят ме плаши. Не искам да бъда отново там.

— От какво се страхувате?

— Че ще ме открият. Аз не трябва да съм там.

— А къде трябва да бъдете?

— Да се върна там, вътре.

— В дървената колиба?

Кимване с глава.

— Някой казал ли ви е да стоите вътре?

— Не знам. Знам само, че не трябва да съм там.

Разтри с длани лицето си, също както Майло, когато е изнервен или разсеян. На скулите ѝ останаха червени петна — като при висока температура.

— Какво означава всичко това?

— Не знам още. Ще е необходимо да узнаем повече за вас.

Изпъна краката си напред. Пръстите ѝ останаха сплетени, кокалчетата — бели като тебешир.

— Вероятно отдавам по-голямо значение на всичко това. Защо е необходимо да хленча заради някакъв глупав сън? Здрава съм, имам добра работа — има толкова хора без дом, други ги застрелват на улицата, трети бавно умират от СПИН.

— Това, че други живеят по-тежко, не означава, че вие трябва да страдате мълчаливо.

— Животът на някои хора е много по-тежък. Аз съм късметлийка, доктор Деллауер, можете да ми вярвате.

— Защо не ми разкажете?

— Да ви разкажа какво?

— За своя живот, за семейството си.

— За моя живот — разсеяно повтори тя. — Зададохте ми този въпрос при първата ни среща, но аз смених темата, нали? А вие не настояхте. Казах си, че постъпвате много тактично. После си казах: „Може би отстъпва временно, това е част от стратегията. Вероятно владее други начини, по които да проникне в главата ми“. Звучи параноично, нали? Но когато за първи път отиваш на терапевтичен сеанс, се чувстваш доста напрегнат. Никога преди не бях ходила при психоаналитик.

Кимнах мълчаливо.

Луси се усмихна.

— Предполагам, че в момента просто дърдоря на празен ход. Историята на моя живот: родена съм в Ню Йорк Сити преди двадесет и пет години, на 14 април. В болницата „Ленъкс Хил“, ако трябва да съм съвсем точна. Израснах в Ню Йорк и Кънектикът, учих в реномирани училища за момичета, а преди три години завърших колежа „Белдинг“ — малък колеж за девойки в покрайнините на Бостън. Имам бакалавърска степен по история, но не можех да постигна кой знае какво с нея. Затова започнах работа като деловодител в „Белдинг“:

водех документацията и счетоводните сметки на Факултетния клуб и на Студентския съюз. Никога не бях допускала, че ще работя това — не бях добра по математика. Тогава забелязах обявата за вакантно място в „Шелдън и Баулби“ и се явих на интервю. Компанията развива дейност на територията на страната, а вакантната длъжност бе в един от офисите им в Ел Ей. Кандидатирах се по-скоро на шега и спечелих конкурса. Така се преместих на запад — една самотна млада жена. Това е. Нищо зашеметяващо, нали?

— Какво ще ми кажете за семейството си?

— Семейството ми се изчерпва в общи линии с Питър, с когото се запознахте. Той е една година по-голям от мен и двамата сме много близки. Прякорът му е Елфи — някой му го лепна, когато беше малко момче, защото бе голям немирник.

— Той е единственият ви кръвен роднина, така ли?

— Единственият пълнокръвен родственик. Имах полусестра, която почина преди няколко години, и полубрат, който живее в Сан Франциско, но никога не съм го виждала. — Пауза. — Всичките ми баби, дядовци, чичовци и лели са починали. Майка ми починала скоро след моето раждане.

„Млада — помислих си аз, — а обградена от мъртъвци.“

— Ами баща ви?

Сведе бързо поглед, сякаш търсеше изгубени контактни лещи. Ходилата ѝ притискаха пода, а тялото ѝ се изви, сякаш се боеше от мен, в резултат — материята на блузата се усука около кръста ѝ.

— Надявах се да избегнем това — прошепна Луси. — Но не заради съня ми.

— Не сте длъжна да говорите за него, ако не желаете.

— Не в това е въпросът. Когато е намесен той, нещата винаги се променят.

— Как така?

— Заради това, което е.

Заблеще поглед в тавана и се усмихна.

— Ваш ред е — подкани ме тя, протягайки театрално ръка напред.

— Кой е той?

Рязък смях:

— Морис Беард Лоуел. — „Съкрушително.“

Отново смях. Този път горчив.
— Бък Лоуел.

---

[1] Изпълнители на мелодичен рок през 60-те. — Б.пр. ↑

[2] Състояние, в което неща, които виждаме, ни се струват познати, сякаш вече сме ги виждали или преживели. — Б.пр. ↑

4.

Бях чел за М. Беярд Лоуел, така както за Хемингуей, Джаксън Полак и Дилън Томас.

През ученическите ми години негови творби — в проза и стихове — се печатаха в учебниците. Не харесвах особено абстрактните му цапаници в ярки цветове, но знаех, че са изложени в редица известни музеи.

Публикувал в юношеските си години, рисувал като младеж, лошото дете на следвоенната епоха, по-късно станал един от литературните патриарси.

Но вече много време не бях чувал за него.

— Шокиран ли сте? — попита Луси с мрачно, но доволно изражение.

— Сега разбирам какво имахте предвид: как всичко се променя след неговото замесване. Но за мен би могъл да има значение единствено в качеството на *ваш баща*.

Луси се засмя:

— Неговата роля ли? Да се търкаля в сламата, в това се заключава тя, доктор Делауер. Великият миг на зачатие. Стариият Бък е от типа мъже „люби, след това замини“. Напуснал майка ми, когато съм била едва на няколко седмици, и никога не се върнал при нея.

Приглади косите си и изопна гръб.

— Е, как така се появява в сънищата ми?

— Не е необичайно. Липсващият родител може да има силно присъствие в живота на останалите членове на семейството.

— Какво искате да кажете?

— Гняв, любопитство. Понякога се появяват компенсаторни фантазии.

— Свързани с него ли? Например да се появя на церемонията по връчване на наградата „Пулицър“^[1] под ръка с него? Не, не съм съгласна. Не е бил до нас достатъчно дълго, за да се ползва с подобна привилегия.

— Но когато той се намеси, нещата винаги се променят.

— Променят се заради това кой е той. Това е като да си дъщеря на президента. Или на Франк Синатра. Хората не ви възприемат самостоятелно, а винаги съзират родството ви с него. И обикновено са шокирани — като вас самия — как е възможно Великия да е оставил толкова обикновено потомство.

— Аз...

— Не, няма нищо — прекъсна ме тя с махване на ръка. — Харесва ми да съм обикновена: харесвам обикновената си работа, обикновената си кола, обикновения си апартамент, харесват ми сметките и данъчните удръжки, да мия чиниите и сама да изнасям боклука. За мен „обикновен“ е равнозначно на „райски“, доктор Деллаур, защото докато растях, в живота ми нямаше нищо „рутинно“.

— Майка ви е починала скоро след раждането?

— Била съм едва на няколко месеца.

— Кой ви отгледа?

— Нейната по-голяма сестра — леля Кейт. Самата тя бе почти дете, току-що завършила колежа „Барнард“. Живееше в Гринич Вилидж. Не си спомням много от онова време, освен че непрекъснато водеше Елфи и мен по различни ресторанти. После се омъжи за Уолтър Лейзър — писателя, но тогава бе само репортер. Години покъсно Кейт се разведе с него и продължи следването си. Антропология — беше състудентка с Маргарет Мийд и се включи в няколко експедиции в Нова Гвинея. Това означаваше пансион за мен и Елфи, в който живяхме до завършване на средното си образование.

— Заедно ли?

— Не, него изпращаха в подготвителни училища, а мен — в девически.

— Сигурно е било тежко да бъдете разделени.

— Бяхме свикнали с постоянните премествания.

— Ами полубратът и полусестрата, които споменахте?

— Кен и Джо? Те живееха при майка си, в Сан Франциско. Както ви казах, не поддържахме контакт.

— Къде беше баща ви през всичките тези години?

— Беше зает със своята известност.

— Помагаше ли ви финансово?

— Да, естествено чековете винаги идваха навреме, но за него това не бе проблем: беше наследил цяло състояние от майка си. Сметките се покриваха от неговата банка, а джобните ми пари изпращаха в училището на разпореждане на директорката. Прекалено добре организирано за един артист, не мислите ли?

— Не идваше ли да ви види?

Поклати глава:

— Нито веднъж. Телефонираше два или три пъти в годината, на път за някаква конференция или изложба.

Тя отстрани нещо от клепачите си.

— Съобщавах ми, че трябва да отида в административното крило на училището и секретарката, занемяла от страхопочитание, ми подаваше телефонната слушалка. Аз събирах кураж, казвах: „Ало“ — и от другия край на линията закънтяваше неговият гръмотевичен глас: „Здравей, момиче. Прясно еленово филе ли хапна на закуска? Вече по-добре ли тичаш?“. Остроумно, нали? Като в някоя от онези глупави ловни истории, разказвани между мъже. Следваше резюме на неговите ангажименти, след това: „Довиждане“. Не мисля, че съм казала повече от двадесет думи през всички онези години.

Обърна се към мен.

— Когато бях на четиринадесет, реших, че ми е дошло до гуша и накарах съквартирантката си да каже, че ме няма в спалното. След този случай престана да се обажда. С великите хора имаш шанс само веднъж.

Направи усилие да се усмихне, устните ѝ отчаяно се опитваха да застанат в подходящото положение. Накрая успя да принуди ъгълчетата им да се извият нагоре.

— Не е чак толкова страшно, доктор Делауер. Мама е умряла, когато съм била толкова малка, че няхах възможност да почувствам разликата от нейната загуба. А той беше... Нищо. Както вече казах, животът на други хора е къде по-тежък.

— Този стремеж към обикновеност...

— Наистина харесвам своята обикновеност. Нито искрица талант у мен, а също и у Елфи. Вероятно затова нищо не го свързва с нас. Ние сме живо свидетелство, че е създал посредственост. Вероятно му се е искало всички ние да не съществуваме. Горката Джо задоволи това му желание.

— Как умря тя?

— Изкачи някакъв връх в Непал, но така и не слезе от него. Съпругите му също се съобразиха с желанието му. Три от четирите му жени са покойници.

— Майка ви вероятно е била много млада, когато е починала.

— На двадесет и една. Простудила се и починала от термичен шок.

— Значи е била на двадесет, когато се е оженила за него?

— Ненавършени. Той бил на четиридесет и шест. Била е второкурсничка в колежа „Барнард“. Срецнали се, тъй като тя отговаряла за привличането на оратори в колежа. Поканила го. Три месеца след това напуснала колежа, той я завел в Париж и там се оженили. Елфи е роден там.

— Кога се разведоха?

— Не са. След моето раждане той се върнал във Франция. Малко след това тя починала. Лекарите многократно му звънили, но той не пожелал да разговаря. Две седмици след погребението на адреса на леля Кей пристигнала пощенска картичка, съпроводена с чек.

— Кой ви разказа това?

— Елфи. Знае го от леля Кейт. След като завърши колежа, отиде да се срещне с нея в Нова Зеландия.

— Кен и Джо са по-големи от вас и от Елфи, нали?

— Да, майка им била втората му съпруга, мама — третата. Първата била Терез — известна френска поетеса.

Поклатих глава.

— Очевидно е била една от най-сензационните личности в Париж в годините след войната. Движела се заедно с Гертруд Стайн^[2] и нейното обкръжение. Напуснала го заради някакъв испански тореадор, но скоро след това загинала при автомобилна катастрофа. Следва Ема — майката на Кен и Джо. Била художничка, неособено известна. Починала преди петнадесет или шестнадесет години от рак на гърдата. Нея напуснал заради моята майка. Четвъртата била Джейн не знам коя си, помощник художествен директор в Музея за модерно изкуство в Ню Йорк. Причина за срещата им била колекцията негови картини, съхранявани във фондовете на музея, и той искал да ги включи в авторска изложба, за да напомни отново за художествените си изяви, които, както знаете, отдавна са история. Същото се отнася и

до литературните му постижения. Както и да е, зарязва я година по-късно и оттогава не се е женил. Но няма да се изненадам, ако в живота му отново има някое младо миловидно създание.

Кръстоса крака и склучи длани около коляното си.

„Не спира да разказва подробности за живота на човек, който по собствените ѝ думи не е играл никаква роля в нейния собствен.“

Сякаш прочете мисълта ми.

— Знам, знам, изглежда, че ме е интересувал достатъчно, за да узная тези неща, но ги знам от Елфи. Преди няколко години се бе заел да „потърси корените ни“. Сърце не ми даваше да му кажа, че те изобщо не ме интересуваха.

Склучи ръце на гърдите си.

— Така — разсъждавах на глас — поне знаем, че никога не сте били в дървената колиба. Поне не заедно с баща си.

— Наричайте го Бък, моля ви. Мистър Мачо, Великия или както искате, само не баща.

— Къде живяхте през лятото след завършване на колежа?

За миг се смути.

— Записах се като доброволка в Центъра за образователни програми в Бостън.

— Трудно ли беше?

— Не. Харесваше ми да преподавам. Беше в Роксбъри, клас хлапета от гетото, които бяха много отзивчиви. Напредъкът им, постигнат за едно лято, беше осезателен.

— Мислили ли сте да се отдадете на преподаване?

— Имах такива идеи, но след всички години, прекарани в училище — всъщност аз израснах в училище — просто не бях готова да прекарам останалата част от живота си в класна стая. Все пак може би щях да стана учителка, но тогава изникна възможността с деловодството и просто оставих събитията да ме водят.

Мислех за самотата, в която тя бе прекарала детството си. Майло бе споменал за тежки времена, закалили духа ѝ. Може би нямаше нищо специфично, просто години натрупвана самота.

— Това е — рече тя. — Сега разбирате ли съня ми?

— Напротив.

Погледна ме и се засмя:

— По-добре никакъв отговор, отколкото погрешен. Правилно, много правилно. — Засмя се отново, но ръцете ѝ бяха напрегнати и се движеха неспокойно, а ходилата ѝ тактуваха по пода. — Предполагам, че съм малко изнервена.

— От какво?

— От неговото присъствие в съня ми. Това е... нежелано присъствие. Защо се появи точно сега?

— Може би вече сте готова да се справите с гнева, таен към него.

— Може би — неуверено повтори тя.

— Мислите, че моментът не е подходящ?

— Не зная. Наистина не мисля, че тая гняв към него. Не заслужава дори гнева ми.

В гласа ѝ се прокрадна ярост.

— На каква възраст е момичето от съня?

— На деветнадесет или на двадесет, струва ми се.

— Възрастта, на която майка ви се е омъжила за него.

Зениците ѝ се бяха разширили.

— Според вас сънувам насилването на майка ми от негова страна? Но мама е била руса, а това момиче е с тъмни коси.

— Сънищата невинаги са свързани с реалността.

Потъна в размисъл.

— Предполагам, че може би е това. Или символизира нещо друго — като младите момичета, след които постоянно тичаше. Но наистина не мисля, че съм сънувала сексуалните му партньорки. Съжалявам.

— За какво?

— Искам от вас интерпретации на съня, които след това оборвам.

— Няма проблем — отвърнах аз. — Става въпрос за вашия сън.

— Да... но ми се искаше да не бе мой. Някакво предположение кога ще се отърва от него?

— Не зная, Луси. Колкото повече знам за вас, толкова по-добри отговори ще съм в състояние да дам.

— Означава ли това, че ще е необходимо пак да разказвам за миналото си?

— Би било добре, но не е необходимо, ако ви е неприятно да го правите.

— Налага ли се да говоря за него?

— Не преди да сте готова за това.

— Ами ако никога не съм готова?

— Решението зависи от вас.

— Но вие смятате, че би било полезно.

— Той е част от съня ви, Луси.

Понечи да изпука един от пръстите си, но се спря.

— Нещата започват да стават сериозни — рече тя. — Може би все пак трябва да позвъня на онези психарчета от телевизията.

---

[1] Ежегодно връчвана награда за принос в журналистиката, литературата и музиката, учредена от Джоузеф Пулицър (1847 — 1911), американец от унгарски произход, вестникарски магнат и филантроп. — Б.пр. ↑

[2] Гертруд Стайн (1874 — 1946) — американска писателка, живяла във Франция. — Б.пр. ↑

5.

След като си замина, аз се отдадох на разсъждения за съня.
Сомнамбулизъм. Нощно напикаване.

Накъсването на съня често се съпровожда от комплекс синдроми: постоянни кошмари, безсъние, дори нарколепсия^[1]. Но внезапната поява на тези симптоми означаваше наличие на силен стрес: материалите по съдебния процес или нещо, което бе породено от самия процес.

Предположението й за зъл дух беше интересно.

Сексуално посегателство.

Бащата похитил девойка. Ритмични стържещи шумове.

Последовател на Фройд би се влюбил в подобна клинична картина: ненамерили еротично изражение пристрастия към напусналия семейството баща се съживяват отново в съзнанието под формата на натрапчиви кошмари.

Някогашните чувства изплуват, защото процесът е отслабил психологическата отбрана.

За едно нещо обаче имаше право: този баща беше различен.

И неуместен.

Спуснах се с колата към града, шофирайки първо по магистралата към Сънсет^[2], а след това поех на изток — към района на университета.

В отдел „Проучвания“ на библиотеката потърсих в компютърния каталог индекс на М. Беярд Лоуел. Страница след страница библиографски справки, като се започне от 1939 — годината, в която бе публикувал първия си роман „Викът на утрото“, превърнал се в крайъгълен камък на американската литература, след който следваха пълни справки за всички негови новели, стихосбирки и авторски изложби.

Да се прегледа всичко това щеше да е необходим цял семестър. Реших да започна с творческия период, съответстващ на времето от

съня на Луси, т.е. публикуваното от Лоуел преди двадесет и две години.

Първата препратка бе към сборник стихове, озаглавен „Команда: Прогони светлината“, издаден навръх Нова година. Останалото бе критически обзори. Покатерих се до указаните рафтове и започнах своя опреснителен курс по американска литература.

Намерих книгата на лавицата със стихосбирки — тънка книжка със сива обложка, отпечатана от едно от престижните нийоркски издателства. Библиотечният картон показваше, че не е била заемана от три години. Отидох в отдела за периодични издания и започнах да мъкна том след том подвързани списания към празната помощна количка. Когато ръцете ми отмаляха, седнах да почета.

„Команда: Прогони светлината“ се оказа първата книга на Лоуел след десетгодишно мълчание. Последната, публикувана преди нея, бе сборник с разкази. Новогодишното издание съвпаднаше с петдесетгодишния юбилей на автора. Стихосбирката се бе радвала на завидно признание: шестцифрена сума като аванс, продадени в двадесет и три страни издателски права, сключен договор за филмова екранизация с независима продуцентска компания — нещо необичайно за поетични творби.

Следваха критическите рецензии. Влиятелен вестник квалифицираше творбата като „съзнателно търсена мрачност“, „смайващо аматьорска“. Авторът подозираше мистър Лоуел в пресметлив опит за домогване до младежката аудитория. Друг вестник описваше кариерата на Лоуел като „славна, примамлива и исторически незаличима“, признаваше поетия от него риск, но определяше стиховете като „рядко отблъскващи, по-скоро безвкусни и извратени, мрачни и неуместни“. „Славата е отстъпила пред славолюбието.“

И много други статии в същия дух, с едно изключение. Възпитаник на Колумбийския университет на име Дентън Мелърс в рецензия, отпечатана в „Манхатънски книжен обзор“, възхваляваше стихосбирката като „пулсиращ лиричен звук, наситен с мрачна притегателност“.

Доколкото можех да преценя, Лоуел не бе реагирал на дебата, поне не публично. Бележка под линия в броя на „Книгоиздателски

журнал“ от 24 януари отбелязваше, че продажбите на книгата са „значително по-ниски от очакваните“. Аналогични публикации се появяваха и в други периодични издания, изпълнени с разсъждения за упадъка на съвременната поезия и с анализи на проблема къде всъщност бе сгрешил мистър М. Беярд Лоуел.

През март „Манхатънски книжен обзор“ съобщаваше, че според слуховете Лоуел е напуснал страната в неизвестна посока. През юни възторжен британски таблоид известяваше за присъствието му в малко селце в Котсуолдс.

„След като се уверихме, че човекът с вълнен пуловер и каскет, който се провираше между овцете, наистина е най-ухажваният в миналото американски автор, направихме опит да се срещнем с него, но бяхме връхлетени от две доста недружелюбни шотландски овчарки, които не проявиха никакъв интерес към нашите акредитивни карти и микрофони. Впечатлени от техните аргументи, изразени главно посредством оголване на зъби и заплашително ръмжене, побързахме да се отдалечим. Питаме се какво ли е станало с някогашната типично американска ненаситност за внимание, така присъща на мистър Лоуел? О, нетрайна слава!“

Следваха многобройни публикации на чуждестранната преса от същото лято: Италия, Гърция, Мароко, Япония. През септември „Лос Анджелис Таймс“ съобщаваше, че носителят на наградата „Пулицър“ М. Беярд Лоуел възнамерява да се установи в Южна Калифорния и ще публикува свои есета в литературното приложение „Книжен обзор“ на вестника. През декември в рубриката „Нова собственост“ на приложението за недвижими имоти на „Таймс“ се съобщаваше, че Лоуел току-що е сключил договор за покупка на двадесет и пет декара в каньона Топанга.

„Според осведомени източници става въпрос за изоставен къмпинг в гъсто обрасла гориста местност, който се нуждае от сериозни ремонтни работи. Последно използван като нудистко селище, той е отдалечен от оживените пътища и напълно подхожда на новия селинджъровски^[3] стил, към който се придържа Лоуел. А може би писателят художник се премества на запад заради климата.“

Месец май: Лоуел присъства на благотворителна среща със свои почитатели — затворници, заедно с „плеяда звезди“ в дома на филмовия продуцент Къртис Ап в Малибу. Още два светски приема в

западната част на страната през април — съответно в Бевърли Хилс и в Пасифик Палисейдс. Лоуел, с новооформена брада и джинсова риза, бил забелязан да разговаря с партньорка. Когато репортерът се приближил към тях, той просто се отдалечил.

През юни произнесъл важна реч по време на благотворителна разпродажба на книги, на която обявил създаването на убежище за художници и писатели в закупените от него земи в Топанга.

„Това ще бъде неприкосновена територия и ще се нарича «Убежище». Празно платно, върху което надареният човек ще бъде свободен да се бори, да рисува заврънкулки, да излива бои, да плеска цапаници, да бъде странен, да се отклонява от общоприетото, да се валя в праха и да върши всичко, посредством което да открие самоличността си чрез своето призвание. Изкуството пробива завесата на баналността само когато сетивата са максимално освободени. Посветените знаят, че истинските наслади се достигат само чрез чувство и вдъхновение.“

Публикация в септемврийското приложение за култура и развлечения на „Ел Ей Таймс“ съобщаваше, че филмовият продуцент Къртис Ап е направил дарение, което ще се използва за изграждането на леглова база в „Убежище“. Архитектът — нашумял двадесет и четири годишен американец от японски произход на име Клод Хирошима, чийто последен проект бил модернизирани на интериора в тоалетните на някакъв хотел в Мадрид.

„В «Убежище» — заявяваше той — ще се стремя да се придържам към духа на съществуващите дадености на ландшафта, като подбера материали, осигуряващи синтез с доминиращата психична и физическа геометрия. Вече има няколко решени изцяло в дърво постройки и желанието ми е новите да не контрастират с тях.“

Дървени постройки.

Или Луси бе прочела за „Убежище“, или брат й й бе казал за него.

През декември — нов саркастичен коментар в „Книгоиздателски журнал“: „Планираният тираж на «Команда: Прогони светлината» в меки корици няма да бъде отпечатан, а продажбите на по-рано издадените от Лоуел книги бележат рекорден спад, валиден и за цените на неговите платна“.

Месец март. „Вилидж Войс“ прави крайно отрицателен преглед на цялото творчество на Лоуел и предлага преосмисляне на мястото му в историята. Три седмици по-късно писмо на някой си Терънс Трафикънт от Рахуей, Ню Джърси, контрира горната публикация, наричайки нейния автор „наивен шибан червей“, и въздига М. Беярд Лоуел на пиедестал като „мрачния Исус на американската мисъл от двадесети век“; „Всички вие сте прекалено задръстени и ограничени по рождение, за да го проумеете, смърдящи нюйоркски еврейски ревизионистични задници на фарисеи.“.

Юли. Лоуел оповестява завършването на ремонтните работи в „Убежище“ на страниците на литературната притурка на „Ел Ей Таймс“. Представяха се и първите гости, поканени в „Убежище“.

Кристофър Грейдън-Джоунс, двадесет и седем годишен, скулптор, работещ металопластика и „първични предмети“, от Нюкасъл, Англия.

Дентън Мелърс, двадесет и осем годишен, бивш кандидат-доктор по американска литература в Колумбийския университет и литературен критик за „Манхатънски книжен обзор“. „Мистър Мелърс ще завърши работата си по своя първи роман «Младоженката»“.

Йоахим Шпренцел, двадесет и пет годишен, композитор на електронна музика от Мюнхен.

Терънс Гари Трафикънт, четиридесет и една годишен, есеист и бивш обитател на федералния затвор в Рахуей, Ню Джърси, където излежавал тринадесетгодишна присъда за предумишлено убийство.

Броят от следващия ден се занимаваше единствено с Трафикънт, описвайки как изборът му за гост на „Убежище“ е ускорил процедурата по освобождението му под гаранция, също и изчерпателната хронология на неговите престъпления: грабеж, нападение, употреба на наркотици, опит за изнасилване.

Пребивавал в затвора почти непрекъснато след навършване на седемнадесет, протежето на Лоуел си спечелил репутация на войнстващ затворник. С изключение на един затворнически дневник, не бе написал нищо друго, което да има поне претенции за художественост. Поместената снимка го показваше в килията му с щедро татуирани ръце, вкопчени в решетката — слаб и блед, с дълга чуплива коса, развалени зъби, хлътнали бузи и сатанинска козя брадичка.

Запитан за уместността на избора на Трафикънт, Лоуел отвърща: „Тери е поразяващо автентичен, що се касае до първичност на реакциите и желанията. Освен това е анархист, а това е възможност за животворно въздействие“.

Средата на август. Откриването на „Убежище“ е отбелязано с грандиозно нощно тържество в бившето нудистко селище. Пригответо на ястията било поверено на опитните ръце на Сандор Нунес — главен готвач в ресторант „Скоунс“, музикалното оформление — на четири рокгрупи и музиканти от Филхармоничния оркестър на Лос Анджелис, а над всичко това — мистър М. Беярд Лоуел „в дълъг бял кафтан, с чаша в ръка и увлечен в произнасяне на монолози пред заобиколилите го почитатели“.

Сред гостите били забелязани професор по психология — впоследствие пропагандатор на употребата на ЛСД, арабски оръжеен търговец, козметичен магнат, актьори, режисьори, агенти, продуценти и тълпа шумни журналисти.

Тери Трафикънт бил забелязан да се присъединява към групата на своите почитатели. Правата за издаване на неговия затворнически дневник „От глуда до яростта“ съвсем скоро били откупени от издателя на Лоуел. Редакторът на изданието определя книгата като: „... венозно инжектирана доза отрова и красота. Една от най-значимите книги, издавани през столетието“.

Вестникът цитираше лейтенанта, арестувал Трафикънт по обвинението в предумишлено убийство: „Появата на този човек е наистина лоша новина. Със същия успех биха могли да запалят фитила на пръчка динамит и да чакат нейното избухване“.

Следващите няколко библиографски справки се оказаха препратки към интервюта с Тери Трафикънт. Помолен да се опише сам, той отговаряше: „Утайка, превърната в тор, градски абориген, впуснал се в изследване на един нов свят“. Бившият затворник често цитираше класиците, позоваваше се на марксизма и на авангардната литература. Запитан за престъпленията му, той казва: „Всичко това е отдавна мъртво, а аз не съм погребален агент“. Възхищавайки се на свободолюбивия дух на Бък Лоуел, определя своя покровител като „един от четиримата велики мъже, живели някога, наред с Исус Христос, Кришнамури и Петер Куртен“. Запитан кой е Петер Куртен,

той отвърнал: „Провери това в дебелите книги, Джак“ — и прекратил интервюто.

Авторът на статията бе установил, че Петер Куртен е германски масов убиец, по прякор Дюселдорфското чудовище, който между 1915-а и 1930 година изнасилвал по особено мъчителен начин, а след това съсичал десетки деца, мъже и жени. Куртен имал и други странности: сношаване с различни домашни животни и изразеното на път за екзекуцията желание да чуе шуртенето на собствената си кръв в момента на настъпване на смъртта.

Потърсен повторно по телефона и запитан как е възможно да квалифицира такъв човек като „велик“, Трафикънт отвърнал: „Всичко е въпрос на контекст, приятелче“ — и затворил.

В редакцията заваляли възмутени читателски писма. Няколко религиозни водачи анатемосали Лоуел в своите неделни служби. Лоуел и Трафикънт отказвали всички интервюта и след около седмица бурята утихнала. През май „От глада до яростта“ била издадена с обичайно поместваните положителни рецензии, предизвикали отпечатване на допълнителен тираж, а до десети ноември вече е включена в класацията на най-продаваните заглавия, изготвяна от „Ню Йорк Таймс“. Планираното представяне на книгата в страната било отменено, след като Трафикънт не се появил за интервю в предаване от сутрешния блок, излъчвано по един от националните канали.

Запитан за местонахождението на Трафикънт, Лоуел казва:

— Тери ни напусна преди няколко седмици. Веднага след онази глупава идиотщина около Куртен. Думите имат различно значение за хора като него. Беше дълбоко наранен.

— Ранима душа ли беше? — попитал репортерът.

— Всичко е въпрос на контекст — отговорил Лоуел.

През следващите две десетилетия публикациите за Лоуел ставаха все по-редки, а в края на този период имаше само няколко, защитени с докторати тези, приписващи му специфична жизнелюбива агресия, която сред академичните кръгове минава за остроумие. Тиражът на „Команда: Прогони светлината“ бил съкратен, а други книги или картини не били създадени. Нито дума за Тери Трафикънт, въпреки че неговата книга е била преиздавана.

Заех сивото томче за домашен прочит и поех към къщи. Докато шофирах край каньона Топанга, се запитах дали величието все още

живееше там.

---

[1] Състояние на непрекъснато и неконтролируемо желание за сън. — Б.пр. ↑

[2] Sunset Blvd — известният Булевард на залеза в Лос Анджелис. — Б.пр. ↑

[3] Селинджър — американски писател, известен с напълно уединения си начин на живот. Автор на „Спасителят в ръжта“, на многобройни разкази и повести. — Б.пр. ↑

6.

В каньона Лас Флорес смущения заглушиха радиото в колата ми. Започнах да въртя тунера и чух името Швант в края на новинарски преглед. След това музикалният водещ обяви:

— А сега да послушаме музика.

Не успях да намеря станция с новини и превключих на дълги вълни. Всички новинарски емисии бяха стигнали до преглед на спортните събития, а по другите станции излъчваха музика, разговори или реклами.

Отказах се и насочих вниманието си върху красотата на пътя, който, открит и чист, се извиваше като панделка край синевата на морската шир. Дори търговската зона край кея на Малибу изглеждаше красива под лъчите на следобедното слънце. Магазини за бански костюми, школи по гмуркане, шезлонги и компании за недвижима собственост, които имитираха заетост дори във времето за обедна дрямка.

Вече у дома, взех една бира и стиховете на Лоуел и излязох на верандата.

Противна работа. Нищо общо с изящната поезия и жизнелюбивите разкази, излезли изпод перото му през четиридесетте и петдесетте години. Почти във всички стихотворения се говореше за насилие, а много от тях сякаш го величаеха. Първото, озаглавено „Убийство“, звучеше като хайку^[1]:

*Застава на вратата
с куфар в ръката. И
открива,
че тя е застреляла децата.
Но кучето е живо.
Време е да го нахрани.*

Следващото прокламираше:

*Над полята и през горите към:
Чистота
Въздържание
Содомия
Изтребление
Съвършено подготвен за гилотината:
Да бъде кост. Изхвърлете Ай Чинг,
после захвърлете правилата през прозореца.*

Заглавната поема представляваше празен черен лист. Част от другите стихотворения бе по-скоро случайно събрани думи, а една, разположена върху цели шест страници поема се състоеше от четири четиристишия и бе написана на език, който според бележката под линия се определяше като „финландски, глупав“.

*Захвърлена и пронизана, тя си го проси.
Лайняна идиотия — за коя се мисли тя?
Щрак.
Да се отрече!
Щрак.
Ето точно така —
ТОЧНО ТАКА*

Не беше трудно да се разбере защо книгата се е оказала провал и защо бе очаровала Трафикънт.

Представих си го как се възторгва от нея, докато я чете в килията си, после как пише пламенно писмо в защита на Лоуел.

Мотивите му едва ли са се заключавали само до споделени литературни вкусове. С няколко хвалебствени думи бе успял да си купи предсрочно освобождаване под гаранция.

Прочетох отново последната поема.

Жена, която си го проси, по-късно презряна, защото се е отрекла от желанието си.

Може би класически мъжки фантазии за изнасилване?

Злият дух на Луси...

Символиката на похищението в съня.

Беше ли чела това ужасяващо малко книжле, може би като част от „връщането към корените“, предприето от брат й?

Прочела е и се е идентифицирала с жертвата.

Ами ако сънят представляваше нещо много по-логично? Ако самата тя е била насилена сексуално?

В разговора ни каза, че никога не е била жертва на насилие. Но ако се беше случило много отдавна и подсъзнателно е потискала спомена, това означава, че не може да си спомни събитието.

Сънят се появил, след като Майло бе дал показания относно смъртта на Кери.

Идентифициране с дете, станало обект на насилие.

Насилена като дете, не от нейния баща — не е бил там, за да го направи — но от негов заместител? Може би учител или друг възрастен, на когото е вярвала.

Други мъже в нейния сън, редом с бащата, който я е наранил, но по друг начин.

Спомних си как се е събудила на пода в кухнята.

Безсилието в цялата ситуация.

Възмездяване.

А може би нито едно от гореизброеното.

Напрягах ума си още известно време, разигравайки различни хипотези, но не постигнах напредък, затова станах и влязох в къщата. Спомнил си за новините по радиото, започнах да превключвам телевизионните канали, докато попаднах на някакво ново предаване. Нещо, свързано с Източна Европа.

После ухилената физиономия на Швант се появи в горния ъгъл на екрана.

— Полицията в Санта Ана разследва потресаващото убийство на млада жена с все още неустановена самоличност, чието тяло било открито в найлонов чувал рано тази сутрин край магистралата за Санта Ана. Източници, близки до разследването, твърдят, че белезите на убийството са поразяващо сходни със специфичните

характеристики на серийните убийства, за които Голфиста — Джоуб Швант, неотдавна бе осъден на смърт. Хипотезата за убиец, подражаващ на Швант, но действащ извън района на Ориндж Каунти, също се проверява. Ще следим хода на разследването и ще ви запознаваме с новите факти около случая.

Прекалено много лоши новини, време бе да се разтоваря.

Пробягах цялата дължина на плажа, забравяйки, че краката ми не бяха на осемнадесетгодишен младеж. Когато се прибрах, телефонът звънеше. Линията, на която се обаждаше Луси. Отново.

— Доктор Делауер? Аз съм... Обаждам се от сградата на компанията. Имах... малък проблем. — Гласът ѝ се снижи до шепот, който едва чувах. Шумът, идващ от нейния край на линията, не ме улесняваше особено.

— Какво се случи, Луси?

— Сънят... Аз... Сънувах го отново.

— След тазсутрешната ни среща ли?

— Да. — Гласът ѝ потрепери. — Тук, в службата, докато седях на бюрото си... Господи, толкова е... Налага се да говоря тихо. Обаждам се от телефонен автомат във фойето и хората ме наблюдават. Чувате ли ме?

— Да, чувам ви добре.

Затаи дъх.

— Чувствам се толкова глупаво. Да заспя на бюрото си!

— Кога стана това?

— По обяд. Ядях донесения от къщи сандвич, за да спестя време и наваксам с работата. Предполагам, че съм задрямала, не зная, наистина не си спомням.

— Вземали ли сте някакви успокоителни?

— Само „Тиленол“ — за главоболие.

— Никакви сънотворни или други лекарства, които да ви упоят?

— Не, нищо такова. Аз просто... заспах. — Започна да шепне: — Сигурно съм се събудила от съня, защото бях на пода, краката ми... сънят още беше в главата ми, съвсем ясен. Представете ли си — в средата на офиса. Божичко!

— Някакви наранявания?

— Не, не физически. Но унижението — всички мислят, че съм луда!

— Имаше ли много хора наоколо, когато паднахте?

— Не когато съм паднала, но веднага след това. Беше през обедната почивка, много хора са се връщали от обяд и са ме видели просната на пода! Изтичах до дамската тоалетна да се оправя. Когато се върнах, заварих да ме чака началникът. Той никога не слиза на етажа на изпълнителния персонал. Изражението му сякаш казваше: „Каква е тази луда, която съм назначил да работи при мен?“.

— Ако го тревожи нещо, Луси, най-вероятно е, че ще трябва да изплаща обезщетение за придобито професионално заболяване.

— Не, не, убедена съм, че ме смята за някаква особнячка. Да заспя посред бял ден... Извиних се, че трябва да отида до тоалетната, слязох във фойето и ви позвъних.

— Елате при мен и ще поговорим.

— Аз... Мисля, че така ще е най-добре. Убедена съм, че не съм в състояние да се кача обратно в офиса.

Телефонирах на един невролог в Санта Моника — Фил Остерлиц, и го предупредих, че е възможно да му изпратя мой пациент. След като му разказах за случилото се, той попита:

— Съмняваш се за нарколепсия?

— Налице е проблем със съня. Някаква детска енуреза^[2].

— Но нищо хронично след пубертета?

— Появило се е преди пет месеца. Докато тя беше съдебен заседател по делото срещу Голфиста.

— Звучи като случай на силен стрес.

— Така мисля, но искам да проверя всички хипотези.

— Разбира се, ще я приема. Благодаря за пациента. Звучи почти като забавление. Цяла седмица преглеждам мозъчни тумори. Хора на нашата възраст, дори по-млади. Сякаш се е появил вирус — като при епидемия.

Позвъни на портала малко след пет часа. Косата ѝ бе прибрана назад в конска опашка, а чертите на лицето ѝ бяха изопнати. Когато ми подаде ръка, усетих, че дланта ѝ е отпусната и влажна.

Подадох ѝ чаша вода и я настаних да седне. Отпи глътка и скри лице в дланите си.

— Какво става с мен, доктор Делауер?

Докоснах ръката ѝ.

— Ще разберем заедно, Луси.

Стисна устни.

— Този път беше различно. Този път видях повече.

Пое дълбоко въздух. После още веднъж. Изтегли дланта си от моята и се облегна назад.

Изминаха още няколко минути, преди да се съвземе.

— Спомняте ли си за стържещия шум, за който ви разказах? В случая, в който предположих, че става въпрос за секс? Нямало е нищо общо със секса.

Наведе се напред.

— Видях го. Копаеха гроб — погребваха я. Стърженето е било от удрянето на лопатите в камъните. Този път бях по-близо. Всичко беше по-ясно. Никога сънят ми не е бил толкова реален. Сякаш...

Закри с ръка очите си и поклати глава:

— Бях толкова близо, че можех да ги докосна — бях точно зад тях. Сякаш наистина бях там.

— Същите мъже?

— Да. Тримата.

— Включително и ба... Включително и Лоуел?

Дръпна ръка от лицето си, облиза устните си и втренчи поглед в пода.

— Той беше един от копаещите. Работеше усилено — непрекъснато сумтеше и пухтеше. Всички дишаха тежко. И ругаеха. Чувах дишането им — рязко и шумно, като на спринтьори. Тогава я пуснаха в изкопа и...

Раменете ѝ конвулсивно затрепериха.

— Дойде усещането, че се преобразявам — сякаш душата ми напусна моето тяло. Всъщност я видях, пърхаше като това бяло перце.

Изненадващо се изправи.

— Чувствам нужда да се разхождам.

Крачеше из стаята, стигна до френския прозорец към верандата, после се върна обратно. Измина същия маршрут още два пъти, преди да се върне до креслото.

Остана права, с длани на облегалката.

— Усещах вкуса на пръстта, доктор Делауер. Имах чувството, че аз съм в онзи гроб. Понечих да отърся пръстта от себе си, но не можах да помръдна. А тя продължаваше да ме засипва... задушаваше се. Мислех си: „Ето какво е да си мъртъв; смъртта е ужасяваща; какво направих да заслужа това, защо постъпват така с мен?“.

Затвори очи и се олюля така ниско, че аз скочих и я улових за рамото. Тялото ѝ се стегна, но тя сякаш не ме забелязваше.

Шумът от прилива се чуваше по-силно, като далечни овации. Изведнъж дишането ѝ се ускори.

— Луси!

Сякаш името ѝ бе парола за излизане от хипноза, тя отвори очи и примижа.

— Какво стана, Луси?

— Събудих се. Открих, че лежа на пода... отново. Краката ми...
— Смръщи чело.

— Какво за краката ви?

— Те бяха... — Руменина обля скулите ѝ. — ... разтворени. Широко разтворени пред погледите на всички. Почувствах се като... развратница.

— Хората проявяват разбиране при инциденти, Луси.

Погледна ръката ми, отпусната върху рамото ѝ. Аз я отместих, а тя седна в креслото.

— Господи! — възкликна тя. — Налудничаво е! Да не би да губя контрол върху себе си?

— Не — убедено възразих. — Очевидно това е реакция на някаква форма на стрес и ние ще открием за какво става въпрос. Искам да се срещнете с невролог, за да сме сигурни, че не е нещо органично.

Спря да диша и впери ужасен поглед в мен.

— Като какво? Мозъчен тумор ли?

— Не, нищо подобно, не исках да ви тревожа. Необходимо е да се уверим, че не става въпрос за разстройване на съня вследствие употребата на лекарства. Последното е малко вероятно, но бих предпочел да сме сигурни, че пътят пред нас е чист.

— Пътят пред нас? Звучи така, сякаш ще пътуваме.

— В известен смисъл ни предстои точно това, Луси.

Извърна се към прозореца.

— Не познавам нито един невролог.

Дадох ѝ името и телефонния номер на Фил.

— Няма да бъде недискретно или болезнено.

— Надявам се. Мразя да бъда опипвана. Ще отида утре. А сега по-добре да се прибера у дома.

— Защо не останете тук и не починете малко, преди да тръгнете?

— Признателна съм ви за поканата, но няма да се възползвам. Много съм уморена, единственото ми желание е да се добера до леглото.

— Искате ли малко кафе?

— Не, ще се оправя. По-скоро е емоционално изтощение, а не нужда от сън.

— Сигурна ли сте, че искате да тръгнете веднага?

— Да, не настоявайте. Извинявайте за главоболията.

— Не е необходимо да се извинявате, Луси.

— Благодаря за отделеното време — ще го включим в сметката.

— Погледна ме, за да се увери, че няма да възразя.

Кимнах и я съпроводих до вратата. Луси отвори и отново ми благодари.

— Не искам да увеличавам тревогите ви — започнах аз, — но ще го видите по новините дотук. Днес е открит труп, белезите по който са сходни с тези по телата на жертвите на Голфиста. Възможно е това да е дело на негов подражател.

— О, не! — изстена тя и се облегна на касата. — Къде?

— В Санта Ана.

— Това е в Ориндж Каунти, значи Майло няма да работи по случая. Много лошо. Той би могъл да го разкрие.

---

[1] Японско тристишие, обикновено състоящо се от 17 срички.
— Б.пр. ↑

[2] Eneuresis (лат.) — нощно напикаване. — Б.пр. ↑

7.

Фил Остерлиц ми телефонира на следващия ден.

— Съвършен картон — каза той. — Най-здравият човек, когото съм преглеждал от доста време, като изключим повишената ѝ тревожност. Въпреки това кръвното ѝ налягане беше нормално. Де и моето да имаше същите стойности!

— Каква тревожност забеляза?

— Повишена реактивност. Страх от докосване — искаше да знае какво точно щях да направя, как, кога и защо. Искаш ли да чуеш моето предположение? Изострен сексуален комплекс. Това ли бе причината да се обърне към теб?

— В момента нейната сексуалност не е обект на терапията, Фил.

— Не е ли? Що за психоаналитик си ти?

Същия ден Луси не се обади, за да уговори сеанс, нито на следващия. Убийството в Санта Ана бе сензацията на криминалната страница във вестниците, а жертвата — двадесет и една годишна проститутка на име Шанън Дикстра, израснала на две преки от Дисниленд и познала страстта към хероина още в основното училище. Последното бе дало основа за спекулации от страна на медиите — изобилстваха коментари за приказното царство, в което нещо се объркало.

Вечерта сготвих пържоли, направих салата и в седем часа двамата с Робин седнахме да вечеряме, а Спайк се навърташе около масата в очакване на порцията си говеждо филе. Когато привършихме, Робин каза:

— Ако нямаш някакъв велик план, мисля си, че бих могла да поработя. Времето, което прекарвам на строежа, направо ме съсипва.

— Искаш ли да те отменя?

— Не, миличък, но ако мога да наваксам, ще е добре да го направя.

Спайк жално проследи как Робин излиза, но предпочете да остане в кухнята и да довърши останките от вечерята. Остана с мен, докато миех чиниите, последва ме до канапето, където посвирих на китара, настанен удобно на пода с увиснали устни, между които проплъзваха монотонни похърквания.

Малко след девет се обади Майло и аз го попитах дали е съпричастен в разследването по случая „Дикстра“.

— Съпричастен, но не необходим — нали знаеш разликата: като при закуска от омлет с бекон — кокошката е съпричастна, но прасето е необходимо. От Санта Ана ми телефонираха, за да сравнят отпечатъците, а утре ще дойдат да се запознаят с досието на Швант.

— Толкова ли си приличат?

— Адска прилика. Положението на тялото, раните по него, отделянето на главата от тялото и после поставянето ѝ обратно, екскременти, размазани по целия труп и напъхани в раните. Но всичко това беше огласено по време на процеса. Всеки би могъл да го имитира.

— Още едно чудовище.

— Пресата превърна Швант в знаменитост, пак тя внушава, че последното убийство е дело на Голфист-2, наистина ще падне веселба. Между другото радвам се, че не работя по случая. Занимавам се с няколко сладки старомодни кражби на коли. Е, как е мис Луси?

Прокашлях се.

— Знам, знам — каза той. — Не можеш да навлизах в клинични подробности. Просто ми кажи, че в основни линии е добре. Защото е оставила четири съобщения на телефонния ми секретар. Позвъних ѝ, но попаднах на ленивия глас на някакъв тип, записал се на нейния секретар.

— Това е брат ѝ. Не съм я чувал от два дни. Кога те е потърсила?

— Тази сутрин. Питам се дали не се е появил някакъв проблем. Ти продължаваш да се срещаш с нея... Не, това го зачеркни, ти дори не можеш да ми кажеш, нали?

— Да го кажем така — отвърнах аз. — Ако за пациент съществува реална опасност от самонараняване, мой етичен дълг е да се обадя в полицията или на подходящо медицинско учреждение. Не съм се обаждал на теб, нито на някой друг.

— Добре, разбрах. Утре ще ѝ позвъня отново. Как са нещата при теб?

— Вървят. Как е Рик?

— Кара я някак. При нашите професии не ни остава много време един за друг. Продължаваме да говорим за ваканция, но и двамата не сме склонни да стигнем до конкретно планиране.

— Обвързване — казах аз. — Мъжете имат проблеми с това.

— Глупости — реагира той. — Обвързан съм до върха на главата си. Или приличам на прасе?

Телефонира в петък сутринта.

— Ако имате време днес, бих могла да намина.

— След работа ли?

— По всяко време. Останах вкъщи.

— Болна ли сте?

— Не, не съм ходила на работа след... падането. Доктор Остерлиц беше много любезен. Казва, че съм добре.

— Зная. Разговарях с него. Как спяхте през последните две нощи?

— Доста добре — след разговора с вас. Никакви сънища и се събуждах в леглото си, затова предполагам, че е било временно явление и съм се нуждаела да споделя насъбралото се в мен с някого.

Спомних си последния сеанс. Много въпроси без отговори.

— Успяхте ли да се свържете със следовател Стърджис?

— Казал ви е, че съм звънила?

— Обади се снощи да разбере дали не се е случило нещо необичайно. Каза, че не е могъл да се свърже с вас.

— Двамата сте близки, нали?

— Да, приятели сме.

— Говори за вас като за гений в своята област. Казахте ли му, че съм добре?

— Не съм му казвал нищо. Поверителност.

— О, няма нищо. Можете да му разкажете, щом съм ви дала съгласието си.

— Няма да се наложи да го правите, Луси.

— Добре. Казвам само, че вярвам в него, а предвид онова, което съм преживяла, мисля, че умея да преценявам мъжете. Между другото свързах се с него. Потърсих го, защото през последните няколко седмици имах странни телефонни обаждания.

— Що за обаждания?

— Отсреща затваряха, щом вдигнех слушалката. Сигурна съм, че не е нещо сериозно.

— Колко пъти?

— Два пъти седмично, понякога четири или пет, обикновено докато приготвям вечеря или гледам телевизия. От опит зная, че е някакво преплитане на линиите. Майло не звучеше разтревожено. Посъветва ме да затварям веднага, а ако звъненето не престане, имало някакъв апарат, записващ телефонния номер на избирация, който мога да си купя.

— Изглежда добър ход — вметнах аз, като се стараех гласът ми да звучи спокойно. Психопатът, запалил дома ми, бе започнал с телефонен тормоз. — Какво ще кажете да наминете по обед?

— О! — възкликна тя, сякаш бе забравила, че се обади да си уговори час. — Разбира се. По обед ме устройва.

Закъсня с пет минути и пристигна, облечена в прилепнало по тялото меко бяло поло и червена кърпа шал, джинси, бели чорапи и мокасини. Беше си сложила елегантни обеци във формата на миниатюрни рубинени капки, а косите ѝ падаха свободно. За първи път я виждах така. Отиваше ѝ.

— Всичко наистина е много добре.

— Радвам се, че се чувствате по-добре — казах аз.

— Наистина съм добре. Може би се дължи на отсъствието ми от работа. Винаги съм смятала работата си за много важна, но вече втори ден отсъствам и тя изобщо не ми липсва.

— Възнамерявате ли да напуснете?

— Знаете ли, аз не харча много, затова имам достатъчно спестявания да се издържам известно време. — Усмихна се неловко.

— Какво има?

— Получавам средства и от попечителски фонд — не са достатъчно да живея в разкош, но все пак са хиляда долара месечно,

така че е достатъчно солидна подкрепа. Затова казах, че други хора живеят далеч по-лошо.

— И тази помощ ви кара да се чувствате неудобно, прав ли съм?

— Ами — започна тя — не правя нищо, с което да я заслужа. А и тя идва по линия на неговото семейство — от майка му. Казват му „наследяване през поколение“. За да се избегнат данъците. Обикновено една част от сумата дарявам за благотворителни цели, но ако тя може да ми помогне да улесня положението си сега, защо да не се възползвам от нея?

— Съгласен съм.

— Искам да кажа, че няма какво да доказвам. За три години не съм ползвала нито ден отпуск по болест — смятате ли, че това е безотговорност? Да напусна? Просто така?

— Изобщо не.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Да... както казах, всичко е наред. Говорих с Майло и за новото убийство. Полицията в Санта Ана се допитва до него, което е умно от тяхна страна. Спомням си колко впечатлена бях, когато той даде показания в съда. С каква лекота изреждаше детайлите, изобщо не позволи на адвокатата на защитата да го обърка или изплаши — мисля, че за това заслуга имаше и ръстът му. Колко е висок, метър и деветдесет и пет?

— Метър и деветдесет.

Лицето ѝ бе поруменяло, а пръстите плетяха невидим пуловер.

— Трябва да ви кажа нещо — промълви тя. — Той силно ме привлича.

Гледах я в очите, без да променям изражението на лицето си.

Кръстоса крака и докосна с ръка обещата си.

— От дълго време не съм изпитвала такова привличане към мъж. — Извърна поглед. — Като изключим няколко грешки, в общи линии съм почти девствена.

Кимнах.

— Големи грешки — продължи тя, — уверявам ви. Но те вече са зад гърба ми.

— Тях ли имахте предвид тази сутрин, като казахте, че умеете да преценявате мъжете?

Промърмори нещо, което не можах да разбера.

— Луси?

Пак шепот, който прозвуча като: „Гледайте“.

Наведох се напред.

Устните ѝ продължаваха да се движат. Затвори очи.

— Аз проституирах. Окей?

Не отговорих.

— Само едно лято.

Сетил се за стомашните ѝ проблеми, попитах:

— Лятото, когато преподавахте в Бостън ли?

— Бях девствена. Тогава срещнах един мъж в „Хед Старт“, чичото на един от моите ученици. Шармантен, изключително чаровен, умен чернокож мъж. Сутрин довеждаше, а вечер вземаше малкия си племенник от училище и започнахме да разговаряме. Едно нещо води до друго. Мислех, че съм влюбена. От известно време бяхме заедно. Тогава ме помоли да бъда с негов приятел. Идеята не ми харесваше, но се съгласих. Всичко премина далеч по-добре от очакванията ми: приятелят му беше много мил и ми направи подарък — някакъв шампоан „Л’Ореал“. Все още го помня.

Отвори очи. Бяха пълни със сълзи.

— Можех да се преместя другаде и да забравя. А и Реймънд толкова се гордееше с мен. Повтаряше ми, че ме обича, а аз му отвърщах с искрени чувства. На следващата седмица доведе друг приятел.

Закри лице с дланите си.

— Беше ужасно, но можеше да бъде и по-зле. Останалите му момичета работеха по улиците. На мен ми осигури отделна стая. Чиста, отоплена, с цветен телевизор. Грижеше се да не попадам на грубияни. Мъжете идваха при мен. Създаваше се усещане за известност.

Изсмя се сухо.

— Това е. Моето болезнено минало. Десет седмици, прекарани в бяло робство и смъртен грях, после отидох в „Белдинг“, а Реймънд си намери други наивници.

Отметна коси назад, после с усилие повдигна очи към мен.

— Оттогава не съм била с мъж. Мислите ли, че съм твърде омърсена за вашия най-добър приятел?

— Изисква се смелост, за да ми разкажете.

— Не се тревожете, че кроя пъклени планове или че съм развила някаква патологична зависимост. Като казвам, че той ме привлича, имам предвид психологически. Любезността му, неговата уравновесеност. Все още събирам смелост, за да му покажа чувствата си. Това притеснява ли ви?

— Не ви е нужно моето разрешение, Луси.

— Помислих за усложненията, които неизбежно щяха да се появят. Сгреших, като ви казах.

Впери изпитателен поглед в мен.

— Но не одобрявате, нали? — Наведе рязко глава и втренчи поглед в пода. — Вие също имате право на чувства. Казвам ви, че съм била проститутка, съвсем естествено е да не желаете да се увъртам около приятеля ви.

— Не става въпрос за това!

— А за какво? Защо изражението ви се променя, когато говоря за чувствата си към него?

— В това няма нищо страшно, нито във вас. Онова, което става между вас и Майло или който и да е друг, не е моя работа.

Взря се в лицето ми.

— Простете, доктор Делауер, но думите ви не звучат искрено. Вие сте чудесен човек и наистина съм ви признателна за онова, което се опитвате да направите за мен, но усещам, че има нещо друго тук, като че ли някаква съпротива. Имам усет за такива неща. — Отново горчив смях. — Вероятно е от практиката да се чукаш с десетина непознати на ден. Ставаш все по-точен в преценката си за хората.

Изправи се и започна да се разхожда из стаята.

— Луси проваля психотерапията. Изборът на психоаналитик беше грешка: как мога да оголвам душата си пред приятеля на Майло и да очаквам да бъдете безпристрастен? Как да вярвам, че ще предприемете каквото и да е „пътуване“ с една курва?

— Вие не сте курва.

— Не съм ли? Откъде знаете? Имали ли сте други пациентки, които са проституирали?

— Луси...

— От седем години — продължи тя през стиснати зъби — не съм докосвала мъж. От седем години дарявам на бедните половината от

месечния си доход, не ям месо и правя всичко, което е по силите ми, за да се пречистя. Затова приех да бъда съдебен заседател по онзи процес. За да извърша по-значимо добро дело. И най-накрая откривам мъж, когото харесвам, а се чувствам омърсена — осъдена от вас, както аз осъдих Швант. Не трябваше да се забърквам в това. Коя съм аз, че да съдя други хора?

— Швант е чудовище — прекъснах я аз. — Станахте част от едно наистина добро дело.

— Швант е чудовище — повтори тя, вече с гръб към мен, — а аз съм уличница. И двамата сме подсъдими в един или друг смисъл, нали? Затова ли не одобрявате желанието ми за сближаване с Майло или той вече е обвързан с друг човек?

— Не е уместно от моя страна да обсъждам неговия личен живот.

— Защо не? И той ли е ваш пациент?

— Тук сме, за да говорим за вас, Луси.

— Но аз го харесвам, това не го ли прави част от обсъжданата тема? Ако не беше ваш приятел, сега щяхме да говорим за него.

— И аз нямаше да зная нищо за личния му живот.

Луси спря. Облиза устните си. Усмихна се.

— Добре, значи е обвързан. Но зная, че не е женен: попитах го и той каза „не“. — Извърна се рязко и впери очи в мен. — Излъгал ли ме е?

— Не.

— Следователно излиза с някоя, може би живее с някоя... Красива ли е? Като съпругата ви? Четиримата излизате ли заедно?

— Луси — казах аз. — Престанете да се измъчвате. — Съзнавах, че моето мълчание подхранваше нейните фантазии. Съзнавах също, че не можех да предупредя Майло — бих нарушил професионалната етика.

Луси ми обърна гръб, облегна длани на френския прозорец, но забеляза пръстите, останали върху стъклото, и се опита да ги изтрие с края на пуловера си.

— Съжалявам.

— Не знам за...

— Не мога да повярвам, че наговорих всички тези неща. Как може да съм...

— Хайде. — Заведох я до креслото. Понечи да седне, после го подмина, сграбчи чантата си и се втурна към вратата.

Застигнах я, докато я отваряше. Морският бриз разроши косите ѝ. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Луси, моля ви да се върнете.

Поклати глава отрицателно.

— Пуснете ме да си отида. Няма да понеса още унижения.

— Нека да поговорим за...

— Не мога. Не сега. Моля ви, ще дойда пак. Обещавам. Скоро.

— Луси...

— Моля ви, пуснете ме. Наистина се нуждая да остана сама. Необходимо ми е.

Отдръпнах се.

Вече минаваше по пешеходния мост.

8.

Провалил ли се бях или случилото се беше неизбежно?

„Да се лекувам при негов приятел беше грешка.“

Кой да предположи, че терапията на травми може да получи такъв развой?

По дяволите, каква бъркотия!

Опитах се да се свържа с нея около час по-късно. Никой не вдигна. Повторих опита след два часа и реших да ѝ оставя време за размисъл.

Същата вечер двамата с Робин сготвихме скариди и пържени картофи. Вечеряхме дълго. Умът ми бе зает с професионални мисли, които се опитах да прикрия зад необичайни прояви на свръхнежност. Робин разбираше, че нещо не е наред, но не каза нищо, докато се наслаждавахме на залеза.

По-късно отиде да поработи върху някаква дърворезба. Спайк заспа, а аз се качих в колата и предприех безцелна разходка по крайбрежието. Бавно карах из потънали в мрак безлюдни улици. Многобройни складове с дървени капаци и табели „Отдава се под наем“. Рецесията се бе отразила тежко на града, а доказателствата за това с нищо не подобриха настроението ми.

Когато се върнах, Робин беше в леглото и четеше „Команда: Прогони светлината“.

Затвори томчето и го остави върху обложката.

— Защо зае тази книга?

— Проучване.

— На какво?

— На тъмната страна.

— Такава гнусотия. Не мога да повярвам, че е от същия автор, чието творчество задължително изучавахме в училище.

— Критиците са на същото мнение. Това томче е съсипало кариерата му.

— Пишеше по съвсем различен начин — продължи Робин. — „Мрачни коне“. Онази дълга поема за Париж — „Тържището“. Запомнила съм „Мрачни коне“, защото трябваше да я анализирам в часовете по английски в първи курс на колежа. Ненавиждах домашното, но книгата ме очарова — беше превърнал пистата за надбягвания в малка вселена. А това тук е ужасяващо. Какво е станало?

— Може би е изчерпал рационалната част от таланта си.

— Какъв женомразец! Сериозно, с какво проучване си се заел?

— Свързано е с един пациент, Роб. Човек, чийто живот е повлиян от Лоуел.

— О, звучи страшничко.

Повдигнах рамене и се съблякох.

— Хубаво е, че проявяваш такъв дълбок интерес към своя пациент.

— Нали затова са ме пратили на училище. — Преместих книгата върху нощното шкафче от моята страна и се пъгнах под завивките. Робин се примъкна до мен.

— Звучиш разтревожено.

— Не, просто съм вдървен.

Не каза нищо. Големите ѝ кафяви очи уловиха погледа ми. Къдрите ѝ падаха върху голите рамене като сенки върху лунния диск. Обвих ръце около нея.

— Добре — рече тя. — Имаш ли достатъчно енергия, за да проявиш интерес към мен? Защото ме разкъсват най-различни противоречиви чувства.

Още бях с халат след банята, когато в 7:30 телефонът иззвъня.

— Доктор Делауер? Звъним от службата ви. Някакъв доктор Шейпър чака на свободната ви линия.

Името беше непознато.

— Свържете ме.

Мъжки глас попита:

— С кого разговарям?

— Доктор Делауер на телефона.
— Аз съм доктор Шейпър от болницата „Уудбридж“. Имаме случай на опит за самоубийство, поет от нас снощи. Лукреция... Лоуел. Вече е в съзнание и твърди, че е ваша пациентка.
Сърцето ми щеше да изскочи.
— Как е тя?
— Стабилизира се. Ще живее.
— Кога е постъпила?
— Приехме я снощи. Ту идваше в съзнание, ту отново го губеше. Твърди, че никога не е правила опит за самоубийство. Вярно ли е?
— Доколкото зная, но съм се срещал с нея само няколко пъти.
— Ще я поставим под 72-часово наблюдение... Само за секунда!
— След това: — Запознат ли сте с прилагането на 72-часовите наблюдения?
— Да.
— Ще я поеме един от щатните ни психиатри. Предполагам, ще получите нещо като временен привилегирован статут — притежавате магистърска степен по медицина, нали?
— Докторска по философия.
— Ами... В такъв случай не зная. Както и да...
— Какъв начин е използвала?
— Газ. Включила газта за печката и напъхала главата си във фурната.
— Кой я е намерил?
— Докарал я някакъв мъж. Аз просто застъпих на смяна и видях съобщението на таблото да ви позвъня.
— Вземала ли е упойващи или алкохол?
— Според данните в картоната, отрича да е вземала упойващи лекарства, но ще разберем, когато пристигнат резултатите от кръвните проби. Често ли е прибегвала до успокоителни?
— Не, доколкото аз зная, но напоследък преживяваше тежки моменти.
— Аха... изчакайте. — „Какво? Кажете им просто да чакат!“ — Както и да е, налага се да тръгвам.
— Бих искал да дойда да я видя.
— Естествено. Тя ще бъде тук.

Затворих и си дадох сметка, че нямам представа къде се намира болницата „Уудбридж“. Издирих телефонния номер чрез „Справки“, след което се свързах с отегчена служителка от рецепцията, която ми обясни:

— Казват му Уудланд Хилс, но всъщност е Канога Парк. Топанга, малко по на север от „Виктори“.

Облякох се и поех на юг по Тихоокеанската магистрала, завих по Канан Дюм Роуд до 101 Фриуей, където попаднах на задръстване. Измъкнах се с мравешка скорост до следващата отбивка и поех на север, докато стигнах до „Виктори“. Изминах десетина мили и излязох на булевард „Топанга“. Болницата беше триетажна тухлена сграда с кафяви колони отпред, която приличаше на гигантски шоколад. Малки опушени прозорци, малки насечени букви и осветена от неонова лампа табела над входа за „Бърза помощ“, чиято светлина разпръскваше полуздрача на ранното утро.

Паркирането беше бесплатно. Пазачът на входа едва повдигна глава да ме погледне, когато минах край него. Съобщих името си на рецепцията и служителката натисна някакво копче, което отключи вратата към отделенията.

Мястото тънеше в мръсотия, навсякъде болни и ранени, седнали на пластмасови столове. Периодично нечии стонове надвиваха обичайната болнична глъчка. Въздухът бе просмукан от миризмата на дезинфектанти.

Докато минавах, някой извика „Докторе?“ с отпаднал, но обнадежден глас.

Шейпър бе пред помещение с табела „Наблюдение 2“ и четеше някакъв картон. Висок, елегантно облечен индиец към тридесетте, той имаше чуплива черна коса, влажни очи и никотинов дъх. Табелката на джоба му съобщаваше, че работи тук от две години. Беше с ръчно рисувана вратовръзка, а дисковете на стетоскопа му бяха позлатени. Продължаваше да чете.

— Луси Лоуел — казах аз.

— Да, да, зная. — Посочи към вратата.

— Как е тя?

— Закърпихме я.

— Имаше ли рани?

— Изразих се образно. — Затвори папката с картона. — Добре е. Спасихме я. Засега.

— Резултатите от кръвните проби пристигнаха ли вече?

— Никакви наркотици от тези, за които тествахме.

— Какви са страничните ефекти от газта?

— Изключително неприятно главоболие през първите няколко дни, обща отпадналост, понякога дезориентация, запек, недостиг на въздух — зависи колко дълго е дишала газ. Прочистихме я нацяло.

— В съзнание ли е била, когато е постъпила?

— Почти. Но продължава да го губи и да идва в съзнание. Присъщо за такива случаи.

— Човекът, който я е довел, тук ли е?

— Не зная. Дежурният психиатър може да ви запознае с подробностите. Ще бъде тук по-късно днес, но мнението ѝ е, че пациентката трябва да остане под медицинско наблюдение въпреки волята си.

— Как се казва?

— Доктор Ембри. Можете да оставите визитната си картичка на рецепцията или при старшата сестра с молба да я предадат. — Свали стетоскопа и се отправи към следващата стая.

Отворих вратата към стаята на Луси.

Лежеше със затворени очи, дишаше през устата, дланите ѝ почиваха, отпуснати край тялото. Косата ѝ бе прибрана в опашка и прихваната с ластик. От банка над главата ѝ капки бистра течност се вливаха във вените. От гумена тръбичка, чийто край бе закрепен при ноздрите, с тихо съскане излизаше кислород, подаван от резервоар под налягане. На масива зад главата ѝ писукаха, премигваха и бучаха различни апарати, отчитащи жизнената ѝ дейност.

В общи линии стойностите им бяха добри, единствено кръвното налягане бе по-ниско. Ситни капчици пот бяха избили по лицето ѝ, но устните бяха пресъхнали.

Докато я гледах, започнах да превъртам мислено последните сеанси, питайки се дали нещо от тях не ме предупреждаваше за случилото се сега.

Никакви признаци, че може да стигне толкова далеч, но какво, по дяволите, знаех аз за нея?

А сега беше извън моите ръце. Впримчена от системата, затворена тук за три дни. Дори по-лошо, ако психиатърът убедеше съдията, че пациентката все още представлява опасност за себе си.

Жена психиатър. Може би точно от това се нуждаеше. Бог е свидетел, че не бях нейният спасител.

Издаде дълбок хъркащ звук, а очите ѝ се раздвижиха под клепачите.

Много по-уязвима, отколкото предполагам.

Причината бе лятото, през което е проституирала, или то беше по-скоро симптом?

Запитах се дали всичко разказано беше истина.

Кой я бе довел в болницата?

Кой бе извадил главата ѝ от фурната?

Направи опит да отвори очи. Опитва се да премигне — безуспешно. Преместих се, за да съм в полезрението ѝ. В първия момент не ме позна. После зениците ѝ се разшириха. Едната ръка помръдна, пръстите се плъзнаха към мен. В следващия миг се отпуснаха.

Взех ги в дланта си. Помръдна устни в усилие да каже нещо, накрая се предаде на изтощението.

Погледнах я усмихнато. Кимна едва забележимо. Накрайникът на кислородната тръбичка падна, а свистенето стана по-силно от свободното изтичане на ценния газ.

Поставих го на място. Луси облиза устни, после отвори широко очи.

Опитва се да говори, но от гърлото ѝ излязоха само хрипливи звуци. Сълзи напълниха очите ѝ.

— Всичко е наред, Луси.

Отпусна се назад. Пръстите ѝ станаха студени и отпуснати.

През следващите двадесет минути спа, а аз държах ръката ѝ. Дойде медицинска сестра, провери данните от апаратурата и излезе, затръшвайки вратата зад себе си. Стресната, Луси се събуди, стойностите на кръвното ѝ налягане скочиха нагоре.

В погледа ѝ се четеше паника.

— Всичко е наред, Луси. Намирате се в стаята за медицинско наблюдение на болницата „Уудбридж“. Засега се справяте добре.

Започна да кашля и сякаш не можеше да спре. Накрайникът на кислородната тръбичка падна отново. Всеки спазъм я повдигаше от матрака — неволна гимнастика, която изкривяваше лицето ѝ в болезнена гримаса. Закашля по-силно и изплю подобна на стомашен секрет смес, която почистих.

Когато пристъпът премина, поставих кислородния накрайник под ноздрите ѝ.

Мина много време, преди да възстанови дишането си.

— Какво стана? — попита тя с тих, пресипнал глас.

— Намирате се в стая за медицинско наблюдение. Болницата „Уудбридж“.

Объркване.

— Кое е последното нещо, което си спомняте, Луси?

— Че спя.

Лицето ѝ се смръщи, затвори очи. Какво беше това — болка? Или срам? Или и двете?

Отвори очи.

— Боли.

— Какво боли?

— Главата.

Изстена и зарίδα.

Проверих съдържанието на интравенозната банка: гликоза и електролити, нямаше аналгетици. Извиках сестрата чрез звуковата сигнализация. От говорителя на стената се чу троснато: „Да?“.

— Мис Лоуел има болки. Не може ли да ѝ се предпише нещо?

— Изчакайте.

Луси получи нов пристъп на кашлица и изплю секрет. Взираше се в лицето ми, докато бършех устните ѝ.

— Какво... е станало? — Започна да трепери, а зъбите ѝ тракаха.

Завих я с още едно одеяло. Каза нещо, което не можах да разбера, затова се наведох да чувам.

— Болна ли съм?

— Преживели сте труден момент.

— Какъв?

Сълзи се стичаха надолу по лицето ѝ към кислородния накрайник и мокреха устните ѝ. По лицето ѝ пробягваха тръпки на ужас.

— Болна?

Взех отново ръката ѝ.

— Луси, твърдят, че сте направили опит за самоубийство.

— Не! — Шепот. По-скоро помръдване на устните, отколкото звук. — Не.

Стиснах леко пръстите ѝ и кимнах.

— Как?

— С газ.

— Не!

Зад нея мониторите подскочиха. Ускорен пулс, повишено кръвно налягане. Пръстите ѝ се вкопчиха в дланта ми като лапа на хищник.

— Не!

— Няма нищо, Луси!

— Не!

— Аз ви вярвам. — Излъгах. — Опитайте се да се отпуснете.

— Не съм!

— Добре, Луси.

— Не!

— Добре, само се успокойте.

Мяташе ожесточено глава. Кислородната тръбичка излетя като изстреляно от прашка камъче. Когато се опитах да я поставя, обърна глава на другата страна. Гръдта ѝ се повдигаше и спускаше бързо, дишането ѝ бе накъсано и учестено.

Вратата се отвори и същата сестра влезе. Млада, с едро лице и късо подстригана коса.

— Какво става тук?

— Разстроена е.

— Какво се е случило с кислородопровода?

— Падна. Тъкмо щях да го поставя отново.

— Е, по-добре да го поставим веднага. — Взе тръбичката от мен и се опита да постави крайника под ноздрите на Луси.

Тя пак извърна глава.

Сестрата опря ръка на хълбок, а с другата завъртя крайника във въздуха.

— Сега ме чуйте — започна тя. — Тук сме заети и нямаме време да си играем. Искате да увием главата ви с бинт към леглото, за да не отхвърляте кислородопровода ли? Превръзката ще бъде стегната и —

повярвайте ми — главоболието ви ще стане още по-силно. Това ли искате?

Луси прехапа устни и поклати глава.

— Затова лежете неподвижно, за ваше добро е. Опитваме се да се грижим за вас и да ви възстановим.

Кимване.

Кислородопроводът беше поставен на място.

— Добро момиче. — Сестрата провери данните от мониторите. — Пулсът ви е стигнал деветдесет и пет. По-добре се успокойте.

Не последва отговор.

— Разбрахте ли ме?

Кимване.

Сестрата се обърна към мен:

— Член на семейството ли сте?

— Нейният терапевт.

Въпросителен поглед.

— Е, това е добре. Може би ще успеете да я успокоите. — Тръгна към вратата.

— Ами болките? — попитах аз.

— Не може да взема успокоителни. Не преди да сме съвсем сигурни, че е прочистена.

Луси простена.

— Съжалявам, мила, за ваше добро е. — Отвори вратата и в стаята нахлу флуоресцентна светлина и шум. — Просто се опитайте да мислите за нещо приятно. И не се разстройвайте отново — само главата ще ви боли по-силно.

Затвори вратата след себе си. Взех ръката на Луси. Безжизнена като празна ръкавица.

Промълви:

— Не съм го направила.

— Вярвам ви, Луси.

— Вкъщи...

— Искат да останете под наблюдение известно време.

Гърбът ѝ се изви.

— Моля ви!

— Не зависи от мен, Луси.

Опита да се изправи в леглото. Кислородопроводът излетя със съскане и се замята като разярена змия върху завивките. Мониторите затанцуваха.

— Послушайте ме — помолих я аз, сложих ръце на раменете ѝ и ѝ помогнах да легне отново. За пореден път поставих накрайника на място. Повдигна лице към мен.

— Отведете ме вкъщи!

— Не мога, Луси. Сестрата не бе особено дипломатична, но за едно нещо беше права: в момента най-добре ще е да се успокоите. И да помагате на лекарите.

Ужасена гримаса, паническо въртене на очи.

Пристъп на кашлица.

— Защо — попита тя, почти останала без дъх — не може... вкъщи?

— Защото мислят, че сте направили опит за самоубийство. Поставили са ви под седемдесет и два часово наблюдение. Това означава, че законът им дава право да ви задържат тук до три дни и да ви предложат психиатрична терапия. После, ако не представлявате заплаха за себе си или за някой друг, ще можете да си тръгнете.

— Не! — Стенеше и мятеше главата си.

— Такъв е законът, Луси. Заради собствената ви безопасност.

— Не!

— Наистина съжалявам, че трябва да преминете през всичко това, но искам да ви видя на крака възможно най-скоро. Затова ви казах, че е необходимо да помагате на лекарите.

— Вие... лечението?

— Съжалявам, Луси. Аз не работя тук. Ще го проведе психиатърка — доктор Ембри. Ще разговарям с нея веднага...

— Не!

— Зная, че се страхувате, Луси, но ви моля да го изтърпите.

— Три дни?

— Ще бъда до вас. Обещавам.

Нови стенания. Смръщи лице и успя да вдигне ръка до слепоочията си.

— О-ох!

— Легнете. Зная, че е трудно.

— О-о-ох!

Ръката ѝ се прибра към тялото. Посочи с пръст към ребрата си.

— Какво има? — попитах аз.

— Счупено.

— Мислите, че имате счупено ребро ли?

Поклати глава:

— Аз. Пречупена.

— Не, не сте. — Погалих лицето ѝ. — Само малко натъртена.

— Не... пречупена.

— Ще се оправите, Луси. Опитайте се да починете.

— Майло.

— Искате да кажа на Майло, че сте тук?

— Кажете му... някой...

— Някой?

— Някой... — Не ѝ достигаше въздух. Пое дълбоко кислород от
накрайника.

Пулсът ѝ минаваше сто. Сто и десет...

— Някой... — повтори тя. Сочеше към ребрата си. Ужас бе
разширил зениците ѝ. — Някой...

— Някой какво? — Наведох се по-ниско.

— Да ме убие!

9.

Отпусна се назад и заспа. Измина близо минута, преди мониторите да се успокоят.

Изчаках малко, после излязох да потърся кафе. Мъж в дъното на коридора ме спря.

— Извинете, вие ли сте нейният лекар?

Изглеждаше около тридесетгодишен. Метър и шестдесет, широки рамене, набит, с кръгло лице, светлокафява коса, тен на редовен посетител на игрищата за голф и големи кафяви очи. Синият блейзър бе с кашмирени нишки, ризата в бургундскочервено му стоеше свободно. Бежавите ленени панталони падаха в свършена дъга над тъмночервени кожени обувки.

— Аз съм доктор Делауер, нейният психолог.

— О, добре. — Протегна ръка. — Кен Лоуел. Неин брат.

Раздвижване в коридора за миг разсея и двама ни. Санитар буташе слаб възрастен мъж с восьчнобледа кожа в инвалидна количка. Изпод болничната пижама капеше кръв, която оставяше алена зигзагообразна следа по сивия линолеум. Погледът му бе празен, устата — отворена. Единствено треперещите крайници показваха, че е жив.

Кен Лоуел проследи с поглед движението на инвалидната количка.

Никой не се появи да почисти кръвта.

Обърна се отново към мен — беше пребледнял. С изисканото си облекло приличаше на турист, случайно попаднал в бордей.

— Доктор Делауер — повтори той. — Питаше за вас. Мислех, че е изпаднала в състояние на делириум и по някаква причина желае да отиде в Делауер^[1]. — Поклати глава. — Как е тя?

— Възстановява се физически. Вие ли я доведохте?

Кимна.

— Правила ли го е преди?

— Не, доколкото знам.

Извади копринена кърпичка в бургундскочервено от горния джоб на самото си и попи потта от челото.

— Какво ще стане с нея сега?

— Ще я задържат тук поне три дни, а след това психиатрите на болницата ще решат какво да е лечението.

— Може да бъде задължена да се подложи на лечението пряко волята си, така ли?

— Ако психиатърката — доктор Ембри, счита, че все още се намира в опасност, може да се обърне към съда и поиска удължаване на медицинското наблюдение. Но това се случва рядко, освен ако пациентът не повтори опита за самоубийство, докато е в болницата, или пък е в състояние на тежък нервен срив.

— Какво я е довело до това, докторе? Беше ли подчертано депресирана?

— Съжалявам, но не мога да обсъждам подобни обстоятелства с вас — въпрос на професионална етика.

— Да, естествено. Извинете. Просто не зная много за нея. На практика с нея дори не се познаваме. Не съм я виждал от двадесет години.

— Как така вие я доведохте в болницата?

— Чиста случайност. Страшно е. Търсех Елфи, моя полубрат Питър. Имахме уговорка да вечеряме в един хотел в седем часа и той не дойде. Това ме разтревожи. Не мислех, че би пропуснал срещата. Затова изчаках малко, после се качих в колата и отидох до апартамента му в Студио Сити. Там нямаше никой. Беше споделял колко близки са с Луси, затова реших да го потърся при нея. Минаваше десет, когато стигнах там, и вероятно нямаше да се кача до апартамента, ако прозорците не светеха — пердетата бяха полуспуснати. Когато приближих до вратата, стори ми се, че усещам миризмата на газ. Почуках, не получих отговор, погледнах през прозореца и я видях коленичила на пода в кухнята. Почуках силно по стъклото на прозореца, но тя не помръдна, затова насилех вратата и издърпах главата ѝ от фурната. Имаше пулс и дишаше, но състоянието ѝ беше ужасно. Позвъних на 911. Измина много време, преди да успя да се свържа. Докато чаках парамедиците да пристигнат, потърсих телефонните номера на болници в указателя и попаднах на адреса на

това място. Тъй като спасителният екип не пристигаше, казах си „зарежи ги“ и сам я докарах тук.

Прибра кърпичката обратно в предния джоб на сакото и поклати глава.

— От Сан Франциско ли сте?

— Как разбрахте?

— Луси ми каза.

— Говорила е за мен?

— Обсъждахме семейната история.

— Аха. Всъщност аз съм от Пало Алто, но прекарвам доста време в Ел Ей по работа: сделки с недвижима собственост, предимно ипотекирани имоти на банкрутирали компании. Предвид сегашната икономическа ситуация напоследък идвах тук по-често от обикновено и у мен се породило желанието да се свържа с Елфи и Луси: считах за нередно, че никога не сме правили дори опит да се съберем. Името на Луси не фигурираше в телефонния указател, но Елфи беше там, затова му телефонирах преди няколко седмици. Беше шокиран, че му се обаждам, получи се много неловка ситуация. Но разговаряхме още няколко пъти и накрая прие поканата ми за вечеря.

— Луси щеше ли да дойде?

— Не, той не искаше да поканя и нея — опитваше се да я предпази, предполагам. Беше нещо като изпитание. Уговорката бе, че ако всичко потръгне добре, ще включим и нея... Изглеждаше доста притеснен от това начинание. Въпреки всичко, останах изненадан, когато ми върза тенекия.

— Чували ли сте го оттогава?

— Не. Звъних му няколко пъти оттук, но никой не вдигна. — Погледна ръчния си часовник. — Може би ще е добре да опитам отново.

В дъното на коридора имаше телефонен автомат. Набра номера, изчака и се върна, клатейки разочаровано глава.

— Горкото дете! — каза той, загледан във вратата към стаята на Луси. — Елфи каза, че изживявала трудни моменти като съдебен заседател по тежък процес и била много уплашена, но не знаех, че е толкова... уязвима.

Закопча сакото си, пристегнато в талията.

— Прекалено много делови вечери. — Усмихна се извинително.
— Не че според мен ѝ е било лесно. Каза ли ви е кой е баща ни?

Кимнах.

— Не зная дали изобщо има контакти с него, но ако е така, готов съм да се обзаложа, че негова е заслугата за стреса, който изживява Луси.

— Защо мислите така?

— Човекът е стопроцентов негодник.

— Вие чувате ли го?

— Абсурд. Той живее тук, в каньона Топанга. Голямо имение. Но никога не бих му се обадил. — Започна да разкопчава сакото си. — В началото, когато започнах свой бизнес, често си фантазирах как той фалира и изкупувам евтино земята му. — Усмихна се. — Самият аз бях в съда — миналата година се разведох.

— Какво се е случило преди двадесет години?

— Моля?

— Казахте, че за последен път сте видели Луси преди двадесет години.

— А, да. Двадесет — двадесет и една години. — Кихна и почеса носа си. — Бях на девет, значи е било преди двадесет и една години. Беше лятото, през което майка ми реши да замине за Европа, за да взема уроци по рисуване — тя беше художничка. Закара ни — моята сестра Джо и мен — в Ел Ей и ни остави в „Убежище“. Така се казва имението му в Топанга.

— Чува ли съм за него — убежище за писатели.

— Да. Както и да е, пристига тя там и ни тръсва на него без никакво предупреждение. Зарадва ни се така, както би се зарадвал, ако експлодирал бойлерът в банята му, но какво можеше да стори — да ни изрита ли?

— И Луси е била там, така ли?

— Луси и Елфи. Дойдоха около две седмици след нас. Мънички сладки дечица, тогава не знаехме кои са. Майка ни никога не беше споменавала за тях. Знаехме само, че я е напуснал заради друга жена. Както се оказа, тяхната майка беше починала преди няколко години, а лелята, която се е грижела за тях след нейната смърт, се бе омъжила и ги бе изоставила.

— На колко години бяха те?

— Да видим, ако аз съм бил на девет, Елфи трябва да е бил на... пет. Следователно Луси е била на четири. За нас те бяха бебета, нямахме нищо общо с тях. Ако трябва да бъда откровен, ненавиждахме ги: майка ни постоянно повтаряше как тяхната майка е откраднала баща ни от нея.

— Кой се грижеше за тях?

— Бавачка или някаква детегледачка. Помня, защото те трябваше да спят в голямата къща заедно с нея, а на нас с Джо ни се наложи да останем в малко дървено бунгало и сами да се грижим за себе си. Но това ни харесваше. Тичахме наоколо, правехме каквото си пожелаем.

— Преди двадесет и една години — казах аз. — Трябва да е било малко след откриването на „Убежище“.

— Току-що го бяха открили. Спомням си голямото тържество по повод откриването, а на нас ни беше наредено да останем в бунгалото. Заедно с множеството чинии, преливащи от храна, тонове ястия върху дългите банкетни маси, покрити с бели покривки. Остана храна, достатъчна за седмици наред след празненството. Обикновено се промъквах в кухнята и задигах няколко парчета торта. Качих четири килограма — това сложи началото на моя проблем с теглото.

„Хора, които крещяха, а може би се смееха... и светлини като рояк светулки.“

Отново погледна ръчния си часовник.

— Е, радвам се, че се запознахме — рече той. — Ако има нещо, което мога да направя...

Обърна се с намерение да тръгва.

— Докога ще бъдете в Ел Ей?

— Трябваше да летя с обратния полет тази вечер. Мислите ли... Има ли вероятност Луси да пожелае да ме види?

— Трудно е да се каже в момента. Сега едва ли й е до това.

— Да, разбирам — тъжно отвърна той. — Питам се къде ли е Елфи, защо не дойде тук.

Извади портфейл от крокодилска кожа, изтегли визитна картичка и ми я подаде.

Алфа Груп

Кениън Т. Лоуел

Първи вицепрезидент

„Придобивки“

(415) 547–7766

— Имам насрочени срещи през целия ден, но предполагам, че ще мога да наминавам периодично до утре сутринта. Ако наистина пожелае да ме види или ако се чуете с Елфи, отседнал съм в „Уестууд Маркуиз“.

— Имате ли телефонния номер на Елфи у себе си?

— Разбира се. — Извади от портфейла визитка, подобна на първата.

Със син химикал на гърба ѝ бе записан номер, предшестван от кода на централата във Вали.

— Ще намеря лист и химикалка, за да го препиша.

— Вземете я — каза Кен. — Знам го наизуст.

---

[1] Delaware — игра на думи; името на лекаря съвпада с това на град в САЩ. — Б.пр. ↑

10.

Той тръгна, а аз се върнах в стаята на Луси. Все още спеше и аз оставих на рецепцията бележка с името си и съобщение за доктор Ембри.

После набрах номера на отдел „Разследвания“ към полицейски участък „Ел Ей запад“ и помолих да повикат Майло.

— Какво има, Алекс?

— Луси е направила опит за самоубийство снощи. Извън опасност е, но е напълно изтощена. Аз съм в болницата „Уудбридж“ във Вали. Ще я задържат тук известно време.

— По дяволите! Какво е направила, прерязала е вените си?

— Завряла глава в газовата фурна.

— Ти ли я намери?

— Не, нейният полубрат. Имала късмет, че минал край сградата, защото е търсел другия брат, и я видял през прозореца — коленичила на кухненския под. Кажете, че не е провидение.

— Завесите не били спуснати, а главата ѝ била във фурната, така ли? Какво е това, вик за помощ ли?

— Кой може да каже? Пред мен не е казвала нищо, което да ме предупреди.

— Господи, Алекс! Какво, по дяволите, се е случило?

— Сложно е. По-сложно, отколкото допускаш.

— И не можеш да ми обясниш?

— Не, всъщност е наложително да го направя. Но не по телефона. Кога можем да се видим?

— Ще се връщаш ли в града?

— Да.

— „При Джино“ на Четиридесет и пета улица.

Заведението на Джино Тратория е недалеч от полицейския участък „Ел Ей запад“. Кариани покривки върху масите, окачени

бутилки „Кианти“^[1], тежки вина.

Дори денем вътре цари полумрак, разпръскван от свещи, поставени в обковани с махагон глобуси, които никоой никога не е почиствал. Тази върху масата на Майло — в един ъгъл в задната част на помещението, го осветяваше изотдолу и подчертаваше всяка издатина по лицето, придавайки му вид на готически водоливник, страдащ от хронични болки в гърба.

Носеше черен костюм, бяла риза и тъмна вратовръзка. Дори отдалеч можех да позная, че скоро се е подстригвал — по военному късо на тила и над ушите, но с дълги, безредни кичури до нивото на слепоочията.

Пред него бяха оставени две бири. Премести едната към мен. В сивкавия полумрак зелените му очи бяха придобили сиво-кафяв оттенък.

— Как става така, че изведнъж вече можеш да говориш с мен?

— Защото Луси ме помоли. Казва, че някой се е опитал да я убие и иска ти да я защитиш. Мисля, че е някакво временно заблуждение вследствие на поетия газ... или форма на самозаблуда, тъй като не може да приеме факта, че сама е опитала да сложи край на живота си. Но изпълнявам молбата като професионално задължение.

— Как си представя, че някой се е опитал да я убие чрез газ? Като я е завлякъл за косите в кухнята и е заврял главата ѝ във фурната?

— В момента не е в адекватно състояние, за да обсъжда подробности.

— Спомняш ли си четирите телефонни позвънявания, за които спомена? Изглежда, някой е проверявал дали си е вкъщи.

— Каза ми за тях. Каза, че според теб не било нищо сериозно.

— Мислех така, защото тя мислеше така. Каза, че може да е просто техническа повреда в апарата — линията непрекъснато се губела. Обсъждаше това съвсем спокойно, дори се запитах дали просто не бе почувствала нужда да поговори с някого.

— Убеден съм, че е било така. Всъщност това е част от онова, което предстои да ти кажа. Мисля, че тя много те харесва. Призна ми го по време на вчерашния сеанс.

Седеше смълчан, без да помръдне.

— Търсеше моето одобрение, Майло. Не можех да ѝ кажа, че си гей, защото това би било намеса в личния ти живот. А не можех да те

предупредя за нейните чувства, защото бих нарушил професионалната етика. Тя много се разстрои и си тръгна. А сега това. Чувствам се така, сякаш наистина съм виновен, но не зная как другояче можех да постъпя.

— Можеше да ѝ кажеш за мен, Алекс. Аз не съм твой пациент.

— Не мислех, че е уместно да обсъждам частния ти живот. Пациентът беше тя — опитах се да фокусирам дискусията около нея.

— Исусе! — Той пое дълбоко въздух.

— Показвала ли е някакви романтични чувства?

— Не знам — раздразнено отвърна Майло. — Като се замисля сега... Имам предвид, че непрекъснато се навърташе, звънеше по телефона, но мислех, че е обичайната ситуация „жертва — ченге“. Нещо като да си намериш по-голям брат. — Потърка око. — Какъв задръстеняк съм, а? Мамка му! Какъв задник съм — да допусна да се стигне дотук! През всичките тези години много внимавах да не допускам лични отношения с жертвите или техните семейства. Защо се случи точно с нея?

— Не си направил нищо грешно. Просто я подкрепи, когато се нуждаеше от подкрепа, а след като разбра, че се нуждае от нещо повече, ти я насочи към мен.

— Да, но е имало нещо повече. В главата ми. Вероятно го е усетила и това е подхранило надеждите ѝ.

— Какво повече?

— Съпричастие. Открих, че мисля за нея. Тревожих се. Няколко пъти ѝ телефонирах просто за да разбера как я кара.

Удари с длан по масата.

— Как другояче би могла да го изтълкува? Какво ми има, нима главата ми е пълна с паниран мозък?

Поклати глава:

— За бога, та тя бе просто съдебен заседател. Справял съм се със стотици други хора, при това жертви, и то далеч по-добре. Сигурно започвам да се изхабявам.

— Не си напъхал главата ѝ в газовата фурна.

— Нито пък ти, но се чувстваш гадно.

Отпихме.

— Ако не бях се опитал да ѝ помогна — рече той, — нямаше да знам, че е завряла главата си във фурната, нали? И двамата щяхме да

сме тук и да говорим за нещо друго.

Чашата му бе празна. Повика сервитьорката за повторна поръчка и ме погледна въпросително.

— Не, благодаря.

— Невежеството е благодат, така ли беше? Много се говори за прозрение и за умението да опознаеш и разбираш себе си, но според моето скромно мнение ключът към психологическото приспособяване е да усвоиш поведението на щраус. Господи, сега и тя се е увесила на врата ми... И какво да направя? Да ѝ кажа: „Горе главата, сладурче, ако жените ме интересуваха, ти щеше да си първа в списъка“? Ефектът ще е същият, както ако ѝ завра главата обратно във фурната.

— В момента не е необходимо да предприемаш нищо — казах аз. — Да изчакаме резултата от седемдесет и два часовото наблюдение. Ако психиатърката в „Уудбридж“ е добра, тя ще знае как да се справи с проблема.

— Седемдесет и два часа... хвала на закона!

— Има още нещо, което трябва да знаеш. — Разказах му за лятото, през което Луси бе проституирала.

— О, човече, става все по-хубаво. Просто едно лятно приключение, а?

— Така твърди тя. Призна веднага след като разкри чувствата си към теб. Попита ме дали считам, че не е достатъчно добра за теб. Сякаш нарочно ми даваше основание да я отхвърля.

— Недостатъчно добра за мен! — Изсмях се сухо. — Спомняш ли си, като ти казах, че ми напомня за едно момиче от гимназията, което стана монахиня?

Този път започна да разтрива лицето си. Енергично.

— Нощта на абитуриентския бал в Хузиървил. Всички малки девиси и бъдещи девиси от „Нашата лейди“ под ръка с нас, почервенелите от срам момчета от „Св. Томас“. Бях на осемнадесет и от около две години знаех, че съм гей, без да мога да доверя тайната си на някого. Казваше се Нанси Скайърс и когато ме помоли да ѝ бъда кавалер, приех, за да не я обидя. Корсаж с гравирани орхидеи, официален костюм, колата на татко — измита и излъскана. Танцувахме туист в салона на гимназията. Картофено пюре и проклетият вегетариански медальон. Пихме снобския пунш с екзотични подправки.

Загледа се в чашата с бира.

— Беше красива, ако харесваш слаби и бледи жени с лица на мъченици. Пишеше стихове, колекционираше от онези миниатюрни порцеланови фигурки, не умееше да се облича, помагаше по математика на момчетата. Естествено, другите момичета се отнасяха с нея като с прокажена.

Повдигна глава и ме погледна в лицето.

— Разговорите с нея бяха приятни — като с млада дама. После, когато я карах с колата към дома ѝ, започна да ме опипва навсякъде, а когато спрях пред къщата, ми заяви, че ме обича. Не ми достигаше въздух — като след силен удар в диафрагмата. Какъвто си бях гений, обясних ѝ, че я харесвам като приятел, но не бих могъл да я обичам. След това обясних защо.

Отново се засмя саркастично. На слабата светлина изражението върху лицето му бе като на човек, замислящ самоубийство.

— Първите няколко минути не пророни дума. Само отпусна ръце в скута си и се вираше в мен, сякаш бях най-тежкото разочарование в осемнадесетгодишния ѝ живот. Не ѝ бе лесно да го приеме. Семейството ѝ се състоеше от негодници: братя в затвора, баща — пияница, който периодично я биеше, а може би и по-лошо, а накрая и аз — последната капка.

Разтърка клепачите си.

— Продължаваше да се вира в мен. Накрая поклати глава и каза: „О, Майло, ще свършиш в ада“. Без гняв. По-скоро състрадателно. След което приглади чисто новата си рокля от „Тонет“ и слезе от колата. Повече не я видях. На следващата седмица отплавала с кораб за някакъв манастир в Индианаполис. Преди пет години майка ми писа, че е била убита някъде в Ел Салвадор. Заедно с други монахини перяла дрехи в един поток. — Вдигна ръце нагоре. — Да напишем филмов сценарий.

— Луси много силно ти напомня за нея.

— Можеха да са сестри, Алекс. Нещо в излъчването ѝ — тази ранимост.

— Ранимостта определено е факт. Предвид онова, което узнах за детството ѝ, не е никак изненадващо. Майка ѝ починала скоро след нейното раждане; баща ѝ изоставил семейството. На практика е била сираче.

— Да, знам. Веднъж говорихме за Швант. Каза, че той е имал двама родители, хубав дом, баща, който е адвокат. Какво би могло да е оправданието му? Каза, че собственият ѝ баща бил негодяй.

— Каза ли ти кой е баща ѝ?

Повдигна поглед към мен.

— Кой?

— М. Беярд Лоуел.

Без да откъсва очи, обхвана с длани чашата.

— Какво, да не би днес да е денят на големите изненади? Проклетата луна навлиза в съзвездието Риби от Стрелец или нещо подобно? Лоуел, авторът на „Мистър Белс Леттрух“?

— Същият.

— Не е за вярване. И е още жив?

— Живее в каньона Топанга. Кариерата му свършила и се преместил в Ел Ей.

— Четях неговите творби като ученик.

— Всички ги четяхме.

— И тя е негова дъщеря? Невъзможно.

— Разбираш защо е имал силно влияние, въпреки че не е бил със семейството.

— Естествено. Него просто го има — като петметровата горила.

— Луси го описа като „все едно че си президентската дъщеря“.

— Е, как да се оправям с всичко това? Да я посетя или да се държа настрана?

— Да изчакаме да видим как ще се държи през следващите дни.

— Разбира се. Главата в газовата фурна... Нямах ли предположение какво я е тласнало към подобна постъпка?

Поклатих глава.

— Беше разстроена, но нищо в поведението ѝ не предвещаваше самоубийство.

— Разстроена заради мен.

— Да, но току-що започнахме да навлизаме в други неща: проституирането, чувствата, които изпитва към баща си. Има още едно нещо, за което искам да поговоря с теб.

Описах му историята с погребаното момиче.

— Не съм душевед — каза Майло, — но чувам един глас: „Тате ме уплаши до смърт“.

— Появил се за първи път някъде по средата на съдебния процес, веднага след твоите показания по случая „Кери Филдинг“. Предположих, че ужасът от убийствата е повишил нивото на нейната тревожност и е освободил от подсъзнанието ѝ отдавна забравени чувства към Лоуел. Вероятно се е възприела като жертва на неговото отношение. Последните му стихове носят заряд на яростно женомразство. Може да ги е чела и те да са породили остра реакция. А при последното обсъждане на съня каза, че душата ѝ напуснала тялото и се вселила в това на тъмнокосото момиче — сякаш самата тя е била погребана. Но нещо, което нейният полубрат спомена в болницата, ме кара да се питам дали няма и друго. Луси твърди, че никога през живота си не е поддържала контакт с Лоуел, но въпросният полубрат каза, че преди двадесет и една години прекарала лятото с баща си в Топанга. Всъщност там са били и четирите му деца. По онова време Луси е била на четири години — възрастта, на която е и в съня. А в имението на Лоуел има дървени постройки — същите като описаните от нея в съня. Е, вестниците са отразили откриването на имението, описвайки дори архитектурата. Аз намерих публикациите, следователно тя също е могла да ги открие. Или пък може да е чула всичко това от брат си Питър. Той е правил проучване на родословието и ѝ е разказал за откритията си. Ако случаят е такъв, тя просто отрича пребиваването си там, несъзнателно потискайки спомена за това. Но остава възможността Луси наистина да не си спомня за него. Може би защото през онова лято се е случило нещо, причинило дълбока психическа травма.

Долната му челюст увисна във въздуха.

— Татето ѝ е причинил нещо?

— Както вече казах, последните му поеми съдържат подчертано женомразство. Ако я е насиллил, мога да разбера защо процесът срещу Швант е събудил спомените — секс и насилие, при това заедно. Едно поне е сигурно: тя се съпротивлява на нещо важно. Натрапчивият характер на съня и неговата яркост: когато говори за него, сякаш отново го сънува и изпада в състояние на транс. Сякаш си прилага автохипноза. Това ми подсказва, че границите на егото ѝ отслабват. То е като бомба със закъснител. Затова си мисля, че трябваше да проявя повече предпазливост. Но липсваха признаци на депресия, нищо, което да подсказва какво ще направи.

— Ами другите двама мъже от съня?

— Може би те са добавени от въображението ѝ или случилото ѝ се не е било солов акт. А си мисля и за друг вероятен участник. През онова лято Лоуел е приютил в „Убежище“ свое протеже на име Терънс Трафикънт. Човек с впечатляваща криминална история, доказан опит за изнасилване, нападение, предумишлено убийство. Излежавал дългосрочна присъда, преди Лоуел да му издейства амнистия, а покъсно му помага да издаде своя дневник от затвора „От глада до яростта“. Книгата станала бестселър.

— Да, да, тогава не бях още ченге, а колежанин, но си спомням, че намирах книгата за невъзможен боклук.

— Същото е мнението на много други хора. Полицаят, извършил последния му арест, го определил като „пръчка динамит, готова да избухне всеки момент“. Вдигнал се много шум около покровителството на Лоуел, после Трафикънт изчезнал. Човек като него — след дългите години затвор, да го прибереш в Топанга, където красиво малко момиченце тича на воля. Не знам...

Майло направи гримаса на погнуса.

— В досието на Трафикънт вписана ли е педофилия?

— Не си спомням, но много вероятно е човек като него да не се посвени дори от секс с малко момиче.

— Да-а. Другата възможност, Алекс, е да не се е случило нищо с нея, но да е станала неволен свидетел на нещо. Дори не и на престъпно насилие — някаква форма на необуздан секс, някаква оргия. Момиче и трима мъже — подобно нещо би уплашило до смърт едно четиригодишно дете, не мислиш ли? Ами ако ритмичният шум е бил точно онова, за което първо е предположила, а след това умът ѝ го отхвърлил? Както сам каза, сексът и насилието са неразделни в нейното съзнание.

Замислих се над това.

— Напълно е възможно. Полубратът каза, че децата били в имението по време на откриването на „Убежище“. Имало е голямо тържество. Вестниците го описват като „доста дива сцена“. А в съня Луси казва, че чува глъчка и вижда светлини в нощта, в която излиза от дървената колиба. Възможно е да е възприемала нещата като на рентгенова снимка.

— Включително *тата*. Той и още неколцина приятели се забавляват с някакво момиче. Нещо, което едно малко дете трудно би разбрало.

— А процесът събужда отново спомена. От друга страна, ако тя действително е станала свидетел на насилие и именно затова разказите за деянията на Швант са извадили на повърхността спомени за престъпление? Може би — несъзнателно — е искала да бъде съдебен заседател, за да поправи някаква злина. Може би това е твърдостта, която прокурорите са доловили у нея.

— Възможно е.

— Трафикънт вече е имал в досието си изнасилване, Майло. И е изчезнал безследно веднага след празненството.

— Веднага след удара?

— Какво друго би го накарало да се покрие в момент, когато е на върха на своята слава? Прекараните зад решетките години, после книгата му става бестселър; не е логично да зареже всичко това, освен ако няма нещо, което иска да скрие. Той и Лоуел — огласяването на стореното би ги опропастило. Ето защо вероятно е прибрал парите и се е укрил. Знаем само, че е на някакъв тропически остров и преживява от сумите за авторските права, превеждани по сметка.

Разтри лицето си и се взря умислено в настолната лампа.

— За да бъде логично всичко това, необходимо условие е да няма свидетели, което означава, че насилието е консумирано докрай.

— Може би Луси наистина е била свидетел на погребение. Лоуел, Трафикънт и още някой са укривали трупа.

Остана умислен дълго време.

— Адски сериозно предположение, основаващо се единствено на някакъв сън. Сигурно Трафикънт е изчезнал, защото е умрял. Похарчил всичките си пари за дрога и си инжектирал свръхдоза. Бил е психопат пораженец. А такива като него не стигат ли винаги до самоунищожение?

— Обикновено. Все пак идеята за него и Луси, двамата там в един и същи период, петното в паметта ѝ, появило се онова лято, а сега тя сънува мъртво момиче... Мога да телефонирам на издателя на Трафикънт и да разбера дали знаят къде е сега. Ако считааш, че си струва, можеш да се поразровиш в миналото му.

— Естествено, защо не... Бестселър. — Поклати глава. — Какво им има на тези интелектуалци? Всички онези идиоти, шестващи в защита на Карил Чесман, сякаш е някакъв светец. Норман Мейлър със своя домашен идиот; Уилям Бъкли, който проглуши света за онзи задник Едгар Смит, пребил до смърт петнадесетгодишно момиче с бейзболна бухалка.

Замислих се над думите му.

— Предполагам, че художниците и писателите могат да водят доста уединен живот. Няма задръствания по магистралата, нито разписание на времето. Когато ти се плаща, за да създаваш нещата, възможно е да започнеш да смесваш фантазиите си с реалността.

— Не мисля, че става въпрос само за това. Според мен хората от така наречената творческа пасмина вярват, че са по-добри от останалите, че не са длъжни да играят по същите правила. Спомням си как веднъж, като оглавяващ група за охрана, водех осъден престъпник по коридора в затвора, а някакъв професор по социология развеждаше група ентузиазирани студенти, които го следваха с химикалки и бележници в ръка. Минаваха край килията на някакъв задник, целите стени вътре бяха изрисувани с кървави сцени, но много вещо. Човекът наистина притежаваше талант. Но талантът не му попречил да ограбва магазини за алкохол и да заплашва с пистолет собствениците им. Професорът и хлапетата съвсем се прехласнаха по него. Как е възможно човек с подобен талант да бъде там? Каква несправедливост! Завързаха разговор със затворника. Той беше закоравял психопат, затова веднага съзря шанса и започна да ги омайва. Мистър Неразбран творец, горкото момиче било ограбено, защото нямал пари за бои и платно за картините.

Поклати глава:

— Наивният професор се приближи до мен и попита с настоятелен глас кой офицер отговаря за затворника. Не пропусна да ме осведоми, че е престъпление толкова талантлив човек да бъде „окован“. Това е критерият за тях, Алекс: ако си талантлив, ползваш определени привилегии. Поне веднъж годишно четем идиотски статии как някакъв глупак с идеали започва проект за обучение на осъдени по рисуване, скулптура или свирене на пиано, или пък да ги учи на писателско майсторство. Сякаш това би променило нещо. Истината е, че винаги е имало много талантливи хора в затворите. Посети което и

да е поправително заведение и ще чуеш великолепна музика, ще видиш множество майсторски картини. Ако питаш мен, психопатите са по-талантливи от нас, другите. Но си остават проклети психопати.

— Знаеш ли, съществува подобна теория — казах аз. — Психопатията като форма на творчество. Дега, Вагнер, Езра Паунд, Филип Ларкин. От това, което съм чувал, не е било лесно да се живее с Пикасо.

— Защо тогава хората са толкова глупави?

— Наивници, които предпочитат да виждат само добрите качества — кой знае? А и не само принадлежащите към творческата категория вярват в тази теория. Преди години социопсихолозите открили явление, което нарекли *ефект на ореола*. По-голяма част от хората с лекота приемат, че ако си добър в определена дейност, то уменията ти се прехвърлят асоциативно в други сфери, напълно произволни сфери на изява. Затова спортистите забогатяват, давайки имената си на търговски марки.

— Да. Трафикънт трябваше да остане. Някой щеше да му плати, за да даде името си за серия кухненски ножове и други сечива.

— Лоуел му е осигурил свободен живот в обществото. Поставил го е в абсолютно анархична ситуация — изобилие от пиячка, дрога и възможност за групови оргии. И хубави малки дечица.

Усмихна се уморено.

— Нужно е само да се съберем, когато се чувстваме неудачници, и наистина започваме да градим пясъчни кули. Гарантирам ти, че звучи интересно: психопат, пуснат на свобода, винаги забърква някаква каша. Но както сам каза, Луси може да е прочела за него или пък Питър да ѝ е разказал. Може би проклетият сън е само плод на въображението ѝ.

— Може би — признах аз. — Вестниците непрекъснато са писали за него.

— Колкото и да я харесвам, тя си има проблеми, нали? Главата във фурната, параноичните приказки за някой, който се опитва да я убие. А и обажданията с мълчанието отсреща. Чувствам се мухльо, като казвам това, но сега, след като знам, че се е опитвала да се домогне до мен, трябва да съм идиот, за да не допусна, че всичко е измислено с цел да привлече вниманието. Дори начинът, по който се е

опитала да се самоубие, го потвърждава, не мислиш ли? Газ, а пердетата оставени полуспуснати?

Изля остатъка от бирата в гърлото си, после вдигна глава.

— Да, има нещо истерично в тази история — рекох аз. — Но да бъдем снизходителни. Дори и всичко да е измислено от нея, направила го е от необходимост, а не с цел да ни манипулира. Кое не изключва възможността през онова лято да се е случило нещо травматизиращо. Не забравяй, че не се представя за жертва, нито се опитва да извлече полза от съня си. Напротив, по-скоро омаловажава нещата — като в случая с анонимните обаждания вечер. Тя е като щраус — отказва да си спомни за онова лято. Интуицията ми подсказва, че нещо се е случило, когато е била на четири години, и то е погребано в подсъзнанието ѝ. Нещо, свързано — директно или косвено — с Лоуел. Не е единствената, която храни дълбоки чувства към него. Полубратът го нарече „стопроцентов негодник“. Занимава се с недвижима собственост и голямата му мечта е да изкупи на безценица имението на баща си. Може би онова лято е било кошмар за всички деца на Лоуел.

— Добре. Да кажем, че по някакъв начин стигнем до дъното на клоаката и открием, че преди двадесет и една години *татето* е направил нещо ужасно. И да приемем, че Луси достигне до етап, в който ще е способна да приеме фактите. А след това? Да изпратим копелето на подсъдимата скамейка ли? Знаеш колко струват непотвърдените с факти спомени в съда. А това, че са изплували в резултат на психотерапия, дори ще омаловажи стойността им. В наши дни следователите считат за глупава измислица всяка информация, придобита в кабинет на психоаналитик — до доказване на противното. Прекалено много са подобните искове, отхвърлени от съда, прекалено много измишльотини в резултат на нарастващата популярност на психологията. Сатанински нелепици от рода: ако чувстваш, че си бил насилен, следователно това наистина се е случило.

— Като „момичето, което се забавляваше във ваната“ — казах аз. — Същата ситуация, както когато съдилищата отхвърлиха като доказателствен материал фактите, придобити чрез използване на хипноза. Но не по-зле от мен съзнаваш, че хипнозата наистина помага на някои хора да си спомнят действително случили се неща. А и много пациенти възстановяват бели петна в паметта си благодарение на

терапията. Виждал съм много случаи, които го потвърждават. Ключът е никога да не внушаваш идеи в главата на пациента и да не се опитваш да направляваш спомените му. Бъди скептик докрай, но не го показвай, а ако все пак попаднеш на нещо, подложи наученото на максимално задълбочена проверка.

— Знам, знам, само твърдя, че ще бъде доста изтощителна битка.

— Виж, дори да остане без всякакви юридически последици, смятам, че на определен етап увереността за онова, което се е случило — или пък не се е случило — ще ѝ помогне.

— Ами ако установим, че *татето* е извършил нещо, но не можем да го докопаме на законово основание и копелето се измъкне безнаказано? Как ще се отрази подобна ситуация на нейното психическо равновесие?

— А ти какво предлагаш — да зарежем всичко ли?

— Не предлагам нищо, просто откривам хипотетични проблеми, за да не залинеят мозъчните ти клетки.

— Това се нарича приятел. Както и да е, вероятно всичко ще си остане на ниво хипотези. След обрата при последния сеанс се съмнявам, че Луси ще пожелае отново да дойде при мен. Може би ще се залепи за Ембри — възможно е терапията при жена психиатър да улесни нещата. Който и да е новият ѝ терапевт, ще му е необходимо да знае как точно стоят нещата.

— Мислиш ли, че ще я задържат в болницата след изтичане на тридневното наблюдение?

— Не, освен ако наистина не изпадне в състояние на нервен срив. Тревожа се по-скоро какво ще стане, след като я изпишат от болницата.

Известно време и двамата мълчахме. Мислех за възможностите, които току-що бяхме обсъдили. Питях се дали Луси щеше да се сработи с Ембри. Осъзнах, че се надявам това да се случи.

— Какво? — попита Майло.

— Онова лято — казах аз. — Най-малко можем да се опитаме да стесним кръга на предположенията, като открием дали в полицейските доклади от онова лято се споменава за убити, изнасилени или безследно изчезнали в района на Топанга млади тъмнокоси жени. Ако се споменава за такива, значи съществува възможност за фактическо потвърждение. Ако няма, това също ще допринесе за по-прецизно

определяне на посоката на терапия, необходима на Луси. И в двата случая не трябва да ѝ се казва нищо — поне до настъпване на подходящия момент.

— Да стесним кръга, хм?

— Не мисля, че ще навреди.

Почисти един от зъбите си с нокът.

— Предполагам, че мога да завъртя един телефон на шерифите в Малибу. Там престъпността е ниска, няма да се ровят в безкрайни архиви, естествено ако все още пазят папките със стари дела. Мога също да поразровя в публикациите за мистър Трафикънт. Кога точно се е състояло празненството?

— Месец август — средата на август.

Извади бележник и си го записа. Чашата му бе празна, затова се пресегна да вземе солета.

— Надявам се да оздравее — тихо рече той.

— Амин!

Завъртя солетата между пръстите си, после я остави.

— Още не съм обядвал. Имаш ли настроение за похапване?

— Всъщност не.

— Нито пък аз.

---

[1] Известна марка италиански вина и коняци, произвеждани в едноименната област в Италия. — Б.пр. ↑

11.

Беше паркирал служебната кола без отличителни знаци на ъгъла пред служебния вход на ресторанта и едно момиче от персонала идваше към нас, вперило поглед в лицата ни.

Майло показва значката си, помахна предупредително с пръст и се изсмя. Момичето изсумтя и се отдалечи.

— Власт! — рече Майло. — Възбуждаща като изискан коняк, при това не уврежда черния дроб.

Когато се качи в колата, попитах:

— Нещо ново по убийството в Санта Ана?

— Адвокатите на Швант ще го използват като основание за ново гледане на делото.

— Шегуваш се!

— Според логиката на адвоката, приликата между това убийство и извършените от Голфиста поставя под съмнение вината на Джоуб по всички престъпления. Разполагахме с веществени доказателства само за убийството на Кери, Мари Розенхът и Берна Мендоса. Всички останали улики имаха косвен характер.

— Е, и? Все пак е извършил онези три убийства.

— Три срещу петнадесет. Според защитата количеството жертви е настроило съдебните заседатели срещу него и е изиграло решаваща роля за избора на смъртното наказание. Искат нов процес за убийството на Кери, както и на другите две убийства, при които са представени веществени доказателства.

— Нелепо е — възкликнах аз. — Както вече каза, всеки присъствал на делото или чел протоколите с показанията е разполагал с достатъчно информация, за да имитира точно стила на Голфиста.

Постави ръка на рамото ми.

— Логиката няма нищо общо тук. Това е игра. Има такива акули, които си вадят хляба чрез обжалване на смъртни присъди в Апелативния съд. Превърнали са го в наука, за която плащаме ние, обикновените данъкоплатци.

Поклати глава и се засмя:

— Какво говори това за обществото, в което живеем, Алекс? Всеки мухльо като Швант може да съсича жени и деца, да изважда очите им, да се изхожда върху тях, а след това да си наема отбор от добре обучени в законовите лабиринти хрътки и получи достъп до специализирана правна литература, три квадрата жилищна площ, телевизор, списания и питателна храна. Да оставим настрана теологията и идеологията, кажи ми каква причина може да се изтъкне в защита на такъв човек?

— Аз нямам аргументи в негова полза.

— Означаваш ли това, че най-накрая си се покръстил?

— В какво?

— Във вратата на воинството срещу престъпността.

— Зависи от това в какъв ден ще ме попиташ.

Разсмя се и запали двигателя.

— Мислиш ли, че е възможно делото да бъде върнато за ново гледане?

— Кой, по дяволите, би могъл да знае? Шибаните медийни репортери обожават онзи гнусен задник. Подхвърля им сензации като на обучени тюленчета.

Запитах се как ли щеше да реагира Луси при подобно решение от страна на магистратите. Нямах ли да го приеме като отричане на свършеното от нея като съдебен заседател?

В момента това изглеждаше най-далечният от всичките й проблеми.

Телефонирах в „Уудбридж“ и използвах докторската си титла, за да изцедя малко информация от дежурната сестра.

Пациентката продължаваше да спи. Доктор Ембри все още не бе идвала в болницата.

Опитах се да се свържа с Питър Лоуел. Никой не вдигна слушалката.

Позвъних в службата си и открих, че доктор Уенди Ембри е оставила съобщение. Позвъних й повторно и чух гласа й от записа на телефонния секретар. Казах, че ще се радвам да поговорим и се върнах при моя „Севил“.

Не можех да се освободя от мисълта, че нещо се бе случило с Луси през онова лято. От главата ми не излизаха малкото момиченце и освобожденият под гаранция убиец, събрани заедно. Подкарах на север от Уестууд Булевард, стигнах до „Вагабонд Букс“, паркирах отзад и влязох в книжарницата.

Собственикът свиреше на саксофон. Когато приближих, ме стрелна с поглед, без да пропусне и нота от партитурата. После ме позна и извика:

— Хей!

В остъклената витрина с нови заглавия имаше нещо необичайно. Голям автоматичен револвер с посребрена дръжка.

Забеляза погледа ми.

— Появил се е някакъв тип, който ограбва стари книжарници. Нахлува малко преди затваряне, насочва оръжие, пребива и после содомитства с продавача, след което прибира оборота. Момчето от „Пепис Букс“ сега се тества за СПИН.

— Господи!

Хвана с пръсти прибраните си в опашка коси.

— И така, с какво мога да ви помогна?

— Терънс Трафикънт. „От глада до яростта“.

Извади револвера от витрината, пъкна го под колана и излезе пред тезгяха. Запромъква се към задната част на книжарницата и след известно време се върна с изтрита обложка в ръка. Яркочервена корица, малки черни букви, приличащи на прободни рани от нож.

Върху корицата бяха отпечатани извадки от две рецензии:

Разтърсваща и потресаваща с жестоката авторитетност на електрическия стол!

Тайм

Изкривен, героичен, неподражаемо образен, окрилен от гениалност, Трафикънт ни сграбчва за врата и ни застава да се взрем в собствените си кошмари. Това може би е една от най-значимите книги на столетието.

Дентън Мелърс, „Манхатънски книжен обзор“

— Правите някакво психологическо изследване ли? — попита продавачът, докато удряше стойността на книгата върху клавиатурата на касовия апарат. — Не е възможно да го четете за удоволствие. Това тук е пълен боклук.

Отворих книгата. Още извадки от „Нюзуик“, „Вог“, „Вашингтон Поуст“ и „Таймс“.

— Критиците не са били на същото мнение.

— Критиците са безмозъчни овце. Повярвайте ми — абсолютен боклук.

— Е — отвърнах аз, докато му плащах. — Вие държите оръжието.

Прибрах се у дома в три, бях възбуден, но същевременно изморен. Океанът приличаше на огромно зелено платно от коприна. Оставих книгата на масичката за кафе, излязох на верандата, изтегнах се в шезлонга, лицето ми пое порядъчна доза ултравиолетови лъчи, след което заспах.

Робин ме събуди с целувка.

— Някой те търси на телефона.

— Колко е часът?

— Пет и петнадесет.

— Трябва да съм задрямал.

Постави длан на челото ми.

— Наистина пламтиш. Внимавай със слънцето, мили.

Вдигнах слушалката на апарата в кухнята, разтрих очи и се прокашлях.

— Доктор Делауер.

— Докторе, аз съм Одри, от кабинета на доктор Уенди Ембри. Доктор Ембри ме помоли да ви предам, че би искала да се срещне с вас във връзка с Лукреция Лоуел, ако разполагате с време, разбира се. Какво ще кажете за утре?

— Тази вечер също имам възможност.

— Доктор Ембри непрекъснато ще снове тази вечер — посещава куп болници в различни части на града. Как ви се струва вариантът за утре по обяд?

— Приемлив. Къде?

— Цялата сутрин ще бъде в университета. Ако е удобно за вас, може да ви чака в столовата на медицинското училище в дванадесет и половина.

— Нищо против.

— Добре, ще ѝ предам.

— Как е мис Лоуел?

— Убедена съм, че е добре, доколкото това е възможно.

Докато закусвах, прехвърлих „От глада до яростта“. Продавачът от книжарницата се оказа прав.

Стилът на Трафикънт беше груб и необуздан, стиховете му пулсираха от гимназиална бунтарска реторика и цинизми. Редакторът не бе коригирал правописните и граматични грешки на автора с цел — както предполагах — да запази подчертаната автентичност на стиховете.

В първата половина се повтаряха до омерзение два лайтмотива: „Обществото ме смачка“ и „Сега си откъщавам“. На следващите петдесет страници бяха поместени писма на Трафикънт до различни знаменитости и държавни служители. Само двама бяха отговорили: конгресменът от родния край на Трафикънт в Оклахома, чието писмо бе напечатано на служебна бланка с шаблонното обръщение „Скъпи избирателю“; и М. Беярд Лоуел, който възхваляваше „кървавата поезия“ на Трафикънт.

Двамата започнали да си пишат: Трафикънт да се жалва с претенциозни фрази, а Лоуел да го утешава. Последната страница представляваше фотокопие на заповедта за отмяна на ефективната присъда и замяната ѝ с условна.

От вътрешната страна на обложката бяха поместени снимка и кратка автобиография, копие от която и вестниците бяха отпечатали.

Терънс Гари Трафикънт, създаден от неизвестни родители и с гореща кръв, е роден на 13 април 1931 г. във Валаханчи, Оклахома. Бит често и откърмен от вълци, прекарал детството и юношеството си в различни учреждения и „адове на земята“. Първото си пуническо

приключение преживял едва десетгодишен, когато бил затворен в Института за деца в Оклахома за кражба на цигари. Оказал се неговорчив затворник и през следващите тридесет години от живота си редувал задълбочаващи се по сериозност престъпления и периоди на затворничество, повечето от които в единична килия. Авторът ни предлага уникално възприятие на представите за добро и зло. „От глада до яростта“ е била откупена за екранизация от известна филмова компания.

Психопат, пробил в Холивуд — не е кой знае какво. Все пак Трафикънт бе загърбил дори тази възможност.

Бестселър, който се възхищава на Дюселдорфското чудовище.

„... Задълбочаващи се по своята сериозност престъпления...“

Колкото повече разсъждавах, толкова по-трудно ми ставаше да пренебрегна неговото присъствие в Топанга през онова лято.

„Позвъни на издателя му... вече е късно да звъниш в Ню Йорк.“

Дадох воля на въображението си: Трафикънт прелъстява дългокосото момиче. Нещата излизат от контрол... А може би тя се е съпротивлявала и той я е изнасилал, после я е убил. И казал на Лоуел. Лоуел изпада в паника, бърза да се освободи от доказателството за престъплението, без да знае, че едно малко момиченце ги наблюдава.

Малко момиченце, което нощем подмокря завивките — може би напиканите чаршафи са я възбуждали.

Събужда се, тръгва насън и вижда всичко.

И сега плаща за това.

Столовата на медицинското училище гъмжеше от бели престилки и тракането на посуда. Скоро след влизането ми към мен приближи красива жена с азиатски черти, облечена в тъмносин копринен костюм.

— Доктор Делауер? Уенди Ембри.

Беше млада миньонка с дълги синьо-черни коси и ониксови очи. Прикрепена на ревера табелка със снимка, на която косата ѝ бе накъдрена, информираше: „У. Такахаша-Ембри, М. Д., Психиатрия“.

— Запазила съм маса ей там — посочи с жест тя. — Ще хапнете ли нещо за обяд?

— Не, благодаря.

Усмихна се.

— Хранили ли сте се тук преди?

— От време на време.

— На щат ли сте? — попита тя, докато си пробивахме път към масата.

— В противоположния край на града.

— Практикувах там. В „Психиатрия“ ли работите?

— В „Педиатрия“. Аз съм детски психолог.

Изглежда ме заинтригувано и седнахме. На таблата ѝ имаше сандвич с филе от риба тон, салатата от зеле, червен желиран сладкиш и мляко. Разви приборите си и разпъна салфетката върху скута.

— Но Лукреция е била ваш пациент.

— Да. От време на време работя с възрастни — обикновено краткосрочни консултации по проблеми на стреса. Беше препратена към мен от полицията.

Отново заинтригуван поглед. Едва ли практикуваше като психиатър повече от година-две, но вече бе усвоила терапевтичните нюанси.

— Понякога ме канят за експертно мнение.

— Каква стресова ситуация преживява Лукреция в момента?

— Беше съдебен заседател в процеса срещу Голфиста.

Взе вилицата.

— Да, определено може да го е понесла зле. От колко време провеждате терапия с нея?

— Провели сме едва няколко сеанса. Дойде при мен заради проблеми със съня. Натрапчив кошмар, а по-късно и случай на сомнамбулизъм.

— Ходила е насън?

— Най-малко веднъж преди опита ѝ за самоубийство. Събудила се в кухнята. Като помисля сега, може би трябва да се тълкува като репетиция за самоубийството. Освен това е имала случай на нещо като нарколепсия: заспала на бюрото в канцеларията, а се събудила на пода.

— Да, разказа ми за случая. Каза, че сте я насочили за преглед при невролог и че неговото заключение било „напълно здрава“.

— Фил Остерлиц. Работи тук.

— Наистина ли заключението му съвпада с предаденото ми от нея?

— Да. Предполага, че става въпрос за случай на стрес.

Вилицата се зарови в зелевата салата.

— Същото е и заключението на невролога в „Удбридж“. Все пак това със сомнамбулизма е интригуващо. Допускате ли, че опитът за самоубийство може да е направен в състояние на сомнамбулистичен транс? Чела съм за случаи на самоунищожение по време на движение в състояние на дълбок сън. Виждали ли сте някога подобни необичайни случаи?

— Не опити за самоубийство, но съм лекувал деца с нощни страхове, които се нараняваха, докато скачат или ходят насън. Имах дори случай с едно семейство, в което бащата и децата се страхуваха да заспят. Бащата се опитвал да удуши майката по време на сън. А има и случаи с хора, извършили престъпление, след което твърдят, че са го направили в състояние на сомнамбулизъм.

— Твърдят? Не мислите, че е възможно ли?

— Възможно е, но се случва рядко.

Взе си от салатата, погледна към сандвича, после към мен.

— Странен случай. Отказът ѝ да приеме като факт опита за самоубийство е категоричен. Обикновено при неуспешните опити човек се сблъсква с точно обратното: вина, признания, обещания, че никога няма да се повтори, защото се чувстват физически изтощени и искат по-бързо да се измъкнат от наблюдението. Най-тежките случаи — искрено съжаляващите за неуспеха си — или стават неконтролируеми, или се затварят в себе си и не говорят. Но Лукреция е отзивчива и с готовност говори. Разбира защо е необходимо да остане под наблюдение. Кое би било глупав подход, ако човек се опитва да внуши на лекуващия психиатър да го освободи по-скоро, нали? При неподходящ психиатър могат да ти лепнат заключение „склонен към самозаблуда“.

— Не смятате, че тя е склонна към самозаблуда?

— Все още не съм убедена какво мисля, но със сигурност не е луда. Може би изпускам нещо, но по мое мнение тя действително вярва — на ниво съзнателност — че не се е опитала да се самоубие.

— Даде ли ви някакво обяснение какво се е случило?

— Казва, че заспала и се събудила в болницата и че първата ѝ мисъл, след като сте ѝ обяснили защо е тук, била, че някой се е опитал да я убие. Като цяло, в момента е доста обърквана. Може би не съм в течение на съществени детайли, но според мен не се наблюдават никакви шизофренични симптоми. Единствено симптоми на депресия — но не дълбока депресия, характерна за неуспелите самоубийци. Помолих психолога в болницата да я тества за биполярна дезориентация. Непрекъснато се стараеше да върши нещо, затова предположих, че развива някаква форма на маниакалност, а дневният сън е защитна реакция на организма след изтощителен период. Той установи леко завишени нива на депресия и тревожност, но никакъв признак за мания. И скалата на Лий отчела нормални стойности, което потвърждава, че тя казва истината. Мнението му е, че не са налице форми на разстройване на личността, освен ако пациентката не се е подлагала често на тестове, вследствие от което да се е научила да заблуждава апаратурата.

— Имала е и други причини за тревога — казах аз. — Непосредствено преди опита навлязохме в сфера на спомените, която силно я разстрои. Изживяла е много самотно детство — майка ѝ починала, когато била още бебе, изключително сложни и неприятни взаимоотношения с непрекъснато отсъстващ баща. Но винаги е оставала адекватна, а не допускам, че би издържала повече от три месеца като съдебен заседател, ако действително е страдала от разстройство на личността.

— Какви бяха спомените, които са я разстроили?

Описах ѝ съня.

— Интересно — каза тя. — Нещо, което да подсказва, че е била жертва на блудство?

— Отрича някога да го е срещала, но нейният брат ми каза, че е прекарала едно лято в имението на баща им, когато е била на четири години. Следователно или отрича този факт, или подсъзнателно потиска спомена за онова лято. А колкото до онова, което се е случило там, аз също не зная.

Разказах ѝ за Трафикънт, като подчертах, че става въпрос единствено за хипотези.

— Е — заключи тя, — в най-добрия случай звучи като куп мръсни ризи, които изплуват наяве. Ще измине дълго време, преди да

се оправи. Ето нещо, с което трябва да сме много предпазливи.

— За да добавя още една към мръсните ризи, ще ви кажа, че за кратко време е работила като проститутка, когато била на осемнадесет. Отрича да изпитва угризения, но вероятно такива съществуват. Освен това се е привързала към един от следователите, работил по разследването на Голфиста, същия, който я насочи към мен. Той е гей.

Остави сандвича върху таблата.

— Само няколко сеанса и всичко това излезе наяве?

— По-голямата част — при последния сеанс. Твърде много, твърде скоро, но аз не можех да я спра. Същата вечер напъхала главата си в газовата фурна.

— Прекрасно.

— Възнамерявате ли да я изпишете след изтичане на тридневния срок за наблюдение?

— Няма признаци за психично разстройство, нито склонност към насилие. Няма съдия, който да постанови допълнително наблюдение. Безспорно обаче ще е необходимо внимателно следстационарно наблюдение... Проститутка — изглежда толкова добродетелна. Какво означава „за кратко време“?

— Част от лятото. Твърди, че оттогава е спазвала пълно въздържание. А Фил Остерлиц каза, че изпитва дълбока непоносимост към докосване.

Сплете пръсти.

— Мисля, че разбирам какво имахте предвид, когато говорехте за онова лято при баща й... Въпреки всичко, тя приема добре връзката с мъж терапевт. Това говори хубаво за вас. Възнамерявате ли да продължите работата си с нея?

— Последното нещо, което бих искал да й се случи, е да бъде изоставена отново — отвърнах аз, — но може би не съм подходящ за нея. Полицаят, когото харесва, е мой близък приятел.

Спомних си как Луси бе потърсила моето одобрение да обича Майло. Моето мълчание. Реакцията й.

— Следователно тя не знае, че той е гей.

— Не още.

Отвори кутията с мляко.

— Не искам да бъда недискретна, но ще ви попитам: той любовник ли ви е?

— Не, просто приятел. — После добавих: — Аз съм нормален. — И се запитах защо ли прозвуча като оправдание.

— Разбирам защо смятате, че са налице усложнения.

— Може би най-добре ще е да продължи при друг терапевт, ако промяната се осъществи без травма за нея. Зарадвах се, когато разбрах, че наблюдаващият психиатър е жена.

— Изглежда, двете добре се разбираме — каза тя. — Готова е да ми помага, струва ми се, че градим личностни взаимоотношения. После преглеждам бележките си и разбирам, че не ми е казала много.

— Имах същото усещане в началото. Както вече казах, преобладаващата част от съществената информация получих от последния сеанс.

— Може би е присъща черта за семейството ѝ. Разговарях с брат ѝ и той не ми каза много неща. Предвид ситуацията, нормално е да желае да зная възможно повече за сестра му.

— Самият той не знае много за нея. Той е неин полубрат, не я е виждал от двадесет и една години.

— Не, не говоря за онзи, който я доведе в болницата. Става въпрос за другия брат — Питър. Телефонира тази сутрин от Таос. Каза, че научил за Лукреция от Кен. Много е притеснен, че не може да бъде до нея, но било невъзможно да вземе самолет в обратната посока. А когато се опитах да му задам няколко въпроса, започна да се извинява, сякаш нямаше търпение да затвори слушалката.

— Защо не може да бъде до нея?

— Делови задължения. Обадох се на Кен — върнал се е в Пало Алто. Не знаеше нищо, както предположихте. Много мило от негова страна да поеме разноските за лечението ѝ.

— Останах с впечатление, че иска да установи по-близка връзка.

— Аз също. Предложи да уреди всичко — изглежда, че разполага с пари. Лукреция няма медицинска застраховка, защото е напуснала работа, така че предложението идва навреме. Болничната управа не гледа с добро око на доктори, лекуващи неплатежоспособни пациенти. В наши дни лекарите трябва да са и счетоводители, нали?

Кимнах.

— Както и да е — въздъхна тя, — струва ми се, нещата в семейството са доста сложни. Има ли други родственици в града, към които би могла да се обърне за подкрепа?

— В града — да. Но не биха я подкрепили.

12.

Казах ѝ кой е бащата на Луси, а тя се зае с желирания десерт, без да покаже видима реакция.

— Държах матура по математика, никога не съм била добра по литература — каза Ембри. — После постъпваш в медицинския университет и светът ти наистина се стеснява... Значи болката от изоставянето е още по-дълбока. Винаги е на разположение на света, но не и за нея... а сега и сънят — намирисва много на фройдизъм. Звучи ми като случай от добрата стара психиатрия от началото на века. А тя, откровено казано, не ми допада особено.

— С какво се занимавате предимно? С назначаване на лечение ли?

— Най-вече с това. Работя в шест отделения за бърза помощ и рядко ми се случва да проследя нечие лечение докрай. В такъв случай — да — ако Лукреция пожелае да се среща с мен, ще ми бъде интригуващо. Тя е интересна жена.

— Къде се намира кабинетът ви?

— „Гарзана“. Наела съм помещение от друг психиатър. — Подаде ми визитна картичка. — Вие къде сте?

— В Малибу.

— Не е лошо. Бих искала да поддържаме контакт. Необходимо е да се уверим, че няма да ви възприема просто като поредния мъж, който я е изоставил.

— Възнамерявах да я посетя, докато е в болницата. Кога, мислите, ще е удобно?

— Когато сте готов. Ще запиша името ви при дежурната сестра.

Хапна още малко от желирания сладкиш и допи млякото си, после изтри белите мустачки около устните си.

— Докато сте при нея, ще оставя нещата, както са. Особено що се отнася до вашия приятел гей. Ще я предпазвам от всякакви изненади, докато придобия по-добра представа какво точно става. Смислено ли звучи?

— Да, но след като я изпишат, вероятно ще го потърси. Възприема го като свой покровител.

Съобщих ѝ обстоятелствата, при които се бяха запознали Луси и Майло.

— Е, за момента бих го посъветвала да заеме позиция на изчакване. Необходима ѝ е защита от собствените ѝ ненадейни пориви.

Докато шофирах към къщи, си мислех, че Уенди Ембри можеше да се окаже подходяща за Луси. Но се питах как Луси щеше да реагира на смяната на терапевта.

Смяната събуждаше доста противоречиви чувства у мен: изпитвах облекчение, че получавам шанс да се измъкна чист от тази каша, но същевременно и нещо повече от угризение — може би вина — при мисълта колко удобно бе освобождаването ми от конкретния ангажимент. А и все още исках да науча какво се бе случило през онова лято. Заради нея или заради себе си? Отговорът не беше успокоителен.

Пуснах отново музика и продължих да карам като робот. Когато стигнах у дома, банкетът по алеята за обществения плаж бе зает от паркирани каравани на сърфисти.

Когато отворих вратата, телефонът звънеше.

Обаждаха се от службата — междуселищен разговор, поръчката бе дадена от Кен Лоуел.

— Здравейте, докторе. Нещо ново около Луси?

— Изглежда, ще спечели битката.

— Разговарях с доктор Ембри и тя ми се стори изключително умна жена, но съм малко объркан. Кой ще лекува Луси?

— Докато Луси е в болницата, лечението провежда доктор Ембри.

— За нещастие не успях да се свържа отново с доктор Ембри. Ще разговаряте ли с нея днес? Ако е така, бих искал да ѝ предадете нещо. Мисля, че трябва да го знае.

— Разбира се.

— Тази сутрин брат ми телефонира, за да обясни защо не дойде на уговорената вечеря. Нещо спешно, свързано с работата. И знаете ли къде — в Таос, Мексико. Казах му какво се е случило с Луси и той

наистина се разтревожи. Но след това каза, че не може да се върне, защото ангажиментите го задържат.

— Казал е същото и на доктор Ембри. Сигурно ѝ е позвънил веднага след вашия разговор.

— Но нещо не е наред, защото при последната ни среща каза, че не е ангажиран с никаква работа — сподели, че от дълго време е безработен. Затова се питам каква е тази неотложна работа?

— Наистина не знам, Кен.

— Не, няма причина вие да... Трябва да ви кажа, докторе, че ми се стори много нервен. Не мога да прогоня мисълта, че има някакви неприятности. Просто се питах дали Луси не е споменала нещо пред вас, което можете да ми кажете, без да нарушите професионалната етика.

— Наистина не е споменавала нищо, Кен.

— Добре. Благодаря ви. През следващите няколко седмици често ще пътувам между Ел Ей и Пало Алто. Ще е уместно ли да посетя Луси?

— Ще говоря с доктор Ембри за това.

— Да, разбира се. Трябва да ви призная, докторе, че е странно.

— Кое е странно?

— Да имаш семейство за кратко.

В четири и десет Робин се обади, че е получила покана за провеждащо се тази вечер шоу на „Уиски“, легендарната траш метъл група, скрибуцаща на китари, изработени от Робин. Попитах я:

— Имаш ли нещо против да се отбия за малко?

— Ако имах повод, аз също бих се отбила.

— Кога мислиш, че ще приключиш?

— Късно.

— Какво ще кажеш преди това да намина и да хапнем нещо заедно?

— Ами Спайк?

— Мога да взема готова храна.

— Би било страхотно.

— Кога трябва да бъда при теб?

— Възможно най-скоро.

Купих чифт шумозаглушители за уши от една аптека в Пойнт Дюм, а от деликатесен магазин наблизо — сандвичи и напитки. Отне ми четиридесет минути да стигна до работната площадка. Няколко камиона се отдалечаваха, а Робин разговаряше с гол до кръста мъж с потъмнели от никотинови наслоения рижи мустаци. Почти плешив, ако се изключеха жълтият полукръг и късата опашка. Изглеждаше много задълбочен в разговора.

Робин ме видя, помахна ми с ръка и продължи да му обяснява, като развяваше някакво руло със скици. Спайк беше на задната седалка на пикапа, залепи жабешкото си лице на задното стъкло и излая. Отидох и го извадих. Облиза лицето ми, като махаше с предни лапи във въздуха, а когато го пуснах на земята, се изправи на задните си крака, вкопчи се в коляното ми и отри глава в панталона.

— Какъв хубавец си само — казах аз.

„Хубавец“ беше любимата му дума след „месо“. Изплезидостно език. След това носът му започна да души чантата в ръката ми.

— Ясно ли е, Лари? — чух да пита Робин с тон, който говореше, че търпението ѝ е на изчерпване.

— Да, госпожо.

— Значи се договаряме да прегледаме всичко следващия понеделник. Ако възникнат някакви проблеми, информирай ме незабавно. — Премести скиците в другата си ръка.

— Да, госпожо. Така ще направя. — Погледна към мен.

— Това е доктор Делауер. Той плаща сметките.

— Сър — каза Лари, — строим красив нов дом за вас, можете да ми вярвате.

— Чудесно.

Почеса тила си, отиде на строежа и започна разговор с друг работник. Езерцето беше сухо и пълно със строителни отпадъци. Някогашната градина сега представляваше локва кал. Покривните скатове на новата къща стремително се врязваха в небето. Слънчевият диск, надничаш иззад облаците, беше платиненобял.

— Как ти се струва? — попита Робин.

— Много красива.

— Скоро ще е. — Целуна ме по бузата.

Продължих да оглеждам строежа. Дограмата бе поставена, а стените — измазани и частично шпакловани. По мазилката бяха останали следи от старите греди. В предишния си вид къщата имаше стени от секвоя, а покривът беше от кедров материал. „Плаче за събаряне“ — бе коментарът на специалиста от противопожарната охрана. Новата сграда щеше да бъде тухлена, а покривът — покрит с керемиди. Щях да свикна с нея.

Робин ме прегърна през кръста и двамата отидохме при пикапа.

— Съжалявам за довчера.

— Хей, всеки си има своите спешни случаи. Ето нещо, което ще ти помогне да запазиш разсъдъка си.

Подадох ѝ шумозаглушителите и тя се разсмя. Свали задния капак на каросерията, постели войнишкото одеяло и извадихме храната. Ядохме под звуците на зидарски чукове и стърженето на триони, подавахме парчета сандвич на Спайк и наблюдавахме кръженето на птици над нас. Не след дълго се почувствах добре.

Взех Спайк с мен вкъщи, приготвих му вечеря, изведох го да потича по брега, след което го настаних пред ваната. После взех душ, преоблякох се и тръгнах към болницата „Уудбридж“. Добрах се дотам към седем часа.

Психиатричното отделение се помещаваше на третия етаж, зад летящи остъквени врати с табелка „Заклучено“. Натиснах звънеца, съобщих името си и чух електрическото резе да изщраква. Натиснах с ръка вратите и се озовах в дълъг ярко осветен коридор.

Пътеката с цвят на шоколад скоро бе почиствана с прахосмукачка, а стените бяха боядисани в приятно бежово. Виждаха се десет врати от всяка страна на коридора, а в дъното му — стаята на дежурния персонал. Медицинска сестра седеше зад бюрото. Отнякъде се чуваше тих разговор, който се смесваше с телевизионен диалог, музика от радиоапарат и периодично иззвъняване на телефон.

Когато стигнах до дежурната стая, сестрата каза:

— Доктор Делауер... да, ето ви и вас. Лукреция е в четиринадесета стая, трябва да се върнете малко, от лявата страна на

коридора. — Беше много млада, имаше сламеноруси коси с вплетени в тях миниатюрни сини панделки и ослепителна усмивка.

Върнах се обратно по коридора. Преди да стигна до номер 14, вратата на номер 18 се отвори и дребна жена с приятно лице, някъде около петдесетте, ме огледа любопитно. Носеше розова нощница, перлени обеци и розови пантофи. Стената зад нея бе покрита със семейни снимки, а от стаята нахлу миризма на шоколадови бисквити.

— Приятен ден — усмихна се тя.

Върнах усмивката, като се опитвах да не задържам поглед върху превързаните ѝ китки.

Затвори и аз почуках на вратата на Луси.

— Влезте.

Стаята беше два на два — със същите бежови стени, легло, нощно шкафче, имитиращо масивна дървесина, миниатюрна тоалетна без врата, маса и стол, сякаш размерени за деца. Телевизорът бе качен върху поставка, закрепена високо на стената, а дистанционното управление бе завъртяно с болтове към масата. До него се виждаха куп списания и вестници. На корицата на най-горното се четеше „Смъртен грях“.

Баня нямаше. Единственият неотварящ се прозорец, обкован отвън с метални решетки, предлагаше изглед към паркинга и намиращия се в съседство супермаркет.

Луси седеше върху завивките в леглото, облечена в джинси и бяла риза с копчета. Ръкавите ѝ бяха навити до лактите, косата — пристегната назад, а ходилата ѝ — боси. В скута ѝ се виждаше разтворено списание. Приличаше на колежанка, която си почива.

— Здравейте. — Остави списанието до себе си. „Да създадеш уютен дом“. Надпис на корицата обещаваще: „Празнични закуски, които ще накарат семейството да ви обожава“.

— Как я карате? — попитах аз, докато сядах на стола.

— Ще се радвам да се измъкна оттук.

— Добре ли се грижат за вас?

— Чудесно, но все пак е затвор.

— Говорих с доктор Ембри. Изглежда любезна жена.

— Достатъчно любезна. — Гласът ѝ бе равнодушен.

Зачаках.

— Нямам нищо против нея — продължи Луси, — но след като изляза, няма да имам нищо общо с нея.

— Защо?

— Защото е прекалено млада. Какъв опит би могла да има?

— Направила ли е нещо, с което да отслаби доверието ви?

— Не, достатъчно умна е. Просто заради възрастта. Освен това, факт е, че тя ме задържа тук — надзирателят си е надзирател. Веднъж да изляза, скъсвам завинаги с това място и с всички, работещи тук. Мислите ли, че е глупаво?

— Мисля, че се нуждаете да поговорите с някого.

— Какво ще кажете за вас?

Усмихнах се и докоснах посивелите кичури около слепоочието си.

— Значи аз съм достатъчно стар.

— Вие имате опит, доктор Деллауер. А и с вас вече сме създали определена връзка, защо да започвам отначало?

Кимнах в знак на разбиране.

— Не сте съгласен — рече тя.

— Никога няма да ви изоставя, Луси.

— Но считате, че трябва да се лекувам при доктор Ембри. — В гласа ѝ се долавяше напрежение.

— Мисля, че последната дума е ваша. Не искам да се чувствате изоставена, но не желая също да саботирам доктор Ембри. По мое мнение е способна жена и вие определено я интересувате.

— Та тя е хлапе.

Не казах нищо.

Примъкна се към ръба на леглото и остана там — клатеше крака, а пръстите им докосваха пода.

— Значи дотук беше терапията ми с вас.

— Винаги ще бъда на разположение и ще ви помагам с каквото мога, Луси. Искам само да направите онова, което ще е най-добро за вас.

Извърна поглед.

— Кой знае, може би дори не се нуждая от терапевт. — Обърна рязко глава и ме погледна. — Вярвате ли, че действително съм опитала да се самоубия?

— Така изглеждаше, Луси.

По лицето ѝ пробягна болезнена усмивка.

— Е, вие поне сте откровен. И се обръщате към мен с „Луси“. Те ме наричат Лукреция. Той ми е дал това име. Кръстил ме на Лукреция Борджия — мразеше жените. Пълното име на Джо беше Йокаста. Не ви ли звучи по едиповски^[1]?

— Ами братята ви?

— Не, имената на момчетата са нормални. Позволил е майките да изберат техните имена. Но беше твърдо решен да съсипе момчетата.

— Да ги съсипе ли? Как?

— Като им даде противни имена за начало. Как мога да имам доверие в това място, когато тук не проявяват зачитане към мен поне дотолкова, че да ме наричат с предпочитаното ми име? Непрекъснато им повтарям, че съм Луси, но когато сестрите от новите смени застъпват, те четат единствено картоните: „Лукреция това, Лукреция онова. Как сте, Лукреция?“.

Стана и се загледа през прозореца.

— Не съм навирала главата си във фурната — каза тя. — Не зная как съм се озовала в това положение, но не съм го направила аз. Не съм го направила насън, нито по какъвто и да е друг начин.

— Откъде тази увереност?

— Просто го зная. Никога не бих казала това на Ембри. Ще реши, че съм луда.

— Тя не мисли, че сте луда. Нито пък аз. Но наистина допускам, че е възможно да сте го направили в състояние на сомнамбулизъм. Необичайно е, но не невъзможно.

— За някого друг — може би, но не и в моя случай.

Обърна се с лице към мен. Беше плакала и по страните ѝ личаха следи от сълзи.

— Зная, че звучи налудничаво, но някой се опитва да ме убие. Казах на Ембри, че вече не мисля така, защото не желая да ме заключи тук завинаги. Но има нещо, което вие трябва да знаете. Мога ли да ви го кажа при условие за поверителност, без вие да го споделяте с Ембри?

— Това ще ме постави в изключително трудна ситуация, Луси.

— Добре. Разбирам. Не искам да ви причинявам това. Така или иначе тя няма да го узнае. Не преди да се измъкна оттук.

И двамата мълчахме. Луси избърса очи и се усмихна.

— Благодаря ви, че дойдохте. Благодаря, че правите онова, което смятате за правилно... Не съм завирала главата си в онази фурна! Защо бих го направила? Аз искам да живея.

Избърса сълзите от лицето си.

— Онези телефонни обаждания. Мислех, че не означават нищо — може би наистина не означават нищо. Но аз... ще ви кажа, въпреки че ще помислите, че съм откачила и ще ме затворят някъде за безкрайно дълго време.

Заплака.

Поставих ръка на рамото ѝ и риданията ѝ се усилиха. Когато спря, рече:

— Толкова се страхувам, че ще ме затворят. Най-много държа на свободата си.

— Няма да направя нищо, заради което да ви затворят, ако обещаете да не се наранявате.

— Това е лесно. Аз не искам да се наранявам. Обещавам, доктор Деллаур. Заклевам се!

Няколко минути остана мълчалива.

— Веднъж — току-що бях започнала да идвам при вас — се прибрах вкъщи и установих, че някои от вещите ми са преместени.

— Какви вещи?

— Дрехи... бельо. Не съм маниачка на тема ред, но си имам определени места за всичко. А бикините и сутиените ми бяха преместени — разменени бяха местата им в чекмеджето, сякаш някой ги беше изваждал, а след това прибрал обратно. Бяха сгънати по начин, който аз не използвам. Липсваше чифт бикини.

— Защо не сте казали на никого за това?

— Не зная. Случи се само веднъж и реших, че вероятно си въобразявам. Предишния ден бях прала. Предположих, че съм оставила бикините в пералнята и може би сама съм разместила местата на бельото от разсеяност. Не съм от хората, които винаги предполагат най-лошото. Но сега си давам сметка, че някой действително е влизал в дома ми.

Сграбчи ръката ми.

— Може би затова започнах да сънувам отново. Защото бях уплашена. Не зная — понякога ми се струва, че всичко е плод на

въображението ми. Но не съм луда.

Потупах я успокоително по рамото и тя пусна ръката ми.

— Наистина ли Кен ме е спасил?

— Да.

— Що за човек е той?

— Изглежда приятен.

— Другото, което ме тревожи е, къде е Елфи. Ембри ми пробута някаква история за това как телефонираше от Северно Мексико, но не ми звучи правдоподобно.

— Обадил се е оттам и на Кен.

Отново улови ръката ми, този път се вкопчи в нея.

— Тогава защо не е позвънил на мен?

Мълчах.

— Няма логика — повтори Луси.

— Казал и на Кен, и на доктор Ембри, че е заминал там по работа. Имал уговорка за вечеря с Кен преди два дни, но не се появил. Ето как се случило Кен да ви спаси. Дошъл да провери дали Елфи не е при вас, защото му казал, че двамата сте близки.

— Близки сме... Елфи не е споменаващ пред мен, че ще вечеря навън.

— Било е нещо като проба, за която двамата се договорили, за да разберат как ще потръгнат нещата. Ако всичко потръгнало добре, щели да включат и вас.

— Опитвал се е да ме предпази? Типично. — Изправи се и с рязко движение освободи косите си от ластика. — Елфи непрекъснато се опитва да ме защитава, макар че... Но защо не се е обадил?

— Макар че какво?

Колебаеше се.

— Макар че самият той не е най-силният човек на този свят.

— Как се издържа Елфи?

Отново мълчание.

— С най-различни неща през различни периоди.

Обърна лице към мен — очите ѝ пламтяха.

— В момента не работи. Завършил е тригодишен колеж с квалификационен изпит по история. Опитва се да намери прилична работа по специалността. Е, убедена съм, че скоро ще се върне и

отношенията ни ще се изгледят. Има толкова много неща, които трябва да оправя. Слава богу, скоро ще изляза оттук.

---

[1] Едипов комплекс — Йокаста е майката на Едип, с която той е имал сношение. — Б.пр. ↑

13.

Излязох от паркинга и поех по шосето. Съгласен бях с Ембри: Луси твърдо вярваше, че не тя е пъхнала главата си във фурната.

Дали преходът до газовата фурна бе станал в състояние на сомнамбулизъм?

Не беше невъзможно. За някои хора сънят беше живот в сянка. Част от ходещите насън отричат, че го правят, много хъркащи твърдят, че не хъркат по време на сън. Виждах бях пациенти, които нощем крещат ужасено в съня си, а на сутринта се събуждат и разказват какви приятни сънища са сънували. Мъжът, опитващ се да удуши съпругата си насън, отказвал да повярва в това, докато не го видял на видеозапис.

А смущенията в съня на Луси не бяха отскоро.

Следователно всичко се свеждаше до някакъв физиологичен трик.

Ами току-що изразеното убеждение, че някой е откраднал бельото й?

Телефонните обаждания, при които се мълчи... За склонност към самозаблуда ли ставаше въпрос?

Ембри не бе установила психоза, нито някаква форма на разстройство на личността. Моите заключения също бяха негативни.

И двамата ли искахме да повярваме само в най-доброто?

Дори Майло бе изоставил своя полицейски цинизъм и се бе обвързал с нея в стенин, до която никога не бяха се развивали служебните му контакти.

Спомних си виновното му изражение, докато споделяше съмненията си относно това доколко можеше да се вярва на нейните думи.

Спомних си и прибързания ми отговор, че го прави по необходимост, а не с цел да ни манипулира.

Спомних си как ме бе накарала да обещаю да не подкрепям евентуално предложение за продължаване на медицинското наблюдение.

Интуицията ми подсказваше, че е откровена, но дали откровеността ѝ имаше значимост, каквато аз бях склонен да ѝ придавам?

Трябваше ли да я убедя да продължи терапията при Ембри?

Може би Ембри сама щеше да я убеди.

„Кой знае, може би вече нямам нужда от терапевт.“

Не бях ли пренебрегнал тази реплика?

Трябваше ли да, можех ли да...

Утре вечер Луси щеше да спи в собственото си легло.

Надявах се, че не допускам фатална грешка.

Надявах се, че свободата няма да я убие.

Майло се обади на следващия ден следобед и аз му разказах за посещенията си в „Уудбридж“ и за чувствата на Луси към Уенди Ембри.

— Как ти се стори Ембри?

— Притежава личностно излъчване, умна, амбициозна.

— Но тя не е като теб.

— Не съм сигурен дали Луси ще пожелае да идва и при мен. Снощи разсъждаваше на глас дали изобщо ѝ е нужна терапия. В следващия момент ми призна, че е уплашена, защото някой се опитва да я убие.

Разказах му за бельото.

— Спомни си го просто така, изведнъж?

— После обясни случката с разсеяност, както омаловажи онези анонимни обаждания с вероятността, че са резултат от техническа повреда. Както казах, не се възприема в ролята на жертва. Тежко ѝ е, че се намира под наблюдение. Говори за брат си Питър като за своя единствен покровител, но, струва ми се, това не е неговото амплоа. Напуска града поради спешен делови ангажимент, въпреки че не работи от няколко години. Освен това, намерил е време да телефонира на Кен и на Ембри, но не се е обадил на Луси.

— Мислиш, че е умишлено ли?

— Така изглежда. Луси твърди, че са близки, но той е особняк. Видях го веднъж, когато бе дошъл с нея за сеанса. Отказа да влезе и през цялото време остана в колата. Стори ми се затворен.

— Затвореност като при шизофрения ли?

— Срещата беше кратка и не забелязах нищо необичайно — стори ми се по-скоро много срамежлив. Проявил е достатъчно загриженост, за да предпази Луси от внезапна среща с Кен, но когато я попитах от какво се издържа, тя започна да го оправдава и да обяснява, че е безработен. Не че състоянието ѝ е критично, но фактът, че той не се появи, може да я травмира допълнително. Ако отново се почувства изоставена, това би я съсипало.

— Редно ли е да я посетя?

— Ембри предложи да останеш в изчаквателна позиция и аз я подкрепям напълно.

— Което означава?

— Никаква инициатива от твоя страна, но ако те потърси, не ѝ обръщай гръб.

— Кога я изписват?

— Утре.

— Добре, вие сте лекарите... Между другото обадох се, за да ти кажа, че разговарях с шерифите в Малибу и те ми изпратиха факс — в случай че сънят още те интересува.

— По един или друг начин той е свързан с настоящото психологическо състояние на Луси.

— Е, нищо сензационно. Нито едно убийство или опит за убийство на жени не е регистрирано по цялата крайбрежна зона в периода юни-ноември на въпросната година. А от осемте изнасилвания седем били в района на Окснард. Никоя от жертвите не отговаря на описанието на дългокосото момиче. Две от тях били случаи на семейно насилие — жени на средна възраст, две били малки момичета, а останалите три станали при запой в мексикански бар с проститутки, всички обвинения били оттеглени. Осмото изнасилване станало в Малибу, но далеч от Топанга. Ранчо в Декър Каньон, няколко каубои се напили и нападнали жената на коняря.

— Имала ли е дълги коси?

— Била е на петдесет и пет, тежала около деветдесет килограма и била с посивели коси. В района на Топанга няма регистрирани случаи на безследно изчезнали жени, включително и в интересувания ни период. Изпратиха ми извадка за четири случая на безследно изчезнали, но всички са регистрирани на север, Окснард и Малибу.

Като се има предвид спецификата на времената — окичени с гирлянди деца на природата често пътували на стоп — четири не звучи като необичайно висок брой.

— Някоя от четирите прилича ли на момичето от съня?

— Всъщност не съм чел описанията им, Алекс. Задръж така, сега ще извадя факса... Номер едно е Джесика Мартина Галегос от Окснард. Шестнадесетгодишна, втори курс на гимназията, черни коси, кафяви очи, метър и петдесет, тежала шестдесет килограма — не мисля, че е била висока и дългокрака. За последен път забелязана да чака автобус на спирката пред „Театро Карнивал“ на Окснард Булевард. Получените по факса снимки са доста неясни, но от това, което виждам, косите ѝ определено не падат като завеса. Къси и къдрави, светли, с потъмнели корени. Номер две: Айрис Мей Женрет, тридесет и две годишна, метър петдесет и седем, петдесет и един килограма, видяна за последен път в „Бийчрайдър Мотел“, Пойнт Дюм... Очевидно е пристигнала от Айдахо за медения месец, спречкала се е с мъжлето, качила се в колата и отпрашила. Не се прибрала у дома. Дълги коси, но платиненоруси и тупирани. Искаш ли описанието на другите две?

— Защо не?

— Карен Денис Бест, деветнадесетгодишна, метър и шестдесет, петдесет и два килограма, руси коси, със сини очи... Сервитьорка в ресторант „Пясъчният долар“ в Райския залив, за последно видяна по време на вечерната смяна... За изчезването ѝ съобщили родителите ѝ от Ню Бедфорд, Масачузетс. Разтревожили се, когато не им позвънила в обичайния ден от седмицата. И номер четири: Кристин — няма бащино име — Фейлън, също на деветнадесет, метър петдесет и осем, петдесет и три килограма, кафяви очи и коси, първокурсничка в Държавния университет на Колорадо. Още една туристка, пътувала с две приятелки, отседнала в къща под наем във Венеция. Пише, че излязла да купи кока-кола от брега край Зума и не се върнала при дружките си. Въпросните две имали дълги прави коси, но само косите на Фейлън били тъмни.

— Метър петдесет и осем, петдесет и три килограма — повторих аз. — Слаба. Може би е била дългокрака. А и обстоятелствата около изчезването ѝ са интересни. Излиза за напитки посред бял ден и не се връща, какво ще кажеш?

— И какво? Стига до Топанга, на десет-петнадесет мили от Венеция, на някакво тържество ли? Знаем само, че се е появила на другия ден и приятелките ѝ не си направили труда да уведомят шерифа. Нерядка ситуация при случаите с изчезнали хора. Според мен Луси не е станала свидетел на престъпление, Алекс. Или е видяла хора, които са се любили, и погрешно е изтъкувала ситуацията, или татето и лайното Трафикънт са ѝ сторили нещо. Или всичко е плод на нейното въображение.

— Вероятно имаш право.

— Но?

— Но какво?

— Долавям едно „но“ в гласа ти.

— Имаш ли нещо против да направя малко проучване?

— Какво проучване?

— Да телефонирам на семействата на четирите изчезнали момичета. Особено на семейството на Фейлън.

— Защо, Алекс?

— За да елиминирам възможно най-много неизвестни пред онзи, който ще продължи терапията с Луси. Заради самата Луси. Напоследък звучи все по-объркана. Колкото по-ясна е информацията, с която разполагаме, толкова по-вероятно е да стигнем до истината.

— Ами ако никой не продължи терапията с Луси? Ти каза, че искала да се откаже.

— Тогава ще съм провел няколко телефонни разговора напразно. Да кажем, че накрая ще почука на твоята врата. Не би ли искал да знаеш възможно повече, в случай че започне да те убеждава, че е била свидетел на убийство?

— Предполагам, че да... Добре, ето ти телефонните номера и за твое добро се надявам, че всички те са се върнали. Не е приятно да се ровиш в хорска скръб, продължила двадесет и една години.

Направих резюме върху отделен лист:

Джесика Галегос. Видяна последно на 02/07. Родители, М/М: Ернесто Галегос.

Айрис Женрет. 29/07. Съпруг: Джеймс Женрет.

Карен Бест. 14/08. Родители, М/М: Шеръл Бест.

Кристин Фейлън. 21/08. Шели Ан Даниълс, Лиса Джоан Константино. Родители, М/М: Дейвид Фейлън.

Дълго време седях и се опитвах да намеря начин как да смекча шока на семействата, на които щях да телефонирам.

След това започнах да натискам бутоните.

В указателя на Вентура/Окснърд фигурираха имената на няколко Галегос, но срещу нито един от номерата нямаше собствено име Джесика или Ернесто. Някогашната гимназистка сега сигурно беше на около четиридесет, може би омъжена, може би вече имаше собствени деца...

Погледнах другия телефонен номер. Айрис Женрет. Бинго! Слушалката вдигна жена.

— Джеймс Женрет там ли е?

— На работа е. Кой го търси?

— Обаждам се във връзка с поискана от него информация относно жилищната застраховка.

— Не е споменавал нищо подобно. Застраховани сме до зъби.

— С мисис Женрет ли разговарям?

— Айрис — раздразнено поясни тя. — Не зная какво е намислил отново. Ще трябва да го потърсите след девет вечерта. Работи до късно в магазина.

— Разбира се.

Линията изключи.

Линията на семейство Бест в Масачузетс даваше заето, а в отговор на позвъняването ми на семейство Фейлън се включи телефонен секретар: глас на възрастна жена, омекотен от приглушен смях.

— Здравейте, чувате запис на телефонния секретар на Синтия и Дейв. Не сме вкъщи, а може би сме, но просто сме адски лениви, за да си размърдаме задниците и да дойдем до телефона. Затова ако сте търпелив и упорит тип, изчакайте да чуете сигнала и оставете съобщение.

Обадих се на „Справки“ в Денвър с молба да проверят има ли телефонен номер на името на Кристин Фейлън и почти веднага ми го издиктуваха.

— Юридическа кантора.

— Кристин Фейлън, моля.

— Приемната е затворена, това е централа.

— Бих искал да се свържа с мис Фейлън. Важно е.

— Изчакайте, моля.

Няколко минути по-късно в слушалката прозвуча женски глас:

— Крис Фейлън на телефона.

— Мис Фейлън, обаждам се от Архивния отдел в Малибу.

Правим ревизия на стари досиета и попаднахме на името ви в полицейски доклад, регистрирал вашето изчезване преди двадесет и една години.

— Какво?

Цитирах ѝ деня и датата.

— Кристин Фейлън била видяна за последен път на плажа Зума. За изчезването ѝ съобщили нейните приятелки Шели Ан Даниълс и Лиса Джоан Констан...

— Шели и Лиса, да, да, каква глупост. Шегувате се, това още ли се пази?

— Опасявам се, че да.

Избухна в силен смях, непресторен смях.

— Не е за вярване. Е, уверявам ви, че не съм безследно изчезнала — е, може би мислено, но тялото си е тук, цяло и непокътнато. Ха-ха-ха!

— Радвам се да го чуя.

— През цялото това време... никой никога не ме е търсил, нали? Божичко, това е толкова... — Последва приглушен смях.

— Просто е въпрос на...

— Не е за вярване — повтори тя. — Какъв абсурд! Трябва ли да попълвам някакви формуляри или нещо такова?

— Не, устното ви потвърждение е...

— Сигурен ли сте? Защото аз съм адвокат и какво ще правя, ако се окаже, че не съществувам? А съм виждала всякакви нелепи гафове, породени от бюрократични неуредици. Знам само, че не съм ползвала социалната си осигуровка през всичките тези години... Не е за вярване.

— Нито един от архивираните при нас доклади не е изпращан във федералното правителство.

— Сигурен ли сте?

— Напълно.

Сподавено кискане.

— Изчезнали хора. Ха-ха-ха. Нямахте ме само три дни, срещнах... ха-ха!... Е, не е нужно да навлизам в под... Както и да е, благодаря, че се обадохте.

— Беше удоволствие, мис Фейлън.

— Завърнала се от изгубения свят. Ха-ха-ха.

Набрах отново номера на Карен Бест. Този път телефонът иззвъня три пъти, преди женски глас да се обади:

— Ало?

— Мисис Бест?

— Да?

— Мисис Шеръл Бест ли?

— Не, разговаряте с Тафи. Кой се обажда?

— Обаждам се от Калифорния, опитвам се да открия местонахождението на Карен Бест.

Мълчание.

— С кого разговарям?

В гласа ѝ отекнаха метални нотки. Скалъпена история, нямахте да свърши работа.

— Аз съм доктор Делауер. Психолог съм и понякога сътруднича на полицията в Лос Анджелис. Името на Карен бе в списъка с безследно изчезнали хора, а аз проверявам какъв развой имат те и кои от досиетата могат да бъдат приключени.

— В какъв смисъл ги „проверявате“?

— Опитвам се да установя дали обявените за изчезнали някога са се появили отново.

— Защо? — Напрежението бе изострило тона ѝ. Почувствах свиване в стомаха.

— Съществува вероятност тези случаи да имат връзка с настоящо разследване. Съжалявам, но не мога да ви кажа нищо повече, мисис...

— Как, казахте, е името ви?

— Делауер. Можете да се обадите за потвърждение на следовател Майло Стърджис от полицейски участък „Ел Ей запад“.

Започнах да диктувам номера, но тя ме прекъсна:

— Изчакайте.

Чу се прещракване.

Минута по-късно мъжки глас каза:

— Аз съм Крейг Бест. Карен беше моя сестра. За какво става въпрос?

— Едно лице тук, в Ел Ей, си спомня, че е видяло как млада жена станала жертва на насилие в конкретно време и на конкретно място. Проверяваме всички случаи на безследно изчезнали хора, регистрирани в полицейските архиви, които биха могли да имат връзка с тези спомени.

— Спомени? Какво, за някакви паранормални способности ли? Защото сме опитвали да я открием и по този начин.

— Не, става въпрос за възможен свидетел, но съм длъжен да подчертая, че сме много предпаз...

— За какво място и за какво време говорите?

— Районът на Малибу. Средата на август. Сестра ви е работила като сервитьорка в заведение, наречено...

— „Пясъчният долар“. Преди това работеше в Бевърли Хилс.

— Като сервитьорка ли?

— Да, в китайския ресторант „А Лу“. Намираше си работа в шикозни места, защото искаше да стане актриса и се надяваше да се срещне с филмови звезди. Един бог знае на кого е попаднала. Защо предполагате, че свидетелят е видял Карен?

— На този етап нямаме никакви предположения, мистър Бест. Разследването все още е в твърде ранна фаза и съжалявам, ако това...

— Разследването? — повтори той. — Така и не успяхме да накараме полицията в Малибу да проведе сериозно разследване. Какво точно разследвате?

— Имате ли нещо против да потвърдите някои данни? — Прочетох му данните за ръста и теглото на Карен.

— Да, сведенията ви са точни.

— Руси коси...

— Господи! — възкликна той. — Не мога да повярвам, че всичко се пази. Казахме им, че през онова лято бе потъмнила косите си. Махагоновочервено.

— Защо?

— Как защо?

— Защо е сменила русия цвят с махагоновия? Обикновено жените изрусяват косите си.

— Точно това беше аргументът ѝ. Всички в Ел Ей бяха руси. Искаше да се откроява. Естествените ѝ коси бяха разкошни. Какъв цвят са били косите на момичето, видно от свидетеля?

— Споменът е смътен, но според него момичето е с дълги тъмни коси и дълги крака.

Мълчание.

— Карен действително имаше дълги крака. Всички казваха, че трябва да стане модел... Исусе мили, да не би да казвате, че най-накрая може би ще разберем нещо?

— Не, съжалявам. Правим само предварителни проучвания.

— Да. Естествено. Защо отново да храним надежди? И без това няма на какво да се надяваме. Тя е мъртва. Примирих се с тази мисъл преди много години. Отдавна вече не мисля за нея като за жив човек. Но баща ми... всъщност вие търсехте него, нали? Направо ще полудее.

— Според него тя е жива, така ли?

— Вече не знам какво мисли той. Да кажем само, че не е човек, който се примирява. Издирването на Карен го съсипа финансово. Купихме къщата от него, за да му помогнем, след това мама почина, а той се премести в Калифорния.

— Там ли живее?

— На Хайланд Парк.

На час и половина с автомобил.

— За да търси Карен ли се премести там?

— Това беше официалната причина, но той е... Какво да ви кажа? Той е мой баща. Говорете с него и сам си направете изводите.

— Не искам да го разстройвам.

— Не се тревожете — такава възможност не съществува. Ето адреса и телефонния му номер.

Благодарих му. След това попита:

— Какво имахте предвид под „жертва на насилие“? Отвлечане ли, или по-лошо?

— Свидетелят си спомня, че е видял мъже, които носели млада жена, но по време на събитието свидетелят е бил много млад, затова допускаме, че детайлите може да не са съвсем точни. Възможно е дори да не е била Карен. Съжалявам, че ви се обаждам, без да съм в състояние да ви предложа конкретни факти. Все още сме далеч от твърдите доказателства.

— Много млад. Имате предвид, че е бил дете?

— Да.

— О! Значи нещата са съвсем несигурни. Замесени ли са и други момичета? Защото не ми се вярва да сте си дали целия този труд единствено заради Карен. Да не би да става въпрос за сериен убиец?

— Нямаме основание за подобно предположение, мистър Бест. Обещавам да ви потърся, ако се натъкнем на нещо.

— Надявам се, че го мислите. Карен бе единствената ми сестра. Аз самият имам шест деца... не знам какво общо има това в случая.

Аз знаех. Опит да се запълни празнотата.

— Има ли нещо друго — след кратко мълчание попитах аз, — което според вас трябва да знам за Карен?

— Какво да ви кажа? Беше красива, чаровна, едно наистина добро дете. Следващия месец щеше да навърши четиридесет. Мислех си за това, когато навърших тридесет и осем. Тя обаче е мъртва, нали?

— Не съм в състояние да...

— Това е истината — тъжно рече той. — Трябва да е мъртва. Разбрах, че нещо лошо ѝ се е случило, когато спря да се обажда — винаги се обаждаше поне веднъж седмично — в неделя, но и през делнични дни. Никога не ни е държала в неизвестност. Ако беше жива, щеше да се обади. Замесила се е в нещо лошо там. Ако разберете какво е то, независимо че може да е неприятно, моля ви, обадете ми се. Не разчитайте, че татко ще ми каже. Дайте ми телефонния си номер.

Издиктувах му го, дадох му и номера на Майло. Преди да затворя, Крейг ми благодари и неговата благодарност ме накара да се почувствам така, сякаш бях излъгал очакванията му.

14.

Скръб, продължила двадесет и една години.

Номерът на Шеръл Бест се взираше в мен от бележника. Нямах да бъде никак лесно.

В отговор на позвъняването чух запис на женски глас:

— Добре дошли в Църквата на протегнатата ръка. Ако се обаждате за дарение на храни, нашият склад се намира на булевард „Норт Кахуенга“ 1678, между Мелроуз и Санта Моника. Нашият разпределителен център работи денонощно...

Решил, че е станала грешка, аз затворих, избрах отново номера и чух същия запис. Този път го изслушах докрай.

— ... Храни в специални опаковки, сухо мляко и бебешки каши. Ако се обаждате за духовно напътствие, нашата денонощна телефонна линия „Помощ“ е...

Записах номера. Записът завършваше с цитат от „Коринтяни“: „Христос, нашият спасител, е пожертван заради нас. Затова нека продължим угощението, но не със стария хляб, нито с подкваса на злобата и греха, а с неквасния хляб на откровението и истината“.

Друга жена отговори на номера на „Помощ“. Помолих да ме свържат с Шеръл Бест.

— Преподобният е на задната площадка при пратките. Мога ли да ви помогна?

Разказах ѝ полувярната история за психолога, сътрудничещ на полицията.

— Полицията ли? — попита тя. — Има ли някакъв проблем?

— Отнася се до дъщерята на преподобния.

— Карен? — Гласът ѝ подскочи с октава нагоре.

— Да.

— Една минута.

Само след секунди в слушалката се чу мъжки глас:

— Шеръл Бест. Какво касае Карен?

Започнах с обичайното вече въведение.

Той ме прекъсна:

— Моля ви, господине, кажете ми за Карен.

Повторих казаното на сина му. Когато свърших, той рече:

— Хвала на Бога, знаех, че ще бъде намерена.

— Преподобни Бест, не искам да...

— Не се тревожете, господине, не очаквам, че ще бъде върната към живот. Имало е само едно възкръсване. Но истината — знаех, че ще излезе наяве. „В търпението е спасението на вашите души.“

— Ние не разполагаме с истината, преподобни. Само...

— Това е началото, господине. Какво си спомня този свидетел?

— Само това, което вече ви казах.

— Добре. Имам някои неща за вас. Имена, дати, отговори. Мога ли да ви ги покажа? Може би звучи странно, но — моля! Бихте ли се присмели на един стар маниак?

— Не, разбира се.

— Кога можем да се срещнем? Ще дойда при вас.

— Утре удобно ли ви е?

Пауза.

— Ако е необходимо, господине, ще изчакам до утре, но ако е възможно днес, ще бъде много по-добре.

— Бих могъл да се срещна с вас тази вечер. Около девет.

— Чудесно. Къде ще се срещнем? Папката е у дома.

— У вас е удобно.

— Живея в Хайланд Парк. — Повтори адреса, даден ми от неговия син. — Откъде ще дойдете?

— От западния край.

— Ако предпочитате, бих могъл аз да дойда при вас.

— Не, няма да ме затрудни.

— Сигурен ли сте? Добре тогава. Ще подготвя всичко, преди да дойдете. Ще имате ли време да вечеряме заедно? Мога да приготвя нещо.

— Не е необходимо.

— Поне кафе? Или чай?

— Кафе.

— Кафе — повтори той, сякаш запаметяваше меню. — С нетърпение ще ви очаквам, господине. Бог да ви благослови!

В осем и десет оставих Робин и Спайк в автоработилницата и продължих с колата към Малибу Каньон, номер 101. По средата на Вали пътят се вливаше в шосе 134, а няколко мили по-нататък поех на юг по околоръстния Глендейл Фриуей и свърнах малко след Ййгъл Рок, за да се озова в Хайланд Парк.

Улиците бяха тъмни, стръмни и опасно наклонени от скупчените нагъсто по склоновете малки къщи, двуфамилни домове и жилищни блокове, потопени в тишина, нарушавана единствено от грохота по близката магистрала. Товарни камиони и леки коли бяха паркирани върху обрасли с ниски треви тесни площадки. Някога този квартал бил заселен от бели работници, а сега тук живееха предимно испаноезични хора на физическия труд. Бандитите бяха прокарали свои пътища тук. В квартала преди живеел полицейски инспектор, но присъствието му не променило нещата.

Шеръл Бест живееше в едноетажен дом с изглед към автомивка, с шест асфалтови платна, успоредни на нея. Малка кутийка с почти равен, залян с асфалт покрив. Мазилката бе пръскана и в тъмнината изглеждаше розова. Каменна пътека пресичаше моравата. Прозорците бяха обезопасени с метални решетки.

От съседната къща се носеше испанска музика. Домът на Шеръл тънеше в тишина, но всички прозорци светеха. На алеята беше паркиран двадесетгодишен „Олдс-88“.

Излезе на входната врата, преди да стигна до нея — дребен закръглен мъж с малка обла глава. Носеше очила с тъмни рамки, бяла риза от немачкаема материя и тясна сива вратовръзка, която се закопчаваше с клипс под яката.

— Доктор Делауер? — рече той, отваряйки широко вратата, след което я затвори и превъртя двойната ключалка.

В къщата се носеше мирис на полуготова зеленчукова супа. Предната част бе разделена на две: ниска тясна всекидневна и малка ниша, които се използваша за кухня и трапезария едновременно. Мебелировката бе стара, претрупана, но подредена: маси с полирани плотове и крака в стил „Кралица Ана“, нощни лампи със сферични основи и абажури от щамповани с цветя материи, издути от меката тапицерия фотьойли, върху чиито странични облегалки бяха праметнати ръчно плетени салфетки. Върху пода, подобно на задрямал

домашен любимец, се бе изтегнал сив мокетен килим, обрамчен с ресни. Стените бяха покрити от поставени в рамки увеличени изображения на библейски сцени. Всички изобразени персонажи имаха скандинавски черти и приличаха на хора, които са на ръба на емоционален срив.

— Кафето ни очаква, сър. Моля, седнете.

Масата беше с размерите на маса за бридж. Върху нея бяха струпани електрическа кафеварка, две пластмасови чаши върху малки чинийки, захарница, двеста и петдесет грамова каничка със сметана и чиния с шоколадови бисквити. Встрани се виждаше висока около шестдесет сантиметра картонена кутия, върху която с кафяв маркер бе изписано Карен.

Седнахме един срещу друг и Бест наля кафе в чашите. По лицето му избиха червени петна, а сините ириса сякаш щяха да изскочат иззад дебелия стъкла на очилата. Челото му се набразди от бръчки, сякаш плуг бе минал по него. Ръбът на яката му се вливаше като нож в дебелия врат. Имаше тънки устни и голям топчест нос. Малкото останала му коса бе черна и лъскава.

— Карен приличаше на майка си — каза той. — Захар и сметана?

— Чисто е добре. — Взех чашата.

— Мисис Бест беше красива жена. В града всички се питаха какво толкова е намерила у мен, за да стане моя жена.

Изсмя се кратко. Пожълтели редки зъби, множество сребърни пломби.

— Синът ми Крейг прилича на нея. Ето, вземете си бисквита — Карен ги разлепяше и изяждаше първо крема вътре.

Напълни своята чаша.

— И така, какво точно ви доведе до Карен?

— Само онова, което вече ви разказах, преподобни.

— Спомени? Имате ли деца, докторе?

— Не.

Устните му потрепериха. Затвори за миг очи.

— Ето. — Пресегна се за кутията. — Аз ще ви покажа с какво разполагам, а вие ще кажете дали то ще ви е от помощ.

Изправи се, пъкна ръце дълбоко в кутията като хирург, който намества вътрешни органи. Малкото свободно място на масата бързо

се изпълни от прихванати със спирали тетрадки, подвързани изрезки от вестникарски статии и други хартии.

Отстрани лентата, пристягаща изрезките, и ги постави пред мен. Отпечатъкът беше ясен, мастилото — отдавна засъхнало, придобило цвета на слаб чай. Изрезките бяха на двадесет и една годишна възраст, всички от безплатно разпространявано в района издание, наречено „Потребителят от крайбрежието“.

Докато ме наблюдаваше как чета, Бест изяде една бисквита, после втора.

Първите няколко листа бяха изрязани от страницата за платени обяви. Излизали в продължение на два месеца, оградени в синьо каре.

„Загубена. Възнаграждение. Карен Денис Бест, 19 г., 160 см, 52 кг, руси коси, може би потъмнени в кафяво, сини очи, говори с акцента на Ню Ингълнд, белег от операция на апендикса. За последно видяна да върви пеш по Тихоокеанската магистрала при ресторант «Пясъчният долар» в района на Райския залив. Ние много я обичаме и сме разтревожени. Моля, обадете се за наша сметка по всяко време на денонощието на: 508-555-4532. Всяка информация, която помогне за откриването ѝ, ще бъде възнаградена в долари.“

— Някой обади ли се?

— Много хора се обадиха. Лъжци и шегаджии за чужда сметка и дори добронамерени хора, които вярваха, че са я видели. Изплатих сто и осемдесет хиляди и петдесет и пет долара. — Пъхна пръсти под очилата, за да разтрие очи.

Отново съсредоточих вниманието си върху изрезките. Последната бе взета от страницата за отворени писма, написана от редакторката на списанието — някоя си Мариан Сонър, и обградена от обяви на местни рекламодатели. В центъра на публикацията бе поместена неясна снимка на красиво русокосо момиче. Дори неясната снимка не можеше да скрие невинността и ентусиазма, излъчвани от овалното ѝ лице. Зачетох се.

Баща пътува на изток, за да търси своята изчезнала дъщеря.

Малибу, специално за „Потребителят от крайбрежието“.

Шеръл Бест е решителен мъж. Може би дори упорит, но кой може да го вини? Не е ли упоритостта част от американската мечта, жители на Малибу?

Израснал в разгара на Голямата депресия^[1], той се е сражавал във Втората световна война, когато получава звание сержант. Върнал се в родината и се оженил за любимото момиче от гимназията — красивата Елеонор, и създал свой бизнес с водопроводни части, започвайки от нулата. Щастието на Шеръл и Елеонор било пълно, когато им се родили две деца: красивата руса Карен, а две години по-късно и малкият луничав Крейг.

Дотук — добре. После всичко се объркало.

Тук, при нас. В златната Южна Кали^[2], където синевата на морето и небето нямат равни, а понякога онова, което се случва на хората, помрачава слънчевата красота.

Малибу. Златното сърце на златен щат. Където спокойствието, свободата и любовта са майчината кърма на едно ново поколение, непознало тежкия живот на своите родители, баби и дядовци.

Карен — едно красиво лице, тяло и обичливо сърце. Кралица на красотата, волейболна състезателка и лудо влюбена в кучетата, оставила зад себе си съперническите ухажори в Ню Бредфорд, за да търси *мечтата*.

Холивуд — *синият екран*.

Дошла, носена от надежди, и разбрала, че *мечтата* се създава в Бевърли Хилс. За част от нас тези места означават просто дом. Но за Карен те значели *слава и приключение*. Въплъщение на американската мечта.

Както много други, намерила си работа като сервитьорка — разнасяла чинии или по-скоро „дебнела улова на деня“.

Както много други.

Но след това... за разлика от много други... тя изчезнала.

Сякаш се изпарила.

Като дим, отнесен от повеея на бриза.

За последен път била видяна преди шест месеца. Тръгнала си пеш от ресторанта на Марв и Барб след нощната смяна.

Тогава била видяна за последен път.

Изчезнала.

Шерифите я издирвали. Направили всичко възможно — ние се гордеем с нашите мъже със загорели от слънцето лица.

Но те не я намерили.

Нито пък частният детектив, нает от Шеръл и неговата любима Елеонор.

Затова Шеръл дошъл тук от Масачузетс. Наел стая в „Бийчрайдър Мотел“ и живеел от спестяванията си.

Опитвал се да открие своята принцеса.

Това е нейната снимка.

Карен Бест. Косата ѝ може да е тъмна. Писала на родителите си, че възнамерява да я боядиса.

За да изглежда по-екзотично.

Изчезнала.

Шеръл е решителен човек.

Не е богат, но ще плати тлъста сума на всеки, който я открие.

Може би сте го забелязали да раздава брошури на паркинга пред магазин „Александър“. Или пред „Морски навес“ на Бил и Сандра Ливинджър, или пред „Фрости Куп“ в долната част на Крос Крийк.

Да задава въпроси.

Виждали ли сте това момиче?

Може би сте минавали край него.

Може би само сте поклатили глава и сте си казали: „Горкият човек“?

Няма значение. Той е решителен човек. Няма да се предаде.

Помогнете му, жители на Малибу.

Ако можете.

Може би тази история ще завърши щастливо.

Може би вие наистина сте поколението на мира,
свободата и любовта.

Може би...

Оставих страницата на масата.

Бест заговори:

— Искаше да помогне. Беше приятна възрастна жена, почина няколко месеца след публикацията и списанието фалира.

— Платихте ли за статията?

— Платих за много неща. Не съжалявам.

Свали очилата и отново разтърка очи.

— Още кафе?

— Не, благодаря. Шерифите добре ли си свършиха работата?

— Предполагам, че са изпълнили задълженията си. Разговаряли са със същите хора, с които вече бях разговарял. Накрая организираха истинско издирване. В продължение на един ден претърсиха каньоните и долините. След това направиха оглед на крайбрежната ивица с хеликоптер — за час или два. Казаха, че релефът затруднява издирвателните работи. Гъста растителност, труднодостъпни места. Не мисля, че допускаха, че може да бъде намерена там. Бяха убедени, че е избягала с някое момче.

— Някоя от тези обяви излизала ли е в голям всекидневник?

— Вестниците не проявиха интерес. Непрекъснато се обаждах във всички издания. Никога не отговаряха на оставените от мен съобщения. Може би защото през онези години подобни изчезвания бяха обичайно явление. Знаете, хипари, които напускат семействата си. Но Карен не беше такава. Не твърдя, че беше ангел небесен. Но не беше хипи.

— Кога наехте частния детектив?

— Когато шерифите престанаха да отговарят на моите обаждания. Всичко е тук.

Подаде ми бял лист с прегледно напечатан текст:

КАРЕН: УЧАСТВАЛИ ЛИЦА

Действия, предприети от властта:

А. Районен полицейски участък — Малибу, Ел Ей.

1. Заместник-началник на участък Шокли (приел сигнала за изчезването, без други заслуги).

2. Зам.-началник Лестър (изготвил преписката).

3. Сержант Конканън — натоварен с издирването. Негов началник — лейтенант Маартен, но никога не съм се срещал с него.

4. Доброволци от Клуба на скаутите орли, под ръководството на сержант Конканън, съвместно с други полицаи, чиито имена не ми бяха съобщени.

Б. Частни детективи.

1. Феликс Барнард, Тихоокеанска магистрала 25603, Малибу, Калифорния.

(Октомври-ноември. Разговарял с персонала в „Пясъчният долар“: Сю Билингс, Том Шей, Гуен Пийт, Дорис Райнголд, Мари Андреас, Леонард Корчик; с хазайката на Карен — мисис Хилда Йохансен, Пасо де Оро 13 457, Пасифик Палисейдс.)

2. Чарлс Д. Наполи, бул. „Холивуд“ 6654, Холивуд, Калифорния.

(Декември-януари. Разговарял отново със срещналите се с Ф. Барнард, срещнал се с полицаите, осъществил издирване чрез организацията „Спасители“.)

— Какво представлява организацията „Спасители“?

— Наполи ми разказа за сдружението на детективи от цялата страна, специализирани в издирването на изчезнали хора. Таксата беше хиляда долара за първата година, а за всяка следваща — по петстотин. Парите се използваха за осигуряване на достъп до стотици досиета и ключови за разследването хора. Нищо такова не се случи. Наполи взе парите плюс още хиляда, които му платих за разследването, и напусна града.

Усмихна се.

— Не съжалявам за глупостта си. „От надеждата не се срамувайте.“ След като Наполи ме изпързала, отидох в трета агенция, която се саморекламираше, че открива изчезнали хора само за

четиридесет и осем часа. Взеха ми такса само за консултация и казаха, че всичко възможно да се направи вече е направено.

— Защо след първия детектив сте наели друг в Холивуд?

— Надявах се, че външен за района човек ще успее да съзре всяка възможност. Барнард беше бавен, муден и спокоен. Всички жители на Малибу са такива — усмихнати, но много мудни. Никога преди не бях идвал в Калифорния, не бях свикнал с това.

— Кога се преместихте да живеете тук?

— Две години по-късно. Имам предвид за постоянно. Преди това идвах всеки втори месец и оставах за две седмици. Отсядах в мотели или живеях в кола под наем, като обикалях напред-назад по крайбрежието — от Манхатън Бийч до Санта Барбара. Веднъж дори стигнах чак до Сан Симеон, на север. Обикалях с колата из всеки каньон или държавен парк — по маршрута, обикалях пеш, разговарях с планински спасители, пещерняци, лагеруващи хора — с всички. Това се превърна в професия. Бизнесът ми пострада. После мисис Бест разви аневризъм и почина, а аз продадох онова, което бе останало от бизнеса, и се заселих тук. Крейг и Тафи тъкмо започваха и им предоставих възможността да живеят в къщата. След няколко години я откупиха. Моментът беше подходящ да замина: те имаха нужда от свой живот, а аз исках да се посветя на издирването на Карен. Шофирах до десет часа на ден. Надявах се случайно да я срещна. Може би беше загубила паметта си и беше... някъде.

Побутна встрани бисквитата.

— Какво си спомня вашият свидетел?

— Само онова, което вече ви разказах, преподобни.

— Млада жена, носена в неизвестна посока от някакви мъже. Много е неопределено.

— Да, така е и съжалявам, но не мога да ви обещаая, че от това ще излезе нещо.

Понечих да върна листа с информацията за предприетите действия по издирването на Карен.

— Не, задръжте го, това е копие. Имам много от тях.

Сгънах го и го пхнах в джоба.

— Млада жена — замислено каза той. — Дълги тъмни коси, дълги крака — когато Карен бе малко момиче, ние я наричахме Щръкличко. От щъркел. Мъж или жена е свидетелят ви?

— Нямам право да ви отговоря.

Лицето му помръкна.

— Къде, според вашия свидетел, е било упражнено насилието?

— В някаква гориста местност. Може би дървена хижа. Заобиколена с дървета.

Притисна корем в ръба на масата.

— Вие сте полицейски психолог. Бихте могли да хипнотизирате този човек, нали? Помага за възвръщане на паметта.

— Това е само една възможност.

— А защо не вероятност?

— Психологическото равновесие на свидетеля е много крехко.

— Колко крехко?

— Съжалявам, но не мога да ви кажа повече.

— Да, да, разбира се, извинете ме... но вие възнамерявате да продължите работата си с него.

— Ще направя каквото мога, преподобни.

— Работите за полицейския участък, нали?

— Аз съм частен консултант. Свидетелят е мой пациент. Един полицейски следовател е в течение на предприетото от мен, но всичко все още е неофициално.

Изпъкналите зеници се присвиха.

— Защо си давате целия този труд?

— За да помогна на пациента си.

Взря се продължително в лицето ми.

— Вие сте всеотдаен човек.

Повдигнах рамене.

Въртеше очилата в ръцете си, погледна към чашата с кафе, но не я докосна.

— Настоятелно ви препоръчвам да намерите начин да разговаряте с Гуен и Том Шей. В списъка е спомената с моминското си име — Пийт, но сега двамата са съпрузи. Работили са заедно с Карен в „Пясъчният долар“. Работили с нея и по време на последната смяна. Винаги съм имал чувството, че знаят повече, отколкото казват.

— Защо?

— Поведението им, докато разговарях с тях — сконфузено, нервно. Феликс Барнард твърдеше, че изглеждали невинни. Както и полицаите. И двамата са местни, с добра репутация, без криминални

прояви в досиетата си. Но ще ви кажа едно: когато ги разпитвах за Карен, не можеха да ме гледат в очите. Били са ѝ приятели. Гуен е обслужвала масите, а Том работел на бара. Защо изпитваха неудобство да говорят за Карен? А те са си тръгнали от ресторанта няколко минути след нея. Карен е тръгнала пеш, а те са били с кола. Не е ли логично да я застигнат?

— Може би някой я е взел на стоп?

— На кого би могла да се довери? Не се е срещала с мъж, нямала е близки приятели. А и никога не би тръгнала на стоп. Разговаряхме по този въпрос, преди да напусне Масачузетс.

Гласът му оставаше спокоен, но бръчките по челото му блестяха от влага.

— Сигурен съм, че те крият нещо. Зная какво е вина.

Извадих листа от джоба си, разгънах го и оградих двете имена.

— Продължих да ходя при тях — рече Бест, — предложих им пари, последните си пари в брой, преди да започна да продавам ценните книжа и акциите си. Накрая Том се обади в полицията, оплакал се, че ги тормозя. Въпреки това, няколко дни по-късно отново отидох, надявайки се да заваря Гуен сама. Тя отказа да отвори вратата, а на следващия ден Том дойде в мотела и заплаши, че ще ме пребие, ако не ги оставя на мира.

— С това ли приключи всичко?

Бест въздъхна.

— Продължих да минавам с колата край дома им веднъж или два пъти седмично. После те се предадоха и заминаха — напуснаха Малибу. Ако това не е вина, не зная тогава какво е. Телефонирах в ресторанта, представяйки се за техен приятел, и ми казаха, че са заминали за Аспен. Но са се върнали в Малибу преди шестнадесет години. Имат магазин, наречен „Гребенът на вълната“ — за сърфинг екипировки, близо до кея. Бизнесът им процъфтява, бих добавил. Том кара едно от онези шикозни БМВ-та, а Гуен има луксозна каравана.

— Продължавате да минавате край тях?

— Веднъж годишно, доктор Деллаур. На датата на изчезването на Карен.

— Правите ли нещо друго?

— Дали опитвам да разговарям с тях? Не, каква полза? За мен това е ден за размисъл. Прекосявам крайбрежието от Санта Моника до

Санта Барбара. Ако срещна бездомни хора, спирам и им давам храна. Понякога се отбивам в някой лагер, но не разговарям с никого и не показвам снимката на Карен. Какъв смисъл има да показвам снимката на едно деветнадесетгодишно момиче?

Сведе поглед, сви пръсти, пъхна ги под очилата и разтри очи.

— Вече ще е почти на четиридесет, но продължавам да мисля за нея като за деветнадесетгодишна... Не се тревожете, докторе, не досаждам на семейство Шей. Каквото и да са направили, ще трябва да живеят с мисълта за него. Освен това си имат свои грижи — недъгаво дете. Може би един ден ще разберат, че поведението и съдбата имат общ източник. Когато отидете при тях, не споменавайте името ми: убеден съм, че ме смятат за вманиачен лунатик.

— Колко време Карен живя в Калифорния?

— Пет месеца.

— Колко често пишеше?

— Не пишеше. Обаждаше се по телефона. Винаги в неделя, понякога в събота и петък. Затова се разтревожихме, когато не се обади онази неделя. Беше точна като часовник, що се касаеше за неделните обаждания. Позвънихме в ресторанта и ни казаха, че не дошла за смяната.

— Предполагам, че в предишни разговори не е споменала нещо, което да подсказва изчезването ѝ?

— Нищо. Беше щастлива, радваше се на хубавото време, на работата си, всичко беше прекрасно. Опитваше се да задели достатъчно, за да се запише в школа по актьорско майсторство.

— Спомена ли името на школата?

— Не, не сме обсъждали такива детайли.

— Как приемахте желанието ѝ да стане актриса?

— Всъщност ние не вярвахме, че това ще се случи. Мислехме, че известно време ще опитва и ще се върне, ще запише колеж и ще срещне някой мил младеж.

Устните му потрепериха.

— Жена ми провеждаше по-голямата част от разговорите с Карен. Аз обикновено бях в магазина. Когато Карен изчезна, го намразих. Дадох го на Крейг, но той го продаде и си намери държавна работа. Строителство и безопасност. След което се преместих тук, първата година се посветих единствено на издирването на Карен.

Втората също, но нищо не излизаше. Разполагах с много време и започнах да чета Библията. Преди това не бях религиозен: ходех на църква, но докато се молах, мислех единствено за печалби и загуби. Този път Библията придоби значение за мен. Открих една семинария в Ийгъл Рок и се записах. По-късно бях посветен в свещенически сан и основах църквата. Знаете ли с какво се занимаваме?

— Разпределяте храна за бедните хора.

— Раздаваме храна на всички, без да задаваме въпроси. Никой от нас не получава пари. Живея от социалната си осигуровка и малкото ценни книжа, които не продадох, а всички останали са доброволци. Храната е дарение от различни ресторанти. Харесва ми да живея така. Искане ми се само Карен да беше тук, за да го види.

Отхапа от една бисквита и отпи кафе, което вероятно вече бе изстинало.

Погледнах към картонената кутия.

Изсипа останалото й съдържание върху масата.

— Ще разчистя.

Отсервира съдовете и започна да ги мие.

Отворих първия от четирите фотоалбума, събрали живота на Карен Бест — от раждането до превръщането й в млада жена. Към корицата на втория албум имаше залепен плик с надпис „Първа подстрижка“.

Повдигнах плика към светлината и видях няколко извити кичура коса вътре.

Свидетелство за завършване на началното училище. Карен като носителка на наградата „Добър гражданин“.

Бележникът от учението в гимназията, Карен във Френския клуб и момичешкия хор. „Кари. Очите й говорят колкото томове книги.“

Представителна снимка: Карен, красива и вече зряла, русите й дълги коси с мек копринен блясък, извити в краищата си. Облегната на ръката на скован младеж с прическа „а ла Бийгълс“ и скоро наболи мустаци.

Около стотина копия на списъка, предоставен ми от Бест, прихванати с тънко ластиче.

Копие от молитвата към Всевишния.

Прибрах всичко в кутията. Бест беше до мивката — с ръкавици за миене, пуснал силно струята вода, от която се издигаше пара.

Отидох при него в нишата.

Докато миеше, не откъсваше очи от нещо над мивката.

Друга библейска сцена, този път черно-бяла литография.

Млада жена, влачена за косите.

„Обругаването на Дина от Сихем“.

Ръцете на Бест бяха здраво заключени. Парата бе замъглила стъклата на очилата, а устните му се движеха бързо.

Молеше се.

---

[1] Икономическата криза в края на 20-те и началото на 30-те години в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Съкращение от Калифорния. — Б.пр. ↑

15.

Когато се прибрах, взех Библията и започнах да чета. Онова, което научих, прогони съня.

Следващата сутрин Робин и аз закусихме в града. След това отидох до библиотеката и повторно прегледах публикациите, отразяващи тържеството по случай откриването на „Убежище“. 15 август. Карен Бест била видяна за последен път предишната вечер.

След като ксерокопирях статията, се обадох на Майло. Той отсъстваше, но ме свързаха с Дел Харди. Чернокожият следовател понякога бе в екип с Майло, но напоследък не бяха работили заедно по един и същи случай.

— Хей, док, как я караш?

— Доста сносно. Как е китарата?

— Стои си в гардероба, не остава време за нея. Слушай, Голямата стъпка довършва някакъв грабеж в „Смарт Шоп“ на „Палмс“ — може би ще успееш да го хванеш там.

Издиктува ми адреса и телефонния номер. Попаднах на служителка, която след дълго чакане ме свърза с Майло.

— Утринни салюти. — Стори ми се разсеян.

— Не искам да ти досаждам, но...

— Не-е, свърших тук. Какво има?

Разказах му.

— Онова момиче, Бест — каза той. — Тя не беше ли руса?

— През онова лято боядисала косите си. А според брат й били много дълги. Може да се окаже фалшива следа, но просто си...

— Може... Ох, телевизионният екип пристига, трябва да изчезвам. Къде се намираш?

— В Уестууд.

— Да се срещнем при Ранчо Парк, в северната част, край бейзболния диамант — влизаш през първия вход на игрището за голф и вървиш, без да спиращ. Ще ме познаеш, защото няма да храня патиците.

Бях там петнадесет минути по-късно. Открих го да седи на една пейка край циментовия праг на шадраван, отдавна източен, но по дъното все още се виждаха водорасли. В тревата белееше краят на отдавна пресъхнала отточна тръба. Нямаше никакви хора, нито патици. Показах му листа с фактите по издирването на Карен и ксерокопието на статията. Посочих му датата.

— Нощта преди обичайното телефонно обаждане у дома, каквото и да значи това.

Прегледа набързо съдържанието на двата листа и ми ги върна.

— Ти всъщност си се срещнал с бащата, нали?

— По негова молба.

— Какви са впечатленията ти за него?

— Всеотдаен. До маниакалност.

— Значи двамата сте си допаднали.

— Добре си поговорихме. — Предадох му накратко разказаното ми от Бест за издирването на Карен, като завърших с неговите подозрения към семейство Шей.

— Е, какво общо има всичко това с Лоуел и Трафикънт? Райският залив е — на колко? — на десет-петнадесет мили от Топанга.

— Работила е в Райския залив, но живеела близо до Топанга Бийч. Минах край мястото на път за града. Намира се буквално на минути път от шосето за Топанга Каньон. Освен това налице е съвпадение във времето и физическа прилика с момичето от съня.

Кръстоса дългите си крака и се загледа в небето. Самолет рисуваше нещо неразбираемо във висините. Поклати глава:

— Този баща звучи вманиачено до степен на психоза. Начинът, по който е досаждал на онези хора.

— Твърди, че не го е правил от години. Ако е вярно, това говори за способност за самоконтрол.

— Всъщност това ме озадачава. Живее в един и същи град с тях, убеден е, че те знаят нещо, а ги оставя на мира.

— Може би живее заради работата си. Запълва живота си с правене на добри дела.

— Храна за бедните, хм?

— Може би съм лековерен, но според мен той е добър човек, Майло. Опитва се да преодолее болката от загубата, като открие друг, по-висш промисъл. Безпокои ме единствено картината, окачена на стената над кухненската мивка. Литография на библейска сцена. „Обругаването на Дина от Сихем“. Не откъсваше очи от нея, докато миеше чиниите. Проверих каква е библейската притча, когато се прибрах у дома. Открих я в „Битие“. Дина била дъщеря на Яков, а Сихем — евейски принц, който я отвлякъл и изнасилил. Двама от братята ѝ отмъстили за нея, като заклали принца заедно с всички жители на селището, което управлявал.

— Много подходяща картина за размисъл на човек, облякъл расото.

— Не искам да запалвам огън под краката му. Зная до какво може да доведе желанието за мъст.

Откъсна взор от небето и ме погледна.

— Е, какъв е хипотетичният сценарий в случая? Качила се е на стоп през онази петъчна вечер, пристигнала в имението на Лоуел в нощта преди празненството и била поканена да остане ли?

— Не, освен ако редовно не е пътувала на стоп. Става въпрос за няколко мили до най-високата част на Топанга. Но възможно е да е тръгнала на стоп и някой да я е качил. А може би празненството е започнало по-рано или е било неофициално. Хора са се стичали там непрекъснато. — Посочих статията. — От прочетеното оставам с впечатление, че е било по-скоро импровизирано събиране, отколкото добре планиран светски прием.

— А всички онези известни хора и важни клечки просто са се отбили, така ли?

— Спомняш си какви бяха нравите през седемдесетте. Мир, любов, хората залагали на социалното равноправие. Бест каза, че това била една от причините шерифите да не приемат сериозно изчезването на Карен. Времената били такива: обичайно било малки момичета и момчета да пътуват на стоп, всички се държали свободно, били непринудени.

Зарея поглед към бейзболния диамант и полегатите тревисти склонове.

— Аз прекарах седемдесетте в зубрене в колежа, после стрелях в хора с черни пижами, но ще приема думите ти за истина.

— Аз също залягах над учебниците. Но си спомням, че по Тихоокеанската магистрала имаше повече стопаджии, отколкото чайки. Бест казва, че Карен била добро момиче, но по онова време е живяла близо шест месеца далеч от дома си, а децата се променят бързо, когато познаят вкуса на свободата. Освен това, искала е да стане актриса. Ами ако наистина е стопирала? Или просто е решила да походи пеш до шосето из каньона, за да се освежи след натоварена смяна. И я настига с колата си известен мъж — кара лимузина естествено. Казва й, че там горе има голям купон, на който присъстват много други знаменитости от шоубизнеса — просто трябва да скочи в колата. Как мислиш, дали едно момиче, мечтаещо да стане актриса, би устояло на подобна покана?

— Допускам, че е възможно — отвърна Майло, — ако празненството е започнало по-рано. Но дори и така, разполагаш единствено със съня и едно изчезнало момиче.

— Момиче, което се е обаждало вкъщи всяка седмица, но онази неделя не е позвънило. И никога след това никой не е чул нищо за него. Отново се вгледа изпитателно в лицето ми.

— Не казвам, че не е мъртва, Алекс. От всичко дотук заключавам, че е много вероятно да е мъртва. Но това не означава, че непременно е загинала в имението на Лоуел, а след като са изминали толкова много години, не виждам как ще го установиш.

— Самият аз още не зная. Господи, искрено се надявам да не съм разпалил тлеещата жарава у Бест. В най-добрия случай, давам му напразни надежди.

— Е, ако си прав, че той е човек на вярата, може би тя ще му помогне да го преживее.

— Може би. — Приседнах на ръба на скамейката. Миниатюрен безцветен паяк беше пропълзъл на коляното ми. Повдигнах го внимателно и тънките като конци крачета започнаха да търсят панически опора. Оставих го на тревата и проследих как се изгуби между тревните стъбла.

— Има нещо, което ме тревожи — каза Майло. — Онова, което ми каза за брат й Питър. Никога не пътува, но се случва така, че е извън града точно когато Луси завира глава в газовата фурна. Безработен е, но сериозни делови ангажименти възпрепятстват връщането му. След което намира време да телефонира на Ембри и на

своя полубрат, когото не е виждал от двадесет и една години, но няма време да позвъни на Луси. После ти ми казваш, че е странен. Сега пък Луси твърди, че някой е откраднал бельото ѝ, а той има ключ от нейния апартамент.

— Мислиш, че е бил той ли?

— Мисля, по всичко изглежда, че той бяга от нещо. Може би от извратени наклонности. Може би ѝ е близък по начин, който го плаши, затова отпрашва към пустинята, за да остане насаме с пъклените си мисли.

— Не, човече — възразих аз. — Само това ѝ липсва на Луси сега.

Спомних си кратката си среща с Питър и напрегнах паметта си да се сетя максимално повече за него. Бледо лице, ленив глас. Студени длани. Дебел пуловер в горещ ден. Няма търпение да се върне в колата. Гледа надолу към скута си.

— Ами ако бяга от нещо друго?

Майло вдигна очи към лицето ми. Плътните му големи вежди се извиха нагоре.

— Наркоман?

— Логично, не мислиш ли? Фактът, че е безработен, защитната позиция на Луси — по-скоро уклончива. Спомням си като каза, че той непрекъснато се опитва да я предпази, „макар че самият той...“ и неочаквано млъкна. Когато аз настоях да довърши изречението си, тя каза: „Макар че самият той не е най-силният човек на света“. Но не това беше първоначалната ѝ мисъл. Знам, че е само предположение, но той наистина изгаряше от нетърпение да се върне в колата. Когато се обърнах, седеше ниско отпуснат на предната дясна седалка. Сякаш правеше нещо. Луси също се обърна назад, а по време на сеанса неизменната усмивка слезе от лицето ѝ. Възможно е да си е инжектирал доза още там, в колата. Тя вероятно е знаела.

— Наркоман — повтори Майло. — Възможно е. Пристрастените към иглите не чакат, докато намерят подходящ ъгъл и чисти завивки.

— Това би обяснило защо изостави Луси, когато тя се нуждаеше от неговата подкрепа. Разговарял с всички други, но не и с нея, защото тя би се досетила, че е заминал, за да купи дрога, а не е имал желание да дава обяснения. Не идва ли по-голяма част от доставките за Ню Мексико през границата?

Кимна.

— Но не се наблюдава недостиг на прашец тук, в Ел Ей.

— Може би не е можел да си купи оттук. Защото вече е имал сериозни дългове — може би затова е напуснал града. За да избегне кредиторите. От онези, които не изпращат предупредителни писма за просрочени плащания. — Почувствах свиване в стомаха. — Знаем само, че кредиторите са наясно за Луси и се опитват да я използват като гаранция за предоставените заеми. Може би онези телефонни обаждания не са измислени. Може би някой наистина е влязъл с взлом в апартамента и е ровил в бельото ѝ.

— Никой не е влизал с взлом — прекъсна ме Майло. — Луси каза, че няма следи от влизане с взлом.

— Добре, значи те са претършували жилището на Елфи и са намерили ключа от нейния апартамент.

— Прекалено изискано е за такива хора. На тях им доставя удоволствие да разбиват вратата, когато влизат някъде.

— Може би нещата са в по-ранен етап. Сплашват го, за да уреди сметките си с тях. Може би е пласьор на едро: купува, но се нуждае от повече време, за да пласира стоката. Как иначе плаща за своя навик, след като е безработен? Луси има открита на нейно име попечителска сметка, в която всеки месец ѝ се превеждат по хиляда долара. Възможно е да съществува подобна сметка и на негово име. Но при неговите пристрастия тази сума не би му стигнала за нищо.

— Попечителска сметка по линия на Лоуел или открита от родственици по майчина линия?

— От страна на Лоуел.

— Татето изоставя децата, но ги осигурява финансово?

— Това е попечителски фонд, учреден от майката на Лоуел за избягване на данъци. Фондът се ползва от наследниците през поколение. Вероятно Лоуел няма никакви права по отношение управлението на тези средства.

— Гаранция значи — рече Майло. — Да, колко хубаво ще е да хвърлим цялата вина върху наркодемоните. Но все още не виждам каква връзка има всичко това с главата, завряна в газовата фурна.

— Ами ако някой я е упоил и е инсценирал опит за самоубийство? Тя е човек с установени навици, всяка вечер пие плодов сок и гледа телевизия — PBS предимно. Това обяснява защо пердетата са били полуспуснати — искали са да бъде намерена. Било е

предупреждение към Елфи. Това не е ли вече нещо? Всички ние приемаме, че тя лъже или отказва да види действителността, а всъщност е казвала истината.

Разтърка лице с длани.

— Ще бъдем отново във въображаемия свят, защото няма дори цицина на главата си, а медицинските изследвания не показаха наличие на упойващи вещества в организма ѝ.

— Ами ако са ѝ дали нещо, което кръвните проби не отчитат, като хлороформ например?

— Хей — прекъсна ме той, — искаш да теоретизираш, добре. Аз твърдя, че е по-вероятно Питър сам да я е обгазил в пристъп на ярост, защото тя не му е дала пари за дрога. А може би се домогва до нейния дял от попечителския фонд и е напуснал града да си осигури алиби. И се е обадил на Кен, за да разбере дали е умряла. Ако тази теория не ти харесва, мога да измисля поне още шест хипотези през следващите петнадесет минути. Дай ми два часа и ще изградя толкова хипотези, че можеш да прекараш живота си в тяхното обмисляне.

В далечината един влекач изпусна дим от комина и зави по следите на неизвестен обект.

— Прав си — казах аз. — Отдавам се на всяка хипотеза, която я оправдава, защото ми се иска да повярвам, че не се е опитала да сложи край на живота си. Но тя го направи. А доколкото знам, Елфи не се е докосвал до дрога. Той е просто един срамежлив човек с проблеми в кръвообращението.

— Не — възрази Майло, — у него има нещо, което се изплъзва. Опитах се да го проверя на компютъра тази сутрин, но в шест и тридесет ме извикаха в магазина на 211. Първото нещо, когато се върна, ще е да си поиграя с компютъра. Знаеш ли адреса му?

— Кен спомена Студио Сити. Все още ли възнамеряваш да провериш Трафикънт?

— Естествено, защо не? Вече съм задействал някои канали за проверка.

— Горката Луси! Още един удар за нея.

— Да — рече Майло. — Изглежда, че разочарованията са част от хороскопа ѝ.

Беше един часът следобед, когато се върнах в Малибу. Докато чаках светофара на едно от кръстовищата, зърнах фасадата на „Гребенът на вълната“. Бяла сграда, боядисани в синьо рамки на прозорците. Фирмен знак с големи дебели букви и името на магазина, изрисувано над голяма стенна реклама, изобразяваща покрит от водни пръски сърфист на гребена на голяма вълна.

Райският залив бе на десет мили. Неонова табела върху висок пилон сочеше към брега. „Пясъчният долар. Закуска. Обяд. Вечеря.“ Инстинктивно завих нататък.

Мокър път ме поведе през обрасло с диви цветя поле, после по утъпканите коловози на черен път, засенчен от тежко надвисналите корони на евкалиптови дървета. През пролуките между дърветата океанската повърхност хвърляше сребристи отблясъци. Стотина метра по-надолу стигнах до малка къщичка за охраната и спусната дървена бариера. Табела съобщаваше, че плажът е частна територия и че желанието да продължа към брега ще ми струва пет долара.

Младежът от къщичката подаде глава навън. Носът му бе изгорял от слънцето, а слънчевите му очила бяха с огледална повърхност.

— За „Пясъчният долар“ — казах аз.

— Петарка. — Подаде ми билет.

Спуснах се по склона към огромен паркинг. Ресторантът се намирал в най-ниското, на самия плаж — постройка с дървени външни капаци на прозорците, над чиято врата се виждаше щампован върху плат надпис „На добър час“.

Вътрешността включваше тъмна чакалня с под от дървени плоскости, имитиращи секвоя. По стените висяха проядени от молци морски принадлежности. Не се виждаше никой, но в един от пепелниците димеше цигара. Вдясно имаше оформен като пещера бар, на който няколко души подпираха коремите си и гледаха комедия по кабелната телевизия. Насреща се виждаше празен салон с гардеробна, а отвъд него бе ресторантът.

Голямата зала имаше гигантски размери, с две дълги редици от сепарета, разделени със завеси от червена дамаска и пътеки в същия цвят. Цялата стена към брега беше от стъкло. Силна буря бе откъснала част от кея преди няколко години. Останките стърчаха над водата. Неколцина туристи седяха на плажа. Повечето от посетителите в

ресторанта приличаха на местни хора, но броят им не бе голям и бяха пръснати в различни части на залата.

Две сервитьорки бяха на смяна: едната млада и червенокоса, другата към петдесетте, със съсухрено лице и къси посивели коси. И двете бяха облечени в розови блузи, черни панталони и червени престилки. Бяха навили ръкави до лактите и гледаха уморено. В далечния ъгъл младеж отсервираше празната посуда върху помощна количка.

Салонният управител беше висок едър мъж с бяла брада. Забеляза ме и прекрати разговора си с младежа.

— Обяд за един човек — казах аз и той ме настани в сепаре до панорамната стена.

Възрастната сервитьорка дойде след няколко минути, възплъщение на деловитостта. Поръчах „Английска закуска“, 10,95 долара (приготвя се целодневно): пържени хапки от телешко филе, пържено рибено филе, яйца, сок и кафе. Храната беше добре приготвена и се опитах да ям бавно. Когато приключих, ресторантът беше почти празен, а сервитьорката не се виждаше никъде наоколо. Накрая я забелязах да пуши, загледана в телевизора в бара, и я повиках с ръка.

Дойде със сърдито изражение. На табелката на ревера ѝ пишеше „Дорис“.

Подадох ѝ двадесетдоларова банкнота и талона от паркинга, а тя отиде за рестото. Извадих дадения ми от Бест списък и прегледах имената на работилите в ресторанта.

Дорис Райнголд?

Когато се върна, казах: „Задръжете пет за себе си“ — и получих широка усмивка.

— Благодаря ви, сър, хареса ли ви храната?

— Превъзходна.

— „Английска закуска“ е от най-предпочитаните блюда.

— Убедих се защо... Изглежда, положението е доста спокойно днес.

— Всеки ден е различно. В неделя никой не може да влезе без предварителна резервация.

— Наистина ли?

— Всички холивудски знаменитости идват тук: пристигнали са за почивните дни в района, където имат летни вили. Барбара Стрейзънд сяда ей в онзи ъгъл. Тя е много дребничка. Посещават ни и шефове, като директора на „Ла Пубелле“. Идват тук с децата си. Непрекъснато повтарям на Марвин да вдигне цените, но той не ме чува.

— Защо?

Сви рамене.

— Стари навици. И без това догодина по това време вероятно ще сме затворили. Марвин има проблеми със здравето, а и непрекъснато го преследват с предложения да откупят парцела. Струва цяло състояние.

— Много лошо. Ще трябва да идвам по-често тук, докато все още работите.

— Направете го. Имам нужда от клиенти като вас. — Засмя се. — Наблизо ли живеете?

— Скоро се преместих. Близко до границата със съседния окръг.

— На брега ли?

Кимнах утвърдително.

— О-о, това е хубаво. Минавам оттам на път за Вентура, където живея. В собствен дом ли живеете или под наем?

— Под наем.

— Аз също. Само милионерите живеят в собствени домове, нали?

— Ще е добре да го повярвам. Отдавна ли работите тук?

Издаде напред долната челюст, после се усмихна широко.

— Личи ми, нали? Но няма да ви кажа точно от колко време, затова не питайте.

Върнах ѝ усмивката.

— Е, какво ще правите, ако закрият ресторанта?

— Не зная, може би ще работя като сервитьорка на частни приеми. Всички онези шефове — винаги изниква някаква работа. Не че разчитам на подобни ангажименти.

— Не ви харесва да сервирате на частни празненства, прав ли съм?

— Голяма дандания е. Преди години съм го правила. Моя приятелка — тя също работеше тук — осигуряваше работа за

сервитьори на големи частни тържества, за себе си и за всеки, който искаше. Добри пари, но голяма дандания. — Намигна ми. — Марвин не одобряваше да работим извънредно. Правехме го зад гърба му.

— Обмислям възможността да организирам тържество по случай топлофикацията на новия си дом, вероятно ще се нуждая от добри сервитьори. Как се казва приятелката ви?

Поклати отрицателно глава:

— Вече не работи това. Забогатя — има собствен бизнес.

— Късметлийка.

— Да.

— С какъв бизнес човек забогатява в наши дни?

Погледна ме усмихнато.

— Вие живеете на брега. Какво работите?

— Психолог съм.

— А! — Отново ми намигна. — А може би не би трябвало да разговарям с вас.

— Не се тревожете, в отпуск съм.

— Знаете ли — продължи тя, — не бих предположила, че сте психолог. Мислех си, че сте адвокат или в музикалния бизнес, нещо от този сорт. — Пъхна пръсти в джобчето на престилката, където бе изчезнал бакшишът.

— Някога свирех в музикален състав — казах аз. — Във фойетата на различни коктейлни барове. Зная какво е да разчиташ на щедростта на клиентите.

— Това е самата истина. А в повечето случаи хората не са щедри. Затова ненавиждах работата на частните празненства. Виждаш хората откъм най-лошата им страна. За тях си част от мебелировката. И никакви бакшиши. Плащат общо на всички обслужващи. Ако шефът ти не е честен, потъваш.

— Приятелката ви беше ли коректна?

— Коя?... О, тя ли? Да, достатъчно коректна.

— Сигурно сте присъствали на доста интересни празненства, след като сте работили в този район.

Извади цигара.

— Имате ли нещо против?

Поклатих глава. Запали цигарата.

— За някои може би са били интересни. За мен те означаваха просто сервиране и отсервиране и хора, които навират ръцете си в лицето ми. — Поклати глава и погледна назад. — Искате ли още кафе? Може би и аз ще пия едно. Марвин е в тоалетната, както винаги.

— Обичам да пия кафе с добра компания — казах аз.

Взе каната и още една чаша. Седна срещу мен с димяща цигара в ръка и наля кафе за двама ни.

— Винаги съм харесвала работата си тук. Толкова близо до океана.

— Как е във Вентура?

— Вяла работа. Кой знае, може би ще се преместя. Имам две големи момчета — и двамата са в армията. Единият е в Германия, другият — близо до Сиатъл. Или Невада. Харесвам Невада — там усещаш пулса на живота.

— Вашата богата приятелка не може ли да ви помогне да си намерите нещо подходящо?

— Не, както вече казах, тя е извън този бизнес. Тя и съпругът ѝ имат магазин за сърфинг пособия — няма работа за мен там.

— „Гребенът на вълната“ ли?

— Да. Знаете ли го?

— Минах край него. Не ми се стори много претъпкано там.

— Бизнесът е печеливш, можете да ми вярвате. Притежават терен на брега до Ла Коста — собствен, не под наем — а това не е като да си купиш кутия зеленчукова салата.

Пое дълбоко дим, а погледът ѝ бавно се плъзна към прозореца.

— Ето за какво говорим.

Проследих погледа ѝ. Снимачен екип се приготвяше за работа. По-назад се виждаха камиони и фургони със звукозаписна апаратура, около които се суетяха около двадесетина човека.

— Търговски реклами — каза тя. — Непрекъснато идват тук да снимат реклами: на плажни масла, автомобили, кока-кола и на каквото още можете да се сетите. Плащат на Марвин такива суми, че не му се налага да вдига цените в ресторанта — говорим за вълка, а той в кошарата.

Погледна към предната част на залата. Навъсен, белобрадият мъж идваше към нас, движейки енергично ръце.

Дорис стана и му подаде ръка с усмивка, промърморвайки: „Обуздай конете, Марвин“. Впи поглед в нея, после в мен, накрая се обърна и отиде в своето сепаре.

— Връщам се — рече тя, докато загасяше цигарата. — Беше ми приятно да си поговорим.

— Удоволствието е споделено.

— Дорис — каза тя и посочи табелката на ревера на блузата си. — Потърсете ме, когато отново дойдете. Ще ви настаня на маса с изглед към плажа...

Работа в частни домове, осигурявана от Гуен Шей.

За всеки, който иска такава работа.

Всички онези шефове... контакти.

Дали Карен Бест е приела да се включи в екипа сервитьори, обслужвали празненството в „Убежище“?

Отишла предварително да помогне за подготовката и никога не се е върнала?

Седнах в колата и отново прегледах списъка на Бест.

Феликс Барнард, частният детектив, не беше споменал нищо за допълнителна работа.

Може би другите бяха премълчали, за да не научи Марвин?

А може би Барнард просто не бе задавал подходящи въпроси.

Бест беше казал, че Барнард бил муден, склонен да отлага.

Започнах да преписвам указателя на Ростейл, проверявах дали името му бе включено в азбучника както на служебните, така и на частните телефонни абонати, но не открих нищо.

Пясъчни кули.

Но казаното от Дорис, макар и косвено, потвърждаваше връзката между Карен Бест и „Убежище“.

Може би интуицията на Шеръл Бест относно съпрузите Шей водеше право към целта.

Дорис бе човек, който с готовност разговаря. Не бе имало удобен момент да вмъкна за изчезването на Карен в разговора, но си струваше да опитам пак.

16.

Имената на другите хора, работили в „Пясъчният долар“:

Сю Билингс

Мари Андреас

Леонард Корчик

Прибрах се у дома и ги проверих в телефонния указател. Името на никоя от жените не фигурираше в него, но това на Корчик, Л. Т., беше цитирано срещу адрес в Енсинал Каньон.

На позвъняването отговори мъжки глас:

— Ферма „Разсадник“.

— Леонард Корчик, моля.

— Аз съм Лен.

— Вие ли сте Леонард Корчик, който преди години е работил в „Пясъчният долар“?

— Не, това е баща ми. С кого разговарям?

— Работя съвместно с полицията по изясняване на отдавна регистрирани случаи на безследно изчезнали хора. Преди години изчезнало момиче на име Карен Бест. Баща ви е бил разпитан и аз просто исках да уточня някои аспекти на дадените от него показания.

— Баща ми почина преди три години.

— Моите съболезнования. Споменавал ли е някога за Карен Бест?

— За кого?

— За Карен Бест.

— Преди колко години е било това?

— Преди двадесет и една години.

Засмя се:

— Тогавя съм бил на седем. Не съм чувал нищо.

— Какво е работел баща ви в ресторанта?

— Работел почасово на бара, а през останалото време почиствал.

Имам разсадник за млади фиданки. Ако ви потрябват фиданки, обадете ми се.

Затвори.

Малко преди пет се обади Уенди Ембри.

— Не съм сигурна, но съм готова да се обзаложа, че тя ще се върне при вас.

— Защо?

— Когато ѝ казах, че уреждам процедурата по изписването ѝ, Луси се затвори в себе си — любезна е, но очевидно не желае да говори повече.

— Какво ви кара да мислите, че ще пожелае да идва отново при мен?

— Попитах я дали сте я посетили и цялата грейна. Ако бях на ваше място, по-често щях да замервам нивото на приеманата позитивна енергия. — Опит за добронамерено остроумие, но в тона ѝ прозвучаха остри нотки.

— Не съм убеден. Когато бях при нея, тя спомена, че е възможно вече да не се нуждае от терапия или нещо в този дух.

— Страхотно! Получавате шест плюс за прогнозиране на обратите в развоя на случая. Е, вие можете да стигнете до извора: липсата на проникателност не е основание за удължаване срока на медицинското наблюдение. Между другото, баща ѝ ми телефонира. И тъй като по всяка вероятност аз няма да се впиша в картината, реших, че ще е добре да го знаете.

— Кога се обади?

— Тази сутрин. — Издиктува ми бързо телефонния номер.

— Оставил е съобщение? — попитах аз, докато записвах номера.

— Не, само да му позвъня. Желая ви късмет. Изписваме я следобед.

На позвъняването се отзова женски глас:

— Моля?

— Доктор Делауер на телефона. Мистър Лоуел е помолил да му позвъня.

— Кой?

— Аз съм психоаналитикът на дъщеря му.

— Мислех, че неин лекуващ лекар е доктор...

— Ембри. Вече не работи по случая.

— О!... Е, ако вие сте лекарят, мистър Лоуел ще се срещне с вас.

— Относно какво?

— Лукреция, предполагам.

— Не мога да потвърдя подобна среща, без да имам съгласието на Луси.

— Изчакайте така.

Изминаха няколко секунди. След това се чу много силен, дълбок глас:

— Лоуел. Вие кой сте?

— Алекс Делауер.

— Делауер. Първият щат, блато на незначителни плебеи. Вие какъв сте — канадец от френски произход? Или потомък на акадци? Или миризлив опосумски задник?

— С какво мога да ви помогна, мистър Лоуел?

— Изобщо не можете да ми помогнете. Може би аз мога да ви помогна. Момчето ми надушило опита на момиченцето да се надиша с пропан. Задръстената пискливка — съмнявам се да се е променила много. Основните черти на човешкия характер никога не се променят, затова мога да ви помогна да стигнете до потресаващи прозрения. Освен ако не сте един от онези биопсихиатрични франкенманиаци^[1], убедени, че характерът се определя единствено от съдържанието на серотонин и допитамини.

— Кой от вашите синове ви се обади?

— Опиумният змей, кой друг?

— Питър ли?

— Самият той.

— Откъде ви се обади?

— Откъде да знам? Момичето разговаря с него. Ще се срещна с вас не утре, а вдругиден. Ще ви отдели най-много час и значително по-малко, ако ме раздразните. Вие ще дойдете при мен — аз не пътувам.

— Съжалявам, но не мога да се срещна с вас без съгласието на Луси.

— Какво? — Избухна в такъв гръмогласен смях, че се наложи да отдръпна телефонната слушалка от ухото си. — Луди ли управляват психиатрията? За какво, по дяволите, говорите?

— За професионална етика, мистър Лоуел.

— Няма никакви тайни, момче. Не и във времената, в които всичко важно се научава по време на масажа. Книгите на Маклухън са боклук — фурор на глупостта — но е прав, че всички зяпаме единствено в задниците на другите. Много добре, проиграхте шанса си. Salaam, както казват арабите, всички да вървят по дяволите.

— Ако Луси се съгласи, бих се възползвал от възможността да разговарям с вас. Мога ли да ви позвъня отново?

— Можете ли? — Отново избухна в смях. — На свой собствен риск. Можете също да се изпарите или да ядете сурова риба с японците, или да направите три бебешки стъпки, или да си заврете дръжката на градинарската лопата в задника.

С Робин вечеряхме на верандата. Приливът разбиваше пясъка като сметана, а брегът привечер изглеждаше като огромна сива равнина с върхове и ниски оврази. От главата ми не излизаше разговорът с Лоуел.

Дали беше пропуснал да вземе таблетката лидол навреме, или развиваше ексцентризъм, за да привлича внимание?

Вероятно отдавна не се радваше на внимание.

Защото сам се бе обадил. Предложението му за разтърсващи разкрития прозвуча почти комично.

„Опиумният змей.“ Интуитивното ми предположение относно Питър се потвърждаваше.

Може би съсипаната кариера и напредналата възраст най-сетне бяха накарали Лоуел да се интересува от онова, което бе останало от членовете на семейството му.

Едно мъртво дете, останалите три — отчуждени.

Наркоман, неуспяла самоубийца...

Кен изглеждаше достатъчно нормален, но не криеше своята антипатия към баща си.

— Какво се върти в главата ти, съкровище? — попита Робин.

— Нищо важно.

Усмихна се и отпусна ръка на рамото ми. Опитах се да пропъдя професионалните мисли и обърнах лице към нея. По небето все още имаше цветни отблясъци, подскочила съомга за миг улови отражението

на залязващото слънце по кожата си. Залезът се заигра по тъмнокестенявите коси на Робин и придаде меден цвят на зениците ѝ.

— Продължаваш да мислиш за работата? — рече тя, като галеше косите ми.

— Вече не.

Притиснах я към себе си и я целунах жадно. Езикът ѝ затанцува в устата ми.

— Сагре foxum — казах аз.

— Какво означава това?

— Грабни момичето.

---

[1] Позоваване на Франкенщайн. — Б.пр. ↑

17.

Въпреки че спях добре, първата ми мисъл, когато се събудих, бе: „Луси е излязла от болницата“.

Мисълта, че отново ѝ предстои да води сама борбата, не ми се нравеше. Но ако веднага предложех помощта си, тя щеше да се отдръпне от мен, затова реших да позвъня по-късно.

Междувременно щях да се обадя на Майло и да му разкажа за наученото от Дорис Райнголд.

Оказа се, че още не е пристигнал в участъка, а в дома му никой не вдигна слушалката. Набрах номера на частната кантора, в която работеше, за да печели допълнително. Включи се телефонният секретар. Оставих съобщение.

Минаваше девет часът. Робин и Спайк бяха излезли преди повече от час. Запалях колата и отидох до пазара в Транкас. Купих зеленчуци, като по пътя мислех за местата, където би могло да изчезне едно момиче. Тъкмо влизах в къщата и телефонът иззвъня. Беше Майло:

— Обаждам се от апартамента на Луси. Можеш ли да дойдеш веднага?

— Тя добре ли е?

— Физически е добре. Просто ела. Ще поговорим, когато дойдеш. Запиши си адреса.

Улицата се намиреше на три преки от булевард „Вентура“. Нямахме дървета и слънцето припичаше яростно. Доминираха предимно кооперации с едроплощни апартаменти и подземни гаражи с предпазни решетки, които биха отнели около двадесет секунди на опитен обирджия. Пред повечето от тях имаше табели „Отдава се под наем“ или фирмени реклами на агенции за недвижими имоти, обещаващи „незабавно нанасяне“.

Сградата, в която живееше Луси, бе по-малка и по-стара, двуетажен квадрат с бяла мазилка и тъмночервена дограма. По два

апартамента на всеки етаж, всички с изглед към улицата, със самостоятелни входи, до които се стигаше по къса покрита пътека. Отново табела „Отдава се под наем“ бе изправена на нивото на пилона с пощенските кутии.

Нейният апартамент беше № 4, на втория етаж. Номер 3 бе празен. Пътеката пред вратата ѝ приветстваше посетителите с надпис „Здравей!“. Прозорците, през които Кен я бе видял коленичила на пода в кухнята, сега бяха затъмнени от щори. Дървесината около вратата бе дялана и прикована с гвоздеи.

Кен бе насиллил вратата, за да спаси Луси, но сега беше заключена. Натиснах звънеца и Майло повдигна щорите, след което ми отвори.

Предната част на жилището бе разделена на всекидневна и трапезария. Кухнята представляваше малка ниша с шкафчета с цвят на авокадо и бели аплици. Почти нямаше място човек да коленичи. Стените бяха снежнобели — като в психиатричното отделение на болницата „Уудбридж“.

Фурната представляваше нисък куб, марка „Кенмор“, на около петнадесет години. Масата в трапезарията имитираше масивна дъбова дървесина, а около нея бяха подредени три сгъваеми стола. Във всекидневната имаше сърцеобразно извито тапицирано канапе за двама и две кресла в същия син цвят, масичка за кафе със стъклен плот, четиринадесетинчов телевизор и видеокасетофон, поставени върху шкаф на колелета.

Върху телевизора имаше една-единствена снимка — на Луси и Питър. Снимани във формат до шиите, без какъвто и да е отличителен фон. Тя се усмихваше, той — направил опит за усмивка.

Луси седеше боса на синьото канапе, само по дънки и широка спортна блуза с надпис „Ел Ей е единствен“. Дланите ѝ лежах, здраво сключени, в скута, а тя вдигна очи към мен и направи усилие да се усмихне. Майло прекоси стаята и застана зад нея. Якето му бе захвърлено върху едно от креслата. Носеше револвера си в кобур, окачен на колана.

Погледна към масата за кафе.

— Разгледай, но, моля те, не пипай.

В единия ѝ край имаше купчина списания. До нея се виждаше жълт лист от юридическа бланка, а до него — бял плик за писмо.

Върху жълтия лист беше напечатано нещо. Текстът бе изтеглен към лявото поле на страницата:

ЩЕ ТЕ ШИБАМЕ, КУЧКО, В АДА!
АКО ДЖОУБ УМРЕ, ТИ ЩЕ УМРЕШ ДВА ПЪТИ!

Тъмни засъхнали късчета с размерите на маслиненни костилки.

— Изпращания от плъх — каза Майло. — Предстои им лабораторен анализ, но не се нуждае от техническа експертиза, за да го разбере.

— Изпратени по пощата или лично доставени?

— Доставени.

— Доставени в апартамента — каза Луси. — Намерих го на масата, когато се прибрах тук снощи.

— По кое време стана това?

— В три часа сутринта. Изписаха ме в един, но трябваше да се оформят много документи, а бях оставила част от дрехите си горе в стаята и се наложи да се кача да ги взема. Когато дойдох тук, вратата беше отключена, но предположих, че Кен или хората от „Бърза помощ“ са забравили да я заключат. — Опитваше се да запази спокойствие. Дланите ѝ бяха побелели.

— Върнали сте се сама?

Кимна.

— Не го забелязах, защото бях уморена, исках просто да поспя. Заспала съм, после се събудих към пет часа да си наляя чаша вода и го видях.

— Кой има ключ от апартамента?

— Само аз и Питър. И хазяите, предполагам.

— Кой са хазяите?

— Някаква възрастна жена, която живее в Порт Хуенеме — отвърна Майло. — Мъжът, който се грижи за поддръжката, поправил бравата. Току-що разговарях с него. Твърди, че заключил, след като свършил поправката.

— Нещо необичайно около него?

— Около господин Гонзалес ли? — попита Луси. — Не, той е сладур... А и не би могъл да напише това — едва говори на английски.

Майло кимна. Луси обгърна с длани раменете си.

Потърсих погледа му.

— Лабораторията изпрати ли някого?

— Не още. — Кимна към Луси: — Защо не опаковате онези неща?

— Мога ли да взема душ? Наистина не мисля, че някой е бил в банята.

— Разбира се.

Тя излезе. Чу се затварянето на вратата, а минути по-късно до нас достигна звукът на душа като далечен проливен дъжд.

Майло седна на канапето. Посочи към едното кресло и аз се настаних в него.

— Какво мислиш? — тихо попита той.

— Разчетът на времето е идеален. Едва са изминали няколко часа от изписването ѝ и тя отново те има в дома си. Ами ако теорията ни за кредитните акули, преследващи Питър, е вярна?

— Кредитните акули обикновено степенуват заплахите си. Какъв е смисълът първо да заврат главата ѝ в газовата фурна, а после да предприемат отстъпчиви действия — като последното?

— Може би са дошли с намерение да нанесат по-сериозни повреди, но не са я намерили тук. А може би те и Питър нямат нищо общо в случая. Ами ако е някой, свързан с Швант — спомни си заплахите на жените в черно към правосъдието. Или пък друг откачен, изливащ озлоблението си върху Луси — може би я е забелязал по време на процеса.

— Как някой би могъл да знае, че тя не си е вкъщи?

— Наблюдавали са я, следили са я. Спомни си, че тя обикновено не спуска пердетата. — Гласът ми стана напрегнат. — Има ли нещо, което ти дава основание да се съмняваш в нея?

— Не, в това е проблемът. Сега се е успокоила, но когато аз дойдох, беше като парализирана от ужас. Цялата трепереше. Или е било неподправен ужас, или добро актьорско превъплъщение, Алекс. А тя няма пишеща машина, за да го напечата между два и пет сутринта. И откъде, по дяволите, може да си набави миши лайна?

— Това напомня стила на Швант.

Майло кимна мълчаливо.

— Нещо друго пипано ли е?

— Не.

Огледах оскъдната мебелировка.

— Трябва да видиш спалнята — каза Майло. — Матрак върху дървен сандък, евтина нощна масичка, голи стени. Дрехите й не са лоши, но не може да се похвали с много.

— Като монахиня.

Извърна се рязко към мен. Изстрелях въпроса:

— Е, какво не ти дава мира?

— Просто не мога да се доверя на инстинкта си, що се отнася до нея.

Подпря брадичка на ръката си.

— От колко време си тук?

— От пет и четиридесет.

Минаваше единадесет.

— Защо си чакал толкова дълго, преди да ми се обадиш?

— Не исках да прекъсвам съня ти: можеше да се отрази зле на кожата ти.

— Без майтап.

Свъси лице и отметна назад паднал върху челото му кичур.

— След като я успокоих, двамата поговорихме. Казах й, че съм гей — знам, че ме беше предупредил, но моментът ми се стори подходящ. Просто следвах интуицията си. Понякога се получава добре. — Погледна ме.

— Добре. Тя как го прие?

— Стори ми се — почти с облекчение.

— Може би е така. По две причини. Не е била отхвърлена като човешко същество и може да е с теб, като си спести неразборията, която се поражда от сексуалната връзка между двама души.

— Каквото и да... Съжалявам, ако съм натиснал спусъка, Алекс. Не исках да обърквам нищо. Но седях тук и я прегръщах, а тя плачеше, отпуснала глава на рамото ми. Усещах, че се ражда чувство, а не исках да се почувства отхвърлена. Мислех...

— Очевидно мислите ти са правилни.

На лицето му трепна плаха усмивка.

— Господин Утвърждение — някога да ти е минавало през ума, че работиш с хора?

— Ще позвъниш ли в лабораторията да изпратят екип за снемане на улики?

— Ако го направя, нещата ще излязат извън контрол. Веднъж да се завъртят колелата на този механизъм, ще е невъзможно да потулим случая. Все ще се намери някой, който ще проговори: „Съдебен заседател по делото на Голфиста е подложен на психически тормоз...“. Въпрос на време ще е вестникарските хрътки да надушат новината и да я превърнат в сензация. После ще започнат да се ровят в живота ѝ и ще узнаят, че се е опитала да се самоубие и е била поставена под принудително медицинско наблюдение. Кой ще бъде възхитен от последното?

— Адвокатите на Швант. Психичноболен съдебен заседател. Основание за незабавно повторно гледане на процеса.

— Много убедително, при това защото се появява почти едновременно с убиеца, подражаващ на Швант. Готов съм да се обзаложа, че ще изиграят добре тези две карти, ще им дадат публичност.

— Луси ще бъде унижена.

— Върховен миг. — Стана и започна да се разхожда.

Погледнах към бележката.

— Има ли някакъв убедителен начин това да бъде свързано с имитатора на Швант? Възможно ли е Вдовиците или някой друг от лагера на Швант да е измислил план, с който да предизвика преразглеждане на процеса?

— Кой, по дяволите, може да каже? Онези жени са напълно откачени... Фанатизирани, невежи, те са от най-лошите.

— Ако съществува подобен план, със сигурност е подготвен от хора с нисък коефициент на интелигентност. Нормален съдебен заседател не би допуснал Швант отново да се разхожда свободен по улиците.

— Да, но ако той е в съда, ще им се наложи да го видят.

Прочетох отново бележката.

— „Ще умреш два пъти.“ Дали са имали предвид унижението като форма на убийство, освен физическия акт?

Сви рамене. Шумът от душа стихна.

— Добре — каза Майло. — Докато не изясним това, основната ни грижа е нейната безопасност. Ако е изфабрикувала всичко сама, в

най-лошия случай ще ми издърпат ушите. Затова да помислим къде бих могъл да я скрия. Казва, че няма близки приятели, нито други родственици освен него. — Погледна снимката върху телевизора. — А той е наркоман между другото.

— Знам. Баща му ми каза.

— Кога разговаря с него?

— Вчера. Опитах се да те открия, за да ти кажа. Имам и други новини, но нека първо решим какво ще правим с Луси.

— Мога да я заведа в хотел, но всяко по-скъпо място ще стопи спестяванията ѝ буквално за няколко дни.

— Ами Кен? Нали се занимава с недвижими имоти. Ако самият той не предложи нещо, сигурно ще знае къде може да се намери временно жилище с нисък наем. Тук или в Пало Алто. Може би ще е добре Луси да напусне града за известно време.

— Добра идея — рече Майло. — Говори малко за него, искаше да му благодари, че я е спасил, но не знае как да го направи. Сигурно се е чувствала странно да разбере, че има брат, когото не познава. После насочи разговора към Елфи. Тревожеше се, че не е позвънил.

— Тревожеше се, а не беше ядосана, така ли?

— Разтревожена. Останах с впечатлението, че той ѝ създава тревоги не отсега.

— Убеден съм. Каза ли нещо друго за него?

— Не, а и аз не настоях... Добре, можеш ли да се свържеш с Кен?

— Имам визитната му картичка.

Вратата на спалнята се отвори и Луси влезе във всекидневната, като подсушаваше косите си с хавлиена кърпа.

— Със сигурност нищо друго не липсва — каза тя. — Всичките ми вещи са налице.

— Това е добре — рече Майло. Изправи се и издърпа креслото напред, за да седне тя.

18.

— Повторен процес — каза Луси по-скоро на себе си. — Родителите на Кери да изживеят всичко отново, както и семействата на другите жертви. Наистина ли допускате, че онези ужасни жени стоят зад всичко това?

— Не знам — отвърна Майло. — Но те залагат на публичността. Затова искаме да ви намерим безопасно място и да го направим без шум.

— Мили!... — Прехапа устни.

— Какво има, Луси? — попитах аз.

— Ф... фурната. Бях започнала да се питам дали наистина... Но смятате ли, че някой може да е направил това с мен? Да ме е упоил по някакъв начин? Спомняте ли си, когато споделих, че се чувствам леко замаяна? Беше преди последните два сеанса.

Кимнах утвърдително.

— Тогава си помислих, че е само умора — продължи тя. — Работех много, спях малко. Но нима е възможно?

— Всичко е възможно.

Сви крака така, че брадичката опря в коленете ѝ. Беше обгърнала с ръце краката си и изглеждаше много мъничка.

— Добре, направете каквото е необходимо, за да стигнем до дъното на всичко това. Не се тревожете за мен, ще се справя, независимо какво ще узнаем.

— Публичността не означава само повторен процес. Ще се озовете на първите страници на вестниците, които няма да спестят трите дни, прекарани в психиатричното отделение на „Уудбридж“.

Думите ми набраздиха лицето ѝ с бръчки.

— О. Лудата съдебна заседателка... Господи!

Обърна лице към Майло.

— Сам ще снема пръстовите отпечатащи в апартамента ви, вместо да викам екип от лабораторията. Ще отнеме повече време, но така ще мога да държа ситуацията под контрол. Ще изчакаме резултата

и тогава ще решим какво да предприемем. Напоследък да ви е гостувал някой?

— Не, никой.

— Ще ви намеря временно жилище, в което ще останете няколко дни. А след това... Обмисляхме варианта да се обърнем към Кен, защото той се занимава с недвижими имоти. Това устройва ли ви?

— Предполагам. Разбира се. — Към мен: — Той дали ще иска да помогне?

— В болницата каза, че би искал да се срещне с вас, когато ви изпишат. Макар че според мен се притеснява как ще премине срещата.

Усмихна се.

— Изглежда, наистина плаша хората.

— Неизвестността плаши хората.

Усмивката угасна.

Започна да опакова нещата си, а аз се върнах в Малибу и позвъних на Кен. Нямаше секретарка. Започнах да диктувам съобщение на телефонния му секретар, а самият той се обади веднага след като чу името ми:

— Здравейте, докторе, какво ново?

Разказах му.

— Някой е влязъл с взлом?

— Луси каза, че когато се прибрала, намерила вратата си отключена.

— Мамка му! Обзалагам се, че аз не съм я заключил. Толкова бързах да я закарам в болницата...

— Не. След вашето излизане бравата била поправена, а мъжът, който я е поправил, твърди, че е била заключена. Или той е проявил небрежност, или някой е отворил с ключ или шперц.

— Защо биха... Може би някой е следял живеещите в сградата, затова е знаел, че Луси отсъства. Взели ли са нещо?

— Не, само са оставили бележката. Следовател Стърджис се зае с произшествието, но трябва да пазим всичко в тайна, за да избегнем публичността, която може да съсипе Луси и да даде на Швант основание за преразглеждане на процеса.

— В какъв смисъл да я „съсипе“?

— Ако историята се разчуе, някой може да се заеме да проучи фактите и да узнае за поставянето ѝ под тридневна принудително

медицинско наблюдение.

— Да, разбирам какво имате предвид. Би било ужасно.

— Междувременно се опитваме да намерим сигурно място, на което Луси може да остане. Брат ви е все още извън града и се питахме дали не бихте могли да й намерите нещо подходящо в Пало Алто.

— Тя съгласна ли е?

— Притеснена е от предстоящата среща с вас, но ще й направите незаменима услуга.

— В такъв случай — да, естествено. Но дори няма да е необходимо да идва чак тук. Компанията разполага с много необитавани жилища в Ел Ей. Повечето са предназначени за хора с ниски доходи, но има няколко наистина приятни местенца... Мисля, че се сещам за едно в Брентууд, което е точно каквото ни трябва, напълно обзаведено. И без това възнамерявах да взема полет до Ел Ей тази вечер. Дайте ми време да проверя, освен ако не считате, че трябва да напусне града.

— Не. Безопасно жилище тук също става.

— Бих могъл да остана с нея, ако това ще помогне. Няма да е възможно да бъда с нея непрекъснато, но през по-голямата част от вечерите.

— Звучи добре. Благодаря, Кен.

— Не е необходимо. Радвам се, че мога да ви помогна.

Майло телефонира в три и половина, за да каже, че е тръгнал насам. Пристигна малко след четири.

— Настаних я в хотел „Рамада“, на кръстовището на Бевърли Драйв и Пико, регистрирах стаята на мое име. — Даде ми номера на стаята и телефонния номер.

— Спокойна ли е, когато е сама?

— Така изглеждаше. Изрецитирах й всички предпазни мерки, прилагани в подобни случаи, макар че не виждам как някой може да я открие там.

— Някакви нови мисли относно степента, до която може да й се вярва?

— Изглежда адски естествена, не забелязах нищо в поведението й, което да поражда недоверие. Ако лъже, трябва или да е изцяло

изкукала, или да е пълна психопатка, а не допускам, че съм чак такъв наивник.

— Не става въпрос за наивност. Всички ние сме като ключалки: независимо колко надеждно е заключването, винаги има ключ, който ни отключва.

— Какво се опитваш да кажеш? Че съм наивник, който умира от желание да ѝ повярва? Ти мислиш ли, че Луси лъже?

— Мисля, че е една много обърквана млада жена. Сънят, сега и това. Самият аз се затруднявам да различа реалността от въображението, затова си представям колко трудно ѝ е на нея.

— Отговори само на един от въпросите.

— Дали си мисля, че много ти се иска да ѝ повярваш? Бих използвал по-скоро определението „емоционално податлив“. Ти със сигурност си такъв. Дали намирам, че това е лошо? Не. Тя се нуждае от помощ и ти ѝ помагаш. Както самият ти каза, в най-лошия случай ще ти издърпат ушите. Говорихте ли отново за твоята хомосексуалност?

— Не, не е ставало въпрос. — Изражението му стана угрижено.

— Какво?

— Какво е другото, за което спомена, че искаш да поговорим?

— Сценарият „Карен Бест“ вече изглежда не толкова теоретичен. Вчера наминах в „Пясъчният долар“ и по случайност бях обслужен от сервитьорка на име Дорис Райнголд. Беше в списъка на Бест — работила е там през всичките тези години. Каза ми, че Гуен Шей редовно осигурявала допълнителна работа за персонала — обикновено частни събирания нощно време. Не ми се удаде възможност да вмъкна името на Карен в разговора, но Бест каза, че Карен била в приятелски отношения със семейство Шей. Логично е да са ѝ предлагали допълнителна работа. Затова допускам, че е възможно да е била наета за празненството в „Убежище“.

— Защо частният детектив не е разбрал нищо за това?

— Може би е бил некомпетентен и не е задавал подходящи въпроси. Персоналът пазел в тайна частните ангажименти, от които припечелвал допълнително. Собственикът на ресторанта не одобрявал тази практика.

Отблъсна се назад от масата и протегна крака.

— Значи просто се случи да бъдеш обслужен от нея, а?

— Честна скаутска!

— И по една случайност се хранеше там.

— Има невероятна панорама.

Погледна към френския прозорец.

— Сякаш е необходимо да отидеш другаде, за да се любоваш на океана.

— Не се наложи да отмествам канари. Дорис ме взе просто за един бърбарец, който дава големи бакшиши. А си струва човек да поразсъждава над наученото, не мислиш ли? Карен отговаря на момичето от съня. Изчезнала е в нощта преди празненството. Грандиозно събиране като онова в „Убежище“ вероятно е изисквало няколко дни подготовка. Може би е отишла по-рано. Ако Шей са ѝ предложили работата и нещо се е случило с нея, това не е ли сериозна причина да избягват срещите с бащата? Прибави Трафикънт и неговото изчезване — и съвпаденията стават твърде много, за да са случайни. Не мислиш ли?

Отиде до прозореца.

— Добре, успя да провокираш размисъл у мен, но да не забравяме, че основната причина всичко това да излезе наяве е сънят на Луси. И все още не знаем какво се е случило в действителност.

— Изчезването на Карен Бест е факт и няма безболезнен начин, по който Луси да го узнае. За разлика от празненството, „Таймс“ не е публикувал репортаж за него. Според Бест всички по-големи вестници са отказали да отпечатат съобщение за нейното изчезване.

Взех броя на „Потребителят от крайбрежието“ и му го подадох.

— Платил е за това. Изданието било закрито скоро след публикуването на материала. Съмнявам се, че фигурира в каталозите на която и да е библиотека.

Прочете статията, докато аз се любувах на чайките.

— Може би е прекарала нощта с мъж. Мъж, който я е качил на стоп и ѝ е сторил нещо — казах, след като престана да чете.

— Трафикънт?

— Бил е известен.

— После какво? Зарязва я още същата нощ? Или се е забавлявал с нея отново в събота?

— В съня Луси говори за светлини и глъчка. Може би това са били хората от обслужващия екип, които са подготвяли тържеството.

Но по-скоро е самото тържество.

— Сънят — повтори той, като клатеше глава. — Значи е била там да припечели допълнително в събота. Сервирала е изискани блюда и напитки на стотина човека, а никой не си спомня за нея.

— Няма доказателства, че шерифите или Барнард са се досетили, че е присъствала на празненството.

— Може би защото Карен не е била там. — Размаха статията във въздуха. — Това е подробен материал, публикуван в регионално списание. Предполага се, че все някой местен жител го е прочел.

— Материалът е поместен шест месеца след изчезването на Карен. Кой ще си спомни за сервитьорка, обслужвала го преди половин година? При присъствието на Лоуел и множество кинозвезди кой би забелязал обслужващия персонал? Би било добре да открием Феликс Барнард и разберем дали пази документацията по старите случаи, по които е работил, но аз не успях да го откроя в указателя. Ще е от полза и повече информация за миналото на съпрузите Шей. Като например дали са се залавяли с някаква незаконна работа след празненството у Лоуел. Мога да посетя отново „Пясъчният долар“ и се опитам да науча повече от Дорис Райнголд. Готвачът, нает за празненството, също е потенциален източник на информация. Да проверим стари регистри или лични архиви, които биха потвърдили присъствието на Карен в „Убежище“. Някакъв мъж на име Нунес от ресторант „Скоунс“.

— Покойник — каза Майло. — Починал от СПИН преди няколко години.

— Познаваш ли го?

— Рик го познаваше. Дошъл за превръзка на порязан пръст в „Бърза помощ“. Няколко пъти ходихме в неговия ресторант и ни откъснаха главите. Зеленчуци, каквито никога не бях виждал, а порциите бяха с намален грамаж. — Почука леко с пръст по стъклото.

— Намери ли нещо за Трафикънт в компютърния архив?

Поклати глава:

— Нищо в НКИС^[1]. Нямах време да преразглеждам данъчните регистри. Ти свърза ли се с неговия издател?

— Не, вече е късно да го направя днес, ще опитам утре. Може би ще имам възможност да чуя гласа на неговия покровител.

Описах му разговора с Лоуел.

— Звучи като чешит, както го описва и Луси. Откъде този внезапен интерес?

— Добър въпрос. Питър му телефонираше от Ню Мексико и му казал за направения от Луси опит за самоубийство. Лоуел го подозира в опит да му вмени чувство за вина, на което обаче той не се е поддал. Заяви, че може да ми предложи своите прозрения относно Луси, но тонът му бе по-скоро презрителен, отколкото загрижен.

— Прозрения значи? След всичките тези години?

— Убеден е, че тя не се е променила много. Единственото ми обяснение е, че се опитва — макар по изключително необичаен начин — да възстанови някакви отношения с нея.

— Като проявява презрение?

— Той е истински чешит, Майло. Изплюва думите, без да спира. Толкова усилия хвърли да ме убеди, че не изпитва вина, че е възможно на едно несъзнателно ниво наистина да се чувства отговорен за случилото се.

— Странно. Значи добрият стар Елфи продължава да се обажда на всички, но не и на Луси. Този човек събужда лошо предчувствие у мен — също като снимката върху нейния телевизор. Тя се усмихва, но той има вид на човек, който няма търпение да си тръгне и си заби иглата във вената. Три ареста за притежание на хероин и два за продажба в рамките на последните шест години. Името му е в картотеките на непълнолетните престъпници в щата Масачузетс и е задържан за някакво нарушение на закона от бостънската полиция. Най-големият му гаф е отпреди три години. Опитал се да продаде прашец за тридесет хиляди на полицаи, работещ под прикритие. Измъкнал се благодарение на технически пропуски, работата по случая била преустановена. В съда го защитава Гари Мандел. Чува ли си за него?

— Не.

— Бивш прокурор, специализирал се по наркодела, хонорарите му са баснословни.

— Смяташ, че Елфи е в наркобизнеса?

— Тридесет грама не го правят крал Прашец, но доказват, че не е уличен пласьор. Ако е работил с хора от мафията и е обидил някого, това би обяснило внезапното му заминаване. Каквато и да е причината,

Луси не печели семейна подкрепа. Надявам се, че Кен няма да се окаже развалено яйце. Кога ще се срещнеш с *татенцето*?

— Няма да се срещам с него, освен ако Луси не пожелае. И не смятам да повдигам въпроса, преди да съм сигурен, че темата няма да я разстрои.

— Да-а. — Загледа се към разливите, останали след прилива. Няколко албатроса се рееха над мидената колония. — Господи, каква смайваща красота! Човек може да забрави в какъв свят живее.

— Несъмнено — отвърнах аз, но в този момент мислех за дървени бунгала и за вледеняващия ужас от тъмнината, който можеше да смрази ума на едно малко дете.

Телефонът иззвъня и изтръгна и двама ни от унеса. Вдигнах слушалката.

— Докторе? Кен Лоуел е. Още съм в Пало Алто, но исках да знаете, че уредих онова жилище в Брентууд за Луси. Ще летя с полета в седем и би трябвало да пристигна в Ел Ей около осем и половина — девет. Искате ли да дойда да я взема или ще е по-добре да ви чакам там?

Попитах Майло.

— Кажи му да ни чака в Брентууд.

Това и направих.

— В такъв случай ще се видим по-късно — каза Кен. Издиктува ми адреса на Рокингам авеню. — Как се справя тя?

— Чудесно.

— Добре. Ние, от рода Лоуел, сме корави хора — можем да понесем всички трудности.

Затвори. Издиктувах адреса на Майло и той го записа. Върна се при масата, погледна броя на „Потребителят от крайбрежието“ и тръгна към вратата.

— Къде отиваш?

— Да взема вечеря за Луси, после ще пътуваме с колата до Брентууд, ще ѝ помогна да се настани. Радвам се, че той се отзова на молбата ни.

— Най-накрая член от семейството ѝ помага.

---

[1] Национална компютризирана информационна система. — Б.пр. ↑

19.

До десет часа на следващата сутрин никой не се обади, затова набрах телефонния номер в Брентууд. Обади се Кен със сънен глас:

— О, здравейте! Снощи си легнахме късно. Изчакайте, ще извикам Луси.

Няколко секунди по-късно чух гласа ѝ:

— Добро утро, доктор Деллауер.

— Как върви при вас?

— Добре. Току-що се събудих. Двамата с Кен останахме до късно, говорихме. Изчакайте за момент, моля. — „До скоро, Кен.“ — Тъкмо излиза да напазарува плодове и зеленчуци. Много е мил... Продължавам да мисля за Елфи. Сигурна съм, че ще се върне в някой от следващите дни, но... Предполагам, че е от преживяното напоследък — истинска лудница. Трудно е да се повярва, че всичко това се е случило в действителност.

В слушалката прозвуча кратък нервен смях.

— Бихте ли желали да ме посетите?

— Бих искала, но колата ми все още е пред моя апартамент. Трябва да поръчам да ми я докарат.

— Бих могъл да дойда при вас.

— Не, не искам да ви затруднявам след всичко, което направихте за мен.

— Няма да ме затрудните.

— Не, доктор Деллауер, нямам право да искам това от вас.

— Излишно се тревожете, Луси! Какво ще кажете да намина около обяд?

— Разбира се, по обяд е добре. — Отново неестествен смях: — Никъде няма да излизам.

Вече бях на вратата, когато се обади Шеръл Бест.

— Сигурен съм, че няма нищо ново, докторе, но...

— Все още не, преподобни, макар че полицията проявява интерес към откриването на Феликс Барнард. Той вече не живее в

Малибу. Имате ли представа къде е?

— Защо искат да говорят с него?

— Рутинно проследяване на неразкрити случаи.

— Да, разбира се. Не, съжалявам, не зная къде е отишъл. Вероятно се е пенсионирал. По онова време беше на около шестдесет и закри кантората си скоро след като ми изпрати своя последен доклад.

— Вие сте били последният му клиент, така ли?

— Най-последният — поне така ми каза. Мислех, възрастта предполага опитност, но може би по-млад човек щеше да се справи по-добре. Има хора, които след определена възраст трудно се амбицират.

В единадесет вече бях на магистралата. Морският бряг бе притихнал. Хълмистите възвишения откъм сушата бяха изпъстрени от пожълтели високи треви. Стигнах до кея и докато шофирах бавно край него, се вгледах в дебелите букви върху фасадата на „Гребенът на вълната“ и тласнат от необясним импулс, завих наляво към търговския комплекс. Малко по-нататък, недалеч от рисуваната реклама, имаше втора, изработена от непромокаем картон: свръхмускулест сърфист, чиято глава бе увенчана с медноруси коси и устни, разтегнати в такава широка усмивка, че в гърлото му без проблем би се гмурнала цяла акула. Балансираше върху знака на късмета. Белите букви скоро бяха повторени с прясна боя и отразяваха ослепителните слънчеви лъчи.

Намерих свободно място за паркиране пред входа на магазина, до пепелносиво БМВ с хромирани джанти и заден спойлер. Независимо че бе по поръчка, колата не беше мита от доста време и резултатът от въздействието на морския въздух върху боята бе лесно забележим. Лепенка на задното стъкло призоваваше „Спасете брега“, а на чистачките бе закрепен малък син талон за платена паркингова такса.

Бетонова площадка с метален парапет водеше към входа на магазина. Малки месингови звънчета иззвъняха при влизането ми. Слухът ми бе атакуван от барабанното соло от „Забрава“. Магазинът беше разделен на два сектора: в едната част бяха изложени сърфове, водонепромокаеми костюми и екипировка за сърфинг, а във втората — бански костюми, плажни трика, масла и плакати, предимно вариации на тема: малкият човек се носи на гребена на чудовищна вълна или

снимани в едър план презрели жени в минибикини. Рекламни надписи покриваха останалата част от стените: ЛЮЛКА НА ТЯЛОТО. ЕДНА ВЪЛНА! БЕЗ СТРАХ.

Няколко тийнейджърки разглеждаха щанда с плакатите, а двойка съпрузи на средна възраст стоеше пред щанда за плувна екипировка и се възхищаваше на банските костюми. Никой не обслужваше щанда за облекла, но зад касовия апарат на щанда за сърфове седеше мъж на около четиридесет, който ядеше сандвич, изваден от хладилна чанта, и гледаше нещо в скута си.

Без да вдига очи, мъжът попита:

— С какво мога да ви бъда полезен?

— Просто разглеждам.

Пъхна нещо в устата си с вилица и тогава забелязах спортните страници в другата му ръка. Косата му беше рядка, напръскана със среброто на годините и сресана настрани, но не успяваше да скрие тъмния загар на темето. Имаше правилни черти, като изключим светлокафявите очи, които бяха разположени твърде близо. Въпреки че беше слаб, имаше двойна брадичка. Носеше спортна риза за поло в пясъчен цвят, чиито ръкави стигаха до лактите. Имаше широки рамене, а ръцете от лактите надолу бяха покрити с изпъкнали жили и сиво окосмяване, което почти напълно скриваше татуираната котва.

Зазвуча песента на „Бийч Бойс“ — „В моята стая“. Едно от момичетата дойде с навит на руло плакат при щанда за облекло и започна да оглежда стелажите, докато ровеше за пари в джобовете на джинсите си.

Остави встрани вестника. Момичето дойде, плати за плаката и излезе заедно с приятелките си, цялата група се смееше гръмогласно.

Мъжът сдъвка парче от сандвича с яйце и проследи как момичетата се изнизват през стъклените врати.

— Забавляват се — коментирах аз.

— Да. Видяхте ли какво купи? Сладникав плакат максиформат от поредицата „Красиво момче“. Предназначен е за хомосексуални мъже, но фирмата издаде календар и предизвика толкова голямо търсене от страна на жените, че решиха да продават отделни календари за всеки от месеците. — Усмихна се. — По наше време момичетата бяха други, нали?

— Поне онези, които аз познавах.

— Вие как мислите, за какво става въпрос? За прераждане или просто за пътешествие от Чикаго до Ел Ей?

— Прераждане?

— Второ детство. Втори шанс да се издигнеш на гребена на вълната. Обикновено това води хората на вашата възраст в нашия магазин. Или пък са туристи, които просто искат да занесат късче от Калифорния като подарък вкъщи за леля Етел.

Засмях се:

— Търся си бански гащета.

Удари се по челото и пак се засмя:

— Поредната ми грешка. Добре че не съм хазартен тип. Банските са ей там.

Отидох до стелаж с табела „Еlegantно“ и започнах да прехвърлям моделите. Чифт широки черни гащета грабнаха вниманието ми с малка квадратна емблема над джобчето, а под него имаше надпис „Голямо куче“. Езикът на животното бе повесен до земята и то имаше определено дяволито изражение. Буквално духовен брат на Спайк. Свалих гащетата от закачалката и ги занесох на касата.

— Сексапилни гащета — коментира мъжът и маркира стойността им на касата.

— Какво купуват обикновено мъжете, желаещи да изживеят повторно детството си?

— Сърф, лак за сърф, ремъци, непромокаем екип, платно, спортни сандали, цинкова паста, боя за коса. Приемаме поръчки за ушиване на водонепроницаеми костюми. Обикновено клиентите не знаят какъв номер ще е подходящ за тях. Луди са по последните технологични нововъведения. Човек като вас най-много да е карал товарен камион. Последната дума на модата сега са сърфовете, изобретени от олекотени материали.

Разсече въздуха с ръка.

— Говорите като човек, който е имал солиден опит в този спорт.

— Все още карам сърф. — Засмя се и ми подаде касовата бележка. — Но в моя случай не става въпрос за връщане към детството, защото така и не успях да надрасна юношеските си мечти.

Звънчетата на вратата иззвъняха. Тъмнокоса жена запъваше вратата с крак.

— Имам нужда от помощ, Том.

Беше висока, с приятно лице, източена фигура и дълги слаби ръце, чийто мускулен релеф се очертаваше добре. Беше с много късо подстригана коса. Очите ѝ бяха толкова светли, че ирисите ѝ изглеждаха безцветни. Слънцето бе превърнало лицето ѝ в обтегната бронзова маска. Носеше плитки розови шорти, които разкриваха дълги гладки крака. Бялата блуза без ръкави уютно се гушеше в розовите шорти.

— Само приключвам с една продажба, мила — отвърна Том.

Жената не се усмихна, нито каза нещо, продължи да стои в рамката на вратата. Чух бръмченето на мощен двигател, който работеше на свободна скорост, и погледнах навън, където се виеше дим от ауспуха на бял микробус „Форд“.

Жената се прокашля.

— Заповядайте, със здраве да ги носите — рече Том.

Излязох от магазина и с възможно по-бавна крачка тръгнах към своя „Севил“. Качих се зад волана и се засуетих, преструвайки се, че търся нещо. Около минута по-късно Том Шей излезе от магазина и последва жена си към караваната. Тя седна зад волана, затвори шофьорската врата, а от задната част на микробуса се спусна автоматична метална платформа, която опря в асфалта. Том отвори задната врата, пресегна се и бицепсите му се издуха, когато задърпа нещо от вътрешността на автомобила. Само след секунди се появи електрическа инвалидна количка, в която седеше отпуснато момче с медноруси коси.

Том спусна количката по металната платформа. Запалих двигателя и бавно подкарах, като продължих да наблюдавам микробуса. Момчето можеше да бъде както на дванадесет, така и на двадесет години. Имаше голяма глава, която се клатеше отпуснато, очите му гледаха ококорено, а езикът висеше навън. Залинялото тяло бе препасано с колани към количката. Въпреки тях то се килна рязко надясно, а темето почти докосна рамото. Едната му ръка също беше обездвижена от предпазен колан. Другата стискаше джойстика в предната част на количката.

Том не се усмихваше. Каза нещо и вкопчената в джойстика ръка помръдна. Инвалидната количка се плъзна много бавно по платформата и когато колелата ѝ стъпиха на асфалта, Том затвори вратите на микробуса. След това мина зад количката и я насочи по

бетоновата рампа към магазина. Двигателят на микробуса утихна и Гуен Шей скочи от него, изтича напред и отвори вратата на магазина. Докато Том прекарваше инвалидната количка през прага, успях да зърна лицето на момчето. Сънено, но разтегнато в широка усмивка. Неестествено широка, почти хищническа.

Имаше гъста права коса, която годините може би щяха да посипят с дъжда на среброто.

Лицето напомняше не само бащата, далеч повече.

Докато бавно се отдалечавах, осъзнах какво ми напомняше това лице.

Усмивката. Победоносна — като от рекламата.

Момчето бе атрофирана версия на сърфиста от табелата.

20.

Преди години майката на дете с тежки мозъчни увреждания бе седяла в моя кабинет и бе плакала в продължение на половин час без прекъсване. Когато накрая се успокои, каза:

— Обичам я, но — Господи, прости ми! — понякога ми се иска да умре.

След този случай никога не бе плакала в мое присъствие, а когато заедно вървахме по коридора, винаги извъръщаше лице встрани със смесица от отчаяние и гняв.

Точно това бях видял върху лицето на Гуен Шей.

Идеята да отида при нея и да я разпитвам за изчезнало преди двадесет и една години момиче ми се стори нелепа и жестока. Какво основание имах да вярвам, че Бест не бе просто един стар човек, заслепен от надежда?

Хванах зелена вълна на светофарите, натиснах педала на газта и скоро бях извън Малибу, през Палисейдс към Рокингам авеню... и вероятно към нови заблуди.

Къщата представляваше внушителна двуетажна сграда в стил „Тюдор“, с бледорозови рози и сини линии пред фасадата, с нисък бордюр от вечнозелени храсти, опасващ тухлените зидове на покрития вход. На алеята беше паркиран бял „Форд Тавър“. Вратата ми отвори Кен Лоуел, облечен в син костюм и с „Филофакс“^[1] в ръка. Обувките му бяха безупречно излъскани, а косите му блестяха от помада.

— Добро утро. Тъкмо излизам.

Пропусна ме да мина и се озовах във фоайе с лакиран паркет. Изсечена от бял мрамор маса, върху която имаше черна ваза, пълна с бели копринени цветя. Зад нея стълбището извиваше под широк ъгъл своите полирани стъпала.

Предните помещения от двете страни бяха тъмни, с овална форма, засенчени от завеси от тежка дамска в бежов цвят. Беше пълно

с полирани до блясък мебели.

— Уютно гнезденце — отбелязах аз.

Кен кимна.

— Собствениците заминаха спешно за Европа миналата нощ. Хладилникът е пълен, а дрехите им са в гардеробите. Някаква сделка с търговски център, която се оказала крах. Непрекъснато ги търсят различни хора.

— Сигурно напоследък сте виждали доста подобни случаи?

— Необичайно много през последните две години. Точно в това специализираме ние. Купуваме ги от банките, връщаме ги към живот и ги пускаме в оборот. Предполагам, че това ни прави капиталистически експлоататори. — Усмихна се и взе едно от копринените цветя. — Не е това, с което си мислех, че ще се занимавам, докато учех в „Бъркли“.

— Какви бяха интересите ви тогава?

— Сестра ми Джо беше студентка по археология четвърти курс. Успя да ме запали по старите кости. Когато завърши, замина за Непал да се катери и проучва. Отлетях за там, за да бъда с нея, и двамата прекарахме доста време в Катманду. Имаше едно място, наречено „Улица на чудациите“ — представете си Телеграф авеню, пренесена в Хималаите. — Поклати тъжно глава и погледна цветето. — Бях с нея, когато загина.

— Какво се случи?

— Катерехме се. Тя беше опитна, атлетична. За нея бе като обикновена разходка. Но стъпи за опора и нещо поддаде, тя пропадна от около сто метра. Бях малко зад нея. Когато падна, прелетях съвсем близо край мен и се спря върху равнинен участък, пълен с остри канари. — Докосна с пръст клепачите си и ги притисна. После ръцете му стиснаха реверите на самото.

На горния етаж се отвори врата и Луси слезе по стълбите.

— Добро утро! — поздрави тя, като гледаше Кен. — Всичко наред ли е?

— Напълно — усмихна се той и закопча самото си. — Ще се върна около шест часа. Не се тревожи за колата си, ще уредя да я докарат. — Помаха с ръка и излезе.

— Изглежда, че добре се грижат за вас — рекох аз.

— Той е приятно момче. — Огледа всекидневната. — Не е никак вехто като за скривалище, нали? Мога ли да ви предложа нещо за

пиене?

— Не, благодаря.

— Ще възразите ли да разговаряме навън? Тук е хубаво, но ми се струва малко мрачно.

Задният двор беше разкошен, с плуven басейн с бъбрековидна форма и естествен малък водопад. Издигнатата върху ниски тухлени зидове открита тераса се простираше по цялата ширина на задната стена. На нея бяха изнесени лятна маса със столове, а около тях имаше саксии с цветя, които се нуждаеха от поливане. Съседните имоти оставаха скрити за погледа от високата жива ограда старателно подкастрирани чемшири.

Седнахме. Луси кръстоса крака и вдигна глава към небето. Очите ѝ гледаха уморено, а самата тя сякаш едва сдържаше сълзите си.

— Какво има? — попитах аз.

— Непрекъснато се тревожа за Елфи.

След секунда колебание казах:

— Той е телефонира на вашия... Телефонира е на Лоуел, за да му каже, че сте в болница. Очевидно е загрижен за вас, но нещо го задържа извън града.

Постави краката си един до друг и рязко се наведе напред.

— Защо ще му се обажда... Вие откъде разбрахте за обаждането?

— Лоуел ме потърси по телефона, искал да поговорим за вас. Отговорих му, че не мога да се срещна с него, без да имам вашето съгласие.

— Това е абсурд! Какво би накарало Елфи да му телефонира?

— Знаел е, че сте в „Уудбридж“.

— Нищо не разбирам.

— Останах с впечатление, че Елфи е поддържал контакт с него.

Втренчи поглед в мен, после наведе глава, сякаш засрамена.

— Каза ми, че Елфи има проблем с наркотиците — продължих аз. — Не приех думите му за истина, но Майло проучи полицейските архиви.

Устата ѝ се отвори, после отново се затвори. Ноктите ѝ стържеха по стъкления плот на масата и аз усетих косъмчетата по врата ми да настръхват.

— Проклет да е! Няма право да... Защо Майло се е ровил в миналото му?

— Заради вас. И заради Елфи. Не можехме да проумеем какво го възпрепятства да се върне, за да ви види. Предположихме, че вероятно има някакви неприятности. Откога е пристрастен?

— Той... Не знам с точност. Започна да пуши *трева* в подготвителния клас на гимназията. Когато записа „Тафтс“, вече бе затънал... до шия. Наложих се да напусне още първия семестър, защото полицаят от охраната на колежа го бе спипал да „дърпа“ в спалното. След това престана да го е грижа и заживя на улицата. Полицията често го арестуваше за скитничество, а системата непрекъснато го изплюваше навън. Опита се да получи помощ — по програми за лечение на студенти в безплатни клиники, при частни лекари. Нищо не помогна. Това е болест.

Прокара пръсти по плота, този път безшумно.

— Въпреки многобройните си проблеми — продължи Луси, — винаги е бил добър с мен, беше го грижа за мен. Точно това ме плаши. Сигурно има неприятности. Само нещо изключително важно би му попречило да бъде тук.

— На всички е казал, че става въпрос за делови ангажименти.

Погледна ме. Скри лице в дланите си. После го откри.

— Да, той продаваше. Понякога. Само да изкара за собствената си доза. Зная, че е лошо и съм убедена, че дълбоко в себе си той също го съзнава. Но смяташе, че няма друг избор. Беше съсипан, а *той* му подхвърляше само дребни монети. Опитвах се да му помагам, но никога не вземаше от мен — освен ако действително не получеше ужасяващ абстинентен пристъп. Той е страдащият... начинът, по който живее — в една дупка зад фризьорски салон.

Загледа се в живописно оформения двор.

— Не продаваше на деца, нищо такова. Само на наркомани, а те щяха да си набавят наркотик — ако не от него, от друг търговец... Всичко е заради хероина. Непрекъснато говорят за хашиш, а всъщност хероинът опропастява хората.

Започна да плаче. Потупах я по рамото.

— Колко пъти му предлагам да дойде да живее при мен. Да опита по нова програма. Казваше, че е безнадежден случай и че не иска да повлече и мен към дъното. Не искаше да се лекува: харесваше му да се дрогира, дрогата беше любовницата, на която никога не бе изневерил. Въпреки това, в нужда винаги беше до мен. Ако му се обадох, за да

поговорим за нещо, винаги ме изслушваше. Дори когато бе дрогиран, пак се опитваше да ме изслуша. Сядаше и си придаваше нормален вид — щеше да е тук сега, ако нямаше сериозен проблем.

— За какъв проблем става въпрос?

Стисна длани.

— Хората, с които работеше.

— Кои са те?

— В това е проблемът — не знам. Правеше всичко възможно да ме предпази. Когато отивах при него, той започваше да се суети, да разчиства, да скрива дрогата от мен. По-късно ми забрани да ходя в квартирата му: казваше, че е много потискащо там. Затова се срещаме на чаша кафе в различни ресторанти. Идваше с изражение на мъртвец, който се опитва да изглежда жив. Зная, че от описанието ми човек може да го сметне просто за един от многото глупави наркомани, но той наистина е чудесен брат.

Кимнах, мислейки си за уговорката за вечеря между Елфи и Кен, как един пристрастен към наркотиците човек би реагирал на внезапната поява на богат полубрат.

— Майло няма да се обади в полицията в Таос, нали? Не искам да го поставям в допълнителни опасности.

— Не — отвърнах аз. — Майло се тревожи повече за вас.

— Да. Трудно ми е да повярвам, че наистина направи всичко това. Вие също. А сега и Кен.

Изтри очите си.

— Сигурно го провокирам у хората — като ранена птичка. Елфи ми го каза веднъж. Че винаги ме е възприемал като лесно ранима, беззащитна. На мен не ми хареса. Искаше ми се да ме възприема като силно същество.

— Вие сте силна.

Разтвори пръсти върху стъкления плот. Загледа се през стъклото между тях, изучавайки конфигурацията на тухлите.

— Знаете ли, Майло ми каза за своята хомосексуалност. Бях шокирана... Сега разбирам в какво положение бяхте поставен. Наистина ви поставих между чука и наковалнята. Съжалявам.

— Това е една от онези ситуации, които не могат да бъдат избегнати.

Поклати глава:

— Никога не бих могла да предположа. Голям, едър мъж като него — глупаво е, разбира се, но все пак е последното нещо, което бих си помислила. Сигурно му е много трудно в работата.

— Как ви промени това откритие?

— Какво имате предвид?

— Какво чувствате сега, когато знаете, че е гей?

— Какво чувствам ли? Ами... Определено се радвам, че знам истината.

Извърна лице.

— Нещо друго изпитвате ли? — попитах аз.

— Предполагам, че — в едно по-егоистично измерение — се чувствам разочарована.

Отново поклати глава:

— Може би беше просто глупаво влюбване, но със сигурност... Искам да кажа, че чувствата остават, тях все още ги има. Човек не може да изличи чувствата си, нали?

Кимнах.

Стана и започна да се разхожда по верандата.

— И двамата правим това — каза тя. — Крачим напред-назад, когато сме нервни. Установихме го, когато бяхме в хотела. Изведнъж и двамата се изправихме едновременно и започнахме да се разхождаме. Беше много объркващо.

Погледна ме.

— Знаете ли как се чувствам? Измамена. Но ще го преодоля. А и съм много благодарна, че мога да го запазя като приятел. Не се тревожете за мен: може да изглеждам дълбоко наранена, но това е илюзия. Край с огледалния свят. — Усмихна се.

Седна.

— А сега да поговорим за Великия. Какво иска той, при това толкова неочаквано? Каква игра играе?

— Не знам, Луси. Може би по някакъв начин се опитва да възстанови връзката си с вас.

— Не — яростно отсече тя. — Невъзможно. Намислил е нещо, можете да ми вярвате. Той е ненадминат в манипулирането, вие просто не го познавате. Доставяше му удоволствие да унижава Елфи, когато се чувстваше на дъното.

— Елфи е ходил при него да иска пари?

— След като той наложи заповед върху неговите средства от попечителския фонд.

— Имал ли е такива права?

— Официално не, но адвокатите работят за семейните авоари, а те имат това право. Достатъчно е само едно телефонно обаждане от негова страна. — Тропна рязко с пръсти по плота. — Измислиха някаква клауза — нецелесъобразно изразходване на отпускните средства. След това Елфи се принуди да ходи при него. Само като последна възможност. И, разбира се, той презираше Елфи и го караше да се моли за всеки цент. Лоуел също живее благодарение на попечителска сметка. Бащата на майка му притежавал предачни предприятия в цял Ню Йорк и в територията на Ню Джърси, направил състояние преди въвеждането на данъците. Не му се е налагало да работи дори един ден през живота. Ако трябваше да работи, щеше да е просяк. Не е публикувал книги или продавал картина от години.

Удари юмрук в дланта си.

— Забравете за него. Забравете за онзи, който се е ровил в бельото ми, който се обаждаше и мълчеше в слушалката и който написа онази глупава бележка. Вече никакви страхове, никакви глупости. Аз ще прогоня всичко това от мислите си. Не ме е грижа как изглежда от страни, но никога не съм посягала на живота си. Обичам живота. И искам да имам истински живот — нормален, скучен, обикновен живот. Това място тук е хубаво, но след няколко дни го напускам.

— Къде ще отидете?

— Не знам. Някъде, където ще съм сама. Нямам намерение да прекарам живота си в непрекъснато оглеждане назад.

Отново стана.

— Снощи пак сънувах. Кен дойде, каза, че ме чул да викам. Плувах в пот. Струва ми се, че онзи зъл дух се е настанил в мозъка ми и чака възможност да ме измъчва. Сякаш в паметта ми има някаква купчина боклук. И това усещане искам да прогоня. Да избистря главата си. Как да го направя?

Обмислях отговора. Забавянето ми извика панически израз в очите й.

— Какво има? Да не би нещо да не е наред с мен? Установиха ли нещо по време на онези тестове в болницата?

— Не — отвърнах аз. — В отлично здраве сте.

— Тогава какво?

Преценката на правилния момент — в това е изкуството на терапията.

Моето време изтичаше. Чувствах, че губя баланс.

Маникюрът ѝ простърга по плота.

— Сънят — казах аз. — Промени ли се нещо в него?

— Не. Моля ви, доктор Деллауер, знам, че намеренията ви са добри, но се уморих да бъда предпазвана.

Спомних си за главата ѝ в газовата фурна.

— Понякога е нормално човек да бъде предпазван.

— Моля ви. Не съм луда. Или мислите, че съм?

— Не.

— Тогава какво има, защо не ми казвате?

Продължавах да се колебая. Изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да изскочи от кожата си.

С усещането на парашутист, комуто предстои да скочи за първи път, казах:

— Изскочиха няколко неща. Възможно е да имат връзка с вашия сън, но е възможно и да не означават нищо. Като познавам стресовата ситуация, която преживявате, не мога да ви ги съобщя просто така, освен ако не обещаете, че ще ги приемете спокойно.

— Какви неща?

— Можете ли да ми обещаете?

— Да, да! Какви неща? — Чупеше ръце. Сключи ги, за да не издават вълнението ѝ. Усмихна се пресилено. Седна.

И зачака — като дете, което не знае дали ще му дадат бонбони, или ще го натупат по дупето.

— Вие не си спомняте да сте имали контакти с Лоуел — започнах аз. — Но Кен твърди, че сте прекарвали едно лято в „Убежище“. Били сте там всички: вие, Кен, Елфи и Джо.

— Какво? Кога?

— През лятото, в което е била открита творческата база. Били сте на четири години.

— Как е възможно да?... Кога ви каза това?

— В нощта, в която ви закара в болницата. Молах го да не обсъжда това с вас. Исках да не избързваме, да изчакаме

възстановяването ви.

— На четири години? Как е възможно? Би трябвало да си спомням.

— Леля ви Кейт току-що се била омъжила и заминала за своя меден месец. Времето съвпада ли?

Загледа се в моравата пред нас. Отпусна се ниско в стола.

— Аз — каза тя с много тих глас. — Все пак не мога да проумея как е възможно да не си спомням.

— Спомените от който и да е възрастов период могат да бъдат блокирани.

— Четиригодишна... На тази възраст съм и в съня си.

Кимнах.

Понечи да докосне ръката ми, но се спря. Лицето ѝ бе станало пепеляво на цвят.

— Допускате, че може да се е случило в действителност?

— Не зная, Луси. Именно това трябва да изясним.

— Четиригодишна... Толкова съм объркана.

— Някои аспекти от съня сякаш отговарят на действителността. Имало е голямо празненство през онова лято. А постройките в „Убежище“ са били изработени от дърво.

Дланите ѝ се свиха в юмруци. Очите ѝ гледаха ледено, но сякаш излъчваха електрически импулси.

— Ами останалото — онова, което виждах в съня?

— Не зная.

Тялото ѝ затрепери и Луси обгърна с длани раменете си.

Успя да поеме дълбоко въздух.

— Спокойствие — каза си тя полугласно. — Аз мога да се справя с това.

Отново пое дълбоко въздух. Затвори очи, раменете ѝ се отпуснаха и аз реших да изчакам. Още няколко дълбоки вдишвания и за миг помислих, че ще изпадне в едно от онези полухипнотични състояния, на които бях свидетел преди няколко дни. Но миг по-късно тя отвори очи.

— Не чувствам нищо. Никакви прозрения... Но възможно ли е... момичето? Какво мислите вие? Знаете ли нещо друго, което криете от мен?

Взрях се изпитателно в лицето ѝ. По него не трепваше мускул. Очите ѝ гледаха неподвижно, изражението им бе студено, пронизващо.

— Да. След като Кен ми каза, аз и Майло направихме известни проучвания на регистрираните през онова лято престъпления. Нито една от жертвите на убийствата и изнасилванията не отговаряше на описанието, но попаднахме на случай на безследно изчезнало момиче. Имала е дълги тъмни коси и дълги крака, но доста момичета притежават и двете. Затова нека не се впускаме в недоказуеми предположения — поне за момента.

— Господи!

— Всичко това би могло да не означава нищо, Луси, а ако го приемем за допустим вариант, може да обърка тотално спомените ви. Затова не ми се искаше да ви го съобщавам толкова скоро.

— Няма нищо — отвърна тя. — И аз самата не съм склонна да се впускам в догадки. — Отпусна длани в скута. Приглади косите си. — Какво друго ви е известно за това момиче?

— Казвала се е Карен Бест. Изчезнала в нощта преди празненството, което е несъответствие със съня. За последен път е видяна в Райския залив, на около петнадесет мили от Топанга. И не съществуват доказателства, че изобщо някога е била в „Убежище“. Единствено съвпадат физическите черти на Карен и момичето от съня, но подчертавам, че в тях няма нищо отличително. Както съм ви казвал и преди, сънят може да е смесица от въображение и действителност. Били сте само на четири години — възможно е неволно да сте видели нещо, което детското съзнание не е могло да възприеме адекватно.

— Като?

— Нещо сексуално, каквото беше първоначалното ви предположение. Малките деца, когато станат свидетели на полов акт, често го възприемат като нападение...

— Но стържещите звуци... Последните няколко пъти, както снощи — сигурна съм, че бяха от копаене с лопати. Погребваха я.

Приведе се напред и загриза пръста си.

— Луси...

Издърпа пръста и разтри втората става от него.

— Не се тревожете — тихо каза тя. — Няма да се разпадна. Просто се опитвам да разбера къде е мястото на всичко това.

— Не се опитвайте да правите всичко наведнъж.

Кимна. Вдиша дълбоко и постави длани върху плота, сякаш призоваваше дух по време на спиритически сеанс.

— Защо сега? — попита тя. — Ако съм го забравила през всичките тези години, защо си го спомням сега?

— Вероятно е резултат от стреса, съпътстващ съдебния процес. Непрекъснато сте слушали за сексуални насилия. Или пък защото в момента сте достатъчно силна, за да се справите с този спомен.

Въздъхна шумно.

— Какво мисли Майло за това?

— Приема всички реалистични идеи, но е настроен скептично.

— Но не ги отхвърля изцяло... Момичето. Карен. Имате ли нейна снимка?

— Не у себе си, но мога да намеря.

— Искам да я видя.

Кимнах.

— Има ли семейство?

— Брат и баща.

— Срецнахте ли се с тях?

— С бащата. Братът останал да живее на изток.

— Тя оттам ли е?

— Щата Масачузетс.

— От Бостън?

— Ню Бедфорд.

— Много пъти съм била там — ходехме заедно с Рей да купуваме сепия от португалските рибари. Какво е правила в Ел Ей?

— Дошла тук, защото искала да стане актриса, но работела като сервитьорка.

— Горкото момиче! Горкото момиче! Семейството ѝ знае ли за мен?

— Казах на бащата, че един човек има неясен спомен за момиче, което прилича на дъщеря му и което е станало жертва на насилие.

— Как го прие той?

— Надява се, че от това ще излезе нещо.

— Как изглежда?

— Свещеник е. Изглежда мил човек.

— Искан ли да се срещне с мен?

— На определен етап. Ако научим нещо повече.

— Значи не се е отказал да я търси?
— Вече не предприема нищо активно.
— Ами непосредствено след изчезването ѝ?
— Организирай е голямо издирване.
— Той я обича — с равен глас каза Луси. — Свещеник. Към коя църква?

— Към група, която раздава храна на бедните.

— Добър човек — може би ще мога да му помогна. Можете ли да ме хипнотизирате? Чувала съм, че хипнозата отключва спомените. Убедена съм, че ще бъда лесен обект на хипноза. Понякога имам усещането, че се разхождам в състояние на транс.

Изсмя се нервно.

— Докато проституирах за Реймънд, обикновено изпадах в състояние на транс. Но не съм потискала тези спомени. Дори разказах на Майло. Убийството е ясно. Затова хайде да надникнем в главата ми. Искам да се освободя от всичкия боклук там.

— Хипнозата не е нещо, в което човек се впуска просто така, Луси.

— Опасно ли е?

— Не, когато пациентът е предварително подготвен.

— Тревожите се за моето умствено равновесие?

— Тревожи ме нивото на стрес, на което сте подложена.

Облегна се назад, сякаш ме преценяваше.

— Кажете ми честно: вярвате ли, че съм посегнала на живота си?

— Наистина не знам, Луси. Кен ви е видял коленичила в кухнята, с глава в газовата фурна.

— Добре, главата ми беше във фурната. Не възнамерявам да отричам фактите. Но телефонните обаждания, бельото ми, бележката — съзнавам, че звучи параноично, но всички тези неща също са факт. Не аз поставих онези миши екскременти в дома си. Кажете ми, поне в това вярвате ли?

Кимнах.

— Може би една от онези луди жени се е заела да ме тормози. Или някой друг откачен, кой знае? Дори съм готова да допусна възможността, че съм го направила в състояние на сомнамбулизъм — като първия път, когато се събудих на кухненския под. Но никога съзнателно не бих посегнала на живота си. Животът означава твърде

много за мен, а опитът за самоубийство е отстъпление пред Лоуел. Потвърждение на възгледа му, че ние всички сме слаби и безполезни. Точно това казваше на Елфи всеки път, когато брат ми отидеше при него. Ние сме били слаби, безгръбначни, излишни същества. Тривиални. Никога не бих се самоубила, никога не бих му доставила такова удоволствие. Разбирате ли?

— Да.

Погледът ѝ стана унесен.

— Ходене насън. Колкото повече мисля, толкова по-сигурна съм, че в това е ключът. От самото начало. Трябва да съм станала през онази нощ, напуснала съм бунгалото и съм видяла нещо. Секс и насилие, както сам казахте. Не мога да го изразя с думи, но това се усеща: съществува вътрешна логика. — Усмихна се и въздъхна: — Хубаво е, че ми казахте всичко. Няма да ви разочаровам и да го използвам неправилно. Днес наистина ми помогнахте, доктор Деллауер.

Отново кимнах мълчаливо.

— Не че е лесно — продължи тя. — Все още треперя вътрешно. — Докосна корема си. — Но нещата най-после започват да придобиват смисъл. Вътрешно.

Докосна ръката ми.

— Продължете да ми помагате. Моля ви! Помогнете ми да надникна в собственото си съзнание и открия истината. Помогнете ми да възвърна контрол над мислите си.

---

[1] Марка мобифони. — Б.пр. ↑

21.

Очите ѝ не ме изпускаха.

— Ще ви помогна с всичко, което е по силите ми, Луси.

— Ами с хипноза?

— Веднага ли?

— Да. Чувствам се подготвена. Не ме е грижа дали ще се получи, просто искам да опитам всичко възможно. Ако не предприема нещо, ще си седя тук и ще се чувствам безпомощна. Напоследък ми се струпа толкова много.

— Точно затова не бих искал да предприемаме прибързани действия.

— Разбирам. Но ако хипнозата може да помогне за изясняване на нещата, това не би ли ме освободило от сегашното бреме?

— Какво знаете за хипнозата?

— Не много. Искам да кажа, че гледах няколко хипнотични сеанса по време на сценично представление в колежа, но те бяха доста глуповати — хора, които висяха във въздуха и квакаха като патици. Чувала съм, че прилаганата при терапевтични сеанси хипноза помага да се отключат потискащи спомени.

— Това е вярно, но винаги когато се сблъскаме с несъзнаваното, съществува риск.

— Добре. Вие сте специалистът. Съзнавам, че стресът ми е породен именно от бялото петно в паметта и от неспособността да проумея онова, което е скрито там.

Позата ѝ бе отпусната, предполагаше готовност за приемане на въздействие. Изглеждаше по-спокойна от преди. Целенасочена.

Изложих своите подготвителни обяснения: че хипнозата представлява дълбока релаксация, съчетана със силно концентриране, че в нея няма нищо магическо, че не отслабва контрола на пациента върху мислите му, а е просто процес на насочване на тези мисли, което при повечето хора протича напълно естествено, че всяка хипноза е всъщност самохипноза.

Докато говорех, тялото ѝ се привеждаше все по-напред, а устните леко се разтвориха. Когато приключих, просто каза:

— Разбирам.

Върховете на пръстите ѝ бяха на сантиметри от моите, а лицето ѝ — толкова близо, че виждах отражението си в нейните зеници. Погледнах я разтревожено.

— Искам да помогна на друг човек — каза тя.

— Добре, ще започнем с няколко обикновени упражнения за отпускане. Но е възможно днес да не продължим с друго.

— Както вие прецените.

Опитахме с упражнения за отпускане и волево концентриране на мускулни групи в посока от главата към ходилата. Затвори очи и тялото ѝ следваше указанията на гласа ми. Бях сигурен, че бързо ще изпадне в хипнотичен транс.

Вместо това, тя заспа.

Първоначално не разбрах и продължих да говоря. После забелязах как главата ѝ клюмва назад, а устата ѝ се отвори. Започна тихичко да похърква.

Тялото ѝ престана да се люлее. Помръдваше само гръдният ѝ кош.

— Луси, ако ме чувате, повдигнете десния показалец.

Нищо.

Улових ръката ѝ — беше отпусната. Помръднах главата ѝ. Никаква съпротива.

— Луси?

Тишина.

Очите ѝ се размърдаха бързо под затворените клепачи, после замръзнаха неподвижно.

Сън. Последната съпротива.

Внимателно пуснах ръката ѝ и се уверих, че няма да падне от стола. Косачката беше замлъкнала. Дворът бе прекалено тих.

Продължи да спи още известно време. След това тялото ѝ изведнъж започна да се извива в резки движения.

Смръщи лице.

Изсумтя. Спорадичното неспокойно въртене на очите, типично при сънуване на кошмари.

Погалих я по ръката. Казах ѝ, че всичко е наред. Отново заспа.

Около минута по-късно пак неспокойното въртене на очите.

След още два такива епизода казах:

— Събудете се, Луси.

Измина около минута, преди да се събуди, и аз не бях сигурен, че е станало в отговор на моето настояване.

Изправи се в стола и отвори очи. Гледаше към мен, но не ме виждаше.

Затвори очи и отново се отпусна.

Потъна в забравата на съня.

Опитах да я събудя, като я разтърся.

Всеки път, когато успях да я накарам да отвори очи, тя ме поглеждаше сънено и отново се унасяше.

Накрая успях да я изведа от това състояние. Примижа, погледна ме втренчено, промърмори нещо и разтри очи.

— Какво беше това, Луси?

— Какво стана?

— Заспахте.

— Наистина ли? — Прозя се.

— Спахте почти час и половина.

— Аз... ние... Ние правехме хипнотичен сеанс, нали? Това не съм го сънувала, нали?

— Не, наистина правехме хипнотичен сеанс.

— Бях ли под хипноза?

— Да. Оказахте се права, че ви бива в това.

— Направих ли... казах ли нещо?

— Не, заспахте.

Протегна се.

— Чувствам се отпочинала. Това трябваше ли да се случи — да заспя?

— Необходимо беше.

— Нищо ли не казах?

— Не, но ние сме едва в началото. Справихте се чудесно.

— Аз съм податлива на хипноза, нали?

— Идеалният обект.

Усмихна се.

— Хубаво. Предполагам, че ще е най-добре да оставя нещата да следват естествения си ход, наистина се чувствам добре. Хипнозата е нещо странно. Трябва да опитате с Кен.

— Защо?

— Преживява тежък период от живота си. Бившата му жена е много отмъстителен човек. Твърдо решена е да го застави да се лекува в клиника за алкохолици, не му позволява да се вижда с децата. Има право на посещения при тях, а съдът непрекъснато ѝ изпраща предупредителни писма, че е длъжна да съблюдава съдебните решения. Но когато тя не ги спази, съдът не предприема нищо.

— Кога са се развели?

— Преди година. Той не се е озлобил и нищо не е казал, но аз имам чувството, че е заради друг мъж. Пред мен се старае да изглежда бодър, но вътре в себе си го изживява болезнено: непрекъснато бълнува и се събужда нощем. Чух го да излиза два пъти през нощта. Сутринта станах в пет и половина, а той беше облечен и работеше върху някакви документи.

— Изглежда работохолик.

— Работил е много. Веднага след колежа се впуснал в бизнеса с недвижими имоти. Започнал като обикновен чиновник и постепенно се издигнал. Но успехът имал цена, в куфарчето си винаги носи бутилка „Маалъкс“.

Замълча умислено.

— Какво голямо щастливо семейство, а?

Затвори очи и отново отпусна глава назад.

— Знаете ли, странно е, че докато сега разговаряме с вас, сякаш паметта ми си възвръща част от изгубените късчета от изпращането ми в Калифорния през онова лято.

— В момента ли?

— То е като... проблясък. Сякаш пробиваш някаква плътна материя. Не мога да го обясня... но усещането не е неприятно.

— Какво си спомняте?

— Нищо конкретно, само неуловими детайли — както когато знаете нещо и искате да го кажете, но не можете да си спомните точната дума. Сякаш пелената в най-тъмните късчета на паметта ми се повдига и аз надзъртам, но не виждам ясно...

Смръщи вежди, по челото ѝ се образуваха гънки.

— Нищо друго — каза тя и отвори очи. — Но вече не ми се струва странно, че съм била там, в имението, а не си спомням. Сякаш в момента възстановявам епизоди от собствения си живот.

Спомних си за бавачката, за която бе споменал Кен. Но достатъчно за един ден.

— Кога ще е възможно да повторим хипнозата? — попита тя.

— Мога да се срещна с вас утре. В два часа следобед в дома ми.

— Чудесно.

— А междувременно приемам, че предпочитате да откажа поканата на Лоуел. — Очаквах спонтанна реакция, но тя постави пръст на устните си и се замисли.

— Предполагам, че единствената причина да се разговаря с него е желанието да се разбере какво крои този път. И може би самата аз трябва да проведе този разговор.

— Това ще е твърде голяма хапка за преглъщане точно в този момент. Ако искате да разберете намеренията му, бих могъл да чуя какво има да ви каже и да ви го предам.

— Повярвайте ми, не бих се запрепъвала от бързана да разговарям на четири очи с него. Но ако изпратя вас като мой представител, това само ще затвърди убеждението му, че съм слабохарактерна.

— Той вече знае, че ме посещавате. А защо трябва да ни е грижа какво ще си помисли?

— Прав сте, но не желая да имам нищо общо с него — директно или по косвен път. По-скоро бих завряла главата си в газовата фурна. Шегувам се, разбира се.

— Дойдохме си на думата.

— Знаете ли — каза тя, — може би проявих излишно упорство. Мисля, че ще е добре да се срещнете с него, ако считате, че от това би имало някаква полза.

— Не мога да ви обещаю нищо.

— Интересно ли ще ви е да се срещнете с Великия?

— Интересно ми е да се срещна с човек, упражнил такова разрушително въздействие върху близките и приятелите си.

— Интересен екземпляр от психологическа гледна точка, а?

Не това имах предвид.

Изненадах се, когато вкъщи заварих Робин и Спайк.

— Електротехниците не дойдоха — информира ме тя. — Камионът се разпадна. Оставих работниците там. Помислих си, че мога да свърша малко работа тук, а след това ти и аз ще излезем да се забавляваме.

— Забавление? Какво е това?

— Мисля, че е открито от китайците. Нали те са открили всичко на този свят?

— Всъщност — казах аз — радвам се, че електротехниците са се изпарили. Тъкмо си мислех колко рядко отделяме време един за друг напоследък.

Прегърна ме през кръста и отпусна глава на гърдите ми.

— Когато всичко свърши — продължих аз, — ще е хубаво да заминем някъде.

— Къде?

— На някой уединен остров без телефон и телевизия.

Нещо се отърка в глезена ми. Погледнах надолу и видях Спайк, който се бе вторачил в нас. Вдигна възмутено глава и изръмжа.

— Но с климатична инсталация за тази твар.

Робин се засмя и се наведе да го погали.

Той задиша учестено, легна по гръб, с лапките нагоре. Когато Робин го почеса по корема, замърка от удоволствие.

22.

В девет и половина същата вечер всичко се усложни.

Гледахме някакъв стар кинофилм, смеехме се на диалозите, когато телефонът иззвъня и чух гласа на Майло:

— Тук има някой, с когото според мен би желал да се срещнеш. Всъщност съвсем наблизо ти е.

— Наблизо?

— Би трябвало. Виждам океана. — Издиктува ми име, после адрес в Райския залив. — Трейлър Парк, съвсем близо до „Пясъчният долар“.

— Ти на този адрес ли си?

— Всъщност в момента съм на бара на „Пясъчният долар“. Времето неподходящо ли е?

Робин се изправи в креслото и само с устни, без звук, попита: „Пациент?“.

— Майло — отвърнах аз. — При него има човек, с когото би желал да се срещна.

— Сега ли?

Кимнах.

— Върви — рече тя. — Но на острова категорично без телефон.

Пътят към залива беше неосветен, притиснат между звездния небосклон и крайбрежните хълмове. Къщичката на охраната бе празна, а бариерата вдигната. Отвъд „Пясъчният долар“ океанът бе спокоен като огромно, неподвижно, замръзнало черно платно. Паркингът беше почти празен, а неоновата реклама на входа самотно мержелееше в мрака.

Завих надясно и поех по стръмен път към автокъмпинга. Подвижните домове бяха пръснати по склона подобно метални копчета, закачени към кожена дреха. Вляво имаше малка площадка за паркиране, кацнала на върха на стръмен скат. Поршето на Рик, модел 928, беше паркирано там и аз спрях до него.

Отне ми известно време, докато открия адреса, съобщен ми от Майло.

Изкачих се почти до най-високата част на къмпинга по асфалтови пътеки, очертани с бордюр от камъни и морски рапани. По-голямата част от караваните бяха тъмни. Иззад пердетата на някои отделни прозорци се процеждаше синкавата светлина на работещ телевизор.

На адреса, който търсех, открих бяла каравана, тип „Щастливо пътешествие“, с алуминиева конструкция и шина за прикачване към автомобил. Върху шината се виждаше скара за печене. Декоративен бръшлян покриваше колелата на караваната.

На почукването ми отвори Майло. Ниска набита жена около шейсетте стоеше зад гърба му. Имаше глинено сивкава накъдрена коса, малко квадратно лице и неспокойно взиращи се очи. Носеше граховозелена блуза без ръкави и прави джинси. Не беше пълна, но имаше тежки ръце. На верижка около врата ѝ висяха очила.

Майло се отдръпна встрани. Предното помещение на караваната бе кухня с плотове „Формика“ и застлан с кафяв линолеум под. Вътре се носеше апетитното ухание на печен боб с доматиен сос.

Майло ни представи:

— Мисис Барнард, това е доктор Делауер, нашият консултант по психиатрия. Докторе, мисис Морийн Барнард.

— Мо — каза жената, протягайки ръка. Здрависахме се.

— Мо е била омъжена за Феликс Барнард.

Жената потвърди думите му с тъжен поглед и ни въведе във всекидневната. Отново ламперия от лакиран бор, златисти килими, извито канапе с напръскана в златно тапицерия и люлеещ се стол в същия цвят. Голям телевизор и много малка стереоуредба. Всичко бе безукорно чисто и подредено.

Мо Барнард седна в люлеещия се стол, а двамата с Майло се настанихме на канапето. Таваните бяха ниски, а огромното туловище на Майло придаваше още по-миниатюрен вид на помещението. На масичката за кафе имаше цял куп броеве от списание „Рийдърс Дайджест“, вероятно събирани от около година, а до него, пристегнатата с ластик, връзка талони за пазаруване с отстъпка, както и малка дървена статуетка на птица рибар. До Мо стоеше осмоъгълна маса от пресована дървесина, върху която се виждаха дистанционно

управление и стъклена купичка, пълна с най-различни бонбони. Тя взе дистанционното и го сложи в скута си, после подаде купичката на Майло.

Докато разопаковаше бонбон, Майло заговори:

— Както вече ви казах, именно доктор Делауер привлече вниманието ни върху случая, накарал ни да проверим обстоятелствата около смъртта на съпруга ви. — Към мен: — Мистър Барнард е убит една година след изчезването на Карен Бест.

Мо Барнард бе приковала очи в мен.

— Моите съболезнования.

— Преживях истински шок, когато се случи — рече тя, — но оттогава измина доста време. Странно е, че отново се говори за това след толкова години, но човек никога не знае, нали?

Въпреки че живееше на брега, кожата ѝ бе бяла, с мек розов оттенък. Играеше си с дистанционното. Обърна очи към празния екран.

Майло ми подаде купичката с бонбоните. Взех един карамелен.

— Убиецът на Феликс не е установен. Бил е застрелян в мотел „Ла Сиенега“, близо до Пико. В западния край на булеварда.

„Ла Сиенега“ бе границата между районите, намиращи се под юрисдикцията съответно на Уилширски полицейски участък и Полицейско управление „Ел Ей запад“. Западната част на булеварда бе район на Майло.

Мо Барнард въздъхна. Майло ѝ се усмихна, а от начина, по който тя върна усмивката му, предположих, че бе прекарал доста време с нея.

— Странно — каза тя. — Всичките тези години. Мислех, че е бил там с курва, не знаех дали да скърбя, или да се гневя. След време забравих за този вариант. Човек не може да бъде сигурен в нищо.

— Това е само една възможност — напомни ѝ Майло.

— Да, знам, може би случаят никога няма да бъде приключен. Но дори само възможността да вярвам, че не е бил в онзи мотел с курва, ме облекчава. Той не беше лош човек, имаше много добри качества наистина.

Майло ми обясни:

— Мотелът бил от онези, които отдават стаи за ползване на час. Предполагам, сега разбираш защо Мо е останала с такова впечатление.

— Полицията ме остави с такова впечатление — уточни тя. — Въпреки че администраторът твърдеше, че не е забелязал жена да се качва в стаята на Феликс. Но естествено допусках, че лъжеше. Самият Феликс е бил полицай. Съвсем за малко — в Балтимор, където е израснал. Запознах се с него в Сан Бернардино. Работеше за застрахователна компания, разследваше обстоятелствата около злополуки, по които е предявен иск. Аз бях деловодителка в градската управа. Напусна веднага след като се оженихме и се преместихме да живеем в Ел Ей.

— Тук също ли работехте в градската управа?

— Не, започнах работа като счетоводителка в кантората за недвижими имоти на Фред Шейл в района Пасифик Палисейдс. Работих там тридесет и една години. Двамата с Феликс живеехме в Санта Моника, близо до Венеция. Феликс имаше офис тук, в Малибу, но едва миналата година се преместих. Това място е собственост на сестра ми и зет ми, но той има проблеми с белите дробове, затова отидоха в Кафидрал Сити, близо до Палм Спрингс.

— Интересно е предположението на Мо — намеси се Майло в разговора, — че е възможно Феликс да е попаднал на нещо доходоносно около година преди да загине.

— Почти съм сигурна. Отричаше, но признаците бяха налице. Мислех, че си има държанка. — Изчерви се. — В интерес на истината, и преди се бе случвало, при това неведнъж. Но докато беше по-млад. Тогава беше на шестдесет и три — с десет години по-възрастен от мен, но когато се омъжих за него, смятах, че е зрял мъж. — Засмя се гърлено: — Бихте ли ми подали карамелов бонбон, моля?

Майло й подаде.

— Какви признаци забелязахте? — попитах аз.

— На първо място, оттеглянето му от работата. Години наред говореше, че ще се пенсионира, но все се оплакваше, че не може да събере достатъчно голяма сума, за да го направи. Винаги ми натякваше, че имам здравно и пенсионно осигуряване от стажа си в Сан Бернардино и при Шейл, а той трябва да разчита единствено на това, което си докарваше с работа. След което най-изненадващо се прибра и заяви, че в касичката има достатъчно пари. Аз го питам: „Какво толкова ти е паднало от небето, Феликс?“. Той само се усмихна, погали ме по главата и отвърща: „Не се тревожи, захарче,

най-накрая ще купим онова място в Лагуна Найгел“. Непрекъснато говорехме как ще си купим апартамент там, но нямахме достатъчно пари. Вероятно можехме да си осигурим апартамент в един от онези комплекси за самотни стари хора, но Феликс не можеше да си представи, че ще остарее. Когато навърши петдесет, си купи четка за тупиране и контактни лещи. Предполагам, притеснявал се е, че изглежда много по-стар от мен. Тогава изглеждах като момиченце, хората често ме вземаха за негова дъщеря — чувствал е необходимост да направи нещо по въпроса. Другото нещо, което предизвика подозренията ми, бе покупката на нова кола — вишневочервен „Ландау Тъндърбърд“ с гюрук, най-новия модел в серийно производство. Имахме горещ спор заради колата, тъй като аз исках да зная как можем да си позволим подобен автомобил, а той отвърна, че не е моя работа.

Поклати глава.

— Често имахме спречквания, но останахме заедно тридесет и една години. После него го убиха, а в банковата му сметка нямаше много пари — малко повече от три хиляди долара. Реших, че е похарчил всичко за новата кола и за курви. Карах същата тази кола петнадесет години, докато се разбричка.

— Оставил ли е някакви професионални архиви?

— Имате предвид досиетата на разследваните от него случаи ли? Не, както казах на мистър Стърджис, Феликс не го биваше особено в архивирането на информация. Всъщност беше неорганизиран човек. След смъртта му прегледах всичките му неща и останах изненадана, че почти липсваха документи — само листчета хартия с нечетливо надраскани бележки. Допуснах, че е поради естеството на професията му: можело е да останат сведения, които биха могли да смутят непосветените. Изхвърлих всичко.

— Какви случаи разследваше обикновено?

Мо погледна Майло.

— Всъщност не знам. Феликс не говореше за работата си. Искрено казано, не вярвам да е бил претоварен, особено през последните години. Зная, че изпълняваше поръчки на адвокати, но животът ми да зависеше от това, не бих могла да си спомня нито едно име. Не бях част от работата му, имах си свои професионални проблеми. Не съм феминистка, но цял живот съм работила. Нямахме

деца, всеки от нас просто излизаше сутрин и отиваше на своето работно място.

Кимнах.

— Не искам от думите ми да заключите, че Феликс е бил негодник — продължи тя. — Като цяло, беше мило момче, не повишаваше глас дори когато спорехме. Но лесно се впускаше в... неразумни действия, ако разбирате какво искам да кажа.

— Обичал е острите ръбове — риска.

— Точно. При първата ни среща се опита да ми даде пет долара, за да му издам удостоверение за злополука, без той да попълва задължителните формуляри и без да плати общинска такса за документа. Отказах и той го прие с чувство за хумор. Просто се разсмя — имаше невероятен смях. Бях само на деветнадесет, трябваше да познавам добре мъжете, но нямах достатъчно опит. На следващия ден дойде отново и ме покани на обяд. Родителите ми не можеха да го понасят. Шест месеца по-късно се оженихме. Независимо от проблемите, той беше много добър съпруг.

— Значи никога не е споменавал пред вас името Карен Бест?

— Никога. Истината е, че не споделяхме много. Непрекъснато се разминавахме. Обикновено ставах в шест сутринта, разхождах кучетата — имахме минипудели, в осем бях в кантората, връщах се към пет следобед. Феликс обичаше да спи до късно. Твърдеше, че голяма част от работата си върши нощем и може би е било вярно. Често го нямаше, когато аз си бях у дома, и обратното. — Усмихна се. — Може би затова останахме заедно цели тридесет и една години.

Усмивката ѝ угасна.

— Въпреки всичко, неговото убийство бе най-тежкият удар в живота ми след смъртта на моите родители. — Към Майло: — Когато телефонирахте първия път, нямах желание да говоря за това. Но вие се държахте като истински джентълмен и ми казахте, че е възможно Феликс да не е умрял заради фустигонство. Бих се почувствала по-добре, ако го зная със сигурност.

23.

Показа ни две фотографии — с нея и Феликс, с думите:

— Само тези имам. Когато човек е в непрекъснато движение, свежда до минимум най-необходимите си вещи.

Първата представляваше сватбен портрет — младоженците, застанали пред цветно тушираните струи на фонтан в стил „Тревѝ“. Мо е била красиво тъмнокосо момиче, но дори на деветнадесет очите ѝ гледаха уморено. Феликс не бе много по-висок от булката, слаб мъж с гелирана коса и уши а ла Кларк Гейбъл. Имал е тънки мустаци като на Гейбъл, но лицето му не притежаваше волевото излъчване на актьора.

Втората снимка бе правена две години преди убийството на Барнард. Мустаците ги нямаше, лицето бе набраздено от бръчки, а тупираната перука — явно различима. Носеше костюм в акулово сребристо с кожени ревери и бяло поло под сакото, пръстите на едната му ръка държаха цигара над пепелник. Мо беше с изрусени коси и леко наедряла, но въпреки това изглеждаше достатъчно млада, за да му бъде дъщеря. Снимката бе направена във вътрешен двор — голямо портокалово дърво хвърляше сянка върху лицата на съпрузите.

— Домът ни в Санта Моника. Сега го давам под наем. Издържам се от наема и пенсията.

Майло помоли да вземе по-скорошната снимка и тя се съгласи. Благодарихме и си тръгнахме. Когато излязохме от караваната, тя рече:

— Желая ви късмет. Обадете ми се, в случай че откриете нещо.

— Приятна жена — забелязах аз, докато отивахме към колите.

— Предложи ми вечеря — каза Майло. — Боб, зеленчуци и пържени картофи. Бях готов да запея планинарски песни. Преди да се отпусне нацяло, гледахме сериала „Заплаха“. Знае много за президентските съпруги.

— Колко време прекара там?

— Пристигнах в шест.

Четири часа и половина.

— Всеотдайност.

— Да, прави ме по-красив.

— Откъде научи за убийството на Барнард?

— От „Социална сигурност“ казаха, че е починал, затова проверих в Районния регистър на издадените смъртни актове и се оказа, че е било убийство. Според доклада на патолога, бил застрелян с куршум в тила в мотела. Това каза и Мо. Онова, което тя не знае, е, че гащите му били смъкнати до глезените, но нямало доказателства за сексуален контакт и прясна еякулация.

— Мотелът бил ли е известен като бордей?

— По-скоро място, където всичко е възможно. Познавам го от времето, когато патрулирах по Уестсайд. Наркотици, побоища, просташки обноски. Детективите приели, че Барнард бил просто търсач на свежа плът, който се е забъркал в неприятности.

— Бил е застрелян. Не е ли логично, ако е била проститутка, да го наръга с нож или остър предмет?

— Няма правила, Алекс. Част от момичетата се гушкат с револвери, а може да го е застрелял и сутеньор. Повечето от тях носят огнестрелно оръжие.

— Някой чул ли е изстрела?

— Не. Трупът бил открит от чистача. Докато се обади в полицията, мотелът бил вече празен.

— Глух чистач?

— Улицата е оживена, телевизорът работел високо, кой знае? Нямамо е основание да се мисли друго, освен че Барнард е избрал неподходящото място да се разтовари след работа.

— А сега?

— Може би е същото. Позвъних ти, защото фактът, че е бил убит, поставя случая „Карен Бест“ с една десета по-високо по скалата на интригата. Както и интуицията на Мо, че Феликс е попаднал на тлъста пачка.

— Бест ми каза, че издирването на Карен е последният ангажимент, по който работел Барнард — вметнах аз. — А Барнард е убит година след изчезването на Карен. Мислиш ли, че може да е изнудвал някого с изчезването на момичето и на изнудваните накрая им писнало да плащат?

— Или е станал прекалено алчен. От друга страна, може да е изнудвал някого във връзка с информация по случай, нямащ нищо

общо с Карен. Или пък е купил „Гъндърбърд“-а с пари, които е заделял без знанието на жена си. Или е спечелил на хазарт. Тя каза, че в банковата му сметка имало около три хиляди долара — колко ли е струвало едно „птиче“ по онова време?

Загледа се в светлините на ресторанта, пронизващи завесата на мрака. На паркинга не се виждаха коли.

— Снощи влязох в ресторанта, търсех Дорис Райнголд, но си е взела няколко дни отпуска... Онова, което ме притеснява в разследването на Барнард, е, че дори Карен да е била наета от двамата Шей да работи на празненството в „Убежище“, то защо някой от персонала в „Долара“ би го споменал пред него?

— Смяташ, че някой е казал на Барнард и той съзнателно не го е отбелязал в доклада си?

— Кой знае? Както сам каза, може да е проявил непохватност и невежество и да не е задал правилните въпроси. Или е получил отговори, но ги е пренебрегнал като несъществени за издирването.

— Полицията в Малибу е разговаряла със същите хора — казах аз. — Ако Карен е била наета за празненството, защо това липсва и в техните доклади?

— Може би изобщо не е била на празненството. А възможно е полицаите да са знаели, че е била там, но да са отхвърлили този факт като несъществен.

— Счели са за маловажна информацията за мястото, където за последен път е била видяна?

— Фактът, че е сервирала ордъоври на петстотин души, не може да се нарече „следа“, Алекс.

Стигнахме до площадката и аз го последвах до поршето. Отвори шофьорската врата и заопипва джобовете си за ключовете от автомобила.

— Казах на Луси за Карен.

— Така ли?

— Все още не съм сигурен, че постъпих правилно, но следвах интуицията си. Трябваше или да продължа да укривам информация от нея и да рискувам да разруша създалата се връзка помежду ни, или да бъда откровен.

— Как реагира тя?

— С първоначален шок. После сякаш се обнадежди от мисълта, че сънят може да има връзка с действително събитие. Реши, че нейната мисия е да се открие истината.

— Чудесно.

— Правя всичко възможно да държа затворен капака на гърнето. Дотук прояви абсолютно здрав разум. Пожела хипноза за активиране на паметта и аз се съгласих да опитам с основни упражнения за релаксиране. Смятах, че ще е особено податлива на хипноза и първоначално впечатлението ми сякаш се потвърди. После тя заспа. Което означава, че е налице силна съпротива. Спеше много дълбоко, но сънят ѝ е нарушен. Всъщност наблюдавах как преминава през няколко фази. Не съм изненадан, че ходи насън и има кошмари. Дори е склонна да допусне възможността да е отишла в кухнята и да е пъхнала главата си във фурната в състояние на сомнамбулизъм. И аз допускам същото. Сънят е нейното бленувано бягство. Изолиране на проблемите.

Извади ключовете от джоба и ги подхвърли във въздуха.

— Заспиването притеснява ли я?

— Омаловажих значението му, обясних, че е нещо обикновено. Тревожех се, че навлизаме твърде дълбоко, при това твърде бързо, но като цяло, изглежда, сеансът беше ползотворен за нея. Събуди се в приповдигнато настроение. Като изключим съня, основната ѝ грижа е Елфи. Знае за наркоманията му, оправдава го като слаб човек. А проблемите около него ѝ помагат да забрави собствените си. Имаш ли някакви нови предположения?

— Нищо, но ще проверя стриктно Вдовиците. — Качи се в поршето, запали двигателя и спусна прозореца.

— Днес минах край магазина за сърфове на семейство Шей — съобщих му аз. — Купих чифт бански гащета. Дойде Гуен със сина им. Той страда от тежка церебрална парализа, нуждае се от постоянни грижи. Том Шей кара ново БМВ-735, а Гуен има изработена по поръчка каравана — за превоз на момчето. И Бест, и Дорис Райнголд твърдят, че Шей притежават къща на брега на Ла Коста. Струва много пари. Да не говорим за разходите за лечение на момчето. Магазинът не ми изглежда добра дойна крава, но дори да приемем, че е, как са осигурили капитал за започване на самостоятелен бизнес само с една барманска и една сервитьорска заплата? А сега, когато допускаме, че

Барнард е получавал пари, за да мълчи, питах се дали те също не са прибрали тлъста сума.

— Гуен явно е била предприемчива жена, след като е осигурявала персонал за частни празненства. Може би е правела и нещо друго.

— Скокът все пак е голям — от хора, работещи допълнително, за да преживяват, изведнъж си купуват къща на брега. Ще е интересно да узнаем какво точно се е случило в периода от заминаването на Шей за Аспен до завръщането им тук. И защо са заминали, на първо място. Ако е било единствено заради тормоза на Шеръл Бест, това би означавало известна доза вина.

— Добре, разказах доста неща на вдовицата на Барнард. Малибу все още е малък град. Предполагам, ще плъзнат разни слухове.

— Залагаш стръв?

Сви пръсти в подобие на пистолет и се прицели в предното стъкло.

— Бум!

— Може да се окаже, че имам попадение в някаква голяма игра — казах аз. — Дватамата с Луси решихме, че трябва да приема поканата на Бък Лоуел за дружеско бърбене.

Свали ръката си.

— Къде ще се срещнеш с него?

— В „Убежище“.

— Да не тръгнеш да душиш из имението за стари гробове?

— Обещавам да не го правя, *tate*.

— Виж, познавам те... Междувременно искаш ли пак да разговаряш с Дорис Райнголд или аз да опитам?

— Мога да го сторя. Вече сме почти приятелчета. Ако няма какво да крие, още един солиден бакшиш може да е достатъчен, за да изскочи заекът от храстите.

24.

На следващата сутрин телефонирах в „Убежище“. Вдигна същата жена, отговорила на позвъняването ми първия път. Преди да съм свършил с представянето си, тя ме прекъсна:

— Задръжете така!

Няколко минути по-късно:

— Ще се срещне с вас тук утре, в един часа. Трудно ще ни намерите, затова внимателно слушайте обяснението на маршрута.

Записах го и тя затвори.

Взех книгата на Тери Трафикънт от спалнята и потърсих името на редактора, но такава нямаше. Позвъних на издателя, където обърканият глас на телефонистката от централата ме осведоми:

— Тук не работи човек с такава име.

— Той е автор.

— Художествена проза или друг жанр?

Добър въпрос.

— Не, не проза.

— Изчакайте.

Миг по-късно се обади мъжки глас:

— Редакторски отдел.

— Опитвам се да открия редактора на Терънс Трафикънт.

— На кого?

— На Терънс Трафикънт. „От глада до яростта“.

— Заглавието включено ли е в последния ни каталог?

— Не, издадено е преди двадесет и една години.

Прещракване.

Женски глас:

— Отдел „Стари издания“.

Повторих молбата си.

— Не — каза тя, — това го няма в архивираните ни издания.
Кога е било издадено?

— Преди двадесет и една години.

— Сигурна съм, че е заминало за вторична преработка. Опитайте в антикварна книжарница.

— Не търся книгата. Интересува ме редакторът.

Прещракване. Отново ме свързаха с мъжа от „Редакторски отдел“, направо нещастен, че ме чува за втори път.

— Сигурен съм, че не зная кой е бил той, сър. Хората тук непрекъснато идват и си отиват.

— Има ли начин да го открия?

— Поне аз не знам такъв.

— Моля, свържете ме с директора на отдела.

— Казва се Бриджит Банкрофт — информира ме той, сякаш това решаваше проблема.

— В такъв случай ще разговарям с нея.

Прещракване.

— Кабинетът на Бриджит Банкрофт.

— Бих искал да говоря с мис Банкрофт.

— Относно?

— Проучване на издаден от вас автор. Името ми е Алекс Принтър и представлявам „Делауер прес“ в Калифорния. Бихме искали да включим избрани стихове от книгата на Терънс Трафикънт „От глада до яростта“ в...

— Трябва да говорите с отдел „Авторски права“.

— Можете ли да ми кажете кой е редактирал стихосбирката на мистър Трафикънт?

— Как е името на автора?

— Трафикънт. „От глада до яростта“. Издадена е преди двадесет и една години.

— Нямам представа. Хората непрекъснато идват и си отиват.

— Мис Банкрофт дали знае?

— Мис Банкрофт е в отпуск.

— Бихте ли я помолили да ми се обади, когато се върне?

— Разбира се. Искате ли да говорите с „Авторски права“?

— Да, моля.

Прещракване. Телефонен секретар. Оставих второ съобщение и затворих.

Луси пристигна в уречения за сеанса час. Имаше енергичен вид и гледаше бодро.

— Снощи спях много — никакви сънища — затова не би трябвало да заспивам сега. Непривично е да спиш в чуждо легло, но Кен казва, че ще свикна. Той го прави непрекъснато.

Внезапно прехапа устни, сълзи замъглиха очите ѝ.

— Нещо лошо ли е станало?

— Нищо... Спомних си за лятото, през което работех за Реймънд. Онова легло... трябваше да се докарам за клиентите: много грим, странни костюми, понякога перуки. Фалшиви бижута, за да си представят, че са богати.

Отпусна рамене и наведе глава.

— Те имаха свои фантазии — каза тя.

Океанът тътнеше. Луси стоеше неподвижно.

— Ненавиждах го — продължи тя. — Наистина го ненавиждах. Да проникват в мен час след час, ден след ден. Мислено се пренасях другаде — нещо като хипноза, предполагам. Може би затова лесно се поддавам на хипноза.

— Просто сте забравяли действителността.

Кимване.

— Къде се пренасяхте?

— На брега. — Засмя се. — Звучи кармично, нали? Обикновено се получаваше. Но понякога се връщах в реалния свят — лежах там, а върху мен — мъж. Не искам никога вече да губя контрол и това да ми се случи отново.

Изправи гръб.

— Не искам да ви обидя, но един мъж не може да го разбере. Мъжете не ги обладават. Може би затова сънят се повтаря. Преди двадесет и една години съм видяла как Карен е била обладана и това се е запечатало в съзнанието ми и по някакъв начин...

Пресегна се за книжна салфетка.

— Е — каза тя, — време за хипноза? Този път няма да ви подведа, обещавам.

— Честна скаутска?

— Честна скаутска!

Накарах я да се отпусне удобно и да съзерцава океана.

Кимна разбиращо, вече унесено.

Започнах въвеждането и много скоро Луси беше под хипноза — отпуснати крайници и повърхностна анестезия — липса на реакция на леко ощипване.

Накарах я да се пренесе на „любимото място“ и я оставих там за кратко. Изглеждаше напълно спокойна.

После заговорих:

— Луси, можете ли да ми говорите?

Нейното „да“ беше произнесено с плътен, гърлен глас, почти недоловим на фона на разбиващите се вълни.

— Можете — продължих аз, — но е трудно, нали?

— Да.

— Но се чувствате добре.

— Да.

— И искате да общувате с мен.

— Да.

— Трудно ви е да говорите, защото сте се отпуснали, Луси. Това е хубаво. За да улесним участието ви в разговора, можете да отговаряте „да“ или „не“ с движение на пръста. Ако отговорът ви е „да“, вдигнете десен показалец, ако е „не“ — вдигнете левия. Разбирате ли?

Устните ѝ изрекоха нещо. После вдигна десен показалец.

— Много добре. Сега го свалете. Оттук нататък ще е достатъчно да го вдигате за около секунда-две. А сега да опитаме с отговор „не“ — добре. Ще останете в състояние на пълен покой и ще можете да казвате онова, което е необходимо. Разбирате ли?

Десният показалец се вдигна за миг и отново се спусна.

— Искате ли да прекратим хипнотичния сеанс дотук?

Ляв показалец.

— Искате да продължим?

Десен пръст.

— Добре, вдишайте дълбоко въздух и се отпуснете още, ставате все по-спокойна, но се контролирате напълно, чувате моя глас, но сте изцяло под въздействието на своите чувства и сетива. Добре... Сега искам да си представите, че се намирате в стая с гигантски телевизионен екран. Изключително приятна, уютна стая. Седнали сте в меко кресло и екранът е пред вас. Гледате в него и се чувствате напълно отпусната. На екрана виждате календар, отгърнат на днешната

дата. Настолен календар, чиито страници се прелистват. Виждате ли го?

Десен показалец.

— Добре. Този календар е специален. На него е отбелязана една и съща дата на всички страници, само годините са различни. На най-горната страница е днешната дата от настоящата година. На страницата под нея е отново същата дата, но от миналата година — следете, докато прелиствам календара.

Дясната ѝ ръка потрепна и очите ѝ започнаха да се движат.

— Виждате ли днешната дата на страницата с предишната година?

Десен пръст.

— Сега ще отворя следващата страница.

Помръдване на ръката.

— Каква е датата?

— Две... Отпреди две години.

— Правилно. Днешната дата преди две години. Да останем тук за малко. Вдишайте дълбоко и бройте до три, а след три можете да се пренесете на мястото, където бяхте на тази дата преди две години. Но ще се видите на екрана, сякаш наблюдавате друг човек. Независимо какво се случва на екрана, то не трябва да ви тревожи. Разбирате ли? Хубаво. Добре, готови: едно, две, три.

Пое дълбоко въздух и го изпусна през устата. Едва забележимо кимване.

— Къде сте сега, Луси?

Пауза.

— Работа.

— На работа ли?

Десен пръст.

— Къде на работа?

— Бюро.

— На вашето бюро. Добре. Сега ми кажете какво правите на бюрото?

Напрегна лице. После чертите ѝ много бавно се отпуснаха.

— Симкинс... Производство... Дължими сметки.

— Обработват документите в „Симкинс Манифактура“. Много ли е работата?

Десен пръст.

— Но това не ви притеснява, защото само наблюдавате, а не работите с тях.

Веждите ѝ възвърнаха нормалното си положение.

— Добре. Искате ли да погледате още малко как работите?

Ляв показалец. Усмивка.

— Не?

— Досадно.

— Добре, да се пренесем в друга година. Поемете дълбоко въздух, пребройте до три и ще се върнем при нашия календар на екрана. Едно, две, три.

Върнах я назад във времето постепенно, като внимавах да избегна лятото в Бостън. Припомни си лятото на шестнадесетата си година: как играе на домино с една от чистачките в училището, тъй като нямало други деца. Дванадесетото лято от живота ѝ е било също толкова самотно: четяла „Джейн Еър“ в стая с едно легло. С връщането назад в годините тялото ѝ ставаше все по-отпуснато, а гласът по-тънък, плах, от време на време заекваше.

Върнах я в осемгодишната ѝ възраст — лято, прекарано отново в пансион. Яздеда на кон заедно с директорката, но не си спомняше за другите деца.

Не спомена нито Елфи, нито друг член на семейството.

Самотата, в която бе израснала, ставаше все по-видима. Стана ми тъжно за нея, но се постарях чувствата да не проличат в гласа ми.

Седеше ниско отпусната в креслото, почти легнала, с кръстосани глезени, леко разтворени колене, поставила пръст върху устните си.

Промених датата от календара на четиринадесети август. Върнах я в шестата ѝ година. Очите ѝ се движеха бързо под затворените клепачи, а гласът ѝ придоби нюанс на фалцетен хленч, докато ми разказваше как загубила любимата си кукла.

Дишаше дълбоко и равномерно.

— Добре — казах аз. — Хайде сега да прелистим още две страници от календара, Луси. Сега сте на четири години.

Затаи дъх и зачупи ръце.

— Отпуснете се напълно, Луси. Така, така, спокойна сте. Гледате екрана, затова не трябва да се боите.

Отпусна ръце в скута си. Краката ѝ се разтвориха по-широко, ходилата им полегнаха на външния си край.

— На четири години сте — повторих аз. — Какво виждате на екрана?

Тишина.

— Луси?

— Къща. — Много тих, тънък глас, почти като изскърцване.

— Виждате къща на екрана.

— Ъ-хъ-ъ.

— Хубава къща ли?

Тишина.

— Къща.

— Добре. Искате ли още да погледате тази къща?

Ляв показалец.

— Искате да гледате нещо друго?

Мълчание. Объркване. После:

— Тъмно.

— Навън е тъмно.

— Излизам.

— Искате да видите как излизате навън.

— Светлини. Далече... излизам.

— Тъмно е и искате да отидете при светлините.

— Ъхъ.

— Спали ли сте?

— Ъхъ.

— Можете да ми отговорите „да“ с повдигане на десния показалец.

Десен показалец.

— Много добре. Значи сте в къщата и искате да излезете. Защо не кажете със свои думи какво става?

Започна да играе безцелно с пръстите си, после почеса носа си, изсумтя, замижа и отвори очи. Но не виждаше мен.

Отново ги затвори.

— Спя... ходя. Спя... ходя. Врата... от дърво. Навън... навън, вън... вън...

Направи гримаса. Дишането ѝ се учести.

— Отпуснете се, Луси. Отпуснете се все повече и повече, спомнете си онова, което е необходимо, гледайте онова, което трябва да видите... Добре, много добре. Продължавайте да дишате дълбоко. Независимо какво виждате, чувате, докосвате, миришете или си спомняте, ще останете в състояние на дълбока релаксация, ще се наблюдавате на екрана, в пълна безопасност и покой, изцяло под контрол... Добре. Добре, продължаваме.

— Навън... светлини. Хора, които крещят. — Озадачено изражение. — Не е моя вината...

— Отпускате се, напълно спокойна.

Въздъхна и главата ѝ клюмна. Каза нещо, което не можах да чуя.

Приблжих стола си до нейното кресло. Пулсът ѝ биеше бавно и равномерно. Страните ѝ бяха поруменели. Докоснах горната част на ръката ѝ. Топла. Пръстите ѝ обвиха моите и ги стиснаха лекичко.

— Вървя — заговори тя. — Дървета, красиво е.

Дълго време не каза нищо, но очите ѝ се движеха, а главата ѝ неспокойно се въртеше встрани.

Пристъпваше на място.

Озърташе се.

Може би оглеждаше местността.

Изведнъж почувствах, че ръката ѝ изстива.

— Какво има, Луси?

— Татко.

— Виждаш татко на екрана ли?

Дълга пауза, през която стискаше ръката ми. После десният ѝ показалец се повдигна, но другите пръсти останаха вкопчени в ръката ми.

— Отпуснете се, Луси, вече сте напълно спокойна.

Дишането стана по-бавно, но по-шумно и насечено.

— Можете да напуснете това място, Луси. Можете да изключите телевизионния екран винаги щом пожелаете.

Издаде ръмжащ звук и левият показалец остана във въздуха няколко секунди.

— Искате да останете тук.

Десен показалец.

— Добре, това е хубаво. Продължавайте, направете каквото желаете и ми кажете онова, което искате да ми кажете.

Продължително мълчание.

— Татко... мъже... носят жена. Красива. Като мама... Тъмни... коси. Красива... носят...

Отново мълчание. Сънната артерия запулсира учестено. Аз заговорих:

— И други мъже.

Десен показалец.

— Колко са?

Съсредоточаване. Главата ѝ се движеше, сякаш се оглеждаше.

— Двама.

— Двама освен татко?

Десен показалец. Ръката ѝ оставаше студена. От основата на косите ѝ край ушите се стичаха ситни капчици пот. Изглежда, изобщо не усети, когато избърсах лицето ѝ.

— Само наблюдавате — тихо повторих аз. — В безопасност сте.

— Двама.

— Как изглеждат?

Мълчание.

— Виждате ли ги?

Десен показалец.

— Носят жената.

— Тя казва ли нещо?

Ляв показалец.

— С какво е облечена?

— Блуза... бяла блуза... пола.

— Какъв цвят е полата?

— Бяла.

— Бяла блуза и бяла пола. Има ли обувки?

Ляв показалец.

— Пръсти.

— Виждате пръстите на краката ѝ?

Десен показалец.

— Мърда ли ги?

— Не ги мърда. — Ляв показалец.

— Виждате ли лицето ѝ?

Мълчание.

— Красиво. Спи.

— Тя спи.
Изражение на объркване.
— Не се движи.
— Изобщо не се движи?
Десен показалец.
— Затова мислите, че спи.
Десен показалец.
— Носят я.
— Мъжете я носят. Баща ви носи ли я?
Ляв показалец.
— Коса... космата устна.
— Носи я мъж с космата устна, така ли? — Спомних си изпитото брадясало лице на Терънс Трафикънт.
Десен показалец.
— Сега виждате мъжете.
Смръщи чело.
— Космата устна... другият мъж е с гръб.
— Третият мъж е обърнат. Виждате само гърба му?
Десен показалец.
— Виждате ли с какво са облечени другите двама мъже?
Мълчание.
— Татко... бяло... до земята. — Неразбиращо изражение.
— До земята. Дълго. Като роба ли?
Десен пръст.
— А другите мъже?
— Тъмни... дрехи.
— И двамата ли?
Десен пръст.
— Навън също е тъмно.
— Навън е тъмно и трудно се вижда. Но виждате бялата роба на татко и бялата блуза на жената. Другите двама са облечени в тъмни дрехи.
Отново недоумяващо изражение. Въздъхна:
— Трудно.
— Всичко е наред, Луси. Каквото и да виждате, всичко е наред. Кажете ми само онова, което искате да ми кажете.

Примижа, сякаш се опитваше да проясни зрението си. Изправи се в креслото.

— Лопата... копаят... Космата устна... Татко взема жената на ръце. Косматата устна и другият копаят. Копаят ли, копаят. Татко държи... тежко е. Казва: „Тежи. Побързайте, по дяволите!“. Ядосан е... оставя я на земята.

Отново избърсах потта от лицето ѝ.

— Татко оставя жената на земята ли?

Десен показалец.

— Копаят... продължават да копаят... Търкулват я. — Гласът ѝ сякаш стана по-дълбок. — Търкулват я, търкулват...

— Всичко това само го наблюдавате, Луси. На екрана. Вие сте...

Ноктите ѝ се забиха в ръката ми. Детският глас се върна:

— Жената... изчезна. Жената изчезна! Жената я няма! Няма я! Няма я!

25.

Докато прелиствах страниците на календара към настоящето, Луси остана в състояние на инертно мълчание.

Преди да я изведе от хипнозата, внуших ѝ препоръчителните за такива случаи усещания за ободреност и удовлетвореност, а също така, че е способна да си спомни всичко видяно през онази нощ, докато е в състояние на релаксация.

Излезе от хипнозата усмихната, прозявайки се.

— Не съм сигурна какво точно стана, но се чувствам много добре.

Препоръчах ѝ да се протегне и се разходи из стаята. После ѝ разказах.

— Трима мъже — каза тя.

— Единия описахте като човек с космата устна.

Допря устни до чашата с вода.

— Мустак ли? Това наистина не си го спомням — нищо не си спомням, но го приемам за нормално. Смътни наченки от спомени, много далечни, но истински. Свързано ли говоря?

— Абсолютно свързано.

— Мога ли отново да се подложа на хипноза и да се опитам да разбера още нещо?

— Мисля, че постигнахме достатъчно.

— Какво ще кажете за утре?

— Добре — съгласих се аз. — Но ми обещавайте, че дотогава няма да правите никакви самодейни опити.

— Обещавам. Сега мога ли да видя снимка на Карен?

Отидох и взех ксерокопието на „Потребителят от крайбрежието“.

В мига, в който видя снимката, ръцете ѝ започнаха да треперят.

Взе листа от мен и дълго време се взираше в него. Когато започна да чете, ръцете ѝ се успокоиха. Но лицето ѝ остана бледо, а луничките по него се открояваха като брайлови петна.

Върна ми копието с безмълвно кимване. После заплака.

В четири часа се отправих с колата към „Пясъчният долар“.

Филмовият екип пак беше там и руса плажна богиня в дълбоко изрязани черни бикини позираше върху пясъка.

При влизането си в ресторанта забелязах Дорис Райнголд на бара. Стана от стола.

— Хей, здравейте! — След като ме настани на маса до панорамната стена, се извини: — Връщам се след секунда.

Бях единственият клиент в ресторанта. Брегът беше пуст. Едно момче дойде с помощна количка да ми донесе кафе, а аз наблюдавах как русокосата се усмихва по задължение, отмята косите си и бавно се завърта като пиле на грил.

— Хубава панорама, нали? — попита Дорис с бележник в ръка.

— Ура за Холивуд!

Засмя се.

— Радвам се, че отново ви виждам тук. Ранна вечеря? Току-що ни доставиха прясна камбала.

— Не, просто лека закуска. Какъв пай предлага заведението?

— Да видим. — Започна да удря с химикалка по бележника. — Днес предлагаме ябълков с шоколадова глазура и, мисля, също орехов пай.

— Ябълков с ванилов сладолед.

Донесе ми резен пай под двойна сладоледова гърбица.

— Моля, седнете, ако ви е приятно — поканих я аз.

Докосна сивите си коси.

— Разбира се. Марвин ще е навън за известно време, защо не?

След като си наля кафе, тя седна в сепарето, също както при първата ни среща. Загледа се в русата красавица.

— Момиче като нея — отбеляза тя — има две възможности: или ще забогатее, или ще си навлече неприятности.

— Или и двете. — Отрязах от пая.

— Истина е. Едното не изключва другото. Имате ли деца?

— Не, не съм женен.

— Това не означава нищо. Знаете ли дефиницията за ерген? Няма деца, няма за какво да говори.

Разсмяхме се.

— Казахте, че имате две деца, ако съм запомнил правилно.

— Две момчета, вече големи, и двамата старши сержанти в армията. И двамата са женени, имат свои деца. Баща им също беше военен. Разведох се с него, когато бяха малки, но по някакъв начин е оказал влияние върху житейския им избор.

— Сигурно е било трудно да ги отгледате сама?

— Не беше пикник. — Разпечата пакета цигари, запали и отпи глътка кафе. — Ще ви кажа какво най-много ми харесва в това да бъда баба: купувам им подаръци, играя с тях, а след това си тръгвам.

— И аз така съм чувал.

— Да, страхотно е. — Опъна от цигарата, сложи малко захар в кафето си и го разбърка.

— Бих искал някога да имам деца — казах аз.

— Какво ви пречи, млад сте.

— Малко страшничко е. Толкова много неща могат да се объркат. Преди работех в болница, видял съм толкова трагедии.

— Да, има много нещастни хора.

— Онзи ден наминах към магазина за сърфове на вашите приятели и видях сина им. Много тъжно.

Изглежда ме преценяващо през цигарения дим.

— Защо отидохте там?

— Нуждаех се от плувни гащета. Когато минавах край комплекса, си спомних разказаното от вас. Хубаво място, но как са се сдобили с къща на брега при тези обстоятелства?

Сви рамене и изражението ѝ стана кисело.

— Все пак — продължих аз. — Това дете. Парите не могат да поправят подобно нещо. Какво му има, церебрална парализа ли?

— Злополучно раждане — отвърна Дорис, но в гласа ѝ се прокраднаха нотки на предпазливост. — Мисля, че изкривил врата си по време на раждането или нещо такова.

— На колко години е?

— На около шестнадесет. Да, тежко е, но всеки носи своя си кръст, затова защо да мислим за него?

Продължи да пуши, като се преструваше, че не ме наблюдава. Аз се заех с пая.

След като изпуши половината цигара, остави я в пепелника и загледа как димът се извива нагоре.

— Наистина им съчувствам. Добър пример за онова, което току-що казахте — пари и неприятности.

Не откъсваше очи от снимачния екип, каза:

— Откъде този интерес към Гуен и Том, красавецо?

В гласа ѝ нямаше дружелюбност.

— Нищо конкретно. Просто за тях се сетих.

— Така ли?

— Да. Има ли някакъв проблем?

Изглежда ме продължително.

— Вие ще кажете.

Отрязах ново парче пай и се усмигнах.

— Не, що се касае до мен.

— Да не би да сте кредитор, събиращ неплатени сметки? Или ченге?

— Нито едното, нито другото.

— Какъв сте тогава?

— Какво има, Дорис?

— Това не е отговор.

— Психолог съм, както вече знаете. Да не би Том и Гуен да имат неприятности?

Прибра в джоба си цигарите и запалката. Надвеси се над мен, едното ѝ бедро — притиснато в ръба на масата, и се усмигна. Отстрани навярно всеки би я взел за услужлива сервитьорка.

— Идвате тук като стар приятел, а след това неусетно насочвате разговора към Том и Гуен. Просто е странна тема за разговор между ерген и несемейна жена.

Обърна се и отиде до бара. Ресторантът бе празен.

Хапнах още малко от пая, а след това я видях да излиза. Оставих няколко банкноти на масата и я последвах.

Отиваше към стар автомобил „Камаро“, спрян близо до камионите на филмовия екип. Кабели пресичаха паркинга. Токът на обувката ѝ се закачи и тя изгуби равновесие. Един от техниците ѝ помогна да стане и около нея се скупчиха още хора от екипа. Русата манекенка спря да позира.

Бях на двадесетина метра от нея, когато тя ме забеляза. Посочи ме и каза нещо, което накара събралите се хора да ме изгледат така, сякаш бях гнусно петно върху първокласен китайски порцелан.

Възелът от хора се склучи около нея като за отбрана.

Обърнах се и тръгнах; не тичах, но когато най-накрая стигнах колата си, бях останал без дъх.

Качих се в колата. Никой не беше ме последвал, но всички продължаваха да ме гледат. Проследиха ме с погледи, докато бавно се измъквах от паркинга.

26.

Открих Майло на служебния телефон и му разказах за случилото се.

— Нямах възможност да стигна до Карен. Говорихме само за семейство Шей — как са се замогнали, и това я разстрои.

— Завижда може би?

— Усетих някаква враждебност. Изобщо не им съчувстваше, че детето им е с церебрална парализа. Дали и на нея, и на Шей не е било платено да си мълчат за Карен, но Шей са използвали парите, за да натрупат състояние, а тя ги е похарчила? Знам, че е дръзко предположение, но тя спомена, че преди е била наемана от Гуен за обслужване на частни тържества. Ако тържеството в „Убежище“ е било сред тях, много възможно е Дорис да е била там.

— Твърде дръзко предположение, но ще видя какво мога да науча за нея. А междувременно ти стой настрана от тях.

— Още нещо: двамата с Луси направихме втори хипнотичен сеанс и този път подсъзнанието ѝ не оказа съпротива. Приложихме метода на възрастовата регресия — върнах я към четиригодишната ѝ възраст и тя успя да си спомни нови подробности от съня. До Лоуел със сигурност е имало други двама мъже. Единият през цялото време бил с гръб към нея. Другият тя нарече Косматата устна, което според мен е било мустак. Трафикънт е имал мустаци и козя брадичка. Изскочи ли нещо ново за него до този момент?

— Не научих нищо ново, освен че е престанал да внася данъци от авторските права в годината, в която изчезнал. Доколкото аз знам, не се е появявал в списъците на нито едно изправително учреждение. Няма го в регистрите за смъртни случаи, но човек като него е щял да знае как да заобиколи закона.

— Опитах се да проследя пътя му чрез неговия издател. Изглежда, никой там не си спомня за него. Не останах с впечатление, че умишлено го укриват — той просто е угаснала звезда на техния небосклон.

— Е, знаем само, че е в Алжир, в Куба или някъде там и все още получава преводни суми за авторските си права. Междувременно се налага да се занимава с по неотложен проблем. Още един убиец подражател, открит тази сутрин. За момента успяваме да държим медиите в неведение относно случая, но ще бъде излъчено по новините в единадесет часа. Четиринадесетгодишно дете на име Николет Вердуго. Тръгнала към дома си вчера след училище, никога не се прибрала. Открил я екипът на Кол Транс на зазоряване в улична канавка до бар „Диамант“, близо до границата с Ориндж Каунти.

— Четиринадесетгодишна — повторих аз. — Божичко!

Прокашля се, за да прочисти гърлото си.

— Затова сега има нов следователски екип, вероятно ще повикат и ФБР и познай кой ще представлява Енджъл Сити? Когато адвокатите на Швант го научат, ще избухне война. Но цялата работа направо вони. Ще ти кажа нещо поверително: по телата и на Шанън, и на Николет са открити екскременти, но нито в тях, по тях или около тях не са намерени следи от семенна течност. Еякулацията е съществена част от почерка на Швант. Понякога е еякулирал неколкократно върху жертвата си. Всъщност не го е направил единствено в случая с Барбара Прайър, защото е бил прекалено дрогиран, за да постигне ерекция. Помисли защо някой изважда на сцената убиец имитатор, който прикрива всичките си следи, а ни оставя тази?

— Някой, който не може да еякулира — казах аз. — Жена? Мислиш ли, че зад всичко това може да стоят Вдовиците?

— Кой, по дяволите, може да знае? Трудно ми е да си представя, че жени могат да транжират друга жена по такъв жесток начин, но вещиците от Мансън се оказаха доста сръчни в боравенето с вилици и ножове. Проблемът е как да ги пипнем. Не разполагаме с никакви основания, за да получим заповед за арестуването им и ако те ни кажат: „Погалете си задниците“, както сториха днес, ние им отвъръщаме: „Благодарим ви, дами“ — и се прибираме с празни ръце. Остава да ги поставим под наблюдение, а поради тяхната изострена параноя вероятно ще се покрият дълбоко. Което означава осемнадесетчасов работен ден за мен. Затова направи ми услуга и дръж под око Луси. При създадите се обстоятелства от мен няма да излезе добър ангел хранител.

— Нещо конкретно, което трябва да направя?

— Дръж я далеч от собствения ѝ апартамент, докато изясня нещата около шибаната бележка. Предвид новото убийство бих предпочел да сгреша, но да проявя по-голяма предпазливост. Лайната между другото са от вида *Rattus rattus*^[1] — любимият ни тичащ из мазетата черен приятел. А като говорим за плъхове, всичко, научено от мен за Елфи, е, че преди години е правил сделки с търговци на дрога от Монтебелло. Покупки в обеми, позволяващи бързо пласиране. После му предоставили стока за тридесет хилядарки, която да продаде на други дребни пласьори, но полицията го пипнала. След което наркотърговците го отрязали и той започнал да пласира в източната част на Ел Ей за мизерни центове.

— Кой е платил на адвокатата му?

— Това още не знам. Ако се върне в града, смятам да си побъбря с него. Междувременно предай най-добри пожелания на Луси.

— Има още нещо: показах ѝ снимка на Карен и тя е убедена, че това е момичето от съня. Възможно е да си дообрисува нещата — предубеждение, породено от ненавистта ѝ към Лоуел и от твърдата ѝ решимост да открие истината, но реакцията ѝ беше твърде спонтанна: пребледня, ръцете ѝ започнаха да треперят.

— Интуицията ти подсказва, че е реагирала спонтанно?

— Интуицията ми напоследък никаква я няма.

— Моята също, когато става въпрос за Луси.

— Може би ще успеем да получим потвърждение, че Карен е била на празненството в „Убежище“ от човек, който е работил там същата нощ.

— Някой, на когото са платили? Знаеш ли, Алекс, колкото повече мисля, толкова по-нелогична ми се струва идеята за подкупите за мълчание. Единственото, с което разполагаш срещу съпрузите Шей, е, че Шеръл Бест не харесва изражението в погледите им и че са имали достатъчно късмет да натрупат пари за двадесет и една години. За Дорис знаеш, че не си пада по тях. Нищо не доказва наличието на тайно споразумение в ущърб на друго лице. Ако нещо се е случило на тримата и Феликс Барнард е открил какво е то, какво става с хипотезата? Цялата шайка е протегнала алчно ръка към Лоуел или Трафикънт, или към някой, който е имал какво да крие, така ли? И ако смъртта на Барнард е свързана с изнудване, защо останалите са оставени да живеят?

— Те са спазвали правилата. Барнард ги е нарушил.

— Все пак да оставят толкова потенциални улики, при това цели двадесет години? Хора, които живеят малко по-надолу по пътя и знаят, че си замесен в убийството на някакво момиче?

— Може би те не са в течение на кървавите подробности. Само че Карен за последен път е видяна на празненството. Лоуел може да им е разказал, че е взела по-голяма доза дрога, почувствала се е зле и си е тръгнала рано, нещо от този род.

— Тогава защо ще им плаща?

— За да избегне компрометирането на „Убежище“. Присъствието на Трафикънт вече било предизвикало спорове около творческата база. Ако Трафикънт е убил Карен и се е разчуело, това е щяло да довърши репутацията на Лоуел.

---

[1] Черен домашен плъх. — Б.пр. ↑

27.

Топла тиха утрин, озарена от лъчите на коралово жълто слънце.

Хипнотичен сеанс номер три. Въвеждането в хипнотичен транс беше безпроблемно. Само след минути Луси отново бе четиригодишно момиче и се виждаше как се лута из гората.

И този път виждаше лицата на Косматата устна и Лоуел, но третият мъж оставаше неизменно с гръб към нея и тя не можа да каже нищо за него.

Зададох ѝ няколко въпроса за мустаците.

— Косъмчетата по устната му руси ли са или тъмни?

Объркано изражение.

— Косматата устна с кестеняви коси ли е?

— Не... знам.

— Руси ли са косите му?

Съсредоточаване.

— Косматата устна представлява просто мустаци. Окосмяването само по горната устна ли е? Има ли брада, окосмяване по лицето?

— Ъ-ъ... — Повдигане на рамене. — Космата устна.

— Само окосмяване по горната устна ли е?

Отново свиване на рамене.

Когато излезе от трансa, мислено прехвърлих всичко, което ми бе казала.

— Този път не бях блестяща, нали?

— Справихте се добре. Това не е представление.

Почука с пръст по челото си.

— Знам, че всичко е тук вътре. Защо не мога да го извадя?

— Може би не съществува друго в паметта ви. Виждате нещата така, както сте ги видели тогава. С очите на четиригодишно дете. Определени явления и понятия тогава не сте могли да разберете.

— Дойдох тук така развълнувана, наистина мислех, че ще постигнем значителен напредък.

— Дайте си време, може би ще изплува още нещо.

Оставих я насаме с мислите ѝ, седнала безмълвно в креслото.

— Всъщност — каза тя — имаше едно нещо. Дърветата, под които я погребяха. Впечатли ме нещо относно тях, но вие не ме попитахте, затова не можах да ви кажа, не можех да го изрека. — Затвори очи. — Картината все още е пред очите ми. Като дантела.

— Дантелени дървета?

Кимване.

— Какви?

Смръщи вежди.

— Не знам какви са.

— Но знаете, че са били като дантела.

— Красиви.

Отвори очи.

— Предполагам, че бяхте прав. Не съм знаела думата „дантелен“, когато съм била четиригодишна, затова не можех да ги определя. Но сега, когато пак съм възрастна, думата изплува в съзнанието ми. Красиви дървета, чиито корони се стелят като дантела. Смыслено ли звучат?

— Да.

Поклати глава:

— Дантелени дървета. Само това мога да ви кажа. Ще имате ли време за мен утре?

— Утре сутринта ли?

— По което и да е време. Не правя нищо, освен да чета стари списания и да гледам телевизия. Оставам сама в голяма къща, а самотата в нея е много по-осезателна.

— Кен не се задържа много, нали?

— Отсъства почти непрекъснато. Смятаме да прекараме повече време заедно през идващия уикенд, може да отидем с колата извън града.

Ръцете ѝ бяха неспокойни, непрекъснато опипваше пръстите си.

— Третият мъж — каза тя. — През цялото време е с гръб към мен. Дразнещо е. А единственото, което виждам от другия, са мустаците.

Изправих се и отидох да взема томчето на Тери Трафикънт, отворих го на задната свивка на меката корица и ѝ показах снимката на автора.

— Не, определено не. Съжалявам. Неговите мустаци са грижливо оформени. А тези на Косматата устна бяха големи, черни и гъсти.

Остави книгата на масата.

— Можете ли да го опишете така, че да се направи портрет?

Затвори очи. Смръщването този път ѝ придаваше болезнено изражение.

— Виждам го, но не мога да опиша чертите на лицето му, сякаш съм... недъгава. Имам чувството, че една част от мозъка ми функционира, но не мога да опиша с думи онова, което виждам.

Отвори очи.

— Мисля, че ще го позная, ако го видя, но не мога да кажа за него нищо друго, освен че има мустаци. Съжалявам — сякаш не го виждам в действителност. По-скоро като отделни образи, които си пробиват път в паметта ми. Звучи налудничаво, нали? Може би губя здравия си разсъдък, когато се касае за всичко това?

— Ще се задоволим с това, което можем да научим, следвайки естествения път, Луси.

— Но аз искам да разбера — заради Карен.

— Възможно е Карен да няма отношение към съня.

— Има — припряно възрази тя. — Чувствам, че има. Знам, че човек може да реши, че давам прекалена свобода на въображението си. Но не е така. Не съм си го измислила сама. Каква би била причината сама да предизвиквам сънища за него?

Не отговорих.

— Добре. Ще се задоволим с темпото, с което напредваме сега. Днес ли ще се срещнете с него?

— Днес. В един следобед.

Почеса коляното си.

— Мислихте ли за срещата? — попитах аз.

— Малко.

— Променихте ли мнението си относно моето отиване там?

— Не... Предполагам, че съм малко нервна, макар че не виждам защо. Вие ще поемете всичко, не аз.

Тръгнах от къщи в дванадесет и половина, отбих се от Тихоокеанската магистрала при табелата „Гостилница Малибу“ и поех по шосето за Топанга Каньон. Запромъквах се между скалистите склонове, по които лъкатушеше пътят.

Сушата бе оголила пукнатините в земната твърд, но необичайните за предходния месец дъждове бяха съживили крехките зелени филизи, покълнали по каменните блокове, а също плевелите и дивите цветя. От време на време от западната страна на шосето се виждаха засадени евкалиптови дървета. На изток имаше клисура, която ставаше все по-дълбока и черна, колкото по-нависоко се извиваше пътят.

Пейзажът оставаше еднообразен в продължение на първите няколко километра, ако не броим ламарините на изоставени катастрофирани коли. По-нататък започнаха да се появяват постройки на малки предприятия, приютени в землищата на пожълтели сечища: площадка за дървен материал, склад и пощенска служба, рекламна кристална сфера, пречупваща светлината и отраженията в зависимост от ъгъла.

На върха имаше разклонения: едното водеше до стария път към Топанга, а другото бе новото първокласно шосе за долината. И по двата пътя не се виждаха автомобили.

Първите заселници в Топанга били калифорнийци, търсеци земя за обработване, и златотърсачи от Ню Ингълънд. Техните потомци все още притежаваха земи в каньона, а индивидуализмът оставаше предпочитаният стил на живот в Топанга.

През шейсетте — времето на празненството в „Убежище“ — хипитата бяха заприиждали на зашеметяващи вълни, живеели в пещери и просели храна, с което предизвикали яростта на местните. По онова време къща тук имал Гари Хинман, както и много други музиканти. Хинман записвал рокендрол в домашното си студио, когато бил убит от членове на семейство Менсън.

Сега нямаше хипита. Повечето се бяха запилели в друга посока, други бяха умрели от свръхдоза свободолюбие, малцина бяха станали постоянни жители на Топанга. Но каньонът не беше се превърнал в град на левити^[1]. Артисти, писатели и хора със свободни професии продължаваха да пазят целодневно своите домове. Познавах и няколко професори и психотерапевти тук. Един от тях, изучаващ биохимичните

процеси, пораждащи гнева, ми разказа веднъж как видял в двора на имението си през нощта пума, която лакомо поглъщала миешца мечка и накрая облизала костите ѝ.

— Изплаши ме до смърт, Алекс, но същевременно ме издигна до ново духовно измерение.

Завих наляво по стария път. Пейзажът стана по-свеж, имаше повече зеленина, а клоните на чинари, кленове, планински върби и елхи образуваха прохладен, сенчест свод над пътя.

„Красиви дървета, чиито корони се стелят като дантела.“

През стотина-двеста метра започнаха да се появяват къщи, повечето от тях скромни, едноетажни и сгушени далеч от пътя, в злачни горски поляни. Тези от лявата страна се намираха отвъд пресъхнал поток и до тях се стигаше или по дървен мост, или по тунел от стари влакови вагонетки.

По пътя се виждаше само моята кола и въпреки че усещах миризмата на конски тор, не се срещаха коне. Спрях и прочетох указанията, дадени ми от жената.

„Търсете частен път на около три мили след дървения мост и дървена табела, сочеща на изток.“

Следващия километър карах бавно. Няколко прашни пътеки се връзваха в гористия източен склон, нито една от тях не беше означена и няколко пъти тръгнах по грешен път, преди да забележа дървената табела, почти изцяло закрыта от обгърналите я стебла на орлови нокти.

УБЕЖИЩЕ

Пътят, ако можеше да се нарече така, представляваше стръмно спускаща се по склона прашна пътека, от двете страни на която растяха бъзови храсти, папрат и калифорнийска захарна хвойна. Изминах около сто метра, обграден от спираща дъха тишина. Дърветата тук имаха дебели клони и изглеждаха гигантски, а пространството зад тях тънеше в непрогледен сумрак. Растителността беше толкова гъста, че клоните простъргваха по покрива на колата. На

места беше избуяла по средата на пътя и стържеше шасито на автомобила.

Не след дълго дочух бълбукането на поток. Подпочвени води. Това обясняваше наличието на буйна растителност в сезона на сушата.

Още няколко завоя — и в далечината пред себе си видях двукрила врата. Дебела стоманена мрежа в рамки от дърво от секвоя.

Със спуснатото резе, но незаключена.

Слязох от колата, вдигнах резето и дръпнах крилата на портата. Бяха тежки и мръсни и оставиха кафяви следи по дланите ми.

Изминах около половин километър. Втора порта, близък на първата. Отвъд нея се виждаше голяма продълговата сграда, подобна на туристическа хижа, в двата края на която растяха огромни борове. Отзад — гора от борове, сребристи ели и крайбрежна секвоя. Покривът представляваше конструкция от етернитови плоскости, залети с разтопен асфалт и боядисани в зелено, а стените бяха облицовани с дърво.

Паркирах на утъпканата пръст между черен джип „Чероки“ и стар спортен модел „Мерцедес“. Пред сградата имаше редица метални стълбове, зад тях широки дървени стъпала водеха към покрита площадка, засенчена от улуци, с няколко ракитови стола, пръснати по нейното протежение. Възглавниците върху столовете бяха тапицирани в синя материя на цветя, бяха мокри от росата. Прозорците на сградата сивееха от мръсотия.

Непроницаема, всепоглъщаща тишина. Една катеричка се стрелна по площадката, спря, после стремително изкатери водосточната тръба.

Изкачих се по стъпалата и почуках на входната врата. Известно време не се случи нищо. После вратата се отвори и едно женско лице ме огледа с интерес.

Около тридесет и пет годишна, с прави черни коси, сресани на път, стигащи до раменете и проблясващи в медни нюанси. Имаше овално, обгорено от слънцето лице, свежа кожа и изящна долна челюст. Носеше прилепнал черен клин и яркозелена тениска без ръкави, няколко размера над нейния. Кожата на ръцете ѝ бе бронзова и гладка, ходилата — боси, а очите ѝ — светлокафяви.

Притежаваше лице, което вероятно щеше да е много фотогенично: съвършено съчетаващи се, леко уедрени черти. Ушите ѝ

имаха по две дупки за обеци.

— Доктор Делауер? — попита с отегчен глас тя. — Аз съм Нова.

Покани ме с жест в гигантска приемна, мебелирана с изтърбушени канапета с тапицерия от туид и евтини маси и столове, серийно производство. Вдясно се виждаше грубо тясно стълбище. Потъмненият паркет на места бе покрит с изгубили цветовете си килими. Таванът също бе от дърво — дебели, ръчно дялани греди, а на всяка от стените имаше по два големи прозореца. Изобилие от мебели, но с достатъчно място за танцуване. По протежение на задната стена, където някога е била рецепцията, сега имаше мокър бар, от двете страни на който се виждаше по една врата.

Стените бяха окичени с препарирани животински глави: на сърна, американски лос, лисица, мечка, озъбена пума; препарирани лакирани пъстърви, чиито данни бяха гравирани на табелките под тях. Всички твари изглеждаха проядени от молци. Една бе особено гротескна: сива буцеста глиганска глава, с квазимодовско изражение и пожълтели бивни, които стърчаха изпод гневно прибрана нагоре устна.

— Уоли Бойния зъб — каза Нова, спирайки до едно от канапетата.

— Красавец.

— Чаровен е.

— Мистър Лоуел ловува ли?

Отекна сух, отсечен смях:

— Не и с оръжие. Тези ги наследил със сградата и той ги оставил. Планирал да попълни сбирката със собствени трофеи — според неговите критици и изследователи.

— Никога не хванал нищо, така ли?

Изражението ѝ охладня.

— Изчакайте тук, ще му съобщя, че сте пристигнали. Ако искате, пригответе си нещо за пиене.

Отправи се към вратата вляво. Отидох до бара. По пода бяха наредени празни бутилки — предимно от реномирани марки. Върху плота имаше седем-осем чаши от евтино стъкло, които скоро не бяха виждали вода. Стар хладилник съхраняваше напитките за приготвяне на коктейли. Измих една чаша и си налях тоник, после се върнах в средата на огромното помещение. Когато се отпуснах в един люлеещ се стол, във въздуха се вдигна облак прах. Пред мен имаше празна

масичка за кафе. Чаках, пиейки си тоника, около десет минути. След това вратата се отвори.

---

[1] Еврейски клан на свещенослужители и мъдреци (библ.). — Б.пр. ↑

28.

Лицето му се озова на около половин метър по-ниско от очакваната от мен височина. Седеше на инвалиден стол, бутан от Нова.

Известното лице — продълговато, с масивна долна челюст, с голям топчест нос и хлътнали тъмни очи под рошави вежди, сега побелели. Имаше прошарени дълги коси, прихванати с ластична лента. Кожата му, набръчкана и осеяна с петна, следствие от чернодробни проблеми, бе груба като таванските греди.

Погледът ми се плъзна по тялото му. Изхабено, с изтънели крайници, сведено само до костна структура и кожа от кръста надолу.

Носеше бяла риза с дълги ръкави и черни панталони. Бяха вълнени, протрити около коленете. Ходилата му бяха приковани в домашни чехли от евтин плат. Имаше огромни бели длани — като лапи на хищник, които висяха от ставите на слабите китки подобно на вехнещи цветя.

Когато Нова го приближи към мен, очите му проблеснаха иронично. Инвалидният стол бе от остарелите модели с ръчно управление, а колелата му скубеха килима, докато се придвижваха със скърцане по него. Спря и нагласи инвалидната количка точно срещу мен.

— Имате ли нужда от нещо?

Той не отговори и тя излезе.

Продължаваше да ме гледа сърдито.

Постарах се лицето ми да запази безизразното си изражение.

— Добре опакован за пазара морков, а? Ако бях обратен, щях да те изчукам.

— Което предполага доста неща.

Отметна назад глава и избухна в смях. Увисналата плът около бузите му се разтресе. Повечето от зъбите си бяха на мястото, но пожълтели и загубили блясъка си.

— Щеше да ми пуснеш — каза той. — Без колебание. Ти си чекиджия. Затова си тук.

Не казах нищо. Въпреки че беше инвалид и въпреки размерите на помещението, започнах да се чувствам притиснат.

— Какво има в чашата? — попита той.

— Тоник.

Направи гримаса на отвращение, после каза:

— Зарежи тоника и внимавай. Аз съм болен човек и нямам време за разни делови увертюри.

Оставих чашата на една от масите.

— Добре, малки кавале, кажи кой, по дяволите, си ти и какво ти дава право да лекуваш дъщеря ми.

Отговорих в резюме на двата въпроса.

— Много впечатляващо. След като си толкова умен, защо не стана истински доктор? Да разравяш мозъчната кора и да стигаш до корените на проблема.

— А вие защо не станяхте лекар?

Наведе се напред, смръщи лице и заруга гръмогласно. Успя да измести количката леко вляво, като се надигна, здраво държейки се за страничните облегалки.

— Уилям Карлос Уилямс е бил лекар и се е опитал да бъде поет. Съмърсет Моъм бил лекар и се е опитал да стане писател. И двамата са се провалили, претенциозни шибаняци. Прийомът „смесвай и подреди“ дава резултат единствено при дамската мода.

Кимнах.

Ококори се срещу мен, после се усмихна.

— Продължавай, бъди снизходителен към мен, малък чукач. Мога да сдъвча всичко, което ми поднесеш, да го смеля за собствена изгода и да го изсера върху теб.

Облиза устните си и направи опит да се изплюе.

— Интересувам се — продължи той — от определени аспекти на медицината. От кабала, а не от висша математика... Един глупак, когото познавах от колежа, стана хирург. Срецнах го години по-късно на сборище на чекиджии и празноглавецът изглеждаше по-щастлив от всякога. Заради професията си — нямаше друга причина за задоволството му. Накарах го да разкаже за нея и колкото по-кървави ставаха описанията, толкова по-екзалтиран беше той — ако думите бяха кръв, щях да съм подгизнал. И знаеш ли от какво квадратната му мутра грейваше най-лъчезарно? От описанието на най-противните

подробности в хирургията, докато си хапваше коктейл от раци. От отварянето на костите, изопването на вените, от лебедовото движение на скалпела, потъващ в топлата воняща пихтия на победена от раковите разсейки телесна кухня.

Вдигна ръце на височината на диафрагмата и обърна длани нагоре.

— Каза, че най-забавно било да държиш в ръцете си живи органи, да чувстваш как пулсират, да вдишваш техните изпарения. Беше заспал идиот, но имаше властта да чупи китки, да изважда далаци и черни дробове, както и миризливите карантии от корема на някой нещастник.

Отпусна ръце. Дишаше тежко.

— Ето с какво ме интригува медицината. Интересни биха били последиците от въздействието на ядрената бомба върху определени индивиди, но никога не бих си губил времето с изучаването на физика. Ман Рей веднъж бе казал, че съвършеното изкуство би убило наблюдателя още при първото съприкосновение. Адски близо до универсалната истина. Не е зле като за фотограф, при това чифут. Делаяур... Не е еврейско име, нали?

— Не. Не е и италианско, нито негърско, нито латиноамериканско.

Устните му помръднаха като при несъзнателен тик и отново се засмя, но този път сякаш го направи по задължение.

— Я виж какво си имаме тук — остроумник, поне наполовина. Шибано полуумно юпи — в такива като вас е бъдещето, нали? Костюми от конвейера за джентълменска мода, които претендират за оригиналност. Политически правилен кариеризъм, маскиран като правен дълг — „Биймър“ ли караш? Или „Бейби Бенц“? Без значение, Хитлер би се гордял, въпреки че не допускам да си изучавал история. Знаеш ли кой е бил Хитлер? Даваш ли си сметка, че той не е карал „Буик“? Че Айхман е работел за „Мерцедес-Бенц“, докато се укривал в Аржентина. Знаеш ли кой, по дяволите, е бил Айхман?

Спомних си бялото комби отвън и казах:

— Аз карам американски автомобил.

— Какъв патриотизъм! От татко ли я наследи?

Не отговорих, но се замислих за баща си, който така и не можа да спести за нова кола.

— Татко е мъртъв, така ли? Той също ли беше перспективен лекар?

— Машинист.

— Работи и умри: първо е работил, после умрял. Тц-тц. Значи си герой на работническата класа, продукт на образованието в държавните училища. Първият от семейството, посещавал колеж и така нататък, несъмнено спечелил стипендията за специализация „Киуанис“. Мамчето се пука от гордост в своя кухненски затвор. Тя също ли не е сред живите?

Изправих се и тръгнах към вратата.

— О-о — измуча след мен той. — О, аз го обидих. Не са минали и пет минути, а той вече тича да повръща в храстите, крепостта на всяка едnodневка.

Полуизвърнах глава към него и се усмигнах.

— Не, изобщо не е това, просто стана отегчително. Във вашето състояние би трябвало отдавна да сте осъзнали, че животът е твърде кратък, за да се губи време в любезничене.

Върху лицето му — като на забавен кадър — се изписа гняв.

— Да ти го начукам, на теб и на майка ти, чистачката, върху кухненския плот „Формика“! Тръгни си сега и ще се наложи да изядеш лайната ми в супа, преди да ти разкрия своите прозрения.

— А дали изобщо имате какво да предложите? — попитах аз, без да се обръщам назад.

— Знам защо момичето е посегнало на живота си.

Чух скърцане и се обърнах. Лоуел много бавно придвижваше сам инвалидната количка. Спря я и я завъртя, увенчавайки с успех желанието си да ми обърне гръб. Косата му висеше на мазни кичури. Или Нова не беше старателна болногледачка, или той не й позволяваше да се погрижи за външността му.

— Пригответи ми напитка, скаутче, и може би ще споделя мъдростта си с теб. Да не е от едномалцовата бълвоч, по която вие, юпитата, си падате — за мен смесено. Всичко в живота е смесено, нищо няма стойност само по себе си. — Завъртя стола и сега отново бе с лице към мен. За миг ми се стори, че е облекчен, че съм останал. — Какво е червено и жълто, червено и жълто, червено и жълто?

— Какво?

— Японец в сапунена пещ — ха-ха-ха! — и не прави такава възмутена физиономия, костюмиран страхливецо. Сражавах се в единствената война, която си струваше, и видях на какво са способни маймуноподобните с тънки членове. Знаеш ли, че избелваха кожния слой от лицата на взетите в плен съюзнически войници? Мариноваха човешки сърца и бъбреци в сос терияки, за да ги използват за барбекю — това знаеш ли го? Ето какъв беше асортиментът, предлаган в любимите ви суши барове. Труман изсуши на слънце татуираните задници на капуцините, единственото свястно дело, извършено от този късоглед сводник. Не стой там и не преглъщай като девствен моряк пред подмокрено маце, а ми приготви добро, изискано питие, преди да си ми втръснал отвъд границата, до която се прощава.

Отидох до бара и намерих бутилка „Чивас“, почти празна. Докато наливах, той попита:

— Знаеш ли да четеш?

Нямах намерение да отговарям на въпроса. Но той и не очакваше отговор.

— Чел ли си нещо мое?

Изброих няколко заглавия.

— Трябваше ли да пишеш есета върху тях в края на семестъра?

— Няколко пъти.

— Какви оценки получи?

— Записвах следващия семестър.

— Майната ти, значи нищо не си разбрал.

Занесох му питието. Пресуши го на един дъх и протегна напред чашата. Напълних я отново. Втората му отне повече време — взря се в кехлибарената течност, отпи малка глътка, повдигна крак и със задоволство изпусна газове. Мислех за написаното от него за героизма и едва сега проумях понятието „художествена измислица“.

Хвърли чашата назад. Замахът му беше слаб и полусферичната чаша падна близо до колелото на инвалидния стол и се претърколи по килима.

— Момичето се е опитало да тегли черта на всичко, защото се е почувствала празна. Нямала страст, нямала болка, нямала причина да продължи да живее. Затова всичките ти усилия ще останат без резултат. Със същия успех можеш да психоанализираш попова лъжичка, за да предотвратиш превръщането ѝ в жаба. Аз, от друга

страна, се радвам на свръхтовар от чувства. Които просто преливат от мен, както сам се убедих. — Издаде млякащ звук. — Единственото, което може да я спаси, е да ме опознае.

Опитах се да потисна желанието си да се изсмея или да изкрещя.

— Предлагате процесът на опознаване да бъде нейната терапия.

— Не терапия, тесногръд глупако. Терапията е за страдащи от мозъчна недостатъчност и за обтегнатите мускули на трениращите аеробика празноглавци. Аз говоря за спасение.

Наведе се напред.

— Кажеш ми го.

— Ще я информирам.

Разсмя се и повиши глас:

— Тя мрази ли ме?

— Не съм упълномощен да обсъждам нейните чувства.

— Твърдиш, че си чел „Мрачни коне“. Какъв е основният мотив там?

— Конната писта като един умозрителен свят. Геро...

— Идеята е, че всички ние дъвчем конски лайна. Някои ги заливат със сос беарнес, някои едва ги докосват, трети си запушват носовете, други забиват физиономиите си в тях и жадно ги поглъщат с вълчи апетит, но никой не пробва късмета си да ги избегне. Най-добрата книга на хилядолетието. Просто излетя от мен. Всеки божи ден, в който сядах да печатам, усещах гъдел в слабините и неописуема възбуда.

Погледна чашата на килима.

— Още.

Задоволих желанието му.

— Капутите от комисията „Пулицър“ си въобразяваха, че ми дават нещо. — Допи уискито. — Тя ме мрази. Пет пари не давам за нейните чувства. Омразата дава неподозирана сила. Винаги съм мразил писането.

Погледнах към стената зад гърба му с препарирани животински глави и несъзнателно приковах очи в злобно озъбилият се глиган.

— Не съм ги поставил, за да разсейват гостите, марулнико. Наследих ги със сградата. Възнамерявах да обогатя колекцията — глави на критици с изцъклени очи. Знаеш ли защо не го направих?

Поклатих отрицателно глава.

— Нито един препарат не би се заел с подобна поръчка. Почистването щеше да е много трудоемко.

Засмя се и със заповеден тон поиска ново питие. Бутилката „Чивас“ беше празна, затова му налях евтин скоч. Предвид теглото му, вероятно алкохолът вече преобладаваше в кръвта му, но още не показваше признаци на опиянение.

— Поглеждал ли си някога в тоалетната, след като си се изходил? — попита той. — В онези малки частички фекалии, които залепват по порцелана? Следващия път изстържи част от тях и ги постави в чиния с хранителна смес за развъждане на бактерии. Сложи им повече лайна или каквато и да е гнусотия и за нула време ще си култивираш критик.

Пак смях, но този път нарочен.

— Един престъпник — най-жестокият изнасилвач на деца, жалка отрепка от утробата на изнасилена пачавра — има право да бъде съден в присъствието на своите последователи. Знаеш ли на каква справедливост се радват хората на изкуството? На съд от кретени. Напудрени скопци, пикаещи клекнали мухльовци, които биха дали всичко, за да бъдат мъже, но не могат, затова си го изкарват върху осенените от божията благодат. Онези, които могат, го правят. А другите, които са бездарни, поучават. Онези, чиито езици не са достатъчно подвижни, за да облизват задниците на учителите, пишат критически обзори.

Устата му се напълни със слюнка. От единия ѝ ъгъл тънка струйка лига се стичаше по брадата.

Гледаше ме втренчено. Подготвих се за нов пристъп.

Но изненадващо той утихна и клепачите му уморено се затвориха.

После заспа.

Слушах го как хърка. Влезе Нова, сякаш привлечена от шума. Беше се преоблякла в тънка блуза без ръкави, която стигаше до основата на гръдния ѝ кош, и в черни къси панталони, които откриваха красиви крака. Имаше големи, сочни гърди, непристегнати от сутиен, а зърната тъмнееха под ефирната материя на блузата.

— Безпредметно е да оставате, известно време ще е в това състояние — каза тя.

— Често ли му се случва? Да заспива така?

— Непрекъснато. През повечето време се чувства уморен. От болката е.

— Взема ли болкоуспокоителни?

— Вие как мислите?

— Какво му има?

— Много неща. Сърцето и черният му дроб са в ужасно състояние, преживял е няколко удара, бъбреците му са слаби. В основни линии, той просто се разпада.

Тонът ѝ беше делови, напълно лишен от чувства.

— Вие медицинска сестра ли сте?

Усмихна се.

— Не, негова асистентка. Не би приел болногледачка. По-добре да тръгвате.

Отидох до вратата.

— Ще върнете ли дъщеря му тук?

— Това зависи от дъщерята.

— Тя трябва да се срещне с него.

— Защо?

— Всяка дъщеря трябва да познава своя баща.

29.

— Карикатура — повтори Луси и направи опит да се усмихне. Но в очите ѝ се четеше уплаха.

Навън слънцето се скри зад един облак, а океанът беше безкрайна шир от металносиви движещи се вълни. Много нисък прилив. Чувах как вълните се разбиват в далечината, удряйки брега като при бавно ритмично ръкопляскане на чудовищно големи длани.

Беше осем сутринта. Току-що бях приключил разказа си за посещението. Всички новинарски емисии съобщаваха за убийството на Николет Вердуго. Джоуб Швант даваше непрекъснато интервюта, в които говореше по проблемите на астрологията и утопизма и разясняваше най-добрия начин да се отдели рибицата от трупа. Една от Вдовиците бе заявила пред „Таймс“, че е дошло времето всички жертви да се вдигнат и убият своите мъчители. Луси бе дошла, стискайки сутрешния вестник в ръка, но не беше пожелала да обсъжда публикациите в него.

— Е, каква е неговата цел?

— Не знам — отвърнах аз. — Възможно е по свой странен начин той да протяга ръка към вас. Или просто се опитва да възвърне влиянието си върху вас.

Поклати глава и се усмихна. После усмивката ѝ изчезна.

— Видяхте ли някакви „дантелени“ дървета?

— Дърветата там са навсякъде. Къщата е разположена в гориста местност.

— Облицована в дърво сграда?

— Да. Прилича на гигантска дървена колиба. Кен ми каза, че в нея сте нощували вие и Елфи. За вас се е грижела детегледачка. Спомняте ли си нещо такова?

— Знам. Кен разказа това и на мен. Някаква жена с къса коса — и той си я спомня като избухлива жена. Но описанието не извиква нищо в моята памет.

— Да не би да си е спомнил още нещо за онова лято?

Поклати отрицателно глава:

— Очевидно не сме имали никакъв контакт помежду си. Изнервящо е. Защо бих блокирала спомена за нещо така незначително като детегледачката например?

— Може би е била с вас за много кратко. Не всичко оставя трайни следи в човешката памет.

— Предполагам, че е така. — Жилите по врата ѝ се бяха издули. — Може би трябва да приложя директно дразнене върху паметта си и да отида лично в онова имение в планината. От това, което ми разказахте, предполагам, че ще успея да се справя с него.

— Да не пришпорваме събитията.

— Нужно ми е да узная истината.

— Той е остарял и отслабнал, но далеч не е безвреден, Луси. Спомнете си как е манипулирал Елфи.

— Разбирам ви. Но аз ще отида там с нагласата да срещна чудовище. И независимо какво ще опита, усилията му ще претърпят крах. Защото аз не съм Елфи. Той не притежава нищо, от което аз се нуждая. Просто искам да се огледам за онези дървета.

Приливната вълна се разби с грохот и Луси подскочи.

— Присмейте се на прекалената предпазливост на един терапевт, Луси, но да изчакаме подходящия момент.

Гледаше океана.

— Приливът често ли е толкова шумен?

— Понякога. Има ли нещо друго, което желаете да обсъдим?

— Искам да обсъдим създаването на боен план. За отиването ни горе, в планината, и за това как да научим какво се е случило там.

— Отиването ни там не означава, че ще научите нещо.

— Но ако не отида, тогава със сигурност няма да узная нищо. Той е само един стар сакат мъж. Какво може да ми стори?

— Много умело въздейства чрез думи.

— Само тях имат писателите!

— Всъщност е възможно да се домогва до вас, защото чувства, че краят е близо.

В зениците ѝ припламнаха искри, но остана неподвижна.

— Виждал съм го много пъти, Луси. Най-грубите, недостойни родители да се опитват да изградят връзка с децата си, преди да умрат. Самата вие трябва да изясните собственото си отношение по този

въпрос. Какво ще стане, ако отидете там горе, очаквайки грубост, а той се държи внимателно?

— Ще се справя. Той не може да събира сметки, които не са му дължими.

Играеше с косите си, обърнала лице към океана.

— Току-що измислих нещо. Много подло е, но ще е забавно. Ако започне да се държи наистина противно, просто ще заспя. Ще се унеса в дрямка. Мисля, че мнението ми ще стане пределно ясно.

Отново хипнотичен сеанс.

Върнах я назад във времето, два дни преди датата на празненството в „Убежище“ — четвъртък сутрин. Въпреки усилията ми да ѝ създам усещане за безопасност чрез прийома на „телевизионния екран“, гласът ѝ стана детски и започна да мърмори нещо за дървета, коне и за „Брудда“. Въпросите за дойка, детегледачка или за други хора извикваха единствено озадачено изражение върху лицето ѝ и спонтанно вдигане на левия показалец.

Следващите въпроси изясниха, че „Брудда“ бе Елфи, когото сега наричаше Пийти.

Пийти си играе с нея.

Пийти хвърля топка.

Двамата берат листа и разглеждат гърбовете на гостенките.

Пийти се усмихва. И тя се усмихва.

После нейната усмивка бавно угасна и аз усетих, че настоящето се смесва със спомена.

— Какво има, Луси?

Смръщване на лицето.

Пренесох я напред във времето след датата на съня, в неделя. Не си спомни нищо.

Върнах я към съботната нощ.

Този път описа как спокойно се разхожда в гората. Дори уплашеното изражение върху лицето на похитеното момиче не хвърли сянка на тревога върху нейното.

Съсредоточих вниманието ѝ върху тримата мъже.

Докато говореше за баща си, очите ѝ неспокойно се движеха под затворените клепащи. Според нея той изглеждал ядосан. Описа

облеклото му:

— Дълго... ъ-ъ... бяло... като рокля.

Кафтанът, описан в светската колона на вестника — можеше да го е прочела там.

Попитах я дали има някой друг, за когото иска да говори, воден от желанието да разбере дали сама бе насочила вниманието си към Косматата устна, без външна намеса.

Ляв показалец.

Повторих въпроса си дали беше мустак или брада, като използвах простички думи, които едно четиригодишно дете да разбере.

— Малък мустак или голям мустак?

Тишина.

— Голям.

— Наистина голям?

Десен показалец.

— Надолу ли виси или встрани?

— Надолу.

— Виси надолу?

— Коп...

Направи гримаса. Реших, че се е пренесла в спомена за погребението.

— Сега копаят, така ли?

Ляв показалец. Нетърпеливо отричане с движение на главата.

— Какво има, Луси?

— Коп... Копи Дог.

За миг изпаднах в недоумение. Тогава си спомних за герой от анимационните филми през седемдесетте. Лениво, бавно говорещо куче шериф, порода басет, с огромна шапка и провиснали ръждиво руси мустаци.

— Мустаците му висят като тези на Копи Дог ли?

Десен показалец.

— Какъв цвят са?

— Черни.

— Черни мустаци, провиснали като тези на Копи Дог?

Десен пръст, изпънат като острие във въздуха. Настоятелно вдигнат.

— Нещо друго за мъжа с мустаците, Луси?

Смръщи лице.

— Добре — казах аз. — Справяте се чудесно. Сега можете ли да ми кажете нещо за третия мъж, онзи, който е с гръб към вас?

Размишление. Очните ябълки се движеха под затворените клепачи.

— Той... той к... казва... казва: „Там вътре. Там вътре, там вътре, по дяволите, Бък! Побързайте. Търколете го, търколете го. По-бързо, по дяволите, търколете го там вътре!“.

30.

След като си тръгна, аз седнах и се отдадох на размисъл за внезапния обрат в желанията й.

Смелост, която се бореше с инстинкта за самозащита.

Може би смелостта бе нейната самозащита.

Без значение, не можех да я оставя да се срещне с него. Щях да я държа настрана и така да се опита да открие онова, което можеше, благодарение на собствената си памет.

Замислих се над това, което си бе спомнила днес.

Косматата устна. Може би друг човек, не Тери Трафикънт.

Третият мъж през цялото време бил с гръб към нея.

„Там вътре, по дяволите, Бък!“

Трафикънт ли е бил? Да ръмжи така срещу своя покровител? От малкото, което бях видял от Лоуел, не допусках, че той би търпял подобно отношение. Но може би отношенията му с Трафикънт са били много по-сложни от връзката между наставник и протеже.

Още размишлявах върху това, когато позвъни Кен Лоуел.

— Загрижен съм за Луси, докторе. Разказа ми за съня, който често я спохожда. Сега разбирам защо се събужда нощем.

— Напоследък не спи ли добре?

— Тя мисли, че спи добре, защото когато ме пита, й казвам, че е така. Но всяка нощ става поне два-три пъти и се разхожда из къщата. Обикновено отива до стълбищната площадка, за миг втренчва поглед в стената или в друг предмет, после се връща в стаята си. Но снощи беше малко страшничко. Намерих я на върха на стълбището, тъкмо се канеше да слиза. Опитах се да я събудя, но не можах. Позволи ми да я отведа обратно в стаята, но сякаш водех кукла, не жив човек. Не споменах нищо пред нея, защото не исках да я разстройвам. Освен това, бих искал да знам дали, според вас, в съня й има нещо реално. Искам да кажа, че той наистина не бе добър баща, но да е убиец?

— Какво си спомняте от онази нощ?

— Нищо, наистина. Имаше празненство — беше шумно и необузвано. Двамата с Джо бяхме заврени в онова бунгало, беше ни забранено да се показваме навън. Спомням си, че поглеждах през пердетата и виждах хора, които се смееха, крещяха възбудено и танцуваха. Някои си бяха боядисали лицата. Няколко рокгрупи оглушително опъваха струни, така че разговорите не се чуваха.

— Звучи като хипарско сборище — „Ела и се люби“.

— Да, предполагам, че именно това е било.

— Значи не сте видели нищо, което да има общо със съня на Луси?

— Като трима мъже, които носят млада жена ли? Не. Само двойки, които изчезваха в храсталаците. Спомням си, че Джо ме попита: „Познай какво правят?“. Тя беше на единадесет и се интересуваше живо от тази страна на живота.

— Можете ли да си спомните нещо за детегледачката на Луси и Елфи?

— Опитвам се от известно време. Всъщност може да не е била детегледачка. Защото, доколкото си спомням, беше облечена в униформата, която носеха сервитьорите и сервитьорките — цялата в бяло. Затова е възможно да е била една от сервитьорките. Ако трябва да съм искрен, сам не се доверявам на паметта си за онова време. Но ако нещо действително се е случило... Мога ли да помогна с нещо на Луси, що се отнася до ходенето насън?

— Просто обезопасете, доколкото е възможно, спалнята ѝ. Отстранете острите предмети, заключете прозорците. Ако тя не възразява, накарайте я да заключва вратата на стаята, преди да си легне.

— Добре — колебливо рече той.

— Това проблем ли ще е?

— Не, всъщност не. Просто мисълта, че ще е заключена. Имам лека форма на клаустрофобия. Вероятно защото ни държаха заключени през онова лято — вкараха ни в бунгалото и заключиха вратата отвън. Сякаш се намирахме в клетка. Ненавиждахме ги заради това.

Робин се върна в шест, целуна ме и отиде под душа. Аз седнах на пода, хвърлих топката на Спайк и двамата се отдадохме на ловните му

фантазии, докато звънът на телефона не ме накара да се изправа.

— Съжалявам, че ви безпокоя отново, доктор Делауер, но има ли нещо ново? — попита гласът на Шеръл Бест.

— Засега нищо конкретно, преподобни. Съжалявам.

— Нищо конкретно? Това означава ли, че все пак сте научили нещо?

— Много бих искал да ви кажа, че имаме действителен напредък, но...

— Моля ви, възможно ли е да се срещна с вашия пациент? Може би заедно ще измислим нещо. Не искам да създавам проблеми, но това може да помогне на пациента ви.

— Дайте ми време да обмисля предложението ви, преподобни.

— Благодаря ви, докторе. И Бог да бъде с вас!

Двамата с Робин изведохме Спайк за обяд с пилешко и разходка с кола. Той се настани в краката ѝ и с решително изражение върху сплесканото си лице се взря през прозореца.

Робин се разсмя:

— Той ме пази, Алекс. Виж колко на сериозно се взема. Благодаря ти, Спайки, с теб се чувствам в пълна безопасност.

Постави длан на коляното ми.

— С теб също се чувствам в безопасност.

— Да, но той заема по-малко пространство и не излиза при спешни повиквания.

Вечерното небе бе станало лилаво. Шофирах в северна посока и — също както миналата седмица — се озовах близо до Вентура. Този път не беше просто случайност. Обаждането на Бест бе извикало у мен мисли за Дорис Райнголд и семейство Шей. За изкривяванията в техния живот. Излязох от магистралата и влязох в землището на града. Робин ме погледна, но не каза нищо.

Карах бавно по безлюдните, притихнали улици. Първото отворено нещо бе една газова станция. Отбих, спрях до колонката, заредих газ, измих стъклата, после извинително се обърнах към Робин:

— Само секунда.

Отидох до телефонния автомат. Указателят беше завързан с верижка, но половината страници липсваха. Тези на „Р“ си бяха на

мястото, а срещу името Райнголд, Д., беше цитиран адрес на Паломар авеню.

Касиерът ми обясни, че се намира на десет преки надолу по пътя. Когато се качих в колата, Робин ме попита:

— Вкъщи ли?

— Моля те, изтърпи още малко. Искам да проверя нещо.

— С пациент ли е свързано?

— Косвено — да.

— Ще се отбиеш при някого, така ли?

— Не. Просто искам да видя как живее. Няма да отнеме много време.

— Добре — каза тя, като се протегна.

— Да, да, знам, че е много забавно човек да излиза с мен.

— Няма нищо. Ако не се държиш прилично, той може да ме закара у дома.

На адреса имаше едноетажна постройка тип „бунгало“, с малък двор, разположена на улица без дървета. По три такива постройки бяха наредени от всяка страна на V-образната улица. Лампи осветяваха окосените площи пред тях. Част от уличното осветление не работеше.

Шест-седем момчета в колежанска възраст седяха в сгъваеми столове, изнесени на моравата, и пиеха бира. В краката им лежах пакети от чипс и снакс. Имаха дълги коси и въпреки че вечерта бе хладна, бяха голи до кръста. Когато приближих, двама от тях измърмориха: „Добър вечер“, а друг ми показа среден пръст. Останалите изобщо не помръднаха.

Отидох при онзи със средния пръст. Косата му бе черна и стигаше до плещите му. Скулите изпъкваха над хлътналите бузи, оброчени от къдрави латиноамерикански бакенбарди.

— Хей, човече — изломоти той. — От полицията ли?

Поклатих отрицателно глава.

— Защото след онзи път сме много тихи. — Отметна кичурите от лицето си и се вторачи в мен. — Вие от управата ли сте?

— Не. Просто търся ед...

— Платихме си наема, човече. В брой, на мисис Патрило. Ако тя не ви го е дала, вината не е в нас.

— Дорис Райнголд — казах аз. — Знаете ли кое е нейното бунгало?

Нужно му бе време да осмисли въпроса.

— Номер пет. Но нея я няма.

— Знаете ли къде е?

Почеса се по главата.

— Опакова малко багаж и духна.

— Кога стана това?

Свиване на вежди. Ново почесване по главата.

— Вчера, по-точно снощи.

— По кое време?

— Хмм... Прибирах се към дома, когато тя тръгна. Беше тъмно.

Попитах я дали не иска да ѝ помогна да пренесе багажа, но тя изобщо не ме чу. — Оригна се и усетих миризмата на колбас с чеснов лук.

Шумно отпи голяма глътка, после попита: — Защо я търсиш, човече?

— Неин познат съм.

Усмихна се.

— Е, тя е добре... В действителност тя е стара кримка. — Част от другите се разсмяха.

Тийнейджър с телосложение на моряк каза:

— Криво ти е, защото тя те разкара, Кайл.

Онзи със средния пръст извърна рязко глава и го изгледа втренчено. Другото момче продължи:

— Приеми истината, Кайл.

— Майната ти! — Кайл обърна лице към мен. — Играе нечестно, дъртата кучка.

— На какво?

— На всичко. Покер, зарове. Ти на какво игра с нея?

— Шах.

— Сериозно? Е, неприятно ми е да ти го кажа, но тя май си е намерила нов приятел.

— Сериозно?

— Да-а, духна с някакво конте.

— Подай насам чипса — рече едно от момчетата.

Кайл се наведе и дълго време търси пипнешком в тревата под съпровода на недоволни дюдюкания, преди накрая да вдигне голям

пакет с чипс и свински пръжки. Нави горния край на пакета и го хвърли зад главата си. Някой го улови. Друг изруга:

— Мамка му! Внимавай, задник такъв.

— Спомняш ли си как изглеждаше онзи мъж? — попитах аз.

— Не, но имаше страхотен автомобил — от онези, които сякаш казват: „Погледни ме, ще ти взема ума“. — Към приятелите си: — Спомняте ли си лимузината? С шибания спойлер отзад?

Момче с кръгло лице и много дълга рядка руса коса попита:

— Нямах ли сутен?

— Да — отвърна някой. — За да крие циците си.

Избухна смях.

Хвърлих поглед към пътя. „Севил“-ът беше паркиран зад четири други коли, оставени в същата пресечка под светеща улична лампа. Шофьорското стъкло бе свалено и бях сигурен, че видях квадратната глава на Спайк да се подава през него.

— Тъмносиво БМВ ли беше? — попитах аз. — С хромирани тасове на колелата.

— Да — отвърна Кайл. Превключи въображаем лост за смяна на предавките. — Ще си взема такава.

— Глупости — отрязва го друго момче. — Първо трябва да си вземеш отново шофьорската книжка. После да се научиш да играеш карти, а не да ги хвърляш като смотаняк.

— Ще си я взема, да ти го начукам! — рече Кайл. Внезапно събра напред раменете и изтегли ръка назад, сякаш се готвеше за биене на тъчдаун. Сви рязко пръсти в юмрук и захвърли кутията от бира. Тя прелетя край мен и падна на пътя, търкаляйки се с дрънчене, като се размина на косъм от една спряна кола.

— Хей, човече! — извика някой. — Охлади страстите.

— Майната ти! — Кайл се изправи. Ръцете му бяха присвити в юмруци. Той подскачаше върху босите си ходила. Единственото му облекло бяха плувките. Плетеници от татуировки покриваха ръцете му. Отново изруга: — Майната ти!

Никой не отговори. Хъркащото момче се събуди.

Кайл се обърна бавно към мен.

— Какво искаш ти? — попита той с нов глас.

Показах му среден пръст и си тръгнах.

Когато се върнах при колата, Робин попита:

— Там всичко наред ли беше?

— Напълно — отвърнах аз. — О, славна младост!

31.

Карах обратно към Малибу, но в ума ми непрестанно се въртеше нещо, което Дорис бе споделила в разговора си с мен.

„Харесвам Невада.“

Пристрастена към хазарта? Не бяха ли потънали там парите за мълчанието ѝ? Ако изобщо е получила пари.

Фактът, че бе напуснала града, придружена от Том Шей, веднага след втория ми разговор с нея, ме убеждаваше, че бях попаднал на следа.

Вече с повече доверие в съня на Луси, започнах да размишлявам за тримата мъже. Лоуел и още двама, единият от които почти със сигурност е бил Трафикънт. Вероятно онзи, който през цялото време оставаше с гръб.

И така, кой беше Косматата устна?

Може би просто друг гост, но по-вероятно човек, достатъчно близък на Лоуел и Трафикънт, че да бъде поканен на малкото им частно увеселение.

Член на клуба.

Друг съмишленик от „Приятелите на «Убежище»“.

Когато се прибрахме у дома, прочетох отново статията за откриването на „Убежище“, докато Робин разресваше косите си и си слагаше нощницата.

Три имена без снимки:

Кристофър Грейдън-Джоунс, английският скулптор.

Йоахим Шпренцел, немският композитор.

И Дентън Мелърс, симпатизиращият на идеята американски белетрист. Единственият критик, рецензирал положително „Команда: Прогони светлината“. Беше възхвалил също така книгата на Трафикънт. Неговата отплата, че е допуснат в братството, също както Трафикънт може би?

Колкото повече разсъждавах, толкова по-логично ми изглеждаше.

Лоуел и неговите двама ученика, обещаващи надежди в изкуството.

Може би ги бе склонил на нещо различно от писането. Но къде ме водеше това предположение?

Робин си бе легнала, свита в своята половина от леглото.

Съблякох се и легнах до нея, прегръщайки я под завивките.

Измърмори сънено.

Продължих да я прегръщам и почувствах как потъвам в дебрите на съня.

Събудих се преди изгрев с мисълта за Лусиния сън. Двамата с Кен щяха да прекарат няколко часа заедно днес, а следващият сеанс беше утре.

Приготвих закуска и я занесох в леглото. Докато Робин вземаше душ, телефонирах в Ню Йорк и отново опитах да открия местонахождението на Трафикънт чрез неговия издател. Научих единствено, че авторите, които вече не се печатат, не се радват на стари лаври.

В 8:30 Робин бе готова за тръгване към обекта. Спайк притискаше муцуна в страничното стъкло, докато нейният пикап бавно се отдалечаваше. Аз ги следвах със „Севил“-а.

При Бел Еър Робин продължи на изток, а аз се отклоних към университета. В библиотеката влязох в 9:25. Няколко подранили птичета четяха в читалнята, но имаше много свободни компютърни терминали. Влязох във файла с картотеката на периодичните издания и напечатах няколко заглавия, започвайки с най-вероятния от кандидатите — Дентън Мелърс.

Нито дума за него. Проверих в раздела „Книги под печат“, в академични журналы, във всеки подраздел, който откриех.

Продължих с Кристофър Грейдън-Джоунс.

Три справки, първата отпреди двадесет години, когато той бе получил значителна комисиона от компания, наречена „Ентърпрайс Иншурънс“, срещу задължението да създаде скулптура от бронз и метал за фойето в представителната сграда на компанията в търговско административния център на Ел Ей. Кратко съобщение в притурката за изкуство на „Ел Ей Таймс“ без фотоси.

Две години по-късно едно делово издание съобщаваше, че Грейдън-Джоунс работи като помощник-директор по рекламата в същата тази компания и коментираше превъплъщението му като „интригуващо“. Пет години по-късно се бе издигнал до главен изпълнителен секретар на „Ентърпрайс“, а на предоставената от компанията снимка той изглеждаше прекалено възрастен за тогавашните си тридесет и пет години: оплешивяващ, с продълговато лице, големи тъмни очи и тясна брадичка. Гладко избръснат.

Следващият: Йоахим Шпренцел. Немецът бе преподавал композиране в „Джулиърд“, преди да се самоубие преди осем години в Хартфорд, щата Кънектикът. Некролог в „Хартфорд Курант“ осведомяваше за „продължителното боледуване“ и акцентираше върху пристрастията на Шпренцел към „текстуалния атонализъм и хроматичното търсене“. Родителите му все още живееха в Мюнхен. Не бил женен, нямал деца.

Снимка, най-малко десетгодишна, показваше напрегнато взиращ се мъж с масивна, квадратна челюст, буйна тъмна коса и неспокойни очи, гледащи иззад очила с метални рамки.

Гъсти дълги мустаци скриваха горната устна.

По форма и цвят забележително сходни с тези на Копи Дог.

Косматата устна.

Самоубийство след продължително боледуване. Неженен мъж.

Интуитивното ми предположение сочеше СПИН, но причината можеше да е всякаква.

Мъртъв. Още един път, който се затваряше.

Ксерокопирах целия материал и позвъних да проверя за оставени съобщения в службата. Съобщения от двама адвокати, един съдия и от Шеръл Бест. Оставих преподобния за края. Нямаше го вкъщи, а някаква жена от Църквата на протегнатата ръка каза, че е из града и разнася храна.

Окачих слушалката на вилката.

Трима мъже край бъдещ гроб.

Лоуел, Трафикънт и Шпренцел?

И тримата извън досег.

Прегледах ксерокопираните материали.

Предположението беше смело, но бе възможно Кристофър Грейдън-Джоунс все още да работи в търговския център на града.

Потърсих номера на „Ентърпрайс Иншурънс“ в големия указател на Ел Ей. Нямах го там. След бърз преглед на „жълтите страници“ попаднах на адрес — 26-а улица в Санта Моника, както и на рекламен надпис: „Специализиран в индивидуално компенсационно планиране и корпоративна отговорност“.

Набрах номера и помолих да ме свържат с мистър Грейдън-Джоунс. За мое учудване, свързаха ме с жизнерадостно звучаща секретарка. Когато пожелах да говоря с шефа ѝ, тя успя да запази веселия си тон, но зае защитна позиция.

— По какъв проблем, сър?

— Относно принадлежността на мистър Грейдън-Джоунс към приятелите на „Убежище“.

— Какво е „Убежище“, сър?

— Творческа база за хора на изкуството, чийто собственик е известният романист М. Беярд Лоуел. Мистър Грейдън-Джоунс е приет там като скулптор, било е доста отдавна. Аз съм писател на свободна практика, който работи върху биография на мистър Лоуел, и се опитвам да се свържа с...

— Какво за хора на изкуството?

— Творческа база. Място, където артистичните хора могат да отидат и да се посветят на изкуството.

— Казвате, че някога мистър Грейдън-Джоунс е бил артист?

— Бил е скулптор. Бронзовата композиция във фоайето на представителния офис на корпорацията „Ентърпрайс“ е негово дело.

— От години вече не сме в административния център на града.

— Знам това, но на мистър Грейдън-Джоунс е било възложено...

— Това някаква шега ли е, сър?

— Не. Можете ли да му предадете съобщение? Може би ще поиска да се срещне с мен.

— В момента е в града. Вашето име, сър?

— Дел Уеър. Санди Дел Уеър. — Издиктувах ѝ телефонния си номер.

— Много добре, мистър Дел Уеър — побърза да каже тя. Затвори.

Погледнах ръчния си часовник. Дванадесет и петнадесет. Вероятно Грейдън-Джоунс бе излязъл да обядва. Или седеше зад голямо бюро и преглеждаше куп документи — делови, важен човек.

Разполагах с много време.

Централният офис на „Ентърпрайс“ бе на двадесет минути с кола.

Сградата се намираше от южната страна на „Олимпик“, в горния край на улица с индустриален парк, по която преобладаваха офиси и магазини на електронни компании. Пететажна, тухла и стъкло, с ресторант на първия етаж — казваше се „Бягство“, специализиран в приготвянето на скъпи бургери и тропически напитки.

„Ентърпрайс“ се помещаваше в апартамент на втория етаж. Вратата беше заключена, а на бравата — окачена табела „Обедна почивка до 14:00“.

Слязох на първия етаж. Нямаше скулптура. Вратата към ресторанта беше отворена, а миризмите, идващи отвътре, не бяха никак лоши. Реших да обядвам и после да опитам отново.

Салонната управителка ме съзря и попита:

— Маса за един ли?

Изгледах я с изражението на невъзмутим sameц и тя ме настани на миниатюрна маса в един ъгъл, близо до другите зали. Мястото гъмжеше от костюми и усмивки, въздухът тежеше от миризмата на алкохол и печено месо. Фототапети с палми върху бели стени. Ярки рекламни надписи редом с туристически фотоси на морски брегове и шоколадови тела.

Поръчах бира и бургер „Таити“. Вече се борех с пяната, когато го видях в другия край на залата, в сепаре заедно с някаква жена.

По-стар, по-плешив, малкото останала му коса бе придобила металносив цвят. Но със сигурност същото продълговато лице, тъжни очи и брадичка, преминаваща в източен врат. Носеше тъмносин костюм и толкова ярка вратовръзка, че изглеждаше радиоактивна.

Жената бе някъде около тридесетте, с медноруси коси и добро телосложение. Пред тях нямаше храна, само чаши с червена напитка, пръчици целина и купчина документи.

Наблюдавах ги, докато се хранех. После жената събра документите, подаде ръка на Грейдън-Джоунс и си тръгна.

Той си поръча ново питие и запали цигаре.

Оставих пари върху масата и се приближих към него.

— Мистър Грейдън-Джоунс?

Вдигна поглед. Тъжните очи се оказаха сини.

Повторих историята, разказана на секретарката му.

Усмихна се.

— Да, получих съобщението ви. „Убежище“. Колко странно. — Английски акцент, примесен с провлачения, присъщ за работническите квартали говор, който не би бил от значение тук, но веднага би сложил край на кариерата му, ако живееше в Англия.

— Кое?

— Да чуя отново за онова място след всички тези години. Извинете, бихте ли повторили името си?

— Санди Дел Уеър.

— И пишете биография на Лоуел?

— Опитвам се.

— Имате ли визитна картичка?

— Съжалявам, не. Независим писател съм.

Изтърси пепелта от цигарата в пепелника.

— „Опитвам се“ ли казахте? Това означава ли, че не сте подписали предварителен договор?

— Няколко издателства проявяват интерес, но моят агент настоява да напиша подробно резюме, с което да разполага, когато седне да преговаря. Успях да събера всички по-важни факти за Лоуел, с изключение на тези от времето на откриване на „Убежище“. Всъщност вие сте единственият от „Приятелите на «Убежище»“, когото можах да откроя.

— Така ли? — Усмихна се. — Моля, седнете. Питие?

— Не, но ще бъде чест за мен да ви почерпя.

Засмя се:

— Не, благодаря. Две са лимитът ми по обяд.

Поиска сметката, поръча кафе за двама ни и написа нещо върху чека.

— Оценявам готовността ви да разговаряте с мен — казах аз.

— Ще ви отделя няколко минути. — Погледна впечатляващ с размерите си „Ролекс“. — И така, защо, за бога, искате да пишете книга за Бък?

— Той е интересна личност. Възход и падение на един голям талант.

— Хм. Да. Мисля, че ще се получи иронично. Но за мен той беше пълна скука. Не се обиждайте, но той е едно от вечните

американски деца, по които янките са луди.

— Е, да се надяваме, че ще запазят пристрастието си и ще купуват книгата ми.

Усмихна се отново и закопча сакото си над слабите си гърди. Костюмът бе от онези сложно скроени неща, които струваха хиляди долари. Носеше бяла риза на хоризонтални сини райета, с бяла яка, вероятно купена от „Гърнбул и Ашър“. Крецящата вратовръзка бе освежена с артистични драски и с миниатюрни палитри върху жакардовата коприна. Имитация на небрежно накапана боя придаваше колорит на десена: яркочервено, портокаловооранжево, тюркоазно, синьо и пастелнозелено.

— Е, какво искате да знаете за „Фермата за буболечки“?

— Моля?

— „Фермата за буболечки“. Така наричахме мястото. Гъмжеше от всякакви буболечки: бръмбари, паяци, всякакви други твари. Всички ние бяхме бръмнали по онова време. Избръмчали — леко луди. Старецът вероятно ни бе избрал такива. Как я кара той?

— Жив е, но е болен.

— Съжалявам да го чуя... предполагам. Както и да е, едва ли мога да ви разкажа много. Проклетият фарс продължи само година.

— Знам — излъгах аз. — Но никой не можа да ми обясни защо.

— Старецът изгуби интерес, ето защо — в продължение на година бяхме негови гълъби, на следващата година бяхме изгонени с ритници по задниците. Най-хубавото нещо, случило се през живота ми. Тогава се сблъсках с истинския свят.

— Как бяхте избран?

— Тогава бях художник — или поне си мислех, че съм. — Огледа дългите си силни пръсти. — Ваех камък и бронз. Не бях толкова лош. Спечелих няколко награди в Англия и сключих договор с галерия в Ню Йорк. Собственикът чул за творческата база и ме препоръчал на Лоуел, който се задължаваше да ми плати на място за изработката на две скулптури.

— От скулптура към застраховане. Преходът сигурно е бил вълнуващ за вас.

Извади цигарата от цигарето.

— Във всяко нещо има изкуство. Както и да е, съжалявам, че не мога да ви бъда особено полезен. Вече ви казах, това бе една

пропиляна година.

— Имате ли идея как мога да открия останалите приятели на „Убежище“? Не Йоахим Шпренцел, разбира се. Той е покойник.

Почеса дискретно врата си.

— Наистина ли? Горкото момче! Как?

— Самоубийство. Некрологът му информира за продължително боледуване.

— СПИН?

— Хомосексуален ли беше?

— Като пролетта. Не беше лош. Не досаждаше, по цял ден композираше — без пиано, без цигулка, просто си драскаше върху онези странно разчертани нотни листове.

— Можете ли да ми кажете нещо повече за него?

— Като?

— Личностни качества и особености, които би било интересно да включа в книгата.

— Личностни качества — повтори той, докосвайки с пръст едната си ноздра. — Спокоен. Самовглъбен. Може би малко мрачен. Вероятно защото там нямаше момчета, с които да се забавлява. И естествено фактът, че беше немец... Това е. Не общуваше много, както повечето от нас. Бък даде на всеки малко дървено бунгало и ни каза да „отливаме шедьоври“. Уединението се поощряваше. Не беше място за срещи.

— Чух, че голямото празненство за откриването било доста интересно събитие.

— Същото чух и аз — вино, жени, песни, музика, всякакви развлечения. Веднъж да си позволя малко ха-ха^[1] и се наложи да ми извадят апендикса. Лош късмет, нали? Когато се възстанових и се върнах, старецът не ми говореше. Наказваше ме за отсъствието. Сякаш му бях направил напук и сам бях спукал апендикса си. Няколко месеца по-късно бях изритан от „Убежище“.

Отстрани пръчицата целина от чашата и допря устни до ръба ѝ.

— Божичко, сякаш се връщам в онова време. Наистина ли мислите, че от това ще излезе материал за книга?

— Надявам се.

— Изпратете ми един екземпляр, ако някога я публикувате.

— Непременно. Като говорим за публикации, не мога да намеря нищо за двамата пишещи приятели — Терънс Трафикънт и Дентън Мелърс. Трафикънт е написал бестселър, после изчезва от фокуса на хроникьорите, а Мелърс като че ли е изчезнал, без да е публикувал нищо.

— Тери Пирата и Дени... Странно е, не съм се сещал за тях от години. Е, Тери вероятно е в някой затвор. Но нямам никаква идея, що се отнася до Мелърс.

— Считате, че Трафикънт пак се е забъркал в неприятности?

— Не се съмнявам в това. Неприятностите бяха неговото призвание. Въобразяваше си, че е лошо момче, адски див нарушител на закона от Запада. Стопроцентов престъпник, ето какъв беше. Имаше навик да се разхожда със затъкнат в колана огромен ловджийски нож, вадеше го, когато се хранехме, ровеше с него между зъбите си и почистваше ноктите си. Докато се хранеше, го оставяше до своята чиния, като с една ръка пазеше храната си, сякаш щяхме да му я откраднем. Наистина тормозеше горкия Шпренцел. Събличаше ризата си и питаше Шпренцел дали го намира красив. Имитираше акцента на немеца, наричаше го „кавал“ и с други, по-обидни имена. Заплашваше го.

— Как го заплашваше?

— „Ще те направя моя жена, духач!“ С такива глупости. Ние също губехме ум от страх, но Лоуел винаги заставаше зад Тери. Проклетият му домашен любимец — бяхме като едно голямо весело семейство. Къде другаде може да е Трафикънт, ако не е в затвора?

— Все пак е странно — казах аз. — Да постигне такъв успех и да се върне към предишния си начин на живот.

— Престъпник — сякаш с ярост каза Грейдън-Джоунс. Челото му лъскаше от пот, облиза устните си. — Никога не е бил друго — остана си престъпник.

— Ами Мелърс?

— Още един чаровник — изключително интелигентен наистина. Красноречив, образован, но отчасти гъзолизец.

— Имате предвид задника на Лоуел ли?

— И този на Тери. Той най-добре от всички ни се разбираше с Тери. Но не бе така желан като него. Номер две в йерархичната стълбица.

— От думите ви излиза, че е съществувала класация.

— Със сигурност. На върха — Тери, следваше го Дени. След това Шпренцел и аз, оплаквайки лошото си класиране. Трябва да призная, че Шпренцел бе ударил дъното, тъй като беше гей. Бък не понасяше хомосексуалисти. Мъжът си е мъж и толкоз, трябваше да яде сурово месо на закуска.

— Но е приел Шпренцел сред избраниците.

— Не знаел, когато го приел. Шпренцел не беше от женствено фееричните гейове, които афишират хомосексуалността си. Всъщност самият аз не помня как разбрахме, че е гей. Вероятно от Тери. Тери непрекъснато го натякваше. — Наведе глава. — Цялата онази показност. Ловджийският нож... Да, горкият Шпренцел беше твърде обикновен.

— Мелърс също ли беше особняк?

— Не, всъщност не — университетски тип. Непочтен — да, но не противен.

Опитах се да измисля как да го накарам да ми опише Мелърс.

— Виждал съм фотография на Трафикънт, но нито една на Мелърс.

— Да, Тери се превърна в знаменитост за известен период. Книгата му.

— Ами Мелърс? Издал ли е изобщо нещо?

— Нямам представа. — Сви рамене. — Както споменах, Бък насърчаваше уединението.

— Как изглеждаше? Помогнете ми да си изградя представа за него.

— Едър. Мускулест. Светъл за своята раса.

— Чернокож ли беше?

— Тъмен. Или както се изразяват южноафриканците — цветнокож. Негърски черти, но кожа с цвят като от слънчев загар. Руса коса. Всъщност имаше приятна външност.

— Окосмяване по лицето?

— Да, така мисля. Беше много отдавна.

— А брада?

— Мустаци, доколкото си спомням. Не обичаше да го вземат за чернокож. Не обичаше да говори за раси. Веднъж Шпренцел подхвана тази тема: вината на немския народ и прочее, а Мелърс просто излезе.

После дойде Тери с ножа и започна познатата сцена с „духача“. Мястото наистина беше отегчително.

— Защо Трафикънт и Мелърс са имали по-висок статус?

— Дени — защото обикаляше наоколо и обясняваше на всеки колко е велик Бък. При Тери нещата стояха различно: Бък сякаш го смяташе за еталон. Сякаш въплъщаваше нещо, пред което Бък се прекланяше.

— Например?

— Кой знае?

— Омраза към жените?

Изглежда ме втренчено.

— Омраза към всичко, предполагам. Двамата се запиваха заедно, караха се и се разхождаха в гората, пеейки вулгарни песнички.

— Трафикънт забърквал ли се е в неприятности, докато беше в „Убежище“?

Прокара пръсти по ръба на чашата.

— Освен че си играеше с онзи нож и ни тровеше живота, не съм забелязал друго. Защо?

— Опитвам се да го опозная от всички страни. Продължавам да считам за необяснимо неговото внезапно изчезване.

— Както вече казах, проверете затворите. Или гробищата. Имаше отвратителен характер. Всичко можеше да го взриви. При хора като него шансовете за дълъг и спокоен живот са много ниски. С това се занимавам понастоящем: преценявам степента на риск. Да прогнозирам кой ще живее и кой — не. Както и да е, трябва да тръгвам. Беше ми приятно, но е време да се връщам към реалността.

---

[1] Лютива мексиканска супа. — Б.пр. ↑

32.

Умората в гласа на Майло достигаше до мен в слушалката.

— Специален екип за бързо реагиране ли? — попитах аз.

— Който не е направил нищо. Съдебният лекар не ни даде нищо по случая на Николет Вердуго. Маниакалността на убиеца подражател е натрапчива.

— Ами изпражненията по трупа?

— Изпражненията — отвърна той — произхождат от представител на кучешкия вид. Още една очарователна подробност, за която не информираме медиите.

— Някоя от Вдовиците има ли куче?

— Имат кучета за цял впряг, но се опитай само да вземеш фекалии за анализ. Сврели са се в някакво порутено ранчо близо до Пакоима, което е собственост на един от адвокатите от екипа на Швант, обжалващ присъдата. Обезпаразитени помяри и котки, дори коне зад ограда, по която тече нисковолтов ток.

— Нещо като комуна? Поне фактът, че всички са заедно, би трябвало да улесни наблюдението им.

— Не е точно така. Няма достатъчно места за прикритие. Прекалено много обезлесена площ. Момичетата излизат през парадния вход по бикини и демонстративно разхождат задниците си. Разследването не е напреднало и с милиметър. Как е Луси?

— Не съм я виждал днес, щяха да се разхождат извън града с колата на Кен. И други са предприели авторазходка миналата нощ. — Предадох разказа на тийнейджърите за това как Дорис бе заминала с Том Шей. — Казаха също, че обичала хазарта. Предполагам, че дори да ѝ е платено да мълчи, това обяснява защо Шей живеят добре, за разлика от нея.

— Ти каза, че тя не харесва много двамата Шей. И изведнъж Том я чака с колата си пред дома ѝ?

— Ако си е взела кратък отпуск, защото моите въпроси са размътили водите, Том и Гуен може би също са нащрек. Може да са ѝ

помогнали да изчезне, защото това е и в техен интерес.

— А може би ефектът от въпросите ти е бил подсилен след разговора ни с Мо Барнард. Живее на хълма над ресторанта. Ако е наминала да вечеря там и е споменала, че работата по случая „Карен Бест“ се подновява... Питам се дали и двамата Шей ще си плюят на петите.

— Веднъж вече са напусkali града. Макар че сега са се интегрирали в селището. Възможно е да гледат на Дорис като на неуправляем експлозив и се надяват, че след нейното заминаване ще успеят да овладеят ситуацията. Всички нейни близки живеят другаде: двама сина в армията, и двамата старши сержанти — един в Германия, друг — близо до Сиатъл. Не знам дали по фамилия са Райнголд. Може да е при някой от двамата или някъде в Невада, хазартния рай. Спомена пред мен, че Невада ѝ харесва, мислела да се премести да живее там.

— Преврежременно пенсиониране, а? Добре, при първа възможност ще я проверя. Дотук нищо ново за Трафикънт. Не мога да проверя всички затвори, но до този момент не е регистриран в никой от големите.

— Днес научих малко повече за него. Успях да открия един от „Приятелите на «Убежище»“, скулптор на име Кристофър Грейдън-Джоунс. Понастоящем е важна клечка в застрахователна компания в Санта Моника. Пихме заедно. Спомня си Трафикънт като простак, размахващ ловджийски нож, и любимец на Лоуел. Трафикънт и Лоуел често се напивали заедно и се разхождали в гората. А третият мъж от съня може да е Дентън Мелърс. Единственият критик, написал положителна рецензия за последната книга на Лоуел. Имал е мустаци, които обаче не отговарят на описанието от Луси. Лоуел е бил негов кумир. Мелърс и Трафикънт били тандем в „Убежище“. Залагам парите си, че той е Косматата устна, а Трафикънт е мъжът, останал с гръб към Луси. Грейдън-Джоунс каза още нещо, което подкрепя хипотезата: Лоуел сякаш се съизмервал с Трафикънт. Отношенията им не се различавали от традиционните между учител и ученик. При последния сеанс с Луси тя описа как третият мъж говори грубо на Лоуел. Заповядвал му да търколи момичето в гроба. От наученото днес допускам, че Трафикънт е можел да си го позволи, защото е знаел, че ще му се размине. Какво мислиш по въпроса?

— Мисля — започна Майло, — че си попаднал на следа. Приближаваш се към примката. Но при толкова много покойници и заминали хора съществува възможност да не стигнеш до нея. Но кой съм аз, че да критикувам? Прекарах днешния ден в молитви кучешките лайна да ми донесат просветление.

Дентън Мелърс бе дипломант на Колумбийския университет, но беше прекалено късно, за да звъня там. Залагайки на шанса да се е върнал в Ню Йорк, опитах да получа някакви сведения за него от информационните бюра на общините в Ню Йорк и Ню Джърси, но ударих на камък. Тогава се запитах дали не бе живял в Ел Ей и не бе работил като репортер за някой от местните вестници или списания, или пък във филмово студио. Обаждане от моята служба прекъсна догадките ми.

— Спешно позвъняване от мистър Кен Лоуел, докторе. Нямахме възможност да изчака да ви свържа, звучеше много притеснен. Ето номера, който остави.

Сърцето ми биеше учестено, докато записвах телефонния номер на централа 818 и след това го набрах.

„Може би нов опит за самоубийство. Или по-лошо.“

Луси се бе оказала по-уязвима, отколкото предполагах, хипнозата бе непростима грешка, беше отслабила защитните ѝ сили.

— Участък „Ван Найс“.

Полицията. Много по-лошо.

— Доктор Делауер на телефона. Обаждам се по настояване на Кен Лоуел.

— Кой е той?

— Вероятно брат на жертвата.

— Вероятно?

— Вижте, аз съм лекар. Обаждам се, тъй като са ме търсили по спешност и са оставили този номер.

— Как беше името на лицето?

— Лоуел.

След четири мъчително дълги минути гласът на Кен достигна до мен:

— Слава богу, че са ви открили! Имаме неприятности.

— С Луси ли?

— Не, не, става въпрос за Елфи. Намерихме го — Луси и аз. Беше ужасяващо. Всъщност тя не го видя, затворих вратата, преди да е надзърнала, но...

— Какво се е случило, Кен?

— Казват, че е свръхдоза. Вероятно се е снабдил с някакъв много силен наркотик. Той... иглата продължаваше да стърчи от ръката му. — Чух как се задави. — Извинете.

— Не се притеснявайте.

— Беше целият... но сам можете да видите проклетата игла. — Замълча, но чух как сподавя хълцанията си. — Вече дори не приличаше на ръка — преглъщайки, каза той. — Но и сам можете да видите проклетата игла.

33.

Участъкът „Ван Найс“ е част от общински комплекс в район Силван, встрани от булеварда, където преобладаваха скъпите магазини, обменните бюра и уличните дилъри, борсови посредници и магазини за кожени облекла, продаващи с отстъпка. В преддверието до входната врата, редом с бюлетините и снимките на издирвани лица, бе залепено ксерокопие на съобщение от местна банда, заканваща се да извърши политически убийства на служители на закона. Някой бе написал с химикалка върху листа „Ела и се опитай, отрепко“. Предната зала беше шумна и оживена. Няколко закопчани с белезници типа чакаха да бъдат вписани в регистъра.

Отне ми известно време да стигна до гишето. Накрая се появи офицер на име Алмондовар и ме преведе през помещението на патрула към отдел „Грабежи и убийства“. Около тридесет и пет годишен, набит, с едnodневна брада и грижливо сресани, прошарени от среброто на годините коси, той имаше любознателни и неспокойни очи. Спортното му кожено яке беше сиво, панталоните — в по-тъмен сив нюанс. Носеше каубойски ботуши от крокодилска кожа.

— Чий лекар сте? — попита той.

— На Луси Лоуел. Случай на неправилно дозиране ли е било?

— Познавате ли жертвата?

— Само по име.

— Отдавна ли е пристрастен?

— Пристрастен е от дълго време.

— Ако се съди по състоянието му, човек не би научил много.

Отвори вратата на стая за разпити. Луси и Кен седяха един до друг пред сгъваема маса за бридж — приличаха на военнопленници. Пред тях стояха две чаши с кафе, недокоснати.

— Хей, друже! — викна Алмондовар.

Очите на Кен бяха зачервени, а наболата руса брада придаваше подпухнал вид на лицето му. Луси не помръдваше, дори не

примигваше. Празният, неவிждащ поглед минаваше през мен, сякаш не съществувах.

— Вече записахме показанията им, докторе — каза Алмондовар.
— Ако възникне нужда отново да разговаряме с тях, ще се свържем с вас.

Нито Кен, нито Луси помръднаха.

— Искам да кажа, докторе, че могат да си тръгнат.

— Ще тръгнем веднага щом това е възможно.

Алмондовар прошепна в ухото ми:

— Стаята може да ни е необходима. — Към Луси и Кен: — Съжалявам, приятели, ще направим каквото можем, за да разкрием случая.

След това излезе.

Кен закри лице с длани и поклати глава.

Потупах го успокоително по рамото. Вдигна очи към мен, направи опит да се усмихне, после обърна лице към Луси. Тя продължаваше да се взира в стената. Очите ѝ имаха стъклен блясък.

Взех ръката ѝ и лекичко я стиснах. Тя притисна в отговор моите пръсти. После пое дълбоко дъх и се изправи.

Изглеждаше като човек, който всеки момент ще рухне. Кен скочи от стола и я улови под ръка, но Луси не припадна.

Изведох ги от участъка. Няколко полицаи ни погледнаха учудено, но повечето дори не ни забелязаха.

Оставихме „Тавър“-ът на Кен на платен охраняем паркинг и аз ги закарах на Рокингам авеню.

Когато влязохме в къщата, Луси каза:

— Уморена съм.

— Ще те заведа горе — предложи Кен.

Двамата изкачиха стълбището, а аз изчаках във всекидневната, прелиствайки останената на масичката за кафе книга за големите имения в Нюпорт, Роуд Айлънд.

Четвърт час по-късно Кен слезе при мен. Свали сакото, ризата под него беше измачкана.

— Да ви донеса ли питие или нещо друго?

— Не, благодаря. Вие искате ли да поспите?

Издаде измъчен гневен звук, който можеше да е както смях, така и прокашляне.

— Предполагам, че е редно да ви разкажа какво стана.

— Не е необходимо да го правите веднага.

— А може би е необходимо — каза той. — Отлагането няма да помогне.

Преместихме се от кухнята в трапезарията и седнахме пред дъбовата маса.

— Щяхме да се разходим с колата до едно пасище за коне, сделката за което дооформям в момента — започна Кен. — Първо излязохме да закусим. Луси изглеждаше много бодра. Когато донесоха храната, не се докосна до нея. Попитах я какво има и тя отговори, че непрекъснато се тревожи за Елфи. После заплака.

Погледна ме умолително.

— Сигурен ли сте, че не желаете нещо — дори кафе?

— Не, добре съм.

— Добре... Докъде бях стигнал? — Разтърка брадичката си. — Затова предложих: „Защо не отидем до неговата квартира и проверим дали не е оставил нещо, което да ни подсказва къде е?“. Тя не беше сигурна, че идеята е добра, в случай че някои хора го търсят. Не искаше да ги улеснява. Не искаше да излага и мен на опасност. — Изтри очите си.

— Доставчици на дрога ли?

— Така предположих. Никога не сме обсъждали неговите проблеми. Едва наскоро си дадох сметка, че е пристрастен. Когато го срещнах, знаех, че нещо не е наред. Слаб, непрекъснато кашляше, носът му течеше неспирно. Питам се дали не е СПИН... Както и да е, продължихме да се храним — поне аз продължих. После Луси каза, че може би трябва да отидем. Можахме първо да се огледаме, за да се убедим, че никой не наблюдава апартамента и ако е чисто, да влезем... Извинете ме.

Стана, пригответи си чаша нескафе и я донесе на масата.

— После Луси каза, че е убедена, че Елфи има сериозни неприятности. Ако не беше така, щял да й телефонира поне веднъж. Попитах я какви неприятности има предвид. Отвърна, че наистина не знае, Елфи се опитвал сам да се справя с проблемите си, но вероятно ставало въпрос за дългове. И така, отидохме до неговото жилище. Луси

имаше ключ. — Избърса една издайническа сълза. — Каква дупка! Необитаема сграда. Магазинът в сутеренния етаж беше празен. До жилището на Елфи се стига по задна външна стълба, която е до контейнерите за отпадъци.

Прокара пръсти по косата си и преглътна.

— Влязохме и веднага ни блъсна онази миризма — като на мръсно пране и гниеца храна. Но в помещението беше истинска кочина: отворени консерви, огризки по целия под, затова изобщо не предположих каква е истинската причина. Жилището се оказа учудващо голямо — с две спални. Мебели почти нямаше. Луси каза, че задната спалня е на Елфи, затова отидохме там. Вратата беше затворена, но отвътре се чуваше шум като бръмчене на електрическа самобръсначка. Спогледахме се, уплашени до смърт. Тогава реших, че това може да е добър признак: току-що се е върнал, бръсне се и се почиства. Затова отворих вратата...

Стисна очи и остави чашата на масата.

— Само я открегнах, но облакът връхлетя върху мен. Мухи. Стотици, може би хиляди. От тях идваше шумът. И личинки. Покриваха цялото легло. По пода, по пердетата... това... нещо. Стърчащата от ръката игла. Той беше... под тях, на леглото. И на пода. Не можеше да се каже кое бе той и какво беше... беше се разтекъл.

— Нарича се очистващ секрет — обясняваше Майло. — От тялото се отделя секрет през устата, очите и ушите, когато разложението е в напреднала фаза. Което означава, че е бил там от доста време.

Намирахме се във всекидневната на сградата в Брентууд.

Майло току-що бе пристигнал, почти два часа след нашето влизане в къщата. Сега Луси и Кен спяха на горния етаж.

— От колко време? — попитах аз.

— Трудно е да се каже, апартаментът е нямал климатична инсталация. Патоанатомът казва, че може да говорим за период от три до осем дни.

— Е, ние знаем, че вероятно са три дни, защото преди това е бил в Ню Мексико. Изглежда, върнал се е скоро след телефонния разговор с Лоуел. И въпреки това не е телефонира на Луси.

— Върнал се е след сериозен удар — каза Майло. — „Ван Найс“ са намерили красив малък пакет в тоалетното казанче. Суров мексикански хероин, но много силен. Отчупено било едно от ъгълчетата на пакета.

— Проверявал качеството на стоката, но прекалил с дозата. Бил е твърде вцепенен, за да се обади на Луси.

Огледа стаята.

— От колко време спи?

— От час и половина.

— И Кен ли?

— Преди половин час се качи да провери как е тя и не слезе.

— Бягство в съня.

— Старият Бък също има склонност да заспива в стресови ситуации.

Изпука ставите на пръстите си.

— Някои хора просто имат скапан живот, не мислиш ли? А другите като нас живеят от лошата им орис. Хей, защо не вдигнем във въздуха тази къща и не отидем на цирк или нещо такова? Казвал ли съм ти, че веднъж цапардосах клоун по време на патрулирането си? Любопитния Том. Никога не направи скеч от инцидента.

Изправи се и започна да обикаля стаята.

— Хубаво местенце са си устроили хората.

— Полицията за малко да поеме разноските.

Кен слезе по стълбището, като се държеше за перилата. Беше се сресал, но видът му бе болнав.

— Предполагам, че съм задрямал. Здравейте, детективе.

Подадоха си ръце.

— Луси събуди ли се? — попитах аз.

— Току-що. Каза, че ако искате, можете да се качите. Стаята ѝ е в дъното на коридора.

Качих се по стълбището. Стаята ѝ бе боядисана в бледосиньо, с бял бордюр в ъглите. Беше малка, с дървен таван и голямо легло с дървени колони, а завивките — обкантиени с дантела. Седеше на ръба му и гледаше през прозореца.

Седнах до нея. Не реагира. Очите ѝ бяха сухи, а устните — изгризани до кръв.

— Моите най-дълбоки съболезнования, Луси.

— Свърши — каза тя. — Всичко.

Потупах съчувствено ръката ѝ. Пръстите ѝ бяха ледени — като на наркоман. Елфи.

— Чух да се звъни на вратата.

— Беше Майло.

Кимна, после започна да поклаща едва забележимо тялото си.

— Не се учудвам — рече тя. — Предполагам, че очаквах да се случи, но...

— Винаги е тежко.

— Сякаш ме ограбват... по парченце всеки път... празен свят.

Стиснах пръстите ѝ.

— Може да се качи — каза тя. — Майло.

Каза го почти умоляващо.

Отидох до стълбището. Майло и Кен продължаваха да разговарят в антрето. Сякаш никой от двамата не беше помръдвал.

— Би искала да те види.

Вземаше стъпалата по две наведнъж. Когато останахме сами, Кен докосна корема си и ме погледна нещастно.

— Стомахът ми не работи, не иска да задържа нищо. Може би най-накрая ще стопя малко тлъстини.

Усмихнах се.

— Качих прекалено много. Седем килограма само през последната година. Разводът. Не може да се каже, че протече в приятелски дух. Кели, жена ми, срещна друг мъж. Оплакваше се, че е отегчена, че живее скучно, затова ѝ предложих да запише задочно колеж. Запознала се с него там, някакъв безработен строител. Опитах се да я убедя да посещава брачен консултант, но тя не искаше и да чуе. Когато си дадох сметка, че разводът е неизбежен, реших, че трябва да стане цивилизовано — заради децата. Но тя ги настрои срещу мен.

— Кое не помага на децата.

— Продължава вече година и все още сме в бракоразводна процедура. Баща ѝ има много пари, адвокати, които работят за него. Тя заплашва, че няма да се откаже, докато не получи всичко.

Отново се насили да се засмее:

— Ето какво ме накара да се свържа с Елфи и Луси. А сега това.

Майло се върна.

— Отново заспа.

— По-добре да отида да заключа вратата — каза Кен.

— Защо? — попита Майло.

Обясних му.

— О! — Обърна се към Кен: — Обадете ми се, ако имате нужда от нещо.

— Благодаря ви, детективе. Като нещастен случай ли разглеждат станалото с Елфи?

— Вероятно.

— Да, предполагам, че е именно това. Понякога всичко изглежда като нещастен случай.

На тротоара пред къщата попитах Майло дали Луси е казала нещо.

— Държеше ръката ми и ту се усмихваше, ту плачеше. Мислиш ли, че ще успее да се съвземе след всичко това?

— Тя е достатъчно силна, но... в момента е изложена на пределно силен стрес.

— Красив ден — забеляза той, загледан в сапфиреното небе. — Имах време да проведа няколко телефонни разговора. Магазинът за сърфове и сърф принадлежности не отговаря, което означава, че сърпрузите Шей също са заминали. Все още нищо за Трафикънт, а ако твоят мистър Мелърс е бил лошо момче, то е бил много предпазлив. Нищо за него, никакъв документ.

— Какво става? — попитах аз. — Всички просто изчезват.

Разтри лицето си с пръсти.

— Случва се с всички нас в края на пътя.

Прибрах се у дома и отново позвъних в Колумбийския университет. Не бяха чували за Дентън Мелърс. Или беше излъгал за академичното си образование, или използваше фалшиво име. Псевдоним? Намерих номера на „Манхатънски книжен обзор“ и позвъних в редакцията на списанието.

Човекът, който отговори на обаждането ми, се изсмя носово:

— Мелърс? А вие кой сте, лорд Чатърли може би?

— Понякога имам подобно усещане.

Това прекъсна смеха му.

— Той не е от нашите. Нямаме какво да крием, нито земя да пазим.

— Той със сигурност е писал за вас — казах аз. — Рецензирал е за вас последната книга на М. Беярд Лоуел.

— Това със сигурност ми звучи като нещо от античността.

— Само отпреди двадесет и една години.

— Добре, значи от палеолита.

— Има ли някой от персонала, работил за списанието по онова време?

— Не сме списание — поправи ме обидено мъжът. — Ние издаваме критически обзор, което е състояние на духа. И нямаме постоянни служители. Единствено мистър Ъпстоун, аз и ято независими оптимисти.

— Какви са изискванията към критиците?

— Човек трябва да познава правилните критерии за преценка на книгите.

— Които са?

— Стил и съдържание. А сега, изглежда, не разбирам важността...

— Работя за юридическа кантора в Ел Ей. Мистър Мелърс е посочен като наследник. Нищо голямо, но все пак е възможно да прояви интерес.

— Много добре за него.

— Мистър Ъпстоун бил ли е при вас, когато са публикувани рецензиите на мистър Мелърс?

— Мистър Ъпстоун винаги е тук.

— Бихте ли ме свързали с него, моля?

— Ако се държите добре.

— Обещавам.

Засмя се:

— От Калифорния... как оцелявате там?

След няколко минути сърдит глас на пушач каза:

— Мейсън Ъпстоун.

Повторих въпроса. Ъпстоун ме прекъсна:

— Нищо няма да ви кажа. Не сте ли чували за правото на частен живот?

— Не.

— Точно така, не сте. Кажете на приятелите си от ЦРУ или ФБР, или които са там с вас, да направят най-последно нещо полезно, вместо да шпионират хората на изкуството.

Тресна слушалката.

Излязох на верандата и опитах да се успокоя. Небето бе станало наситеносиньо, но това не ми помагаше особено.

Не можех да осуетя лошите неща, които се случваха на Луси, но се предполагах, че трябва да мога да се справя с един сън...

Лоуел, Трафикънт, Мелърс.

Извадих ксерокопието на статията за празненството в „Убежище“ и я прочетох за пореден път.

Лоуел, заобиколен от почитатели.

Трафикънт сред собствения си кръг почитатели.

Дали всеки не се бе опитал да засенчи другия в нощта на празненството?

Дали Карен Бест не бе станала жертва на тяхната надпревара?

Сигурно имаше начин да се подредят подробностите в цялостна картина.

Прегледах отново имената на участниците в празненството. Обичайните за подобни приеми знаменитости от света на шоубизнеса, никакъв коментар за лично познанство на някой от тях с Лоуел. С едно изключение — филмовият продуцент, финансирал реконструкцията на творческата база. Къртис Ап.

Името му се споменаваше и някъде другаде. Запрелиствах всички статии, докато отново попаднах на него: Лоуел пак бе влязъл във фокуса на общественото мнение чрез благотворителен прием, даден във вилата на Ап в Малибу.

Благотворителен фонд за политически затворници.

Дали Ап не беше споделял симпатиите на Лоуел към талантливите престъпници?

Добре пресметната щедрост? Самомнителността на хората от киноиндустрията често изпреварваше богатството им. Дали Ап не беше се опитал да си купи уважение, като се закачи за Великия?

„Независим продуцент“ беше откупил правата за филмиране на „Команда: Прогони светлината“. Ап или друг покровител?

Да предплатиш за правото да адаптираш поезия във филмова версия — това беше абсурдно решение за делови човек. Може би пак ставаше въпрос за благотворителност?

Великия е бил пред фалит... Ап откупува правата на безценица?

Влага парите си в „Убежище“, после безпомощно гледа как проектът се проваля, защото Лоуел е загубил интерес.

Може би дори е имал недотам ласкаво мнение за Лоуел.

Срещу името му нямаше телефонен номер. Не беше изненадващо.

Продуцентите нямаха ли някакво творческо обединение?

Намерих адреса — Саут Бевърли Драйв 400, Бевърли Хилс — и тъкмо щях да го набера, когато позвъниха от службата ми.

— Търсят ви от дома на мистър Лоуел, докторе. Отказа да съобщи фамилията си. Много сексапилен глас.

Помолих да прехвърлят разговора.

Чух гласа на Нова:

— Все още ли възнамерявате да доведете дъщерята?

— Нищо не съм възнамерявал.

— Останах с впечатление, че имахте такива намерения. Той я очаква — най-подходящото време е късно следобед. Около пет или по-късно. Спи дълго, след като обядва и...

— Нямахше планове — повторих аз, — а и се случи нещо.

— О, така ли? — студено рече тя. — И какво е то?

— Синът на мистър Лоуел — Питър, днес бе намерен мъртъв.

Мълчание.

— Кога се случи това? — Гласът ѝ беше скептичен.

— Тялото било открито тази сутрин. Смъртта е настъпила порано.

— Как е умрял?

— Свръхдоза хероин.

— По дяволите! Как ще му кажа?!

— Обадете се в полицията и оставете на тях да го сторят.

— Не, не, това е мое задължение... Това е възмутително, толкова много му се събра напоследък. Когато се събуди, ще очаква да го информирам за посещението на дъщеря му. Трябва да я убедите да дойде. Особено сега. Той го заслужава.

— Така ли?

— Защо сте толкова враждебно настроен? Само се опитвам да правя онова, което смятам за правилно.

— Аз също.

— Извинете ме. — Тонът изненадващо стана мек. — Убедена съм, че е така. Просто новината ме свари неподготвена. Нямам опит в подобни неща. Наистина не знам как да постъпя.

— Няма лесен начин да му го съобщите. Просто изчакайте подходящия момент и му го кажете.

— Кой е подходящият момент? — почти уплашено попита тя.

— Когато не е пиян или силно упоен от лекарствата. Когато не е разстроен или ядосан.

— Кое не ми оставя голям избор... но сте прав, просто ще се наложи да уловя куршума с уста.

Звучеше унило.

— Какво има? — попитах аз.

— Ами какво ще стане, ако му кажа и получи пристъп — здравето му е толкова разклатено! Ами ако получи нов инфаркт? Какво ще правя тогава сама с него?

— Очевидно се нуждае от лекар.

— Знам, но ги ненавижда.

— Тогава не знам какво да ви кажа.

— Той ви харесва. Бихте ли дошли тук и присъствате, когато му го съобщя — просто за кураж?

Засмях се:

— Според мен сте попаднали на неподходящ човек.

— Не, не, наистина сте му симпатичен. Каза, че е изпразнил и двете цеви във вас, а вие моментално сте отвърнали на изстрелите му. Изпитва уважение към вас. За първи път го чувам да говори с уважение за някого. Знам, че е изнудван от моя страна, но ще ви платя за отнетото време. Моля ви, много съм уплашена. Нямам опит със смъртните случаи. Прекалено много чудачества има в това семейство, не това очаквах, когато приех работата. Но не мога да го изоставя — твърде много хора вече са го правили.

— Моето впечатление е, че той е изоставящият.

— Прав сте — съгласи се бързо тя. — Но не така вижда нещата. Той не може сам да си помогне — твърде стар е, за да се променя.

Наистина ме е страх, че ще оплескам всичко. Моля ви, помогнете ми. Ще обезщетя щедро времето и усилията ви.

— Не бих приел парите, но ще дойда. И мисля, че трябва да го направя още сега.

Неизменно отзивчивият терапевт, независимо че вече планирах маршрута на обиколката си из имението.

— Ще дойдете ли? Направо е невероятно. Ако съществува начин да ви се отплатя...

Сексапилният глас.

— Хайде просто да приключим с това — казах аз. — Храня съчувствие към цялото семейство.

— Да-а, те са достойни за съжаление, не мислите ли?

34.

Седеше на верандата и се изправи, когато ме видя, че спирам да отворя вратите. Беше облечена в къса черна рокля от мека материя и черни сандали. Този път със сутиен, който поемаше тежестта на гърдите ѝ. Изтича по дървените стъпала, усмихвайки се, и почувствах, че отново ще бъда манипулиран, когато се насочи право към мен. Спря буквално на сантиметри и сграбчи ръката ми.

Имаше гъвкаво, стегнато тяло, но при сегашната ѝ близост и слънчевата светлина, която падаше право върху лицето ѝ, забелязах миниатюрни белези от шевове за изпъване на кожата там, където долната челюст се извиваше към ушите.

Пластична операция за изпъване на кожата на лицето. Може би беше по-възрастна, отколкото предполагах?

Ръката ѝ продължи да стиска моята. Поглеждайки по-надолу, забелязах други такива белези по дланите ѝ. Малки, почти неуловими с просто око, с изключение на една дълга бяла черта, успоредна на пръстните стави на дясната ѝ ръка.

— Благодаря ви. — Целуна ме бързо по бузата. — Той още спи.

Освободи ръката ми и ме поведе към покритата тераса, като се движеше до мен, прихванала кръста ми.

— Колко време спи обикновено? — заинтересувах се аз.

— От два до пет часа. Опитвам се да не му давам морфин предобед, за да има апетит, но обикновено реагира много остро на това.

— Кой предписва рецептите за морфина?

— Един лекар в Пасифик Палисейдс.

— Този лекар посещава ли го понякога?

Почеса показалец с големия пръст на ръката си, въздъхна и се усмихна.

— Какво мога да кажа?

Спомних си за дълбокото презрение на Лоуел към Елфи заради неговата пристрастеност към дрогата.

— Хайде, влезте. — Отвори входната врата.

— Защо не се поразходим? — предложих аз. — Цял ден съм стоял затворен.

— Добре — съгласи се тя и приглади косите си назад. — Изчакайте за момент, трябва да взема нещо.

Изтича по стълбите и се върна с малко преносимо радио с гумена антена. На марковата лента имаше надпис „За деца“.

— Предназначено е за малки деца — обясни тя, докато го закрепяше на колана си. — Но не са ли деца старите хора? Пораснали деца?

Завъртя някакво копче и се чу прашцене.

— Има обхват до половин километър, затова не трябва да се отдалечаваме много. Понякога се събужда като малките деца — с плач. Също като тях носи памперси.

Движеше се плътно до мен, докато се разхождахме около сградата. Непосредствено до нея имаше сух безлесен участък, където стърчаха единствено металните стълбове, крепящи празни простори за пране.

Отвъд него — начало на гора: хрусталакът бе толкова гъст, че погледът не можеше да проникне зад него. Двамата с Нова прекосихме пътя и аз успях да огледам главната сграда. Нямахте веранди, нито тераси, само облицовка от необработено дърво, прозорци и една-единствена врата. На три от прозорците на първия етаж имаше пердета.

— Онова там неговата спалня ли е?

— Ъхъ. Някога е било библиотека, но вече няма сили да се изкачва на втория етаж. Грозна е, нали?

— Като огромна дървена колиба.

Кимна и притисна ръка о моята.

— Да-а, познато чувство за западналост и разруха.

— За човек в неговото състояние — казах аз — декорът едва ли е от значение.

— Съмнявам се някога да е бил. За него парите също не означават нищо. Вероятно защото винаги е разполагал с достатъчно. Отдаден е на едно-единствено нещо: на себе си. — Трезва преценка, в

гласа ѝ нямаше злоба. Всичко, което тя правеше или казваше, изглеждаше лишено от емоция.

— От дълго време ли работите за него?

— От шест месеца.

— С какво се занимавате?

Засмя се:

— Писателка съм.

— Какво пишете?

— Предимно поезия. Възнамерявам да напиша сценарий. За Калифорния — за необикновените неща, които човек вижда тук.

— От източната част на страната ли сте?

— Не, от северните щати.

— Как стана така, че започнахте работа при него?

— Написах му писмо като негова почитателка и той отговори. Написах второ писмо, а той ми изпрати още по-пространен отговор. Започнахме да си пишем редовно. За писането и литературата: по проблемите на стила и изграждането на сюжета. Няколко месеца след това той ми предложи да работя като негова асистентка. Говореше за себе си като за човек в добро здраве, който се нуждае от незначителна помощ. Тогава дойдох тук и установих, че ще ми се налага да сменям памперси.

— Въпреки това сте останали.

— Естествено — отвърна тя, като размаха ръце и ускори крачка.

— Той въплъщава една институция. Как бих могла да го изоставя?!

„Да не говорим какъв чудесен материал за сценарий предоставя животът ви с него.“

— Останах с впечатление — казах на глас, — че е по-скоро една забравена институция.

Стисна зъби, от което белезите от операцията станаха по-видими.

— Може би за глупаците, които сверяват литературните си вкусове по класацията на бестселърите.

Спря и увеличи звука на радиото. Чу се само пращане. Намали звука, но не тръгна напред.

— Чух, че това място някога е било творческа база за писатели и художници.

— Преди много години.

— Идеята е била хубава.

— Коя по-точно?

— За творческо уединение. Измъкваш се далеч от суетата и пошлостта.

Обърна се и пое в посока, която не увеличаваше разстоянието до основната сграда. Последвах я.

— Значи сте негова почитателка.

— Абсолютно.

— Предпочитание към конкретни негови книги?

— Харесвам всичко негово.

— Не беше ли публикувал стихосбирка, която се оценяваше като антифеминистка?

Изглежда ме с иронична усмивка.

— Искате да кажете, че предавам пола си, защото харесвам неговото творчество? Да, за него жените са парче месо — сграбчва задника ми поне веднъж дневно. Но ако жените имат доблест, щяха да признаят, че и те гледат на мъжете само като на плът. Да не се залъгваме, част от тях са наистина мъжествени, а на други мъжествеността не им липсва напълно.

Запазвайки усмивката си, тя разпери ръце и докосна за миг бедрото ми.

— Ами всички ние сме просто късове месо — почти изчурулика Нова. — Какво друго сме? Бък поне си го казва открито. Аз му бърша лайната, не може да скрие нищо от мен.

— Нито вие от него.

— Какво искате да кажете?

— Все някога трябва да му кажете за Питър.

Изръмжа почти по мъжки. Ръката с белега почеса носа й.

— Преструвки — каза тя, като разреже въздуха с ръка. — Мислят си, че съм апетитно парче. Ще му кажа, да. Но само фактът, че сте тук, ме кара да се чувствам добре — независимо дали вярвате, или не. — Усмихна се многозначително. — Притежавате някакво излъчване. Правите добро впечатление, като помагате на хората, права ли съм? — Отново докосна разсеяно крака ми. После докосна брадичката ми и каза: — Благодаря ви.

Направих крачка назад.

Изглеждаше развеселена.

— Някакъв съвет към мен?

— Какви бяха отношенията му с Питър?

— Един-единствен път се среща с малкото лайно. Страхлив като пеперуда, молеше за пари. Самият Бък се бори, за да живее, използва болкоуспокоителни само в краен случай, а малкият сополивец доброволно забива иглата във вената си. Веднъж го спипах, докато се опитваше да задигне от ампулите на Бък. Казах му да ги върне или щях да съобщя на татенцето. Трябваше да видите как увисна долната му челюст. След този случай не е стъпвал тук.

— Може би и той е бил честен по свой начин.

— Как? — гневно попита тя, като вирна възмутено глава и отстъпи назад. От мястото си виждах входа на основната сграда.

— Вероятно не е можел да понесе мисълта, че е само парче месо.

— Защо? Нима не е така? Къща в крайните квартали. Вижте това. — Посочи птичка, прелитаща над върховете на дърветата. — Колко дълго ще живее тя? Месец? Година? Един ден ще си лети така и някоя хищна птица ще я нападне, тя ще изпука в хищните нокти, между които ще изтече животът ѝ. — Жилите по врата ѝ се бяха издули. Белезите се открояваха като тъмновиолетови щрихи. — Но тя е била тук. Преживяла е своето. Единственият смисъл е в съществуването ни сега.

— Какво нередно има да го прекратим преждевременно?

Спря.

— Оправдавате самоубийството ли? Доста необичаен възглед за психотерапевт, не мислите ли?

— Не го оправдавам. Но не го и осъждам.

— Аз го осъждам. Писателите винаги го отричат — в това е разликата. Вие сте посветили живота си в изучаване на правилата. Аз обаче търся изключенията.

Добра реч, но гласът на Лоуел за миг я прекъсна.

Нова сложи ръце на хълбоците си.

— Доведете я тук — дъщерята. Какво друго му е останало? Нима няма право поне на това?

— Не може да се каже, че е бил блестящ баща.

— Опитал се е.

— Нима?

— По свой начин.

— Който е?

— Останал е далеч от тях, за да не се чувстват засенчени от неговата слава. Осигурявал ги е финансово — кой, мислите, даваше пари за дрогата на бълзлото, след като преустановиха плащанията на средствата от попечителския фонд? След всичко това онзи се опита да свие ампулите, малкият подлец.

— Защо Бък толкова много държи да се срещне с Луси?

— Защото ѝ е баща. Всяко момиче трябва да познава баща си. Ако ли не, губи само тя. Той е уникален. Дори само това го прави желан. Нима не разбирате?

— Уникален — повторих аз.

— Вижте — каза тя, с усилие въздържайки се да не закрепси, — вадите си хляба, като помагате на хората, но това не означава, че знаете всичко. Ако се разхождате в непозната местност и попаднете на змия, на вид, неизвестен на науката — възможно е да е отровна, но вие не знаете — щяхте ли да избягате? Или ще се опитате да я уловите и да я изучите?

— Зависи от степента на опасност.

Ноздрите ѝ се разшириха гневно. Свиваше пръсти в юмруци и отново ги отваряше.

— Добре, поне опитам, вие следвате собствения си сценарий. — Направи няколко крачки. — Той е единственото нещо в нейния мизерен, протичащ в миша дупка живот, което може да я направи „първокачествено месо“. Но давайте, оставете я да продължи по познатия път.

От радиото се чу звук. Слаб и колеблив, после се усили. Нечленоразделни стенания. После върволица от мръсни думи.

— Бебето се събуди — каза Нова.

След като изкачихме стълбите, Нова каза:

— Можете да изчакате тук.

Останал сам с препарираните глави, започнах да се разхождам из огромната зала. Чувах силни шумове откъм задната част на постройката.

Когато тя най-после докара инвалидната количка, беше в тъмносин копринен халат, под който бе облякъл бяла пижама. Косата

му беше сресана.

— Евреинът — възкликна той, като удряше длани по колелата на количката. Опита се да я подкара по-бързо, но Нова го държеше под контрол и насочи количката право срещу мен. Около устните му имаше засъхнала слюнка, а очите му бяха гурелясали. — И не ми казвай, че оная ти работа не е обелена и че майка ти всяка неделя ходи на литургия. Ти си един конвейерен Фройд, а това те прави евреин. Мислиш си, че си по-добър от останалите и че имаш право да си вреш носа в чуждите работи. Всички психоаналитици, които познавам, си въобразяват това. Всички психоаналитици са евреи.

Гледах безизразно една препарирана сова.

— Къде е момичето? — попита той.

— Бъди любезен с него, Бък — каза Нова с прекомерно сладникав глас. — Направил си е труда да дойде чак тук, за да ти съобщи нещо важно.

Изгледах я втренчено. Повдигна рамене и отиде до един от прозорците.

— Така ли? — попитах аз.

— А не е ли така? Вие сте специалистът.

След това излезе.

Лоуел я проследи с поглед.

— Тези момичета — изкоментира той. — Те са като гъба за миене, оваляна от двете страни в захар. Само като си помислиш, че да си в средата... Какво има в главата ти, ширпотреба? Да не би момичето все още да събира кураж да превъзмогне девственическия си свян и затова да те изпраца на поредната разузнавателна мисия?

— Този път става въпрос за Елфи — казах аз. — Мъртъв е. Свръхдоза.

Закима с глава. После спря. Сграбчи с ръце колелата на инвалидната количка и я завъртя, за да ми обърне гръб.

— Добре — много тихо рече той. — Добре, съобщихте ми новината. А сега вървете по дяволите! Ако ви видя отново, ще ви убия!

35.

Появи се отново два дни по-късно, на погребението, където пристигна със закъснение, бутан от Нова в инвалидната количка. Неотразим в белия костюм и широкополата сламена шапка. Остана доста зад Луси и Кен, докато повиканият за случая свещеник рецитираше унило заупокойна молитва. В един момент погледът на Нова улови моя и се опита да ме въвлече в надпревара по издръжливост. Едната ѝ ръка почиваше върху гърдите ѝ. Отново насочих вниманието си върху текста на молитвата.

Гробището бе с площ над половин квадратен километър и претендираше да бъде едно от най-предпочитаните в града: постройки в колониален стил, оформени от булдозери изкуствени хълмчета, копия на статуи от Микеланджело, изникнали по най-причудливи места. Вместо надгробни камъни, хоризонтално в земята бяха наредени месингови плочки. Кен бе откупил късчето вечност на Елфи вчера, след като намесата на Майло ускори процедурата по освобождаването на тялото от моргата.

Значителна част от последните четиридесет и осем часа бях прекарал в къщата в Рокингам. Кен и Луси живееха повече по инерция — ядяха малко, спяха дълго, почти не говореха.

Самият аз почувствах, че ме увлича инертността: не бях продължил събирането на информация за Къртис Ап или пък анализирането на фактите относно Карен Бест. Шеръл Бест бе звънил у дома, но помолих да му предадат, че ще го потърся след няколко дни. Скръбта така поглъщаше всички ни, че сякаш бяхме забравили за съня. Не знаех кога Луси щеше да си спомни за него — ако изобщо си спомнеше. Въпреки това, докато стоях тук, на грижливо окосената морава, той не излизаше от ума ми.

Няколко метра зад мен двама гробари чакаха под сянката на едно дърво.

Свещеникът каза нещо за загадките на живота и за Божия промисъл. След това стрелна с поглед гробарите и те приближиха.

Единият включи мотор, за който бяха закачени дебелите въжета, подкрепящи сивия полиран ковчег. Започнаха плавно да спускат ковчега. Когато опря дъното, издаде ечащ, почти музикален звук и Луси се разрида. Кен я прегърна, докато тя плачеше, закрила лице с длани.

Зад тях Бък каза нещо на Нова.

Гробарите започнаха да хвърлят пръст върху ковчега. Всяка буца изтръгваше вик от гърдите на Луси. Кен сякаш всеки момент щеше да заплаче.

Бък поклати глава и Нова подкара инвалидната количка към изхода на гробището.

Количката подскачаше по неравната морава, колелата ѝ няколко пъти затъваха и Нова трябваше да ги повдига. Накрая я избута върху асфалтираната алея, където чакаше катафалката. Отне ѝ доста време, докато извади Лоуел от количката и го настани в джипа. Сгъна количката, качи я в багажника, после запали джипа и се изгуби от поглед.

Оставих Майло в полицейския участък „Ел Ей запад“ и поех към Малибу. Комплексът „Гребенът на вълната“ не работеше.

Дали не бях хвърлил стръвта прекалено явно?

Отбих се в общината на Малибу и издирих търговския лиценз, издаден за комплекса.

По времето на издаването му съпрузите Шей живеели във вътрешността, на Рамбла Пасифика. Три години по-късно се преместили да живеят на номер 20 000 на Тихоокеанската магистрала.

Качих се в колата и поех на юг. Скоро открих адреса — едноетажна постройка от бяло дърво и зелени външни капаци на прозорците, притисната между две по-големи тухлени здания. Вероятно е била една от първите къщи, построени по крайбрежието през 20-те или 30-те години, напомняща за живота в тогава по-спокойния и по-просто устроен Малибу. Някога големите бури отнасяли по-старите сгради чак до морето.

Натиснах звънеца. Нищо. Чукчето на входната врата представляваше бронзов морски лъв, който солената влага бе покрила с патина. Потропах с него по вратата няколко пъти. Пак нищо. Не се

виждаха нито микробусът на Гуен, нито БМВ-то на Том. В пощенската кутия нямаше писма, нямаше дори рекламни диплянки.

Прибрах се у дома и позвъних в Асоциацията на продуцентите, откъдето научих, че Къртис Ап е президент на „Ню Таймс Пръдакшънс“ в Сенчъри Сити.

На обаждането ми в НТП^[1] отговори неясен глас от запис на телефонен секретар. Натиснах 6, за да се свържа с мистър Ап, но връзката се разпадна.

Беше малко след времето за обяд.

Отидох с колата в града, право в университетската библиотека.

Компютърът предложи няколко справки за Ап, най-актуалната от които датираше отпреди пет години и включваше рецензии за продуциран от него филм със заглавие „Лагер «Томахавка»-2“.

Бомбастични рецензии. Може би това бе общото между него и Лоуел. Следващите седем публикации бяха в същия дух. После попаднах на материал отпреди тринадесет години, озаглавен: АП СЕ ЗАЩИТАВА: ПРОДУЦЕНТ, СЪБИРАЩ ДАРЕНИЯ ЗА НЕПЪЛНОЛЕТНИ, ТВЪРДИ, ЧЕ ПАЗИ ДЕЦАТА ОТ НЕПРИЯТНОСТИ.

Списанието не беше архивирано на микрофилм, но в хранилището пазеха неговите броеве. Статията представляваше интервю, в което Ап признаваше основателността на острите критики срещу него, предизвикани от деветте епизода софтверно и ужасяващи насилнически сцени. Той откровенически, че не е Достоевски и филмите му са нещо като пуканки за главата: "Няма срамни части, нито гърди. Децата ги гледат, изразходват чрез тях своята агресия, затова на филмите ми трябва да се гледа като на средство за обществено пречистване, защото са в автокиното, а не по улиците. Като родител, бих предпочел детето ми да гледа „Джейни пипва полицаите“ или "Кървава луна над лагер „Томахавка“,, вместо боклуците, излъчвани по кабелните телевизии“.

Към статията имаше снимка, показваща Ап, седнал в луксозно червено „Ферари“ кабриолет, усмихващ се доволно на фона на ясносиньо небе и палмови дървета.

Ако се съдеше по тесните рамене, беше дребен човек. Слабо лице с черти на плъх и силно издадена брадичка. Сива брада, бяла тениска, червен пуловер в тон с цвета на „Ферари“-то. Холивудски тен.

Никъде нито дума за плановете му да филмира стихосбирката на Лоуел, следователно или догадката ми е била неправилна, или планът бе нещо, за което искаше да забрави.

Върнах се при компютъра. Нищо за него в пресата през следващите девет години, после попаднах на материал със заглавие: ХРАНИТЕЛНИТЕ ПРОДУКТИ ЗА МАГАЗИННАТА МРЕЖА — ЕДИН РАЗРАСТВАЩ СЕ ПАЗАР. Списанието бе „Уолстрийт Джърнъл“.

Оказа се една от обичайните лесносмилаеми статии, които „Джърнъл“ помещаваше в средата на първата си страница с единствената цел да развеселява намръщените бизнесмени.

Пълното заглавие гласеше: „Хранителните продукти за магазинната мрежа представляват непрекъснато разрастващ се пазар, ако се преследва удовлетворяване на особените предпочитания на крайните потребители: Къртис Ап харесва брюкселско зеле и джикама^[2]“.

От зеленчуци към порнофилми? Изглежда, че съюзяването с Лоуел е било следващата стъпка към голямото изкуство.

Излязох от библиотеката и се отбих в една експресна печатница в Уестууд. Нямахме други клиенти и отне точно двадесет и три минути, за да получа петдесет делови визитни картички.

Качествена хартия в матов цвят, класически удебелен шрифт.

SANDER DEL WARE

Freelance Writer

Под надписа фиктивен номер на пощенска кутия в Бевърли Хилс и телефонен номер, използван от мен преди десет години, когато работех на частна практика. Пъгнах три визитки в портфейла си, останалите — в жабката на колата, и подкарах към Сенчъри Сити.

НТП се помещаваше в двадесететажна черна кула на Алеята на звездите.

Продуцентската компания заемаше почти целия последен етаж, ако изключим кантората на филмова студия, наречена „Адвент

Венчърс“.

Две огромни стъклени врати бранеха входа на НТП. Натиснах с ръка едната и тя безшумно се отвори, разкривайки огряна от слънцето приемна. Подът беше облицован с черен гранит, мебелите — от бяла кожа и метал, креслата, тапицирани в тъмносиньо. Върху масите имаше броеве на „Варайъти“ и „Холивудски репортер“. По облицованите със сива японска мазилка стени бяха окачени черно-бели картини без рамки, само със стъклени плаки.

Момиче, което изглеждаше на осемнадесет, в бяла тениска и прилепнали дънки, напъхани в ботуши от телешка кожа, седеше зад миниатюрно бюро. Дългите ѝ прави коси блестяха в махагонови отблясъци. Върху едната си ноздра имаше диамант. Въпреки лошата си кожа, лицето ѝ беше красиво. Постоях известно време, докато откъсне очи от маникюра си и ме погледне.

— Ъ?

— Идвам за среща с мистър Ап.

— Име?

— Санди Дел Уеър.

— Вие сте онзи, дето лекува гръбначния стълб? Мислех, че сте за утре.

Подадох ѝ визитната си картичка.

Не остана впечатлена. Цареше пълна тишина — сякаш наоколо нямаше други хора.

— Имате ли... хмм... уговорена среща?

— Мисля, че мистър Ап ще пожелае да се срещне с мен. Свързано е с „Убежище“.

Окръгли устни няколко пъти, сякаш разпределяше равномерно червилото. Ако на бюрото ѝ имаше молив, сигурно щеше да започне да го гризе.

— На работа съм от няколко седмици... Той е на съвещание.

— Поне го попитайте — казах аз. — „Убежище“. Бък Лоуел, Тери Трафикънт, Дентън Мелърс.

Направи страдалческа физиономия, после натисна два бутона върху белия телефонен апарат, също марка „Лусит“, както всичко в приемната.

— Някакъв продуцент. Относно Санта и Дилън... ъ-ъ... Милър... Аз... Какво?... О, добре, извинете.

Остави слушалката, погледна я и смръщи лице.

— На съвещание е.

— Няма проблеми, мога да изчакам.

— Не мисля, че желае да ви приеме.

— Наистина ли?

— Да, беше доста ядосан, че го прекъсвам.

— О! — възкликнах аз. — Съжалявам. Сигурно при него има някоя важна особа.

— Не, той е сам с... — Закри уста с длан. Намръщи се. — Да, много важна особа.

— Някоя голяма звезда ли е при него?

Отново се зае с маникюра си.

Вляво от нея имаше коридор. Минах край бюрото и се насочих към коридора.

— Хей! — извика тя, но не тръгна след мен. Тъкмо завивах на ъгъла и чух, че натиснаха някакви бутони.

Минах през облицована със сив деколин врата, край филмови плакати, показващи прицелващи се едрогърди жени на възрастта на секретарката и сексапилни мъже с четиридневни бради, каращи велосипеди и даващи си вид, че са „войници на съдбата“. Филмите бяха със заглавия от рода на „Алеята на жертвите“, „Гореща кръв“, „Горещи гащи“, а датите на прожекциите на някои от тях не бяха много отдавнашни.

Обичайният асортимент за автокино.

В дъното на коридора имаше месингова врата, ръчно кована, която бе широко отворена. На прага ѝ стоеше Ап.

Беше на около шейсет, висок около метър и шейсет и седем и тежеше не повече от петдесет и осем — шестдесет килограма. От буклите и брадата някога бяха останали само оредели кичури върху силно загорялото от слънцето теме. Носеше тютюнево жълта жилетка от кашмир върху лимоненожълта риза с копчета, черни панталони с безупречни ръбове и кафяви мокасини от крокодилска кожа.

— Разкарайте се веднага оттук — спокойно нареди той с тона на велик човек — или ще накарам да изхвърлят навън миризливия ви задник.

Спрях.

— А сега се завъртете в обратна посока.

— Мистър Ап...

Замахна с две ръце във въздуха като император, призоваващ боговете.

— Вече извиках охраната, нахално копеле. Тръгнете си и може би ще избегнете ареста, а вестникът ви ще остане белязан до второ пришествие.

— Не работя за вестник — обясних аз. — Писател съм на свободна практика и работя върху биографията на Бък Лоуел.

Вдигнах визитната си картичка и почти я наврях в лицето му. Той я взе с гневно движение, прочете я отдалече и ми я върна.

— Е?

— Попаднах на името ви, докато правех проучвания за Лоуел, мистър Ап. Нужни са ми няколко минути от времето ви.

— Мислите, че можете да нахълтвате тук като търговски пътник ли?

— Ако ви бях телефонирали, щяхте ли да ме приемете?

— Не, по дяволите! Нито пък сега ще ви приема. — Посочи ми вратата.

— Добре. Ще го напиша така, както го разбирам. Откупуването на правата за филмиране на „Команда: Прогони светлината“ от вас. Кредитирате реконструкцията на „Убежище“, за да гледате безучастно как само година по-късно всичко се проваля.

— Това е бизнес — каза той. — Възход и падение.

— Доста скоропостижен упадък. Особено що се касае за Лоуел. Взел е парите ви, за да финансира хора като Тери Трафикънт и Дентън Мелърс.

— Дени Мелърс — изсмя се, без да отваря устни. — А тя ми говореше нещо за Санта Клаус и Дилън Милър. Знаете ли кой е Дилън Милър?

Поклатих отрицателно глава.

— Кръгла нула, спечелила голяма награда и изтривалка за задника на онзи, за когото работи. Всяка втора седмица тук се изсипват тълпи от некадърници като него и десетки папараци, пълпещи като хлебарки из цялата сграда на лов за звезди. Онзи ден Джулия Робъртс имаше среща на дванадесетия етаж и буквално ринеха копелетата с лопати от сградата. Сякаш нямаха край.

— Може би се нуждаете от по-добра охрана.

Изглежда ме втренчено. Този път смехът му разкри низ безупречно равни керамични зъби.

Придърпа левия ръкав на жилетката и погледна ръчния си часовник, чийто циферблат бе толкова тънък, че изглеждаше като татуировка.

Чух стъпки зад гърба ми. Ап погледна зад мен, после се облегна на касата на вратата.

Обърнах се и видях един бодигард, чието родословие вероятно започваше от някой жител от островите Самоа. Името върху табелата на ревера му бе дълго и непроизносимо.

— Някакъв проблем ли, мистър Ап? — попита той с глас, сякаш усилен от рупор, на фона на който тонът на Ап беше предпубертетен.

Ап обърна очи към мен и се взря в лицето ми с преценяващия поглед на собственик на агенция за фотомодели. Усмихна се и сложи ръка на рамото ми.

— Не, мистър... Дел Рей и аз просто си бъбрехме приятелски.

— Делондра ни се обади.

— Станало е недоразумение. Предстои ни по-обстоен разговор, Клем. Съжالياвам, че са те обезпокоили напразно.

Усмихнах се на охранителя. Той стисна зъби и излезе.

Ап извика:

— Делондра!

Секретарката влезе, ситнейки като гейша в прилепналите дънки.

— Какво, мистър Ап?

Ап бръкна в джоба си, извади пачка банкноти, пристегнати с щипка във формата на маймунска лапа. Отброи пет банкноти и ги подаде на момичето. Бяха стотачки.

— Благодаря, мистър Ап, но за какво са предназначени?

— Обезщетение. Вече не работите тук.

Занемя с отворена уста. Малката елегантна ръчичка взе банкнотите.

Ап ѝ обърна гръб и каза:

— Заповядайте, мистър... Санди ли казахте? Да чуем какво сте открили. Може би ще успеем да съзрем в него идея за филмов сценарий.

Две от стените на кабинета всъщност бяха панорамни прозорци. Другите две бяха облицовани с дървена ламперия. От прозорците се откриваше невероятен изглед към Ел Ей окръг — сякаш бях ястреб, издигнал се във висините преди стремителното спускане. Ламперията обхващаше като в рамка колаж на Уорхол^[3] върху копринено платно, изобразяващ усмихнатата Мерилин Монро. Имаше и стелажи, по които бяха наредени многобройни папки с филмови сценарии. На част от папките на ръка бяха изписани заглавията на сценариите, другите бяха безименни.

Ап седна зад синьо триъгълно бюро с мраморен плот, върху който имаше само мраморен телефон. С жест ме покани да седна в единственото друго кресло — нетапицирана черна мебел с отвесно облегало. До краката на Ап се виждаше голям кош за отпадъци с мраморна шарка, пълен с още сценарии.

— И така — започна той, — какво друго сте написали освен тази биография?

— Журналистически материали. — Изредих имената на няколко списания, залагайки на предположението си, че той не чете преса.

— Какво породи желанието ви да пишете за Бък?

— Неговото забвение. Идеята за гения, който умира в немилост.

— Не се занасяйте. Идеята да го кредитирам не беше сред блестящите, които са ме осенявали. Това можете да го напишете.

— Какво ви накара да заложите на поезия?

— Мекото сърце. Всичко около копелето се сриваше. — Сложи ръка на гърдите си. — Имам слабост към талантливите хора.

— Затова ли финансирахте реконструкцията на „Убежище“?

— Да. Желанието да помагам на млади творци. Какво по-значимо от това би могло да съществува, кажете ми? Хей! Ама вие няма ли да си водите записки?

— Не нося нищо — отвърнах аз. — Предположих, че и без касетофон и бележник ще ми бъде трудно да премина през тази врата.

— Виждате ли? — Отново ме озари с усмивката си. — Човек никога не знае. Улучихте ме в хубав за мен ден. Днес съм добър като шибаната Майка Тереза.

Бюрото сигурно имаше чекмедже, защото Ап извади лист хартия и го развя срещу мен.

Бланков формуляр с адреса и телефона на НТП в горния край.

— Ето — рече той, изваждайки свитък от филмов сценарий от коша в краката си. — Използвайте го за подложка. Трябва ли да ви давам химикалка?

Извадих писалка от джоба си.

— Пет минути — предупреди Ап. — Всичко, което можете да погълнете за това време, а после се изпарявате. — Сключи длани на тила си и се облегна назад.

— Явно сте харесвали замисъла за „Убежище“. Какво ще кажете за поканените от Лоуел за „приятели“ млади творци?

— Тери ли имате предвид? Тери беше талантливо момче. Имаше лични проблеми, но кой няма проблеми?

— Това означава ли, че не сте били свидетел на прояви на насилие от негова страна?

— Не спрямо мен. Харесваше му да се прави на Мистър Самец, да се разхожда гол до кръста, татуиран с голи момичета. Но притежаваше талант.

— Какво стана с него?

— Да пукна, ако знам. Идиотът буквално изригваше идеи. Можех да го направя богат, а той просто офейка.

— Мислите ли, че Лоуел знае къде е заминал?

— Винаги съм мислел, че знае, но той никога не го призна. Това беше последната капка, която развали отношенията ни. След всичко, което направих за копелето, мислех, че имам право да очаквам малко честност. Вече срещнахте ли се с него?

— Да, за много кратко.

— Противен е, нали? Буквално е червив с пари, а живее като свиня.

— Ако е богат, защо тогава е дошъл за финансова помощ при вас?

Свали ръце от тила си и ги постави върху бюрото.

— Защото бях магаре. Не знаех, че е богат, не го проучих. А тогава работех като финансов съветник — нищо не оправдава глупостта ми. — Забарабани с пръсти по мраморния плот. — Хей, това е шоубизнес!

Отново погледна платинения циферблат на ръчния си часовник.

— Значи нямате представа какво е станало с Тери Трафикънт?

— Не, но ако вие разберете, надявам се, че ще ми кажете. Задникът ми дължи сценарий. — Поклати глава: — Смотаняк. Можеше да натрупа състояние. Имаше страхотен усет за диалога, умееше да превръща описанията в живи сцени. Виж, Дени Мелърс беше друг случай, висока класа. Нямаше нищо скаутско у него. Не притежаваше демоничността на Тери, но беше необщителен от първия ден, отвратителен характер. Не че имам нещо срещу чернокожите — той дори не беше толкова черен. Мисля, че майка му е била бяла или поне светлокожа. Говореше като бял. Но този тип...

Махна погнусено с ръка и качи краката си върху плота. Подметките на обувките му бяха блестящо черни, без грайфери.

— Какво правеше? — попитах аз.

Загледа се през прозореца. Кафеникава мараня обгръщаше върховете на планината Сан Габриел.

— Знаете ли, приятелю, разговорът с вас роди една идея у мен. Някой проявил ли е интерес към филмирането на книгата, която пишете?

— Съществува известен интерес.

— Имате ли опит с филмирането?

— Всъщност не.

— Тогава не прибързвайте. Хората ще ви убеждават, че ще направят най-различни неща за вас. А междувременно ще топят показалец във вазелин, за да ви го начукат при първа възможност. От двадесет години работя в този бизнес, знам как се правят тези работи. А вашата книга просто сама запалва прожекторите на снимачната площадка. Както сам казахте: „от слава към забвение“. А знаете ли, че някога онова място е било нудистка колония? Как ви се струва като място за филмово действие? Писатели, художници и нудисти. Всички събрани накуп и — белята става.

— Престъпление ли имате предвид?

— Всякакви бели. Естествено, ще се наложи да промените тук-таме по нещичко. За да избегнем юридически проблеми. Да, това ми харесва. Ще бъде творчески лагер за музиканти — нудисти и музиканти, рокаджии и изпълнители на класическа музика, всички на едно място — звучи изкушаващо, нали?

— Интересно. И кой ще бъде лошият? Мелърс ли? Това няма да е много цивилизовано решение.

— Тогава ще го направим бял — и без това бялото преобладаваше у него. Руса коса, малки жълти мустачки. Голям, едър задник... противен.

— Противен в какъв смисъл?

— Противен характер. Непрекъснато говореше за болка: за това как причинява болка на жени. Не казвам, че действително е извършил нещо, но когато човек говори дълго едно и също, знае ли се?

— Разбирам какво имате предвид. Прочетох за голямото празненство при откриването на „Убежище“. Звучи ми като ситуация извън контрол — нещо като хипарско сбирание. Подходящо място за беля.

Заби поглед в тавана. Евтини акустични плоскости.

— Да-а, може би. Нещо „а ла Фелини“. „Dolce Vita“^[4] с привкус на киселина, сюжет в стил шейсетте-седемдесетте. Знаете ли, модата от онова време сякаш отново се завръща.

— Вие бяхте ли на празненството?

— В самото му начало. После стана прекалено шумно и жена ми настоя да я върна у дома.

— Видяхте ли Мелърс или Трафикънт?

— Не-е. Имаше стотици хора, беше шумно, пълен хаос, всякакви отрепки. Една от ситуациите, в които виждаш всички, но в действителност не забелязваш никого, ако разбирате какво искам да кажа.

Ап поклати глава:

— Кой ще редактира книгата?

Измислих някакво име.

— Най-добре си намерете агент или говорете направо с мен и можем да постигнем някакво споразумение. Да кажем, осемнадесетмесечен договор, включително авторските права върху адаптирането на първата преработена версия след заснемане на филма.

— А за какъв хонорар за написване на сценария говорим?

— Хей! — извика той, смеейки се. — Може би наистина не ви е нужен търговски агент. За какъв хонорар ли? За обичайния в такива случаи. Ако приемем, че предизвикаме интереса на кабелните мрежи. Но преди да им направя предложение, трябва всичко останало да е подготвено. В днешно време те са по-предпазливи от девица върху кон. Нямахте предвид кино екранизация, нали?

— Всъщност...

— Забрави, Сами. В телевизията е истинската мощ. Телевизиите поемат рискове, от които филмовите компании се страхуват. Мислите ли, че можете да ми подготвите кратко резюме — до една-две страници? Да кажем, за следващия вторник?

— Дадено. Но преди това бих искал да обсъдим някои проблеми на сюжета, да се уверя, че говорим на общ език.

— Сюжетът — пренебрежително каза той. — Вие сте писателят. Дайте ми добри и лоши герои, някакъв конфликт, развръзка — можете да включите дори бойни изкуства. Кабелните телевизии са луди по бойните изкуства, не излъчват нищо прилично след популяризирането на кунгфу. Музиканти, нудисти и нещо демонично. Защото не могат да се показват голи, но вие ще намерите начин да разкриете, че задниците им са оголени. Само ще загатнете голотата. Но с уважение към човешкото тяло. Нещо, което да отрицва женското въображение, без да предизвиква възмущение. Добро и зло. Героите залитат, но в основни линии запазват своите добри черти. Колкото повече си го представям, толкова повече харесвам идеята за този филм.

Потри доволно ръце и се изправи.

— Мелърс ли виждате като прототип на отрицателния герой?

— Само ако го направите бял.

— Можете ли да ми кажете нещо за него, което би придало правдоподобност на отрицателния образ?

— Отблъскващ тип. Както вече споменах, той мразеше жените. Наричаше ги угодливи кучки. Взех го на работа в компанията след закриването на „Убежище“. Дадох му работа от съжаление. Работеше върху книга, но не можа да я завърши.

— Писателско вдъхновение?

— Парично вдъхновение. Писателското вдъхновение беше привилегия на Лоуел. Дени дойде да ме моли за работа, защото знаеше, че имам меко сърце. Без пукнат цент — дотогава Лоуел го беше издържал. Беше започнал работа върху онази книга, щеше да бъде най-значимата творба, писана след „Моби Дик“, ако успееше само да я завърши. И тъй като бях щедър добротворец, осигурих му работа в компанията в замяна на правото да получа първи предложение за финансиране на неговата книга.

— Какво работеше той?

— Работа за идиоти. В търговския отдел. Печаташе доклади, архивираше договори, изготвяше ксерокопия на документи. Идеята беше да има достатъчно време, за да пише. После един ден влезе с танцова стъпка в кабинета ми, заяви, че книга няма да има — щял да напише филмов сценарий. Сюжетът сам налагал тази форма. Чудесно, това само ме улесняваше. Чаках шест месеца, после още шест.

Отиде до лавицата с папки. Обходи я бързо с поглед, после извади тънка ненадписана папка, отвори я, върна я на мястото ѝ и взе друга, по-тънка дори от първата.

— Ето какво ми даде.

Взех папката. Изработена от кафяв картон с мраморна шарка. На титулната страница бе напечатано само заглавието:

МЛАДОЖЕНКАТА

Сценарий от Дентън Ул. Мелърс

— Вземете го за домашно четиво — каза Ап. — Симпатичен сте ми, но времето ви изтече. Имам уговорена среща.

Сгънах листа със записките и го прибрах. Ап захвърли обратно в коша папката, която бях използвал за подложка. Отидохме до вратата на кабинета.

— Не успях да открия настоящия адрес на Мелърс — споделих мимоходом аз. — Да знаете какво е станало с него?

— Кой, по дяволите, знае? Когато му казах, че няма къде да си завра този боклук, който е в ръцете ви сега, той ме наруга, изпотроши няколко мебели в колониален стил и излезе. Тогава го видях за последен път, хвала на Бога! Изплаши ме до смърт. След този случай си наех телохранител.

Излязохме, преминахме по коридора и през празната приемна. Отвори стъклената врата и я задържа отворена.

— Радвам се, че се запознахме, Сами. Какво те кара да бързаш толкова? Ха-ха-ха! Нека си дадем време сериозно да обмислим какъв продукт искаме да получим, нахвърлете нещо и тогава ще има с какво

да замесим питата. Да кажем, за сряда. Да се срещнем и да обядваме заедно?

---

[1] „Ню Таймс Пръдакшънс“. — Б.пр. ↑

[2] Тропически плод, от който се приготвят хлебни питки. — Б.пр. ↑

[3] Анди Уорхол (1927 — 1987) — известен американски фотограф. — Б.пр. ↑

[4] „Сладък живот“ — филм на известния италиански режисьор Федерико Фелини. — Б.пр. ↑

36.

Отидох пеш до търговската зона на Сенчъри Сити, намерих кафетерия със сепарета и седнах с чаша кафе и сценария на Дентън Мелърс пред себе си.

Скоро стана ясно, че това не беше пълният сценарий. Просто нахвърляне на идеята в пет страници — онова, което Ап бе нарекъл „анонс“.

МЛАДОЖЕНКАТА

Започваше със заснемането на мъж, наблюдаващ събличаща се жена. По лицето му разбираме, че е убиец психопат, но е красив, с мускулесто тяло. Типът мъж, който жените харесват.

В ръката си държи касапски нож. Нощ е. Лунната светлина пада върху острието и по него танцуват отблясъци.

Психопатът се изправя в прикритието си и се стрелва през плъзгаща се стъклена врата. Жената е под душа и се сапунисва. Камерата показва пяната върху гърдите ѝ, пяна покрива вагината ѝ. Тя мастурбира, изцяло отдадена на сексуалната наслада.

Психопатът се съблича и се къпе под душа, докато тялото на жената изстива на пода. После се облича, прибира се с колата у дома си, в съпругеското ложе. Жена му е млада, красива, видимо неизкусена. Обича го всеотдайно. Той е любовта и страстта на нейния живот.

Психопатът и съпругата му започват любовна игра и той нежно люби своята млада невинна жена — способен е да прояви чувствителност и търпение, когато обстоятелствата го налагат. Когато тя достига до оргазъм, камерата показва последователно ту лицето на съпругата, ту това на другата обладана от него жена — и двете негови

избраници. Дългият, почти каталитичен оргазъм на съпругата контрастира с болезненото изражение върху лицето на другата жена. За психопата и двете са източник на наслада...

Насилих се да го дочета докрай, с мъка устоявайки на желанието си да захвърля сценария на боклука.

Вместо това, занесох го у дома и телефонирах на Майло още с влизането си. Не беше в участъка и трябваше да се задоволя с оставянето на съобщение в „Блу Инвестигейшънс“.

Опитах да се свържа с Луси в Брентууд. Телефонът беше изключен, вероятно спеше. Позвъних в службата си и изслушах оставеното за мен съобщение — Уенди Ембри искаше да поговорим относно някакви проблеми с плащанията. Това ме ядоса, затова не си направих труд да запиша оставения от нея телефонен номер.

Взех си бира от хладилника и наблюдавах как двама сърфисти се опитваха да уловят вечността.

Сценарият на Мелърс отекваше в главата ми като аварийна автомобилна сирена.

Него, Лоуел и Трафикънт ги бе събрало не изкуството, а омразата им към жените.

Бяха намерили общи интереси.

Излели са заедно нагоните си в нощта на празненството.

Лоуел закрива „Убежище“ по-малко от година след това.

Дали не беше намерил ново приложение за притежаваната от него земя?

Робин се прибра в чудесно настроение и накрая се озовахме в леглото. Опитвах се да пропъдя лошите мисли от главата си, чудейки се дали ще съм в състояние да се любя.

Когато настъпи моментът, върших правилно нещата, но умът ми беше другаде, отдалечен като светлината на морски фар.

Скоро Робин задряма, а аз не можех да лежа — трябваше да стана. Но останах в леглото още известно време.

— Не можеш да заспиш ли?

— Може би ще се облека и ще се разходя с колата.

И двамата седнахме в леглото. Целунах я по челото.

— Почивай си.

— Всичко наред ли е, Алекс?

— Просто една от моите безсънни нощи. Нали ме познаваш.

— Понякога се питам дали все още те познавам — прошепна тя.

Но затвори очи и издаде нацупено устни напред. Целунах ги и погалих с пръсти клепачите ѝ. Придърпа завивката около главата си и се сви на кравай.

Движех се по Броуд Бийч, Зума, Колонията, Карбън Бийч, Ла Коста.

Над дома на съпрузите Шей имаше ярка светлина. Две коли — мисля, от района на Малибу — бяха паркирани на банкетата край шосето — „Порше“ и „Корвет“. Между тях имаше „Олдс-88“, сравнително по-стар, който ми изглеждаше смътно познат. Спрях зад „Корвет“-а и приближавах към входа на къщата, когато вратата се отвори и от нея заднишком излезе някакъв мъж.

Стори ми се, че чувам глас от вътрешността, но шумът откъм шосето и океана правеше невъзможно да се различат думите.

— Махнете се! Ще повикам полиция!

— Само го...

— Вън! Излезте навън! Ще се обадя в полицията!

Мъжът отново тръгна към къщата. Този път бях достатъчно близо, за да чуя женски глас.

— Хайде, обадете им се, Гуендолин. Кажете им, че сте убийца.

Втурна се към вратата.

Жената нададе писък:

— Копеле!

Мъжът отново залитна, отблъснат със сила от вратата.

Озова се под сноп светлина.

Шеръл Бест — в тъмен костюм и вратовръзка, темето му лъщеше като топка за билиард.

Бях съвсем близо зад него, когато отвътре се опитаха да затворят вратата. Протегна напред десния си крак и успя да вмъкне ходилото си навреме. Глезенът му остана заклещен между прага и самата врата. Извика от болка.

В отговор — заплахи и ругатни от страна на Гуен Шей. Том не ѝ помогна, вероятно беше сама в къщата.

Бест се опита да освободи глезена си, но това се оказа невъзможно.

През пролуката между вратата и касата Гуен Шей продължаваше да крещи. Натискаше с цялата си тежест вратата, опитвайки се да счупи глезена.

— Престанете, заклещен е! — извиках аз.

Очите ѝ се разшириха уплашено, когато видя лицето ми. Отвори вратата, скрита няколко пъти крака на Бест, докато го освобождавах от заклещването, после я затръшна.

Бест лежеше на земята и стенеше от болка. Помогнах му да се изправи, но когато стъпи на десния си крак, подскочи и трябваше да го подкрепям, за да се движи.

— Да се махаме оттук — предложих, опитвайки се да го довлека към спрянния „Олдс“.

Поклати глава:

— Аз оставам.

— Ами ако се обади в полицията?

— Не го е направила досега, нали? Защото съзнава, че е виновна. Намирисвам вината от километри.

Скръсти ръце на гърдите си.

— Ами ако има оръжие? — попитах аз. — Така се случват трагичните инциденти.

Извърна поглед.

— Хайде да поговорим трезво. Научих неща, които може да...

Сграбчи ръката ми.

— Какви неща?

— Ако си тръгнете и обещаете да не се срещате отново с тази жена, ще ви кажа.

Погледна към къщата. Разтърси десния си крак и примижа от болка. Загледа се в прелитащите по шосето коли, после отново обърна лице към къщата.

— Приемам го като тържествен обет — рече той.

— Разкажете ми — подкани ме Бест, вече седнал зад волана, докато масажираше глезена си.

— Мислите ли, че трябва да потърсите лекарска помощ за крака си?

— Не, не, няма му нищо.

— Трябва да ми обещаете, че няма да предприемате нищо на своя глава.

— Това не мога да ви обещаая.

— В такъв случай нямам право да ви разкажа.

— Вие се заклехте!

— Заради самия вас, преподобни.

— Мога сам да се грижа за себе си.

— Виждам.

Ноздрите му се разшириха — в момента никак не приличаше на Божи служител.

— Добре. Станах за посмешнице. Като Моисей, когато говорел на един храст...

— Преподобни отче, последното нещо, което желая, е да удължавам мъките ви. Но също така искам да науча цялата истина за Карен.

— Защо?

— Заради моя пациент — отвърнах аз, като се стараех да звуча искрено, без да се налага да навлизам в подробности.

— Трудно е да се повярва.

Протегна ръка да опипа отекия си глезен, но се спря и докосна с пръсти висящите на стартера ключове.

— Ако наистина знаете нещо, докторе, разкажете ми. Доверете ми се, ще постъпите правилно.

— Не и докато не обещаете, че няма да предприемате нищо. Ако се намесвате с действия като тези, само ще забавите процеса.

— Ще забавя процеса? Означава ли това, че има напредък?

— Известен напредък. Съжалявам, зная, че от много време живеете само с тази мисъл, но ще се наложи да проявите още търпение.

— Още търпение — повтори той, като раздвижваше крака си. — Защо дойдохте тук тази вечер?

— Защото вероятно ще се окажете прав, че съпрузите Шей знаят нещо. Но ако вие се намесите, възможно е никога да не узнаем какво е то. И няма да ви кажа нито дума повече, докато не се убедя, че ще ни помагате.

— Добре. Обещавам да не предприемам нищо, което би ви затруднило.

— Абсолютно нищо — подчертах аз. — Никакви контакти с лица, свързани по някакъв начин със случая, докато не ви кажа, че няма да навредят на разследването.

— Добре, добре. Какво знаете?

Разказах му част от откритията си, без да споменавам имена. Все по-голяма бе вероятността нещо да се е случило с Карен по време на празненството, Феликс Барнард да е узнал за него, да се е опитал да се облагодетелства от наученото и в крайна сметка алчността да го е погубила.

Лицето му трепереше от гняв. Направи усилие да си придаде спокойно изражение.

— Знаех си, че този човек крие нещо. Любезен, прекалено любезно се държеше. Никога не съм му вярвал изцяло. Как е умрял?

Разказах му и накрая заключих:

— Ето защо трябва да бъдем предпазливи, преподобни. Ако тогава запазването в тайна на узнатото от него е струвало отнемането на човешки живот, то и сега не биха се поколебали да убият.

— Да, да — съгласи се той. Но в гласа му нямаше страх, а само безпристрастна констатация.

Бях поискал прекалено много от него. Спомних си за картината в кухнята му — „Похищението на Дина от Сихем“ — и се запитах дали не греша, като му се доверявам.

— А после? — попита той, поглеждайки към дома на съпрузите Шей.

— Нямаме доказателства за директна намеса от тяхна страна засега. Единствено предположението, че те може да са наели Карен да работи на празненството. А и до този момент не сме получили потвърждение на тази хипотеза.

— Не мога да повярвам. Как успяват да се измъкнат? Виждате какво стана току-що. Ако е невинна, защо не извика полиция? А магазинът им е затворен от два дни, той от два дни не се е появявал. Може да се е усъмнил, че нещо предстои да се случи и е напуснал града. Не е ли бягството първият признак на вина?

— Откъде знаете за магазина, преподобни?

Не отговори на въпроса ми.

— Пак сте ги наблюдавали?

Усмивката му приличаше на озъбване.

— Какво ви накара да ги следите отново?

— Телефонният разговор с вас онзи ден. По тона ви разбрах, че сте попаднали на нещо. Пациентът ви вече готов ли е да се срещне с мен?

— Пациентът ми е в траур. Смъртен случай в семейството.

— О, не! — Улови с ръце волана и се отпусна ниско на седалката. — Искрено съжалявам. Починалият — или починалата — близък ли беше? Можете ли да ми кажете поне пола на човека, когото лекувате, за да мога да се моля за него?

— Жена.

— Така и предполагам. Женското страдание... горката тя! Да се надяваме, че ще дойде ден, когато тя ще е в състояние да надмогне скръбта.

— Да се надяваме.

— Естествено, сега не можете да настоявате. Подобни неща не могат да се ускоряват.

Обърна се и улови ръката ми.

— Когато тя е в състояние — независимо след колко време ще е това — веднага ми се обадете. Може би аз ще ѝ помогна. Може би ще си помогнем взаимно.

Кимнах и излязох от колата.

През отворения прозорец Бест допълни:

— Вие сте добър човек. Простете ми, че се усъмних в намеренията ви.

— Няма какво да ви прощавам.

— Религиозен ли сте, докторе?

— По свой собствен начин.

— Какъв е той?

— Не вярвам, че светът е хаотичен.

— Важна крачка към вярата. Всеки ден се опитвам да си напомням това. Понякога е лесно, понякога — трудно.

37.

— Всичко е като в сюрреалистичен филм — каза Луси.

Беше девет часът сутринта и най-накрая бях успял да се свържа по телефона с нея в къщата в Брентууд.

— В какъв смисъл?

— В един момент разговарям с него и имам чувството, че действително го правя. После се събуждам и осъзнавам, че съм сънувала и истината ме покосява... Предполагам, че е нормално.

— До голяма степен.

— Напоследък не правех нищо, само спях. Не мога да го преодоля, чувствам се като упоена. Всеки път, когато се опитам да стана, ме обзема желание да допълзя обратно до леглото. Трябва ли да се преборя с желанието си, за да оставам будна?

— Не, оставете природата да си свърши работата.

— Господи, много ме боли от неговата загуба!

Започна да плаче.

— Не съм му ядосана, той беше безсилен. Да се добере до толкова силен наркотик, без да го знае... Когато организмът му изпитваше наркотичен глад, не можеше да мисли за нищо друго.

Пак заплака.

— Такава болка... при това напразна. Имам чувството, че сърцето ми ще се пръсне на парченца — не знам дали някога отново ще бъда нормална.

— Нужно е време, Луси.

— Не мога да се подложя на хипноза, не мога изобщо да се съсредоточа. Съжалявам.

— Няма за какво да съжалявате.

— По-нататък. Ще я направим по-нататък. Сега съм в състояние само да плача и да спя, дори нямам желание да говоря. Съжалявам.

— Няма нищо, Луси.

— Съжалявам, съжалявам — самоиронично повтори тя. — Съжалявам за целия свят. За Кери Филдинг и за другите. И за Елфи. И

за Карен. Не съм я забравила. Няма да забравя!

Трима психопати в гората.

Барнард научава нещо за това. Умира.

Дорис Райнголд — жива и бедна. Може би е проиграла на хазарт получените за мълчанието пари?

Том Шей я убеждава да замине от града. Към някое скривалище или друго, по-окончателно местоназначение?

Още известно време обмислях различните хипотези. Барнард непрекъснато изскачаше в мислите ми.

Ако е бил убит заради изнудването, тогава зрелищният характер на смъртта му имаше смисъл: трупът върху легло в мотелска стая би могъл да провокира много поучителни заключения.

Кой беше свършил черната работа? Убийството е било извършено цяла година след изчезването на Карен. В онзи период Мелърс — или както там беше истинското му име — вече е работел за Ап, а Трафикънт е заминал в неизвестна посока.

М. Беярд Лоуел живеел пък в приказно усамотение в Топанга Каньон.

Не можех да си представя, че Великия ще рискува да се появи на среща в някакъв долнопробен мотел.

И защо е било необходимо това изваждане на показ на мръсни ризи?

Защото е обслужвало нечии низки интереси ли? Мо Барнард беше описала Феликс като ценител на женската красота. Дали не е бил примамен в мотела с обещание за ново парично обезщетение: по-голямата вноска, която очаквал от толкова време? И да е решил да се отдаде за кратко на плътски удоволствия, докато чакал?

Представях си го със свалени панталони, в тръпнещо очакване върху тясно сиво легло в затъмнена стая, на екрана върви порнокасета, а на нощното шкафче е оставена бутилка.

Жена в прилепнали панталони и високи токове. Усмивка му се и изчезва в банята с намигване, казвайки: „Само минутка, сладурче“.

Чува се шум от пускане на водата в тоалетната. Барнард е съсредоточил вниманието си върху порнофилма и не чува отварянето на вратата.

Някой се втурва към леглото и започва да стреля.

Някой, който е имал ключ. Дали администраторът от рецепцията не е бил подкупен? А може би сводникът също е бил замесен?

И все пак, защо в онзи мотел? Само три мили по на изток Холивуд гъмжеше от луксозни апартаменти, светилища на платената любов.

Може би защото убиецът е познавал достатъчно добре мястото и персонала, за да устрои потулването на случая?

Полицията изобщо не се бе усъмнила.

Барнард бе водил интересен живот: прекарвал дните си в ровене в хорските тайни, вадел си хляба със случаи, обявени за приключени от полицията.

Двадесет години по-късно последният разследван от него случай оставаше неразкрит.

Един непоследователен човек. Дали вестниците изобщо бяха писали за неговата смърт?

Този път предпочетох да използвам по-отдалечената от дома ми библиотека в Санта Моника, на Шеста улица. Името на Барнард не присъстваше в библиографския файл на компютърния терминал. Но след проверка в раздел „Убийства“ попаднах на находка от вестникарски публикации.

Убийство в мотел. Според полицейски източници „Приключенски кът“ на Уестсайд е място на многобройни престъпления, последното от които е убийството на оттеглил се от професионална дейност частен детектив.

Следваше пълният текст на статията:

УБИЙСТВО ПРЕДВЕЩАВА ГНЕВА НА ВЛАСТИТЕ ВЪРХУ МОТЕЛ

Убийството на застреляния в ранно утро пенсиониран частен детектив в мотел в Уестсайд предизвиква гражданско недоволство срещу странноприемницата. Полицията потвърди, че мотелът „Приключенски кът“ на Саут Ла Сиенега Булевард 1543 е средище на престъпна дейност, където са извършени многобройни арести за проституция, търговия с наркотици, нарушаване на обществения ред и въоръжени нападения над граждани. Въпреки оплакванията на жителите от квартала, полицията твърди, че не притежава правомощия да затвори мотела.

Жертвата — Феликс Слейтън Барнард, 65 г., от Венеция — е открит мъртъв вследствие многобройни огнестрелни рани в стая №11 от служителя в мотела Еджли Силвестър по време на обичайното сутрешно почистване. Силвестър твърди, че не видял и не чул нищо, а до пристигането на полицията всички гости на мотела освободили стаите си. „Не се учудвам — коментира наблюдател, пожелал да остане анонимен. — Гостите на мотела наемат стаите за по час — час и половина.“

Силвестър отрича да е бил свидетел на проституция в мотела. На въпроса: „Как е възможно да не чуете нито един от трите изстрела?“ — той отговаря: „Движението по булеварда е много натоварено“.

Запитан дали е възможно да се предприемат постъпки за закриването на мотела, капитан Робърт Банърсток казва: „Живеем в свободна страна. Можем само да отидем там и да разследваме конкретните произшествия. Хората трябва да внимават къде прекарват нощта“.

Установи се, че мотелът е собственост на корпорация, регистрирана в щата Невада — „Адвент Груп“, а опитите да се свържем с нейния изпълнителен директор Дарнъл Мълинс останаха без резултат.

Дарнъл Мълинс.

Дентън Мелърс.

„Да се срещнем в мотел «Приключенски кът», Феликс. Ще има резервирана на твое име стая. Вземи си курва за сметка на заведението.“

Проверих във всички телефонни указатели за Южна Калифорния дали фигурира името Дарнъл Мълинс. Нито един Дарнъл. Срещу различните имена на „Д“ се цитираха адреси в различни райони на щата. След тридесет и пет минути висене на платения телефон във фоайето на библиотеката повечето от тях отпаднаха. Другите не си бяха вкъщи.

Отново в задънена улица.

Седнах до едно бюро в читалнята и започнах да барабаня по плота, докато не ми хрумна друга идея.

Служителят. Еджли Силвестър.

Слава богу, името беше необичайно и го имаше в указателя на Централен Ел Ей — цитиран бе адрес на улица 1800 в Арлингтън.

Качих се в колата и поех на изток по „Пико“ към центъра на града. „Ла Сиенега“ се намираше на няколко километра преди Арлингтън и се насочих към номер 1543 на юг.

Все още беше мотел, но сега се казваше „Слънчева люлка“ и сградата бе боядисана в тюркоазно. Три педи наслоен сивосаждив слой, обточващ хлътнал паркинг с макадамова настилка.

Два лекотоварни камиона, оставени на паркинга. Спрях до единия от тях. Стая номер 11 се намираше в северозападното крило, близо до рецепцията. На вратата висеше надпис „Не ни безпокойте“.

Отворих вратата към рецепцията. Зад плота седеше кореец и гледаше телевизионен канал на корейски. Окачен на стената стелаж излагаше пред посетителите предлаганите от хотела джобни гребени и презервативи, а поставената върху бюрото алуминиева стойка беше натъпкана с карти, указващи точно адресите на вилите и домовете, където живееха звезди и знаменитости. Миналата година Робин бе донесла такава карта у дома, подарена ѝ от някаква звукозаписна компания. Според рекламата в нея Мерилин Монро все още беше жива и живееше в Брентууд, а президентът Лон Чейни бродеше из Бевърли Хилс.

Администраторът ме огледа преценяващо и попита:

— Стая ли?

Не знаейки какво да кажа, просто се обърнах и излязох.

Еджли Силвестър живееше в квартала непосредствено зад някогашния магазин „Сиърс“ близо до „Ла Бри“, недалеч от полицейския участък на Уилшър. Сградата бе ръчно зидана двуетажна постройка от вилен тип, разделена на апартаменти. Моравата пред нея бе превърната в паркинг, където бяха оставени ръждясал „Кадилак Флийтууд“ и поне двадесетгодишен „Буик Ривиера“.

На верандата пред сградата двама чернокожи на около шейсет играеха домино. И двамата бяха облечени в бели ризи с къси ръкави и панталони с копчета тик-так. По-едрият бе с тиранти. В ъгъла на устата му висеше цигара.

По-слабият беше с абаносов цвят на кожата, а лицето му имаше остри черти, които му придаваха особен чар. Имаше гъста коса, прибрана назад с помада. Можеше да мине за недотам талантливия по-малък брат на Чък Бери.

Когато приближих по алеята, прекъснаха играта. Плочките на доминото бяха боядисани в яркочервено и безцветен флуоресцент с прецизно оформени бели кръгчета. Не можех да преценя кой водеше играта.

— Господа — обърнах се към тях, — тук ли живее Еджли Силвестър?

— Не — отвърна слабият.

— Познавате ли го?

Поклатиха отрицателно глава.

— Добре, все пак благодаря.

Вече се отдалечавах, когато едрият попита:

— Защо се интересувате?

Цигарата беше в ръката му — мокра и угасена. Потеше се обилно, но едва ли беше от притеснение.

— Репортер съм — казах аз — от „Ел Ей Таймс“. Готвим материал за стари неразкрити престъпления за притурка в неделния брой. Силвестър е работел в мотел, където преди двадесет години е

станало убийство. Жертвата бил един частен детектив. Редакторите мислят, че от това ще излезе добър материал.

— Непрекъснато стават десетки нови убийства — включи се в разговора слабият. — Градът е в пълен хаос, никакъв ред и законност, а вие ще пишете за минали неща.

— Публикациите за съвременните убийства плашат хората. Обаче в разказите за стари престъпления читателите откриват романтизъм — знам, аз също го считам за абсурдно. Но скоро започнах работа, не мога да споря с шефа. Както и да е, благодаря ви.

— А пари има ли в тази работа? — попита по-слабият. — За хората, които се съгласят да разговарят с вас?

— Ами не ми е разрешено да плащам за интервюта, но ако информацията е съществена... — Свих рамене.

Двамата се спогледаха, после единият постави плочка домино.

— Мистър Силвестър разказвал ли ви е нещо за въпросния неразкрит случай? — попитах аз.

Спогледаха се повторно.

— Колко ще платите? — попита дебелият.

Колко ли имах в портфейла си? Вероятно около сто долара.

— Наистина не би трябвало да плащам. Освен ако информацията действително е от важно значение.

Едрият близна края на цигарата.

— Колко, ако успея да ви намеря мистър Силвестър?

— Двайсет гущера.

Изсумтя презрително, изсмя се и поклати глава.

— Това, че ще го намерите, не означава нищо. Какво ще ми гарантира, че ще се съгласи да разговаря с мен?

Пак се изсмя:

— Ако му платиш, ще се съгласи, мой човек. Той обича парите. — Огледа моя „Севил“. — Какъв е, модел седемдесет и осма ли?

— Седемдесет и девета.

— Вестникът не ти ли плаща достатъчно, за да му купиш нови гуми?

— Както вече споменах, скоро започнах.

— Четиридесет гущера, за да ти намеря човека — рече той.

— Тридесет.

— Тридесет и пет. — Протегна разтворена длан.

С болезнено изражение извадих парите и му ги дадох.

Стисна ги доволно в ръка и се усмихна.

— Добре — казах аз, — къде е Силвестър?

Засмя се самодоволно и посочи слабия мъж срещу себе си.

— Кажете „Здравейте“, мистър Силвестър.

Слабият затвори очи и се засмя, като клатеше напред-назад стола си.

— Здравсти, здрасти, здрасти. — Подаде ръка. — Здравейте от звездата на шоуто.

— Докажете, че вие сте Силвестър.

— Една стотачка и ще докажа.

— Петдесетачка.

— Деветдесет.

— Шестдесет.

— Осемдесет и осем.

— Шестдесет и пет, това е таванът.

Спря да се усмихва. Имаше суха кожа, за разлика от едрия. Очите му блестяха като тлеещи въглини.

— На него дадохте тридесет и пет само за да ме посочи с пръст, а аз ще получа едва тридесет повече. Това е глупаво, човече.

— Седемдесет, ако наистина сте Силвестър. И това е максимумът, защото оставам на нула.

Извадих всички банкноти от портфейла си и ги размахих.

Смръщи лице, пресегна се с ръка назад и извади портфейл, имитация на алигаторска кожа. Отвори го и ми показа омазнена карта за социална осигуровка, издадена на името на Еджли Силвестър.

— Някакъв документ със снимка?

— Не е нужно — отвърна той, но ми показва шофьорската си книжка. Срокът ѝ бе изтекъл преди три години, но снимката беше неговата, адресът и името също го потвърждаваха.

— Добре — казах аз, подадох му двадесетачка, а останалите пари прибрах.

— Хей! — извика той, ставайки от стола.

— Останалото, когато свършим.

Едрият се обади:

— Попаднахме на умник, Еди. Уличен умник, ако разбираш какво искам да кажа.

Силвестър гледаше двайсетачката, сякаш беше белязана.

— Откъде да знам, че си почтен, човече?

— Не можеш, защото ако се оплачеш в „Таймс“ и шефът ми разбере, че съм платил, за да получа информация, ще ме изхвърли на улицата. Не искам да ми пробутваш измишльотини, ясно ли е? Интересува ме само какво се е случило.

— Което си е честно, честно си е, Еди — намеси се едрият. — Точка за него.

— Да го начукам на майка ти! — изруга Силвестър.

Дебелият се разсмя:

— Защо, Еди, когато аз вече чуках майка ти и тя ме изцеди като лимон?

Силвестър го удостои с убийствен поглед и за момент помислих, че ще се сбият. После дебелият се начумери, намигна и Силвестър също се засмя. Взе плочка от доминото и шумно я постави върху масата.

— Очаквай продължение, дебеланко — съобщи той, изправяйки се.

— Къде ще ходиш, Еди?

— Да говоря с човека, глупако.

— Говори тук. Искам да чуя каква е тая история, за която ще ти платят седемдесет и пет долара.

— Ха! — изсумтя Силвестър. — Попитай майка ми. — Към мен: — Да идем някъде, където атмосферата не е толкова глупава.

Тръгнахме надолу по улицата, между разделените като кутийки входиове на къщите. Тук-там самотна палма развяваше листа в небето при повеея на бриза. По-голямата част от улицата беше гола и гореща, независимо че бе късен следобед.

Когато приближихме ъгъла, Силвестър спря и се облегна на един уличен стълб. Край нас мина жена с кафява кожа, облечена в рокля на кафяви цветя. Няколко малки деца я следваха като козлета след майка си, смееха се и говореха на испански.

— Идват тук — каза Силвестър, — работят за мизерно заплащане, дори не искат да научат английски. Що не напишете за това?

Потупа празния джоб на ризата си и ме изгледа изпитателно.

— Пушите ли?

Поклатих отрицателно глава.

— Така и предполагам. Е, за кое убийство искате да ви говоря?

— Значи в „Приключенски кът“ са станали и други убийства?

— Може би.

— Може би?

— Не беше „Риц“ — но вие знаете що за място е било, прав ли съм?

— Що за място?

— Свърталище на проститутки. Противно място — трудни момичета. Работех там, защото бях принуден. През деня поправях водостоци, а това е несигурна работа — знаете какво искам да кажа, нали? Когато е дъждовно, получаваш повиквания за ремонт на улуци и кърпене на дупките по покрива, а когато водата влиза в стаите през касите на прозорците, хората надават вой на недоволство. „Помогнете ми, помогнете!“ Няма дъжд — и хората забравят за покрива, улуците и прозорците. Не е ли глупаво?

— В мотела сте работели нощем?

— Да.

— Неприятно място.

— Ужасно място. Собствениците не го управляваха кадърно — караха я през пръсти.

— „Адвент Груп“.

Погледна ме неразбиращо.

— Момчетата от Невада. Така пишеше в първата статия по случая.

— Да, точно така — Рино, Невада. Оттам ми изпращаха чековете. Голяма досада, защото можех да ги осребря едва пет дни след получаването им. Пълна глупост.

— Става въпрос за убийството на мъж на име Феликс Барнард, частен детектив. Бивш. В статията пише, че вие сте намерили трупа.

— Да, да, спомням си. Възрастен мъж, без долни гащи, държеше си чепа в ръка. — Поклати глава: — Да, наистина беше неприятна картина. Беше застрелян в лицето.

Прокара език по напуканите си устни.

— Какво друго си спомняте за това убийство?

— Това е всичко. Повръщаше ми се, когато го открих, исках да напусна работата в мотела. И без това работех прекалено много. Сутрин ставах в пет, прибирах се у дома, опитвах се да поспя няколко часа, преди да изляза да чистя улуци. Имах четири деца, бях добър баща. Купувах им различни неща. Най-добрите обувки. В гимназията синовете ми ходеха с обувки „Флоренсхайм“, никакви кецове и маратонки.

— Проверявали сте стаите сутрин в пет?

— Тогава свършвах. Започвах в пет без петнадесет, за да свърша навреме и до пет да се махна от онази дупка. Ако стаята беше свободна, пращам мексиканката да я почисти. Ако в нея имаше хора, отбелязвах го в регистъра, за да е в течение администраторът от дневната смяна. Дневната смяна беше приказка: никой не използва проклетата дупка през деня.

— Влезли сте да проверите стаята на Барнард. Означава ли това, че по това време е трябвало да бъде освободена?

— Би трябвало. Плати за кратък престой — за два часа, доколкото си спомням. Трябваше вече да я е освободил.

— Преди това не сте проверявали стаята?

— Човече, вършех само онова, за което ми плащаха, беше ужасна бърлога. Какво ме интересува, че някакъв идиот останал двадесет минути повече? Собствениците не ги беше грижа, та мен ли?

— Платил е за двучасов престой. Значи не е дошъл в мотела, за да пренощува.

Силвестър се изсмя:

— Бинго! Сигурно сте учили в колеж.

— Какво направихте, когато открихте трупа?

— Обадох се в полицията, какво друго? Да не мислите, че съм вчерашен?

— Ами управителят? Мълинс. Дарнъл Мълинс.

Свъси вежди.

— Да-а, Дарнъл.

— И на него ли се обадохте?

— Не, Дарнъл отсъстваше. Постоянно отсъстваше, освен когато ме изритваше от рецепцията.

— Защо го е правел?

— Мислеше се за писател. Появяваше се от време на време, изглеждаше ме високомерно и ме изритваше, за да използва пишещата машина. Нямах нищо против. Излизах да взема нещо за хапване.

— Значи Дарнъл се е смятал за писател?

— Да, като вас, само че той пишеше книга. — Разсмя се, сякаш от абсурдността на собствените си думи. — Глупак.

— Не беше добър писател, така ли?

— Откъде да знам? Никога не ми показва нещо, написано от него.

— Издавал ли е изобщо нещо свое?

— Поне аз не съм чул, а той със сигурност щеше да се изфука. Обичаше да си гали самолюбието.

— Някаква идея къде може да е?

— Тц. И не си губете времето. Дори да го намерите, той няма да ви помогне.

— Защо?

— Беше високомерен фукльо.

— В какъв смисъл високомерен?

— Високомерен и достоен за съжаление. И бесен. Винаги вбесен от нещо, сякаш беше по-добър от всички. Надуваше се. И разказваше разни истории. Че е учил в колеж, че е прекалено образован за сегашната си работа. Щял да напише книгата си и завинаги да се махне от онзи вертеп.

Погледна ме.

— Като че ли имаше къде да отиде, а ние, останалите, щяхме да тънем в мизерията.

— Спомняте ли си в кой колеж твърдеше, че е учил?

— Някакъв колеж в Ню Йорк. Не обръщах внимание на неговите приказки, той само това правеше — ругаеше и се хвалеше. Баща му бил лекар, работел над сценарий за филм, който щял да стане хит, срещал се с кинозвезди по приеми. — Изсмя се: — Пишел книга. Сякаш съм глупак. Защо човек, който работи върху толкова проекти, ще стои в бърлога като „Приключенски кът“? Не признаваше, че е тъмнокож като нас.

— Не му е харесвало да бъде тъмнокож?

— Не го признаваше. Говореше като бял. В интерес на истината, беше със светла кожа. — За пореден път се изсмя саркастично и се оципа по лакътя. — Прекалено много бяла кръв. А косата му беше

руса — къдрава, но сламеножълта. Сякаш са го топили в яйчен жълтък — мистър Препечена филийка по френски.

— Имаше ли мустаци?

— Не си спомням, защо?

— Опитвам се да си го представя как е изглеждал.

Погледът му светна обнадеждено.

— Ще поместите ли моя снимка във вестника?

— А вие искате ли?

— Ще ми платите ли допълнително?

— Не мога да го направя.

— Тогава оставете. Е, добре, ако вие искате. Ще е по-добре от снимка на Дарнъл. Беше грозен фукльо. Едър и силен — казваше, че в колежа тренирал футбол. За нищо на света не би признал, че е тъмнокож, но носът му бе по-плосък от носа на дебеланкото, с когото играех домино. Сламеноруса коса и онези замечтани сини очи — помечтателни дори от вашите. Да, сега си спомням, че имаше мустаци. Малки мустачки. Мъх. Рядък жълтеникав мъх. Глупак!

38.

Платих му остатъка от договорената сума, той се обърна и бавно започна да се отдалечава.

— Още един въпрос — извиках аз. — В статията казвате, че не сте чули изстрели заради натовареното движение по шосето. Наистина ли имаше голямо движение около четири часа сутринта?

Продължи да върви.

Настигнах го.

— Мистър Силвестър?

Същият студен гневен поглед, с който беше удостоил приятеля си.

Повторих въпроса си.

— Чувам ви, не съм кретен.

— Проблем ли е да ми отговорите?

— Няма проблем. Не съм чул никакви изстрели, разбрахте ли?

— Разбрах. Барнард сам ли се регистрира?

— Ако така пише във вашата статия.

— Не пише. Но в регистъра е записано само неговото име. Имаше ли някой с него?

— Откъде, по дяволите, да знам? — Спря. — Сделката е приключена, човече. Отдавна надвишихте внесената от вас сума.

— Наистина ли бяхте в хотела, или е била една от нощите, в които Дарнъл Мълинс ви е изритал да си тръгнете?

Отстъпи назад и докосна джоба на панталона си, сякаш проверяваше дали пистолетът е там.

— Лъжец ли ме наричате?

— Не, опитвам се да изясня подробностите.

— Вече ги знаете, а сега си вървете. — И махна пренебрежително с ръка. — И не изпращайте бяло момче с фотоапарат да ме снима. Белите момчета с камера не се приемат добре в този квартал.

Стомахът ми се бунтуваше. Обядвах в закусвалня близо до Робъртсън. Равини, ченгета и борсови посредници ядяха пушени бутове и обсъждаха различните житейски философии. Поръчах доматиена супа с топчета. Докато чаках, позвъних на Майло. Слушалката вдигна Рик и каза:

— Доктор Силвърман.

— Здравей, Алекс е.

— Алекс, как върви строежът на новата къща?

— Бавно.

— Голяма бъркотия, нали?

— Нещата се пооправиха, откакто Робин ги взе в свои ръце.

— Говори добре за нея. Търсиш El Sleuth^[1]? Излезе рано сутринта.

— Сигурно са поставили под наблюдение Вдовиците? — предположих аз.

— Кого?

— Онези момичета, които боготворят Джоуб Швант.

— Вероятно. Не му е весело, че отново трябва да се занимава с този случай. Не че говори за работата си. Имаме ново споразумение: аз не обсъждам пред него тънкостите на рязането и съшиването, а той не ми напомня в какъв ужасен свят живеем.

Вече вкъщи, опитах да се свържа с Колумбийския университет. Дарнъл Мълинс действително бе следвал там и изкарал едногодишна следдипломна специализация, преди да напусне, което станало малко след рецензирането на „Команда: Прогони светлината“. Архивният отдел разполагаше с негов адрес в Тийнек, Ню Джърси, и телефонен номер на същия адрес, но когато позвъних, се оказа, че сега там се помещава бутик за висша мода.

Спомних си думите на Силвестър, че бащата на Мълинс бил лекар, позвъних на „Информация“ в Ню Джърси и помолих да ми дадат телефонните номера на всеки Мълинс в Тийнек, след чието име стоят инициалите М. D^[2].

— Единственият, когото открих — каза мъжът от централата, — е доктор Уинстън Мълинс, но адресът е в Инглууд.

На моето позвъняване възпитан мъжки глас отвърна:

— Моля?

— Доктор Мълинс?

— С кого разговарям?

Използвах историята с биографията.

Мълчание.

— Боя се, че не мога да ви помогна. Дарнъл отдавна е покойник.

— О! Съжалявам.

— Да. Изминаха двадесет години.

— Някакво заболяване ли?

— Не, беше убит.

— О, не!

— Там, откъдето се обаждате вие, ако трябва да бъда точен.

Имаше апартамент в Холивуд. Изненадал някакъв обирджия и крадецът го застрелял. Така и не го заловиха. Сигурен съм, че Дарнъл с удоволствие би разговарял с вас. Мечтаеше да бъде писател.

— Да, зная, в ръцете си държа една от неговите статии.

— Наистина ли?

— Публикувана е в „Манхатънски книжен обзор“. Използвал е псевдонима Дентън.

— Мелърс — прекъсна ме бащата. — По името на един от героите в булеварден роман. Направил го е, защото знаеше, че не одобрявам този вестник — с прекалено ляв уклон е. После продължи да използва псевдонима, може би за да ми докаже нещо, което аз никога не разбрах.

В думите му имаше дълбока тъга.

— Тук се споменава, че работел върху роман — вметнах аз.

— „Младоженката“. Не го завърши, разполагам с ръкописа. Опитах се да го чета. Не е от литературата, която харесвам, но не е никак лош. Може би щеше да го издаде... Съжалявам, че не можах да ви помогна.

— Що за четиво е романът?

— Ами — смути се той — трудно е да се определи. Има романтична интрига — като всяка книга на млад автор, предполагам. Изпитанията на суровия живот, влюбвания. Мисля, че критиците биха я определили като „книга за съзряването“.

— Ще е възможно ли да ми изпратите копие от ръкописа? Може би ще цитирам откъси от него в своята книга.

— Не виждам причина да ви откажа. Ръкописът и без това стои в едно чекмедже.

Продиктувах му адреса си.

— Малибу — повтори той. — Сигурно сте успяващ писател. Дарнъл казваше, че в Малибу живеят само успяващи хора.

Литературен критик, бъдещ романист, управител на мотел.

„Работеше за някакви хора от Рино.“

„Адвент Груп“. Защо името ми звучеше познато?

Дори докато е работел като управител на мотела, не се е отказвал от своите амбиции.

Изритвал Силвестър от рецепцията понякога, за да използва пишещата машина.

От начина, по който Силвестър бе реагирал на въпросите ми, бях убеден, че в нощта на убийството на Барнард Мелърс бе го освободил от смяна.

Мълинс е организиран всичко, може би дори е натиснал спусъка.

Самият той бил отстранен няколко месеца по-късно.

Негър със светла кожа. Рус, със сини очи.

Редки, мъхести мустаци, а не черни, извити като ятагани, както ги бе описала Луси. Но както й казах, сънищата невинаги отговарят напълно на действителността.

Нещо друго не съвпаднаше. Описанието на „Младоженката“, дадено от доктор Мълинс, нямаше нищо общо с насилническият сценарий, предоставен ми от Ап. Дали Мълинс бе използвал едно и също заглавие за две различни творби?

Или Ап ми бе дал резюме на сценария, за да ме насочи в грешна посока? Дали не насочваше вниманието ми към Мълинс, защото самият той криеше нещо?

Спомних си първата си хипотеза за изчезването на Карен: мъж в луксозна кола я качва на стоп по шосето за Топанга. Не беше нужно да е кой знае колко луксозна — червено „Ферари“ също би впечатлило едно младо момиче.

Но не съществуваше нищо, което да свързва Ап и Карен, а и Мълинс не се очертаваше като невинен срамежливец.

Замислих се за обратите в кариерата му, настъпили след изчезването на Карен.

Дали Лоуел не се бе дистанцирал от своите съучастници?

Отстранявайки по-независимите сред тях?

Карен, Феликс Барнард, Мълинс? А къде беше Трафикънт?

Въпреки всичко, съпрузите Шей продължаваха да живеят на брега.

Оставих бележка на Робин и отново поех по магистралата. Караваната на Гуен беше паркирана пред дома ѝ. Банкетът откъм брега бе зает от спрели коли. Нямахме място да оставя „Севил“-а, но банкетът от другата страна беше свободен. Паркирах колата там и се канех да пресека шосето, когато фаровете на караваната светнаха. Двигателят заработи и автомобилът бавно потегли.

Отне ми около минута, докато обърна посоката при кръговото кръстовище, още няколко да достигна до тройното отклонение и да поема на юг. Карах с максималната скорост, която движението позволяваше, и най-после видях караваната отпред, седем или осем коли ни дяляха. Спря при светофара за Оушън авеню. Когато зави на изток по „Колорадо“, бях скъсил разстоянието до три автомобила между мен и форда.

Карах след него по булевард „Линкълн“, където Гуен отново пое на юг, през Санта Моника и Венеция, после по „Сепулведа“.

Навлязохме в Инглууд, смесица от епохата на Айзенхауер и новоразвиващи се азиатски предприятия. Петнадесет минути по-късно вече приближавахме булевард „Сенчъри“.

Летището.

Фургонът се вля в едно от платната към паркинга за заминаващи и продължи към терминала за международни полети „Брадли“. Известно време търсех място за паркиране на приземното ниво, въпреки че горните не бяха така претъпкани. Паркирах на третото ниво, слязох по стълбището и изчаках зад една колона. Десет минути по-късно забелязах Гуен, бутачка пред себе си инвалидната количка на Травис, с дамска чанта през рамо.

Не носеше багаж.

Над главите ни оглушително ревяха двигателите на излитащи самолети. Колите излизаха по шосето, което се промъкваше като змия през летището.

Гуен стигна до едно кръстовище. Червената светлина на светофара я спря, преди да успее да пресече от другата страна. Травис кривеше уста, извиваше глава и въртеше очи. Гуен се оглеждаше неспокойно. Вървах зад тях, като държах главата си наведена.

Носеше скъпа бяла ленена рокля и бели обувки с равна подметка. Около шията ѝ блестеше колие от перли. Късата ѝ коса лъщеше, но дори от разстояние очите ѝ изглеждаха уморени.

Къса коса. Мрачен поглед. Сърдитата детегледачка от спомените на Кен?

Изоставила поверения ѝ пост, а когато се върнала, установила, че Луси я няма?

Тръгнала да я търси и я вижда да ходи насън?

Ако беше видяла и чула онова, което Луси знаеше, значи е разполагала с нещо, за което е можела да иска пари.

Светна зелено и тя влезе в огромния ярко осветен терминал. Оттук излитаха около десетина самолета на час. Насочи се към гишетото на „Аеро Мексико“. Нареди се на касата за билети първа класа и скоро се озова пред служителя. Травис се въртеше в инвалидната количка. Хората гледаха. Терминалът беше претъпкан. Измамнички, преоблечени като монахини, просека милостиня. Взех един захвърлен вестник и се престорих, че чета, докато крадешком поглеждах към голямото електронно табло, върху което се изписваше информация за полетите.

„Аеро Мексико“, полет 546, излитащ след час за Мексико Сити.

Служителят клатеше глава.

Гуен погледна ръчния си часовник, после посочи към Травис.

Служителят вдигна телефона, говори, остави слушалката и отново поклати глава.

Гуен се наведе към него, мускулите на прасците ѝ се издуха.

Служителят продължи да поклатя отрицателно глава. След това извика друг служител. Вторият изслуша Гуен, после заговори по телефона. Поклати глава. Зад Гуен се бяха наредили около шест души.

Вторият мъж посочи към тях. Гуен се обърна. Лицето ѝ бе почервенияло от гняв, дланите ѝ — свити в юмруци.

Никой от опашката не каза нищо, но някои гледаха Травис.

Гуен хвана инвалидната количка за страничните дръжки и го отдалечи.

Тръгнах след тях, докато тя си проправяше път през навалищата към телефонните автомати. Всички бяха заети и тя зачака, като непрекъснато се оглеждаше и барабанеше с пръсти по облегалката на количката. Когато един апарат се освободи, тя се стрелна към него и в продължение на петнадесет минути остана там — поставяше монети и натискаше бутоните. Когато се обърна, изглеждаше по-съкрушена и изнервена: триеше пръстите на ръцете си, хапеше устни, погледът ѝ шареше из терминала.

Последвах я обратно до паркинга. Когато плащаше таксата при будката на изхода, аз вече бях на две коли зад караваната. Карах след нея. Излязохме от летището, после продължихме по шосе 405. При кръстовището на „Уест 10“ Гуен свърна по шосе №1.

Връщаше се към Малибу.

Но вместо да завие при „Ла Коста“, тя продължи още няколко мили по шосе №1.

Търговският център срещу кея.

Паркингът беше почти празен. Работеше само закусвалнята за морски специалитети, осветена от ярката неонова светлина на рекламните. Паркирах „Севил“-а на неосветен участък и от колата наблюдавах как Гуен сваля Травис от караваната.

Подкара инвалидната количка по рампата към магазина за сърф оборудване, после спря, отвори дамската си чанта, извади портмоне и златна кредитна карта. После я прибра и отново зарови в чантата. Травис постоянно се въртеше. Гуен извади ключ. Вече отваряше вратата на магазина, когато излязох от „Севил“-а и поздравих:

— Здравейте.

Тя вдигна ръце в отбранителен жест, пускайки инвалидната количка, която тръгна надолу по рампата, но аз я спрях. Момчето тежеше поне шестдесет килограма.

Гуен наблюдаваше с разширени от уплаха очи, а едната ѝ ръка бе изтеглена назад, готова да нанесе удар.

— Махнете се веднага оттук или ще викам!

— Ще бъде без полза.

Травис беше извил неестествено глава, опитвайки се да ме огледа. Усмивката му беше невинна и глуповата.

— Не се шегувам.

— Нито пък аз. Какъв беше проблемът на летището? Билетите не бяха предварително резервирани според уговорката ли?

Отвори уста и ръката ѝ бавно се прибра до тялото, дланта легна върху гърдите ѝ, сякаш умоляваше за помощ.

— Вие сте не по-малко луд от баща си — каза тя.

— От баща ми?

— Не ме будалкайте, мистър Бест. — Натърти на името, сякаш фактът, че го знае, можеше да ме подплаши.

— Мислите ме за негов син?

— Знам, че сте негов син. Видях ви с него, когато той се опита да нахълта. Непрекъснато кръстосвате града и разпитвате всички, като се представяте за друг.

— Представяйки се за друг?

— Престорихте се на клиент, когато купихте онези бански гащета. Не желаем да имаме нищо общо с вас, господине. Сега веднага ще си тръгнете и ще кажете на баща си, че ще навлече големи неприятности и на двама ви. Хората в Малибу ни познават. Или изчезвате, или ще извикам полиция.

— Моля, направете го — казах аз и извадих портфейла си. Имах у себе си стара визитка, на която пишеше, че съм сътрудник на полицията, а също и визитка на Майло. Надявах се, че надписът „Отдел «Убийства»“ ще я впечатли. А паниката ще ѝ попречи да съобрази, че този район беше извън юрисдикцията на Полицейски участък Ел Ей.

Върху лицето ѝ се изписа объркване.

Травис каза нещо нечленоразделно. Продължаваше да ме гледа усмихнато.

— Аз не... — Прочете повторно визитните картички. — Вие сте психолог?

— Сложно е за обяснение, мисис Шей. Но моля, позвънете в полицията, те ще ви разяснят всичко. Разследването за изчезването на Карен Бест е подновено, тъй като има нови факти, нов свидетел. Аз сътруднича на полицията при разговорите с новия свидетел. Сега

полицията знае, че нещо се е случило с Карен на празненството в „Убежище“, а също, че на вас, на съпруга ви и на Дорис Райнголд е било платено, за да мълчите.

Хвърлях напосоки картите. Усилието ѝ да запази спокойствие ми показва, че печелех.

Дясното ѝ око започна да трепери. Обърна се към Травис и каза: „Спокойно, захарчо“, въпреки че изглеждаше напълно спокоен.

— Това е пълна лудост.

— В най-лекия случай говорим за възпрепятстване на съдебната система. Дори да имахте резервирани билети, нямаше да бъдете допуснати до самолета. Мисля, че сте забелязали, че сте следена. Ако бях на ваше място, щях да се погрижа първо за Травис. Да му осигурите чисто и сигурно място, където да остане, докато вие сте подопечни на правораздавателната система. До скоро и приятен ден.

Обърнах се и си тръгнах. Тя понечи да сграбчи ръката ми, но аз я дръпнах.

— Защо постъпвате така с мен?

— Не съм направил нищо. Ако трябва да бъда откровен, дори не съм тук в момента официално. Ако полицията узнае, че съм ви проследил, сериозно ще се обезпокоят. Мислят ме за прекалено състрадателен. Може би е така, но съм лекувал деца с церебрална парализа и знам, че дори да са осигурени най-добрите условия, пак не е леко. А това, което ви предстои, далеч няма да ви улесни.

Гледах как момчето се криви и си спомних как бях излъгал и доктор Мълинс — справедливостта май не съответстваше на действията ми. После си спомних за заровеното тяло на Карен Бест, за скръбта на Шеръл Бест и сякаш — от този ъгъл — постъпките ми се оказаха по-близо до каузата за справедливостта.

— Какво искате?

— Истината за Карен.

— Защо не дойдоха от полицията?

— О, ще дойдат — отвърнах аз и се обърнах с намерение да си тръгна.

— Не разбирам. Сътрудничите на полицията, но сега не сте тук официално.

— Тук съм, защото за мен Карен е от голямо значение.

— Познавахте ли я?

— Няма да кажа нищо повече, мисис Шей. Но ще ви посъветвам нещо: има хора, които смятат, че вие и Том сте замесени в нейното убийство. Ако е вярно, в такъв случай няма какво да обсъждаме и аз наистина трябва да се махна отгук. Ако само сте укривали улики и факти относно нейната смърт, тогава бих могъл да се намеся във ваша полза. Лъжите няма да помогнат, защото уликите са на път да бъдат установени — въпрос единствено на време. А ако вие успеете да заминете за Мексико, полицията ще наложи заповед върху вашата къща и този магазин.

— Не знам за никакво убийство! — каза тя. — И това е самата истина, Бог ми е свидетел!

— Защо се опитахте да заминете тази вечер?

— Почивка.

— Без багаж? Или Том трябваше да уреди и този въпрос, както билетите?

Стоеше неподвижно. Свих рамене и тръгнах към колата си.

— Ами ако не знам нищо? — извика след мен тя. — Ами ако онова, което знам, не може да помогне на никого?

— Тогава няма да можете да помогнете и на себе си.

— Но аз не знам! Това е истината! Карен... тя...

Не довърши изречението и закри очи с длани. Травис погледна нея, после мен.

Усмихнах му се. Веднага ми отговори с широка усмивка — по-скоро гримаса, със замъглен, празен поглед. Повечето хора с мозъчни увреждания са със запазен разсъдък. Въпреки тиковите и изкривяванията, Травис беше почти красив и съзирах у него белезите на млад мъж, какъвто би бил, ако беше здрав.

Майка му запази непроницаемо изражение.

Приблжих се до инвалидната количка.

— Хей, приятелю?

Травис започна да се смее, като хълцаше и се тресеше. Смехът му стана по-висок и се опита да пляска с ръце.

— Млъкни! — изкрещя Гуен.

Тъжно изражение се оформи по деформираното лице на момчето. Започна да се удря с ръце и да рита с крака. Устните му се изкривиха, а от гърлото му заизлизаха неясни звуци:

— Аа-нглм!

Гуен го прегърна.

— Извинявай, захарчо. Моят малък, сладък захарчо!

Прииска ми се да се откажа от лекарската си диплома.

Гуен заговори:

— Той има нужда от мен. Никой не може да се грижи за него както трябва. Виждали ли сте в какви места настаняват деца като него?

— Има много подходящи места.

— И вие ще го настаните в такъв дом, без окото да ви мигне.

Обърна ми гръб.

— Знаете нещо достатъчно важно, за да ви плащат да мълчите — настоях аз.

— Защо непрекъснато повтаряте, че ми е платено?

Погледнах я.

— Беше преди двадесет години — каза тя.

Изглеждаше съсипана.

— Знам само, че на празненството отиде с някакви типове, а след това не я видях никога. Доволен ли сте? Защо ще ми плащат за това?

— Вие ще кажете.

Заби поглед в асфалта.

— И други са получили пари — казах аз, — някои от тях са убити. Сега, когато въжето се затяга, какво ви кара да мислите, че сте в безопасност? Или пък че Том е в безопасност, независимо че е в Мексико?

В очите ѝ се прокрадна страх. Преди години навярно е била красива жена, едно от онези елегантни и усмихнати момичета, заради които са били изобретени бикините. Животът беше пропукал тази красота, а аз добавях още няколко уморени бръчки върху лицето ѝ.

— Господи!

В паркинга бавно влезе кола. Фаровете ѝ за миг ни осветиха и Гуен отскочи встрани. Колата се насочи към закусвалнята. Стар „Крайслер“ с четири врати. Двама мъже с вързани на опашки дълги коси и обувки с високи платформи слязоха от него. На багажника върху тавана му имаше платна за сърф, но не се виждаха сърфбордове.

Единият от мъжете запали цигара. Гуен се обърна с гръб към тях. Не беше уплашена, по-скоро объркана.

— Стари клиенти ли? — попитах аз.

Изгледа ме мълчаливо, после погледна ключовете в ключалката на вратата.

— Да влезем.

---

[1] Детектив (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Магистър по медицина (англ.). — Б.пр. ↑

39.

Без да запалва осветлението, тя закара количката с Травис в задната част на магазина и отключи една врата, която водеше към складово помещение — метални рафтове с грижливо подредена стока, бюро и три сгъваеми стола. Намести Травис в единия ъгъл, свали една кутия от рафта и му я даде. Дихателна маска за гмуркане под вода. Започна да върти опаковката в ръцете си, като с усилие я задържаше да не падне, после заразглежда съсредоточено снимката на момиче с шнорхел, сякаш бе някакъв пъзел.

Понечи да мине зад бюрото. Изпреварих я и проверих съдържанието на всички чекмеджета. Само документи, химикалки, кламери и фактури.

Гуен се усмихна едва-едва.

— Да, закоравяла престъпничка като мен може да ви застреля.

— Убеден съм, че можете да бъдете достатъчно твърда. —

Погледнах към Травис.

Отпусна се тежко на стола. Аз също седнах.

— Разкажете ми какво се случи — казах аз.

— Обещайте ми, че няма да го затворят в дом за инвалиди.

— Не мога да ви обещаая, но ще направя всичко възможно, в случай че нямате нищо общо с убийството на Карен.

— Уморих се да ви повтарям, че не знам за никакво убийство. Знам само, че тя изчезна.

— По време на празненството в „Убежище“.

Кимна.

— Вие сте я наели да работи на празненството?

— И какво доказва това, че съм престъпничка ли? Направих ѝ услуга, като я наех. Трябваша ѝ пари. Бакшишите не бяха много, защото не беше кой знае каква сервитьорка, постоянно объркваше поръчките. А и онзи лицемер, баща ѝ, не одобряваше желанието ѝ да стане актриса, затова не ѝ пращаше нито цент. Помогнах ѝ, затова ли сега умират хора, а с мен се отнасят като с престъпница?

— Кога я видяхте за последен път?

— Как мога да помня? Беше преди двадесет и една години.

— Опитайте.

Мълчание.

— В разгара на празненството. Не знам колко е бил часът. Всички работехме, не съм ѝ отделяла специално внимание.

— Но пред никого не сте казвали, че Карен е била на празненството, нали?

Отново мълчание.

— Шерифите зададоха ли ви този въпрос?

— Дойдоха в „Долара“ няколко дни след нейното изчезване. Мислеха, че се е изгубила в планините. Организираха издирване с хеликоптери.

— А вие не им казахте нищо, което да промени тяхното мнение.

— Кой казва, че е било различно? Можеше да си е тръгнала от партито с друг човек и да е отишла горе в планините.

— В разгара на работата?

— Не беше най-отговорният човек на света: обаждаше се в „Долара“, че е болна, за да отиде в Дисниленд. Идването ѝ в Калифорния за нея беше като голяма ваканция.

Прехапа устни.

— Вижте, не я очерням. Беше симпатично хлапе. Но не бе особено умна. — Сълзи напълниха очите ѝ. — Никога не съм ѝ желала злото. Не съм направила нищо, което да я нарани или да ѝ навреди.

Отново скри лице в дланите си. Травис бе успял да се обърне и сега я наблюдаваше, сякаш омагьосан. Кутията се изтърколи от скута му и падна на пода. Пресегна се да я вземе, но коженият обезопасителен колан му пречеше и той започна да крещи.

Гуен свали ръце от лицето си и понечи да се изправи.

Взех кутията и му я дадох, после разроших косата му.

— Аа-гааа — изгъркори усмихнат той. — Аа-даамухъ-ъх.

— Не беше мащабно и задълбочено разследване — каза Гуен. — Просто дойде един полицаи и попита дали някой я беше виждал. След това седна и пи кафе.

— Ами частният детектив, нает от бащата на Карен? Феликс Барнард. Той какви въпроси задаваше?

— Беше странен. Възрастен мазно любезен тип.

— Какви въпроси задаваше?

— Същите като полицията: кога сме я видели за последен път.

— И вие сте отговорили: в петък вечерта, след края на смяната ѝ в „Долара“.

— Беше противен като лепкава топка. Не исках да имам нищо общо с него.

— Узнал е, че Карен е била на празненството. Как?

— Не знам, но не от мен — отвърна тя и бързо погледна встрани.

Интуицията ми подсказваше, че тя премълчава нещо. Реших за момента да не насилвам нещата. Замислих се за времето между тръгването на Карен от „Долара“ до празненството на следващия ден и попитах:

— Защо Карен е отишла по-рано в „Убежище“?

— Шефът на обслужващия персонал горе се нуждаеше от хора за подреждането на масите, столовете и храната.

— И вие избрахте Карен, въпреки че на нея не е можело да се разчита?

— Съжалих я. Както вече казах, трябваша ѝ пари. — Клепачите ѝ неволно премигнаха няколко пъти.

— Това ли бе единствената причина?

Пое дълбоко дъх и се обърна към Травис:

— Добре ли си, захарчо?

Без да я чува, Травис продължи да разглежда кутията.

— Каква е истинската причина да изпратите Карен по-рано в „Убежище“, Гуен?

— Обади се някой. Искаше да изпратим по-рано най-красивата от сервитьорките.

— Кой?

Продължително мълчание.

— Лоуел.

— А Карен е била най-красивата.

— Беше сладка.

— Защо външността е била от значение, ако от нея се е изисквало само да подрежда и сервира.

— Не знам. Първоначално нямаше такова условие. По-скоро: „Ако ще изпращате някого, гледайте да е симпатична, а също и още хора“, после някакви налудничави реплики, които не помня — каза

нещо за вечната красота. Не знам защо го поиска, възможно е при него да е имало някакви големи знаменитости и да му се е прищяло да ги впечатли. Какво значение имаше за мен кой ще отиде за подготвителната работа? Карен с радост прие да иде по-рано.

— Зарадвала се е, че ще бъде сред големи знаменитости?

— Определено. Често ходеше на булевард „Холивуд“, за да гледа кинозвездите.

— Как е стигнала до „Убежище“?

— Някой щеше да я вземе с кола.

— От „Долара“ ли?

— Не, от Тихоокеанската магистрала.

— По-точно?

— От отклонението към Райския залив.

— Веднага след отбивката за „Долара“ ли?

Кимна.

— Кой я чакаше?

— Не знам. — Пак се загледа встрани.

— Не ми помагате особено, Гуен. — Травис ме гледаше съсредоточено. Намигнах му. Засмя се и кутията пак се изплъзна от ръцете му. Дадох му я, после изгледах Гуен укорително.

— Видях кола — каза тя. — Видяхме я — Том и аз. Потегляше, когато ние стигнахме там. Но това е всичко. Не видях кой беше в колата. Дори не зная дали в същата кола се бе качила Карен. Тръгна двадесетина минути преди нас. Възможно е да се е качила в друга кола.

— Каква беше колата?

— Том каза, че е „Ферари“.

— Том каза?

— Том разбира от коли. Аз видях просто кола и отдалечаващи се габаритни светлоотразители. Том беше много развълнуван.

— Какъв цвят беше колата?

— Беше нощ, но според Том беше червена. Каза, че повечето били червени — червеното било състезателният цвят на „Ферари“.

— Купе или кабриолет?

— Кабриолет, мисля, но гюрукът беше спуснат. Не се виждаше кой е вътре.

— Виждали ли сте тази кола след празненството?

Пипаше нервно обиците си, сякаш искаше да ги отскубне.

— Имаше червено „Ферари“ горе.
— Къде горе?
— На празненството. Имаше всякакви луксозни коли. Поршета, ролсове. Пикола ги паркираха встрани край пътя, истинска лудница.
— Чие беше ферарито?
— Не знам.
Изгледах я втренчено.
— Не знам — повтори тя. — Какво искате, да си измислям ли?
— Имаше ли регистрационни номера?
— Не... поне аз не забелязах. Но това е нормално, колите не ме интересуват. Умът ми беше в празненството, трябваше да осигуря нормално обслужване на гостите.
— Осигурихте ли?
— Какво?
— Нормално протичане на празненството?
— Хората, изглежда, прекарваха весело.
— Ами Карен?
— Какво Карен?
— Тя забавляваше ли се?
— Тя беше там, за да работи — остро отвърна Гуен. — Да, изглеждаше щастлива.
— При толкова много знаменитости.
Сви рамене.
— В „Убежище“ ли е нощувала в петък?
— Не знам.
— Вие кога отидохте в „Убежище“?
— В събота сутринта.
— Тя там ли беше?
Кимване.
— В колко часа пристигнахте?
— Около осем. Тръгнахме рано, за да подготвим храната. Когато стигнахме, Карен беше будна и работеше.
— В какво настроение беше?
— В добро настроение. Беше подредила масите и столовете и се шляеше безцелно наоколо.
— В какъв смисъл?
— Играеше с някакви деца.

— Чии деца?

— На Лоуел. Първоначално предположих, че са му внуци, защото бяха толкова малки, но Карен каза, че това са неговите деца. Беше направо в еуфория.

— Защо?

— Защото играеше с децата на известен човек. Такава си беше, звездите я впечатляваха. Започна да ми обяснява колко известен е баща им, че е носител на Нобелова награда или нещо такова. За нея всичко изглеждаше важно.

— Била е доста впечатлена от Лоуел, така ли?

— Да.

— Какво друго за него ви каза?

— Само това.

— Останахте ли с впечатление, че са прекарали нощта заедно?

— Нямам представа.

— Спомена ли за други хора, с които се е запознала?

Отрицателен жест с глава.

— Колко от децата на Лоуел играеха с нея?

— Две.

— На каква възраст бяха?

— Малки, на три или четири години.

— Момчета или момичета?

— Не си спомням. Защо?

— Момчета или момичета? — повторих въпроса си аз.

Повдигна рамене.

— Вероятно момичета. И двете деца имаха дълги руси коси. Красиви деца.

— И Карен се занимаваше с тях?

— Не, просто в момента си играеше с тях — смееше се, гонеше ги. Искеше да ги занимава, вместо да сервира. Каза, че наетата от Лоуел бавачка се разболяла, наложила ѝ се спешна операция. Но Карен беше прекалено непостоянна, затова ѝ казах, че тази работа не е за нея.

— И кой се занимаваше с децата?

— Друго момиче.

— Името ѝ?

Двоумеше се.

— Друга сервитьорка.

„Къси, подстригани тъмни коси. Сърдита.“

— Дорис Райнголд ли?

Гуен зяпна от изненада.

— Защо Дорис? — попитах аз.

— Беше по-възрастна, самата тя имаше две деца. Предположих, че тя ще знае как да се оправя с тях.

— Имаше ли други деца наоколо?

— Аз не видях други.

Но аз знаех, че е имало още две деца. Заклучени в определеното за тях бунгало.

— И какво правеше Карен след това?

— Занимаваше се с храната, както всички нас. Работехме като роби. Беше голямо празненство, около четиристотин гости, тонове храна и напитки. Ледът свърши и се наложи Том няколко пъти да слиза до Малибу с колата. Шеф на персонала беше някакъв дребен хомосексуалист с невъздържан нрав. Беше довел няколко нелегални емигранти, никой от които не говореше английски. После започнаха да пристигат музикалните състави. Инсталираха уредбите си, правеха проби, сякаш се състезаваха кой може да свири най-оглушително. Преносими устройства за звукови и светлинни ефекти, генератор, цялото място бе оплетено в електрически кабели. Когато гостите започнаха да пристигат, вече се стъмваше. Истинска лудница. Ако човек не е работил като сервитьор на подобни празненства, не може да си представи каква лудница беше.

— Имаше ли много дрога и алкохол?

— Вие как мислите? Но никой от персонала не се докосваше до тях, бях поставила ясни правила.

— Карен на бюфета ли работеше?

— В началото. После шефът се развика, че някой трябва да разнася ордъврите, затова изпратих нея. Тогава я видях за последен път — изчезна в навалищата с поднос в ръка. Не че съм я търсила. Бях като обезглавено пиле, лудницата беше пълна. Работих до пет часа сутринта. Почистването беше изтощително, а хомосексуалистът се бе изпарил заедно с мексиканците си и ние с Том трябваше да свършим всичко сами.

— Имахте ли смени в „Долара“ на следващия ден?

— Да, следобедна неделна смяна.

— Карен също ли трябваше да работи в неделята?

— Да, но както вече казах, тя непрекъснато си вземаше почивни дни, затова никой не се изненада, когато не дойде на работа.

— Кога си дадохте сметка, че Карен е изчезнала?

— Няколко дни по-късно. Но не мислех много за това. В края на краищата не ѝ бях майка.

— Кога ви позвъни Лоуел?

— Кой казва, че се е обаждал?

— Знам, че се е обаждал, Гуен. За да уговори цената на мълчанието. Според нашата информация това е станало три дни след празненството. Така ли беше?

Обърна една от обиците си, после я завъртя в обратна посока.

— По-скоро четири или пет дни след празненството, не съм сигурна.

— Разкажете ми за неговото обаждане.

Обърна се към Травис:

— Добре ли си, бебчо?

Момчето играеше с кутията и се кискаше.

— Той е добре, Гуен — уверих я аз.

Отново завъртя обицата. Прокашля се. Извади нещо изпод един от маникюрите си.

Кръстосах крака и се усмигнах.

— Правите от мухата слон. Лоуел не спомена нищо за парично обезщетение. Поиска среща с Том и мен, каза, че ни е приготвил допълнително възнаграждение. Останал много доволен от нашата работа.

— Къде се срещнахте с него, в „Убежище“ ли?

— Не, долу във Вали. На булевард „Топанга Каньон“, малко преди „Вентура“.

Квартал на преуспяващите от средната класа.

— Коя част на булеварда?

— Беше на... предполагам, че бихте го определили като отбивка. Парче пустееща земя.

— Край самия булевард „Топанга“?

— Всъщност малко след отклонението на новото шосе към Топанга. Зад завоя за Топанга — някаква странична улица. Не си спомням името ѝ, но вероятно ще мога да ви заведа там.

— Вероятно?

— Беше преди много години. Почти в полунощ.

— И не ви се стори странен часът, в който е искал да се срещнете?

— Много неща ми се струваха странни. Той беше странен, непрекъснато мучеше като як. Празненството също беше странно. Искаше да ни даде пари, не възразявах.

— Той сам ли дойде?

Кимване:

— Чакаше ни, когато отидохме. Седеше в колата си.

— Каква беше колата?

— „Мерцедес“, мисля. Казах ви, че не разбирам от коли.

— Значи просто обикновена среднощна среща за получаване на пари?

— Не можеше да е по-рано, защото двамата с Том бяхме вечерна смяна в ресторанта. Някои хора трябва да работят, за да се издържат.

— Какво стана, когато отидохте на срещата?

— Той остана в колата си, каза, че сме свършили добра работа по време на празненството и затова ни предлага допълнително възнаграждение.

— Какво още каза?

— Каза, че трябва да обсъдим още нещо. Не бил сигурен, но предполагал, че едно от момичетата, работещи за нас, се спречкало с един от гостите и си тръгнало.

— Назова ли името на Карен?

— Нарече я „красивото момиче“.

— Спомена ли с кой гост се е спречкала?

— Не.

— Сигурна ли сте?

— Да.

— Физическо спречкване ли имаше предвид Лоуел?

— Предположих, че имаше предвид просто словесно спречкване. Възможно е дори да е казал „спор“, но не мога да си спомня в момента.

Сълзи напиреха в очите ѝ и тя повдигна лице, за да ги видя.

— Какво още?

— Нищо, каза само, че момичето не се е държало подобаващо, наистина прекрачило границите на доброто възпитание, но той не

обвиняваше за това нас и нямаше да се оплаква, защото, ако се изключело това, бил много доволен от работата ни. После ни накара да обещаем, че пред никого няма да споменаваме за спречкването. Защото пресата само чакала да научи нещо подобно, а всеки скандал би навредил на репутацията му. А такъв би бил неизбежен, защото момичето било наругало госта, казало, че е отвратено и че ще се махне от града.

— Историята правдоподобна ли ви се стори? Карен ругаеше ли? Сви рамене и избърса очите си.

— Не я познавах толкова добре.

— В „Долара“ имала ли е такъв проблем: да изпускат нервите си в присъствието на клиент?

— Не, само объркваше поръчките. Но на празненството беше различно — всички бяхме под напрежение, изнервени.

— Да предположим, че е избухнала, тръгнала си е от празненството и е казала, че ще се махне от града.

— Така каза той.

— Вие повярвахте ли му?

— Тогава не се замислихме над думите му.

— После той ви даде парите?

— Допълнителното възнаграждение.

— На колко възлизаше то?

Погледна Травис, после плота на бюрото.

— Пет — едва чуто каза тя.

— Пет какво?

— Хиляди.

— Допълнително възнаграждение от пет хиляди долара?

— За обслужването ни платиха петдесет или шестдесет хиляди.

На фона на тази сума петте хиляди изглеждаха като бакшиш.

— В брой ли?

Кимна мълчаливо.

— Пригответни в куфарче?

— В книжна чанта — голяма като онези в супермаркетите.

— Пет хиляди долара бакшиш в хартиена чанта?

— Не беше само за нас. Каза да ги разпределим между останалите.

— Между кого?

— Между другите сервитьори, работили на празненството.

— Другите от „Пясъчният долар“ ли?

— Точно така.

— Имена?

— Един сервитьор на име Лени...

— Лени Корчик?

Кимна утвърдително.

— И Дорис, и още две жени — Мари и Сю.

— Мари Андреас и Сю Билингс ли?

— След като знаете, защо ме питате?

— Корчик е мъртъв, а Дорис живее във Вентура — казах аз. —
Къде са Мари и Сю?

— Не знам. И двете бяха временни — хипарки. Мисля, че заедно отскачаха на стоп до града. Задържаха се още месец-два, после заминаха, без да предупредят никого.

— Заедно ли?

— Мисля, че Сю избяга с шофьор на товарен камион, а няколко дни след това Мари се присъедини към група сърфисти, които обикаляха по крайбрежието. Заминаха на север или на юг — не помня. Не бяхме близки. Те бяха хипарки.

— Но разделихте парите с тях.

— Естествено, бяха си ги изработили.

— По равно ли?

Дълго и дълбоко вдишване.

— Не, защо по равно? Аз осигурих договора за работа. А двамата с Том сами почистихме всичко след празненството.

— По колко им дадохте?

Измърмори нещо.

— Какво казахте?

— Двеста и петдесет.

— По двеста и петдесет долара на човек ли?

Кимване.

— За вас с Том са останали четири хиляди.

— Никой не се оплакваше. Бяха щастливи, че изобщо получават нещо.

— И Дорис ли?

— А защо не?

— Няма вид на доволен човек.

— Нея трябва да попитате.

— Ще я попитаме, когато я открием. Къде я отведе Том преди две денонощия?

Изви ръце назад и изруга тихо. Проклинаше Шеръл Бест, че я бе шпионирал.

— Къде? — настоях аз.

— Трябваше да стигне до летището, Том я откара.

— И тя ли замина на почивка?

Не отговори.

— Гуен — уморено казах аз, — ако искате да говорите, добре. Ако ли не, тогава разчитайте единствено на себе си.

— Дайте ми време. Трудно е, трябва да си спомня толкова много неща... Добре, реши да напусне града. Изнерви се, когато вие се появихте и започнахте да задавате въпроси. Мислеше ви за син на Бест — всички ви мислехме за негов син. Ровехте в стари, забравени рани. Искаше да избегне неприятния шум.

— Изнерви се от собствената си роля в потулването на случая ли?

— Не беше точно така. Вече ви казах, нямаше никакъв заговор. Ние само...

— Само какво?

— Само държахме устите си затворени. Така мухи не можеха да попаднат в тях.

Горчива усмивка.

— Дорис видяла ли е нещо, което другите не са?

— Може би... Добре, добре, но не е кой знае какво. Дори не беше сигурна, че го е видяла. Вероятно не е било нещо важно.

Пак оправи роклята без нужда.

— Какво е видяла тя, Гуен?

— Било е... Сложила децата да легнат и излязла да потърси нещо за пиене. Когато се върнала, едното от децата го нямало, а вратата на бунгалото била отворена. Излязла навън да го търси. Накрая го открила да се лута в гората зад бунгалото. Имало много дървета, пътеки. И много други дървени бунгала. Нещо като голям летен лагер — някога е било нудистко ваканционно селище. Детето се било изгубило. Когато Дорис намерила момиченцето, то започнало да

бръщолев: за лоши хора, чудовища, как ударили някакво момиче, от този род. Дорис решила, че детето е сънувало кошмари и го завела обратно в бунгалото. Но когато го сложила в леглото, момиченцето започнало да пищи, събудило другото дете, което също започнало да плаче. Дорис разказваше, че е било голяма олелия, вдигнали невъобразим шум. Но при оглушителната музика на празненството не сме чули. Накрая успяла да ги успокои.

— Какво я е накарало да допусне, че детето може действително да е видяло нещо?

— Усъмни се, когато Карен не се появи след партито и аз ѝ разказах същата история за това как е заминала.

— И какво точно казахте на Дорис и на другите?

— Че Карен ненавиждаше баща си, а той е тръгнал насам, за да я отведе обратно вкъщи, затова е решила да напусне града.

— Другите повярваха, но не и Дорис. Прав ли съм?

— Отвърна, че Карен ѝ е казвала, че обича баща си.

— Дорис каза ли същото и на останалите?

Отрицателно поклащане на глава.

— Лени се занимаваше с цветя — беше маниак в това отношение. Той би повярвал на всичко. Мари и Сю бяха хипарки — те не можеха да понасят родителите си.

— Затова Дорис не е споделила с никого мнението си?

Безразлично повдигане на рамене.

— Защо не им разказахте историята на Лоуел за спречкването?

— Вече ви казах, че не искаше да се разчува. Нищо, което би свързало името му с Карен. Всъщност той измисли втората история за пред персонала. Първоначално искаше да каже, че баща ѝ я е насилвал в миналото, но ми се стори прекалено драматична.

— Защо?

— Просто не беше подходяща — някак преувеличена.

Погледна ме, сякаш очакваше да получи похвала.

— И останалите повярваха, но не и Дорис. И тя започнала да се пита дали момиченцето не е видяло какво се е случило на Карен?

— Не знаеше нищо определено, но дойде при мен и ми разказа как беше намерила момиченцето. Размишляваше на глас, нещо такова.

— Поискала е повече от двеста и петдесет долара?

Мълчание.

— Колко ѝ дадохте?

— Още седемстотин и петдесет.

— Общо хиляда долара. Каква сума предполагаше тя, че сте получили от Лоуел?

Колебание.

— Въпрос на време е да я открием и попитаме нея, Гуен.

— Две хиляди и петстотин — съвсем тихо отговори тя.

— Следователно е мислела, че получава повече от вас. Кога узна, че сте я заблудили?

— Не знае.

— Тогава защо продължавате да ѝ плащате?

— Кой твърди, че ѝ плащаме?

— Полицията го твърди. А Том е отишъл да я вземе от дома ѝ и да я закара до летището. Очевидно е, че съществува някаква връзка помежду ви. Да не би между нея и Том да има нещо?

Гуен се разсмя:

— Не, той не може да я понася.

— Защото ви държи в ръцете си ли?

— Нещата не стоят така.

— А как?

— Изнудване или нещо от този род. Просто идва при нас, когато е в затруднение — използва ни като благотворителна каса. Тя има... има проблем.

— Пристрастена е към хазарта.

Вдигна рязко глава.

— След като знаете всичко, защо съм ви нужна аз?

— От колко време финансирате нейната слабост?

— Различно. През по-голямата част от времето е нормална, но понякога излиза да пие и да залага, което я помита финансово. В такива моменти ѝ помагаме — нейното е болест.

Спомних си момчетата на моравата и попитах:

— Печелила ли е някога?

— Ако човек играе достатъчно дълго, това е неизбежно. Веднъж направи голям удар. Спечелила петнадесет хиляди на зарове. Петнадесет хиляди. На следващия ден проиграла всичко на същата маса в Тахое. Тя е първа братовчедка на Том, гледала го е, когато е бил

съвсем малък. След като се омъжила, започнала да пие и да играе хазарт.

— Каква е общата сума, с която сте я подпомогнали досега?

— Никога не сме изчислявали, но е доста голяма. Вероятно с тях можеше да си купи къща, но тя не се интересува от обикновените неща, затова съпругът ѝ я напусна. Ние ѝ помагаме, защото е от нашата кръв.

В помещението беше хладно, но тя се потеше и гримът ѝ започваше да се размазва. Взе салфетка от кутия върху бюрото и бавно се зае да почисти грима от очите си.

Сега вече разбрах защо Дорис бе така враждебно настроена към съпрузите Шей. Яростта на получаващия подаяния.

— Е? — попита тя. — Това достатъчно ли ви е?

— Къде я отведе Том?

— На летището.

— За къде отлетя тя?

— Не знам. И това е самата истина. Каза само, че иска да се махне от града за известно време. Тревожеше се, че вие ще започнете да се ровите в миналото.

— Изпитваше ли вина, че не е казала на никого онова, което е знаела?

— Аз как да знам?

— След празненството ли започна да пие и да играе хазарт или по-рано?

— По-рано. Вече ви казах: скоро след като се омъжи. Била е само на седемнадесет, после родила децата.

— Две момчета — продължих аз. — Едното в Германия, другото в Сиатъл.

Извърна поглед встрани.

— Как се казва синът, който е в Сиатъл?

— Кевин.

— Кевин Райнголд ли?

Кимна.

— В коя военна база работи той?

— Не знам, някъде около Сиатъл.

— Тя ви е братовчедка, а вие не знаете.

— Братовчедка на Том. Не са чак толкова близки.

Погледна Травис, който се опитваше да отвори кутията. Но пластмасовата лента беше здраво пристегната и той напразно я опъваше с пръсти.

Отстраних част от найлоновата опаковка. Той се засмя и хвърли кутията нагоре във въздуха. За пореден път я вдигнах и му я дадох.

Гуен се взираше в рафтовете.

— Значи Том просто я е закарал — продължих аз, — а след това взел самолета за Мексико Сити?

Кутията отново падна. Този път Травис не желаше да я вземе — въртеше глава и се дърпаше назад. Дадох му цилиндрична кутия с восък за полиране и той започна да я върти в ръцете си.

Гуен избухна в сълзи и се опита да спре плача, като щипеше носа си.

Травис вдигна кутията с восъка пред себе си и извика:

— Аа-нгъл!

Майка му го погледна — първо с гняв, после извинително.

— Глупаво е. Карате ме да се чувствам като престъпница, а не съм направила нищо, абсолютно нищо.

— Каква е общата сума, изплащана ви допълнително от Лоуел?

— Не ни е плащал повторно.

— Сделка с еднократна вноска, така ли?

— Да!

— Колко пъти сте се срещали с него след това?

— Никога.

— Той живее в Топанга, вие — на пет мили оттам, в Ла Коста, а никога не сте се срещали?

— Не сме. Това е истината. Ние не ходим в Топанга, той не слиза долу на брега.

— Само пет хиляди долара и всичко е приключено?

— Такава е истината. Не искахме да имаме нищо общо с всичко това.

— Защото, след като сте чули версията на Дорис, сте започнали да се питате дали Карен не е пострадала, или с нея се е случило нещо по-лошо?

— Просто не желаем да имаме нищо общо с него — той беше чешит. Всичко, свързано с него, беше странно.

— Но изобщо ли не се запитахте какво е станало с Карен? Дава ви пет хиляди долара в хартиена чанта, а след това ви моли да си траете. Скалъпва пред вас историята за нейното заминаване, въпреки че след празненството никой не е виждал Карен.

— Аз... Звучеше правдоподобно, той просто искаше да избегне шума в пресата. Лоуел беше известен и богат човек. Реших, че за него пет хиляди долара е нищожна сума — добре, била съм наивна. Бях двадесет и пет годишна, работех от шестнадесетгодишна, какво трябваше да направя: да му върна парите и да отида в полицията, за да ги уведомя, че нещо в тази история се пропуква ли? Сякаш някой щеше да ми обърне внимание. Точно така. Когато заместник-шерифът дойде, просто отби номера: „Бър-бър, благодаря ви, госпожо, кафето без захар, с шоколадова поничка, моля“. Всичко беше само формалност. Каза ни, че според тях Карен вероятно е заминала с мъж или пък е пътувала на стоп и сега е някъде в планините. Организирах оглед в планинския район с хеликоптери. Мислех сама, че е някъде там, в планините.

— Ами видяното от Дорис?

— Дорис е особен човек. Пие много, понякога не помни. Проиграва петнадесет хиляди долара за един ден. Защо трябва да обърщам внимание на брътвежите на някакво изплашено дете?

— Добре. Дали сте седемстотин и петдесет долара на Лени, Мари и Сю, други хиляда на Дорис. За вас с Том са останали три хиляди двеста и петдесет. Как успяхте с тях да си купите къща на брега и започнете собствен бизнес?

— Имахме още пари от спестявания, събирани в продължение на пет години. Работехме много. Някои хора нямат друг избор.

Отново започна да оправя роклята си. Ленената материя се бе измачкала. Лицето ѝ беше зачервено и мокро.

— Кой е казал на Феликс Барнард за празненството?

— Никой.

— Тогава как е научил за него?

— Не знам. Вероятно се е досетил сам. Разговарял е с Марвин, собственика на ресторанта, за професионалните навици и умения на Карен. Марвин му е казал, че често е отсъствала от работа. Той възнамеряваше да я уволни, подозираше, че не идва на работа, защото бачка извънредно.

— Марвин ли ви каза това?

Кимна.

— Като предупреждение. Барнард дойде в ресторанта като обикновен клиент. Седна в моя район и аз му сервирах. Тогава ми даде визитната си картичка и започна да разпитва за Карен. Казах му, че не зная къде е, което беше самата истина. Марвин не допускаше да се държим фамилиарно с клиентите, затова дойде при нас и ме прати да обслужвам друга маса. После го видях да сяда при Барнард и си помислих: „Страхотно, сега ще научи за празненството“. След това Барнард си тръгна, а Марвин дойде при мен и ме попита дали знам къде е Карен. Отговорих му, че не знам. А той каза: „Онзи идиот смята, че нещо се е случило с нея, но ако питаш мен, Карен е някъде и се забавлява или пък работи на друго място“. После ми каза, че не одобрява практиката да се работи допълнително, което всички ние сме правели. За мен щял да си затвори очите, защото аз съм работела съвестно, но Карен била аматьорка, не можела да се справя прилично дори на едно работно място. Затова, предполагам, че е казал на Барнард, че работим допълнително, а Барнард е продължил да души наоколо, докато е разбрал за кое празненство сме били наети.

Не беше нужно човек да е спец по дедукция, за да го разбере. Празненството в „Убежище“ е било по първите страници на всички вестници.

— Барнард опита ли се да разговаря повторно с вас?

— Не.

Той никъде не беше отбелязал в записките си и разговора с Марвин Д'Амато.

— Предупредихте ли Лоуел, че Барнард се навърта и разпитва за празненството?

— Не. Вече ви казах, че не съм имала нищо общо с него, след като ми даде... книжната чанта.

— Появяването на Барнард породило ли у вас съмнения относно верността на разказаната ви от Лоуел история?

— Защо? Предположих, че стиснатият ѝ баща най-после е решил да похарчи малко пари за дъщеря си.

Беше кръстосала ръце на гърдите си.

— Пет хиляди долара, Гуен. Платени с единствената цел да избегне публичността?

— Добре — каза тя. — Допуснах, че е възможно да е взела свръхдоза наркотик. Какво трябваше да направя? Каквото и да се бе случило с нея, вече я нямаше. Не можех да направя нищо, което да я върне.

— Карен вземаше ли наркотици?

— Понякога пушеше по малко трева.

— Каква дрога имаше на празненството?

— Трева, хашиш, амфетамини, вие продължете. Хората се бяха упоили, захвърляха дрехите си и изчезваха по двойки в гората.

„Което означава, че ако е имало погребение, мястото трябва да е било достатъчно отдалечено...“

— Карен беше ли момиче, което би вършило подобни неща?

— Кой може да каже? Не беше разпуснатата, но не беше и стерилна като атомен физик. Присъствието ѝ на празненството беше най-вълнуващото събитие в живота ѝ. Мястото гъмжеше от хора от филмовия бранш.

— Но не сте я видели да отива някъде с конкретен човек?

— Не.

— Нито с Лоуел?

— С никого. Нямах време да гледам кой с кого е. Разсипвах специално приготвените салати, като внимавах да не изцапам нечий ръкавели.

— Ами Том?

— Работеше на бара. Хората просто се наливаха, не можеше да им се насмогне. Дори нямаше време за почивка.

— Защо заминахте за Аспен?

Изражението ѝ стана умислено, сякаш се опитваше да си спомни.

— Заради Бест. Той направо ни подлуди, всеки ден минаваше край къщата ни. А и ни писна да гледаме киселата мутра на Марвин.

— Защо точно в Аспен?

— Том имаше приятел, който работеше през зимата там като ски учител. Беше наследил къща в крайната зона на Старууд. Намери работа за Том — барман в един от хотелите. А аз започнах като продавачка в магазин за кожени изделия. Беше хубаво да си далеч от кухнята и храните.

— Все още не разбирам как сте стигнали от тогавашното до сегашното си положение.

— С много работа и късмет. Приятелят на Том се нуждаеше спешно от пари в брой. Притежаваше единствено онази къща. Не беше голяма, просто малко уютно местенце...

— Защо са му трябвали пари в брой?

Приглади роклята си.

— Притискаха го.

— Защо?

— Заради наркотици — с неохота отвърна тя.

— Заради наркотиците се преместихте в Аспен?

— Не! Него го притискаха, не нас! Проверете в полицейските архиви на местния участък. Грег Фаулър. Грегъри Дънкан Фаулър III. Бяха го арестували за продажба на кокаин и му трябваша пари, за да плати гаранцията, затова подписа, че ни продава къщата.

— На каква цена?

— Тринадесет хиляди долара. Прибави от своите пари и ипотекера имуществото за сто и петдесет хиляди.

— Трите хиляди от Лоуел и десет хиляди от спестяванията ви?

— Точно така.

— Не е зле за къща в Аспен.

— Къщата не беше чак такава сделка, както звучи. Всъщност беше развалина. Ние с Том дори не я искахме, водопроводната и електрическата инсталации плачеха за подмяна. Но той ни убеди, че цените на недвижимата собственост започват да се покачват и затова сделката ще бъде взаимноизгодна услуга, която си правим. Живеехме в нея, докато Том я стегне — той има златни ръце. Цените на недвижимата собственост в района достигнаха фантастични нива: всевъзможни холивудски величия идваха, за да купуват парцели. Купената от нас къща беше точно до огромния парцел на един продуцент — Сай Палмър, снимал е телевизионния сериал „Летящи ангели“. Много искаше да купи земята ни, за да построи конюшни и конна база — беше готов да плати седемдесет и пет хиляди. После разбрахме, че трябва да купим друга къща и да платим многобройни данъци, затова с парите от продажбата взехме по-голям парцел с къща, живяхме в нея, ремонтирахме я и я продадохме за триста хиляди долара. Не можехме да повярваме на успеха си. Тогава забременях.

В погледа ѝ към Травис имаше дълбока нежност и страдание. Той продължаваше да обръща кутията в ръцете си.

— Лекарите знаеха, че нещо не е наред още преди да се роди, но в началото не изглеждаше по-различен от другите бебета. После... Съзнавах, че трябва да живея в голям град, близо до болница, която разполага с рехабилитационен център. Решихме, че Бест сигурно се е върнал на изток. Затова се върнахме в Малибу, предплатихме парцел с къща на „Рамбла Пасифика“ и отворихме магазина. Том предполагаше, че бизнесът ще потръгне, защото всичките му приятели бяха пристрастени сърфисти. Така и стана. Затова продадохме собствеността на „Рамбла Пасифика“ и купихме парцела в Ла Коста.

Разказът за финансовия им успех я беше успокоил.

— Това е. Всеки може да провери данъчните регистри. Никога не сме продавали дрога, нито сме прали пари. Парите сами дойдоха при нас. Когато Лоуел ни даде онази чанта, глътнахме си езика от изненада! Месеци наред ги държахме в един гардероб. После казах на Том, че няма никаква полза да си стоят там, че трябва да ги използваме. А Грег вече се бе обаждал, за да ни каже какви огромни възможности се откриват в Аспен. След като се преместихме там, нещата потръгнаха от само себе си.

— Продължихте ли да поддържате контакт с Грег Фаулър?

— Аз не съм.

— А Том?

Не отговори.

— Фаулър сега живее в Мексико, нали, Гуен?

Мълчание.

— Близо до Мексико Сити?

Пак мълчание.

— Гуен?

— Не, в малко селище на брега на океана. Далеч от Мексико Сити. Дори не знам името на селището.

— Продължава да търгува с наркотици, а?

— Не! — извика тя. — Отдава чартърни корабчета за риболов.

— Том и преди е ходил при него, нали? Връща се и обикновено е натоварен с албакор^[1] и корбина^[2]. Отгатнах ли?

— И какво от това?

— Какъв е адресът?

— Не знам, Грег го каза само на Том. Все още е нелегално пребиваващ там. Моля ви, не го забърквайте в неприятности, той е

добро момче.

— Том не ви е казал адреса му?

— Не, той трябваше да... — Започна да барабани с пръсти по плота.

— Той трябваше да?...

— Да ни чака. В Мексико Сити с микробус. После заедно щяхме да пътуваме до селището. Билетите трябваше да са оставени на гишето. Но казаха, че всичко било отменено: че Том се е обадил да откаже резервацията за полета. Защо го е направил? Защо?

---

[1] Вид риба тон. — Б.пр. ↑

[2] Деликатесна океанска риба. — Б.пр. ↑

40.

Използвах телефона на бюрото, за да се обадя в дома на Майло, и с удоволствие чух как се включи телефонният секретар.

— Следовател Стърджис? Доктор Делауер е. Току-що имах дълъг разговор с мисис Шей... Не, в магазина й. Да, зная за летището, именно там... Знам, но предположих... тя ми даде, по мое мнение, ценни сведения, вероятно вие също ще искате да ги чуете... Не, не мисля. Искате ли да разговаряте с нея? Кога? Добре... Не, не мисля така. Не, той не е... В Мексико... някакво рибарско селище, твърди, че не знае къде се намира то и аз съм склонен да вярвам... Какво? Не. Не мисля. Добре, ще се видим тогава.

Затворих и повдигнах рамене.

— Чувствам се като глупак, като ви питам, но нали не възнамерявате да напускате града?

Не беше ме изпускала от очи от момента, в който бях вдигнал слушалката.

— Кога ще дойдат да разговарят с мен?

— Скоро. В момента разговарят с други хора. Името ви е включено в списък с лицата, които не могат да напускат града, предоставен на летищните власти. Ако се опитате да напуснете страната, паспортът ви ще бъде конфискуван.

— Все едно. Оставам тук, нима имам друг избор?

Усмихнах се за сбогом на Травис и тръгнах на север по брега, размишлявайки за това как се живее двадесет и една години в постоянно самозалъгване.

Да приемеш подкуп и да се самозалъгваш, че е било само тлъст бакшиш. Плащали са за слабостта на Дорис Райнголд към зеленото сукно и са си повтаряли, че го правят от добро сърце.

Пет хиляди долара в хартиена чанта.

Веднъж след като са решили, че сумата е нищожна за един толкова богат човек, останалото е било лесно.

Гуен притежаваше особено излъчване — твърдост и ранимост едновременно. Говореше, отричаше, бореше се да измие от себе си мисълта за престъпно съучастие. Но инстинктът ми подсказваше, че в общи линии бе казала истината. Ако тя и Том бяха убийци, те не биха търпели през всичкото това време Дорис Райнголд да ги държи в ръцете си.

Карах по-бързо от обикновено. Преди да се усетя, прекосих Латиго Шорс и Ескондидо Бийч и се озовах в Райския залив, откъдето някой с червено „Ферари“ бе качил Карен на стоп.

Лоуел поискал да му изпратят „красивата сервитьорка“ да подреди масите и столовете вечерта преди празненството.

Ап — или някой лакей — я бе качил.

Малко тържество в тесен кръг преди голямото празненство.

Лоуел, Ап и Трафикънт? Дали продуцентът не бе носил мустаци през онова лято?

Нищо неприятно не се е случило в петъчната нощ, на следващата сутрин Карен е била в добро настроение. Но на следващия ден нещо се бе объркало.

„Да е някоя симпатична сервитьорка.“

Феликс Барнард не е бил Шерлок Холмс, но бе успял да научи достатъчно, за да му платят да мълчи. И за да заслужи края си в „Приключенски кът“.

Ап, седнал в кабинета си, ми говори за сделки.

Дали не си играеше с мен?

Бил е меценат на Лоуел. Достатъчно властен, за да му нарежда... Спомних си бурната му реакция на моето натрапничество, после безсърдечния, жесток начин, по който бе уволнил секретарката си.

Разтвори пред мен вратата на кабинета, щом узна защо съм при него.

Беше ме изслушал, за да прецени дали представлявам заплаха.

С охота разказваше за буйния и деспотичен нрав на Мелърс/Мълинс. Резюмето на сценария определено ми беше дадено за заблуда. Което не означаваше, че не е написано от Мелърс.

Ап, който със своя дългогодишен опит плетеше интриги и се издигаше в Холивуд.

Дали бе повярвал на моята история за биографията?

Може би. Не беше се опитал да ме възпре или да ми навреди. Дори не бе задържал визитната ми картичка.

Вероятно очакваше да го потърся отново за доуточняване на условията по договора...

Натиснах педала на газта, прелитайки през пасторалния пейзаж на Малибу. В тази част нямаше насрещно движение. Магистралата тънеше в мрак, от който неочаквано изскачаха завои. Мислех за Карен, как се бе качила в елегантната червена кола, изпълнена с хиляди надежди.

Как си играе с Луси и Елфи на следващата сутрин, докато Гуен не наредила на Дорис — майка с опит, да поеме децата.

Дорис, която слага децата да спят, после се измъква да погуляе. Връща се след време и установява, че Луси я няма.

Изтичва навън да я търси. Открива я да ходи насън и да бълнува.

„Мъже, които удрят момиче.“

Известни и силни мъже. Заличават уликите за убийството... В мотел, собственост на момчетата от Рино. „Адвент Груп“. Сега знаех защо името ми беше познато.

Другата кантора на етаж, на който бяха офисите на продуцентската компания, притежавана от Ап.

„Адвент Венчърс“.

Ап е държал изкъсо Мелърс, поставяйки го във финансова зависимост, за да може да го наблюдава и използва. Първо „идиотската работа“ в продуцентската компания, после го премества в „Адвент“ като управител на мотела.

От литературен критик до управител на вертеп.

Представих си сцената, изиграна от Ап, както и монолога му: „Помисли добре, Дени. Зная, че работата е под твоите възможности, но това е временно и от теб ще се иска да ходиш в онази дупка само от време на време... Можеш дори да събереш материал за книгата си там. Какво ще кажеш за серия епизоди, чието действие се развива в мотел? Всички онези невероятни типажи, които ту изплуват, ту затъват? Можем да я продадем на кабелните мрежи. Не бързай да ми отговориш веднага. Обмисли го и ми кажи. Ще дойдеш у дома, ще се полюбуваме на гледката към океана и ще поговорим делово“.

Всичко си идваше на мястото, но все пак Гуен бе признала единствено, че е видяла Карен да потъва в човешкото множество с поднос в ръка, а получените от Лоуел пари можеха да бъдат приети като щедър бакшиш.

Почти чух гласа на Майло да казва:

— Няма доказателства.

41.

Същата вечер се опитах да се свържа с него, също и на другата сутрин. В дома му никой не вдигаше телефона, а дежурният в Полицейски участък „Уестсайд“ не беше особено отзивчив.

Толкова много информация и да няма с кого да я обсъдиш. Луси все още не бе в състояние да мисли за Карен, което ми даваше известно време. Но не бях убеден, че снощният разговор е стреснал дотолкова Гуен Шей, че да не напусне града, а без нея какво можех да докажа?

Щях да постоянавам в опитите си да открия Майло, а дотогава да се разтоваря от напрежението.

Тъкмо се преобличах в спортни гащета и тениска, когато от службата ми прехвърлиха обаждане на доктор Уенди Ембри.

Опитвайки се да прикрия раздразнението си, казах:

— Здравейте, Уенди.

— Здравейте. Как я кара Лукреция?

Тъй като вече не бе наблюдаващ лекар, нямаше и никакви привилегии.

— Добре е.

— Е, това е хубава новина. Тя беше странен случай, през цялото време имах усещането, че не разбирам какво ставаше.

— В какъв смисъл?

— Имам предвид опита за самоубийство. Беше толкова категорична, че не е посегнала сама на живота си, говореше съвсем убедително. Значи няма вторично придобита психоза, нито форми на дълбока депресия?

— Никакви.

— Добре. Между другото поздравете я от мое име. Все още мисля за нея.

— Ще я поздравя, Уенди.

— Всъщност поводът да ви се обадя е друг. Неудобно ми е и не трябва да се чувствате задължен да отговаряте, но възниквали ли са

проблеми със заплащане на лечението, което ѝ осигурявате?

— Нямам оплаквания.

— Хмм. Знам, че темата е деликатна, но мисля, че споменах пред вас за финансовите трудности на болницата „Уудбридж“. На лекарите не се препоръчва да поемат лечението на неплатежоспособни клиенти. Към мен са особено взискателни в това отношение, тъй като за първа година работя тук — нещо като изпитателен срок. Луси нямаше медицинска застраховка и явно не бе във възможностите ѝ сама да плати лечението. Политика на болницата е да приема спешните случаи и след овладяване на критичната ситуация да ги препраща в районната болница. Не я пренасочих, защото ми беше симпатична и защото брат ѝ ме увери, че той ще поеме разходите по лечението. Но управата токущо ме осведоми, че изпратеното до неговата компания писмо със сметката било върнато неразпечатано, а той не се е обадил, въпреки че неколkokратно оставяли съобщение на телефонния му секретар. Аз също го търсих, но без успех. Имали ли сте контакти с него?

— Бил е прекалено зает — отвърнах аз. — Брат им Питър почина от свръхдоза преди няколко дни.

— О, господи! Толкова съм... Съжалявам, че повдигнах този въпрос. Довиждане.

Излязох да потичам, после закусих. По новините една от Вдовиците — двадесетгодишно момиче с хлътнали страни и профил на акула, на име Сташа — бе благоволила да даде интервю на задъхваща се от вълнение репортерка. Сташа беше с обръсната глава, пуловер от обърнати с козината навън кози кожи и огърлица от животински зъби. Над лявата си вежда имаше татуировка „Джоуб е Бог“. Непрекъснато кривеше уста, а очите ѝ търсеха камерата.

Репортерката бе руса, около трийсетте, с великолепни коси. В момента казваше:

— Вие твърдите, че полицията е провела толкова некомпетентно разследване, че Джоуб Швант заслужава съдебният процес срещу него да бъде преразгледан. Но със сигурност...

— Със сигурност Джоуб ще живее — прекъсна я Сташа.

Изключих телевизора. Телефонът иззвъня.

— Хей! — Най-после Майло.

— Току-що видях едно от твоите момичета по телевизията.

— Цяла нощ следвах онези вещици из града. „Ел Монте“, „Сан Габриел“, „Саут Пасадена“, „Глендейл“, „Бърбанк“. Карат бавно, включват мигачи, когато завиват, спазват задължителните знаци.

— Къде отиваха?

— Никъде, просто се разхождаха. Спират до тротоара, изчакват, после потеглят отново — играят си, проклетниците. Последната им спирка бе денонощно заведение за бърза закуска в Сан Фернандо — купиха си бургери и пържени картофи. Една от тях излезе и дойде на паркинга да ми предложи пепси. Изплю се в чашата и ме покани да се чифтосвам с прасета. После ме информира къде ще отидат, когато приключат с нощната закуска. „Искаш ли пътна карта, палячо?“

— Изглежда, си се забавлявал.

— Както и да е. Но съобщението, което си оставил относно мисис Шей — какво, първо я проследи, а след това я разпита, така ли?

— Просто така се получи.

— Надявай се, че няма да те съди за това — изръмжа в слушалката Майло. — Мислиш, че е била на ръба ли?

Обясних му защо мислех така.

— Щом като Ап и Лоуел с лека ръка очистват хора — каза Майло, — защо съпрузите Шей са още живи?

— Има няколко възможности. Ако Гуен не ме е излъгала, двамата с Том не знаят много. А всяка изминала година, през която са мълчали и не са правили опити да изнудват Лоуел за още пари, ги е правела още по-безопасни. Днес семейство Шей има немалко инвестиции, което изравнява състоянието им с това на Ап и на Лоуел. Гражданската им репутация би пострадала, ако се разчуе, че са приели пари, за да укроят информация за някакво момиче, което е било убито. А ако Дорис изобщо е узнала, че са я излъгали за размера на получената от Лоуел сума, тя вероятно би изиграла козовете си, като се опита да им припише престъпни деяния. Дорис се дразни от тяхното благополучие.

— Прекрасни хора. От онези, за които никога не би допуснал, че могат да помиришат отвътре газовата камера... Добре, сега със сигурност знаем, че за последен път Карен е видяна жива в „Убежище“. Но...

— Нищо не доказва, че е имало престъпление. Знам.

— Освен ако не открием тялото.

— До този момент сънят на Луси се повтаря със забележителна точност, Майло. Много е възможно тялото да е още там.

— След всички тези години? Допускам, че са я заровили там само на първо време, Алекс. Но какво би ги накарало да проявят глупостта и го оставят на същото място?

— Арогантността. Сигурен съм, че Лоуел смята, че стои над закона. А и ако се замислиш, ще разбереш, че мястото е доста безопасно. Кой би се сетил да я търси там? Дори някой да се досети, как ще разбере къде да копае при огромната площ на имението?

Осени ме мисъл, от която ми причерня.

— Господи!

— Какво има сега?

— Срещата ми с Ап вчера. Ако реши да ме проучи и открие, че историята за биографията е скалъпена, ще се усъмни. Дори тялото да е все още някъде в имението на Лоуел, твърде скоро може да бъде преместено.

— Не се тормози напразно, защото според мен това не би променило нищо. Дори никой да не премести тялото, ние също не можем да стигнем до него. Нямаме достатъчно улики дори за заповед за обиск. Вероятно след двадесет и една години в земята не е останало никакво тяло. Животните обикновено изравят костите и ги разнасят. Ап е умен, ще си стои в кантората и няма да предприема действия, които биха привлекли внимание върху имението.

— Може би, но в миналото не е стоял със скръстени ръце. Той и Лоуел се освобождават от хората, които застават на пътя им.

— Защо не са очистици съпрузите Шей и Дорис? Отговор: правят го подборно. Ако изобщо казаното от Гуен е истина. Не забравяй, че единственото, което ти дава основание да свържеш Ап със случая, е някакво червено „Ферари“. Но то може да е било управлявано от всеки.

— Но Луси си спомня, че някой говорел със заповеден тон на Лоуел. Ап е можел да си го позволи — предвид финансовата подкрепа за „Убежище“.

— Също и Трафикънт. Е, сега, когато прибавяш и Мелърс към списъка, вече имаме четири лоши момчета. Затова да не мислим за съня като за евангелско откровение.

— Добре. Но имам чувството, че ще полудея — толкова сме близо, а не можем да разберем какво точно се е случило.

— Добре дошъл в нашия клуб. Между другото ще проуча миналото на Ап.

Издиктувах му адреса на продуцентската къща в Сенчъри Сити.

— По времето, когато се е състояло празненството, е имал къща в Малибу — вметнах аз. — В крайбрежната зона без съмнение.

Позвъних на Луси. Никой не вдигна телефона. Качих се в „Севил“-а и поех на юг към Топанга Каньон.

Щях само да проверя дали пред основната сграда има други коли освен тази на Лоуел, после веднага да се върна обратно.

Или — защо не? — ако моментът бе подходящ, може би щях да се срещна отново със стареца. Да видя как преживява загубата на сина си. В най-лошия случай щеше да ме наругае и да ме изгони. Ако убедя Нова да се разходим заедно?

В гората.

„Дървета с корони като дантела.“

Когато стигнах до кръстовището при стария път за Топанга, спрях да пропусна движещ се в насрещното платно камион. Докато изчаквах да завие наляво, забелязах кола, спряна на паркинга пред магазина отсреща.

Син „Колт“. Зад волана седеше млада жена. Когато камионът отмина, обърнах посоката на движение и спрях до „Колт“-а.

Луси погледна през страничното стъкло с изненада. После се усмихна.

И двамата излязохме от колите. Беше облечена с карирана риза и високи ботуши. Косата ѝ бе прибрана в малък кок на тила.

— Здравейте — поздрави тя.

— Здравейте.

Обърна глава към колата с виновно изражение. На седалката имаше празна чаша от кафе и поничка.

— Едва ли може да се нарече обяд — забелязах аз.

— Аз... вероятно ще кажете, че е глупаво, но реших да отида там горе и се срещна с него.

— Не е глупаво, но изборът на времето може да се окаже неподходящ. През последните два дни научих неща, които сочат, че Карен Бест действително е изчезнала по време на празненството в „Убежище“. А баща ви е платил на определени хора, за да не говорят. Замесени са и други мъже. Много е възможно и други хора да са умрели, защото са знаели за Карен.

Лицето ѝ загуби естествения си цвят.

— Защо не сте ми казали нищо?

— Няколко пъти ви звъних по телефона.

— О... била съм навън.

— С Кен ли?

— Не, просто се разхождах сама с колата. Наложих се той да отлети обратно в централата на компанията. Беше много внимателен с мен. През цялото време мисля единствено за Елфи.

Прехапа устни, склучи ръце на гърдите си, сякаш ѝ беше студено.

Пристъпих към нея. Тя се дръпна назад.

— Най-тежко беше при погребението. Гледах как хвърлят пръст върху ковчегата... именно на погребението действителността достигна до съзнанието ми. Появата му в онзи възмутителен бял костюм с неговата държанка. Държа се показно, сякаш погребението бе театрално представление. Дори в такъв момент не можа да спази някакво благоприличие. Време е някой да го постави на мястото му. Съжалявам, че първо не поисках съвета ви, но е време да направя нещо за себе си.

— Според мен винаги сте били относително независима.

— Не — възрази тя. — Бях самотна. И сега ще отида там горе. Моля ви, не се опитвайте да ме спрете, доктор Делауер. Какво може да ми стори той? Да се опита да ме прегази с инвалидната количка? Да насъска вярната си асистентка срещу мен?

— Луси...

— А вие какво правите тук? — Усмихна се. — Вие също отивахте там, нали?

— Луси, тези хора са опасни...

— Кой са те? Имат ли имена?

— Тарторът им вероятно е един филмов продуцент Къртис Ап.
— Описах ѝ как е изглеждал преди двадесет и една години.

— Не, не мисля, че съм го виждала. Може да е бил мъжът, оставащ с гръб през цялото време... Но кой е бил мъжът с мустаците?

— Съществуват поне две възможности. Трафикънт или друг писател на име Дентън Мелърс. Едър негър със светла кожа. Имал е мустаци, но те са били къси като на Трафикънт и руси. Той е един от убитите, вероятно защото е знаел какво се е случило с Карен.

— Не, мъжът, когото видях, определено беше бял. А мустаците му бяха гъсти и черни.

— Сънят ви може да отразява действителността в някои аспекти и да я деформира в други.

Обърна се и отвори вратата на автомобила си.

Улових я за китката.

— Вчера се срещнах с Ап, разказах му измислена история: че съм писател и работя върху биография на Лоуел. Може да открие, че съм го излъгал, и да стане нервен. Той или гангстерите му може вече да са в имението.

— Не, не са. От сутринта никой не е заминал към имението, нито пък се е връщал оттам. Наблюдавам отбивката от зори.

— Наблюдавали сте разклонението към имението?

— Непреднамерено, седях тук и събирах кураж. Спрях, за да си купя кафе и да използвам тоалетната. Тъкмо се канех да се върна при разклонението.

— Как може да сте сигурна, че никой не ви е наблюдавал?

— Така е, можете да ми вярвате. Никой дори не се е приближавал до колата. Аз бях тази, която наблюдаваше.

— Стояли сте там отпреди изгрев?

— Знам, че според вас съм постъпила глупаво, но трябва да се изправа лице в лице с него и веднъж завинаги да го изтрия от живота си.

— Разбирам това, но моментът е неподходящ.

— Трябва да е подходящ. Съжалявам. Вие сте прекрасен човек. На вас се доверявам повече от на всеки друг. На вас и Майло. Но това е нещо, което се е натрупвало през целия ми живот. Не мога да отлагам повече.

— Още съвсем малко, Луси.

— Докога? Няма никакви доказателства за смъртта на Карен. Полицията никога не би започнала разследване.

— Докато сме сигурни, че е безопасно.

— Сега е безопасно. Там горе няма никой. Освен това отиването ми няма да се стори странно на никого. Той е пожелал да се срещне с мен. Какво толкова има в една среща между баща и дъщеря?

— Луси, моля ви!

Потупа ме по рамото.

— Пациентката сама си помага. Това се казва напредък в лечението, нали?

— Единствената ми цел като ваш терапевт в този момент е да се грижа за безопасността ви.

— Ще оцелея. Блудната дъщеря се завръща. Може би не мога да разкривам престъпления, но мога да опитам да потърся справедливост за себе си.

— Каква справедливост? — Долових остри нотки в гласа си.

Изгледа ме продължително, после се засмя:

— Не, не възнамерявам да се правя на Мръсната Хариет. Ако искате, претърсете ме за оръжие. Просто за мен е важно да се срещна с него. Да си докажа, че нямам нужда от него.

Качи се в „Колт“-а.

— Може би допускам грешка, но ще си бъде моя.

Запали двигателя. Потегли бавно.

Изчаках, докато колата се скрие от погледа ми. После се качих в „Севил“-а и я последвах.

42.

Караше бавно и аз трябваше да внимавам да не скъсявам дистанцията. Когато стигнах до живия плет при разклонението за „Убежище“ обаче, колата ѝ не се виждаше. Започнах изкачването по хълма. Състезател по бързо ходене вероятно би стигнал по-бързо от мен до двукрилата порта на имението. Луси я бе оставила отворена. Втората порта също не беше затворена.

Още няколко подскока по сенчестия черен път и дърветата се дръпнаха встрани, разкривайки голямата сграда, кафява като стъблата на калифорнийските борове, между които се беше сгушила. „Колт“-ът бе обърнат и паркиран пред сградата до джипа и мерцедеса на Лоуел.

Други автомобили не се виждаха. Входната врата беше затворена и аз реших, че Луси вече е влязла. Но тогава тя се появи иззад своята кола — вероятно вземаше нещо от багажника.

Не, ръцете ѝ бяха празни. Джобовете не бяха издути.

Устата ѝ увисна отворена, когато паркирах до нея.

— Приемете го като повикване в дома на пациента — казах аз.

Очаквах гневна реакция, но тя гледаше през мен.

Празен и същевременно напрегнат поглед.

Сякаш беше под хипноза.

Когато вдигна длан към устата си, реших, че вече е изгубила търпение и почувствах облекчение, същевременно и тъга.

Тогава тя бързо отиде до сградата, изкачвайки с войнишка стъпка широките стъпала към покритата тераса.

Когато потропа силно по входната врата, вече бях до нея.

Никой не отвори. Луси пристъпи нервно от крак на крак и потропа по-силно.

— Хайде, хайде, хайде!

Погледнах през мръсните прозорци. Голямата зала беше тъмна и пуста.

Луси започна да удря с две ръце по вратата. Когато не последва нищо, тя изтича надолу по стъпалата, застана и започна да я оглежда.

Отправи се към дясното крило — вървеше с бързи, решителни крачки. Спря за кратко и пак продължи към високия храсталак зад сградата, който се издигаше като плътна зелена завеса.

Когато я настигнах, стоеше неподвижно и се взираше в буйната растителност.

— Пак съм тук — прошепна Луси.

Глас над главите ни попита:

— Какво става там?

Нова, от прозорец на втория етаж, лицето ѝ — засенчено от сенника над главата ѝ.

— Здравейте — казах аз, улавяйки ледената ръка на Луси. — Почукахме, но никой не отвори.

Повдигна сенника с пръст. Лицето под него оставаше неразгадаемо.

— Значи се решихте да дойдете.

Пръстите на Луси се забиха в ръката ми.

— Естествено — отвърна тя.

— Бяхме наблизко и решихме да се отбием. Това проблем ли е?

Нова вдигаше сенника с ръка.

— Не. Освен ако *татето* няма проблем. — Изсмя се неуместно. — Елате при входа.

Чакаше ни с чаша лимонада в ръка. Медните кичури в косите ѝ блестяха като електрически проводници.

— Не беше в прекрасно настроение, когато си легна, но ще му кажа, че сте дошли.

— Ще му кажа лично — отвърна Луси, мина край Нова и влезе в голямата зала. Огледа препарираните глави, вехтите мебели, усети празнотата на помещението.

Втренчи поглед в обкованите с дървена ламперия стени.

Нова, изглежда, се забавляваше. Нямахше нищо милосърдно в излъчването ѝ. Защо бе решила да се грижи за болен и безсърдечен човек?

Сродни души, също както Трафикънт и Мелърс?

Какъв ли бе нейният начин да бъде жестока?

Луси се насочи към вътрешното стълбище бавно и предпазливо — като риболовец върху лед, мина под стъпалата и продължи към задното помещение.

Нова сложи ръце на хълбоците и загледа, като триеше стъпалото на единия си крак о прасеца на другия. Облиза устни и за миг погледна към мен. После очите ѝ отново заследиха Луси и в тях се появи доволно изражение.

Объркването на Луси я изпълваше със задоволство.

Луси вдигна очи към тавана, после ги сведе към пода.

Отново се взря в стените.

Спря на място. С каменно изражение и прибрани до тялото ръце.

Гледаше втренчено вратата отляво.

Нова наруши тишината:

— Точно така, *татето* е зад тази врата, скъпа.

Въпреки че се усмихваше, в гласа ѝ се долавяше напрежение.

Съперничество — между истинската дъщеря и тази, която се грижеше за него.

Бе настоявала Луси да дойде, уверена, че това ще я съсипе.

Улових Луси за лакътя. Тя поклати отрицателно глава и освободи ръката си от моята хватка.

Двадесет крачки я делиха от стаята.

Изминах разстоянието заедно с нея.

Вратата беше от борова дървесина, някога солидно лакирана, а сега олющена.

Затаи дъх и я отвори. Когато пристъпихме в голяма тъмна стая, чиито стени бяха покрити от библиотечни лавици, в лицето ни удари миризма на сяра, не по-различна от стерилната смрад в спешното отделение на „Уудбридж“. В средата на стаята имаше болнично легло, нагласено на полуповдигнато положение. В един от ъглите бе сгъната инвалидната количка на Лоуел.

Той лежеше отпуснато под завивките. Косата му бе мръсна и залепнала на кичури, дългите му ръце почиваха върху одеялото, през протритите ръкави на пижамата кожата белееше неестествено на фона на очертаващите се вени под нея. Лицето му беше покрито с едnodневна бяла брада, а погледът му бе разфокусиран. Беше два следобед, но още не се бе събудил изцяло. С явно усилие обърна лице към нас, после пак се извърна и затвори очи.

Ръката на Луси несъзнателно намери моята — беше толкова изпотена, че се изплъзваше от пръстите ми. Раменете ѝ се свиха, започнаха да треперят.

Проследих погледа ѝ, докато изучаваше обстановката: очите ѝ се плъзнаха по лавиците от бял бор, покриващи три от стените. В ъгъла вдясно отворена врата разкриваше част от баня. Другата врата, между прозорците, водеше навън. Беше зарезана. Очите на Луси се задържаха върху нея, после продължиха огледа.

Книги, купчини списания и вестници покриваха целия под. Върху куп броеве на „Ню Йоркър“ беше оставен поднос от ковано сребро, пълен с мръсни чинии: кори и трохи от хляб, засъхнали яйца, царевични бисквити, плуващи в мляко, което изглеждаше синкаво на оскъдната светлина. Празна подлога бе кацнала върху куп броеве на „Парижки обзори“. Върху нестабилно крепящи се купчини от периодични издания бяха оставени пакети от памперси за възрастни. Кашон до пелените бе напълнен с празни бутилки от уиски. Пирамидообразно подредени чаши „Дикси“ и стар телефонен апарат с шайба, чийто кабел се провираше като змия сред хаоса от купчини.

Треперенето сега премина в пръстите на Луси, а аз усещах как ставите им опират плътно в моите кокалчета. Нова не се виждаше, но усещах присъствието ѝ като ледено въздушно течение.

Лоуел изстена и започна да мята глава ту на едната, ту на другата страна. Очите му бяха затворени.

Луси не помръдваше. После очите ѝ отново се плъзнаха из стаята.

По мръсните прозорци.

Вратата в дъното.

Отново по дървената ламперия на стените.

Повторно в същата последователност. Този път погледът ѝ се задържа върху вратата. Зениците ѝ се разшириха.

Там беше спала в нощта на празненството. Стаята, от която беше излязла. Ходейки насън.

Ръката ѝ трепереше толкова силно, че едва успявах да я държа.

Лоуел отвори очи и изненадващо приближи лице към нас.

В този момент ни виждаше за първи път.

Нададе гневно жаловит стон и се впусна в дългия изтощителен процес, чиято крайна цел бе да седне изправен в леглото.

Ругаейки, Лоуел бавно се приплъзваше нагоре и накрая успя да повдигне достатъчно торса си, за да се облегне на възглавниците. Гръдният му кош бе хлътнал, раменете му бяха костеливи и тесни.

Еlegantността на белия костюм и сламената шапка сега ми се струваше като отдавнашна шега. Последните два дни бяха свалили митологичния ореол от личността му. Беше рухнал напълно.

От скръб?

Луси го наблюдаваше така, както се наблюдава отблъскващо, но интересно насекомо, което се катери по стената.

Той се изсмя. Луси му обърна гръб и обви ръце около раменете си.

— Така — пресипнало каза той. Продължително прокашляне. Направи погнушена физиономия, събра устни и се изхрани към ламперията. Не бе достатъчно силно и хрчката падна на пода. Ухилен, повтори опита.

Луси не изглеждаше добре, но не помръдна.

Лоуел напрегнато се взираше в нея.

Пръстите му се забиха в чаршафите, когато поднови опитите си да се изправи. Извиваше глава напред и нагоре от усилието. Болката го принуди да се откаже.

— Сладко — забеляза той. — Много сладко.

— Кое е сладко? — попита Луси, стараяйки се да звучи безгрижно.

— Ти. — Разсмя се с дълбок гърлен смях. Огледа я от главата до върха на пръстите. Без похотливост, с каквато оглеждаше Нова. Безучастен, точен поглед на дърводелец, който взема мярка за мебели. — Играеш ли тенис?

Луси поклати отрицателно глава.

— Това са крака на тенисистка. Виждам го дори през тези докерски панталони^[1]. Играеш ли нещо?

Отново отрицателен отговор.

— Естествено, че не. Липсва ти желание за игра.

Разтърка очи и изпъна напред ръце с усмихнато изражение.

— Е, какво да ти предложа, малкото ми агънце? Алкохол? Перкодан? Демерол? Морфин? Ендорфини? Или ти се възнасяш единствено от нароченото за истина? Какви истории трябва да ти разкажа, за да ти помогна да излезеш от състоянието на мозъчен блокаж?

Луси запази мълчание.

— Не искаш приказки? Какво тогава?

Луси погледна към вратата в дъното.

Лоуел се опита да извика, но викът му остана безгласен и той заудря с ръце завивките.

— А, спектакълът! Дошла си да гледаш как пъшкам, моето малко змийско зъбче? Довлякла си на буксир инертното си мозъче, за да чуеш с ушите си *трам-трам* и да си представиш по-пълно мъченията ми?

Ухили се. След това се разсмя:

— Да, аз страдам, момиче! Свещена, бушуваща като киселина в акумулаторни батерии радост. Може би един ден ти също ще я познаеш и тогава ще разбереш какъв скапан герой съм. Седя тук, воня на лайна и приличам на наемател на Геената огнена.

Луси не откъсваше очи от вратата.

— Хо-хо! Пак мълчание. Така мълчеше, когато беше съвсем малка.

— Ти откъде знаеш? — попита Луси.

Лоуел се разтресе от сподавен смях. Тялото му сякаш се уголемяваше с всяко вдишване. Смахът го зареждаше с енергия, правеше го демоничен и привлекателен, от него лицето му придобиваше цвят.

— Интродукция към „Соната на вината“! Не пести четвъртинките, момиченце. Изпълнявал съм соловите партии в най-добрите симфонии на греха.

Луси започна да обикаля стаята, движеше се свободно, доколкото безпорядъкът ѝ позволяваше.

— Там има празен килер — продължи Лоуел. — Ти беше мълчаливо бебе с тънки крачета. Никакъв плач, никакви сълзи, дори не хълцаше. Мълчеше, сякаш беше родена с мозъчна аномалия. За разлика от другото дете — Питър. Питър, гълтачът на дрога и убийствени отрови. Той виеше професионално. Трябваше или да наема студио няколко пресечки по-надолу, или да удуша малкия миризлив плъх.

Затвори очи.

— Ти, от своя страна, стискаше здраво устни, сякаш звуците, които щяха да излязат от устата ти, бяха безценни перли. — Отвори очи. Дълъг костелив пръст се стрелна напред, придружен от дрезгав смях. — Ти не искаше дори да се изхождаш. Анус в стачка — по цели седмици понякога, това се казва стил, да, стил. Поемаш всичко,

задържаш го в себе си, не изхвърляш нищо. Мислех, че не си нормална. Но майка ти ме уверяваше в обратното и наливаше масло в малката ти гага.

Без да спира да се разхожда, Луси се насили да се усмихне.

— Затова ли избяга? Уплаши се, че имаш ненормално дете?

Лоуел се разтресе от смях, в който се долавяше гняв.

— Избягал съм, така ли? Не, не, не, бях подканен да освободя от присъствието си дома. В момент на менструално прозрение. Мяу-мяу изкрещя истерично: „Сбогом“ — и пусна ноктите си по лицето ми.

— Мама те е изхвърлила? — Сега беше ред на Луси да се разсмее. — Голям и здрав мъж като теб?

Лоуел я изгледа, сякаш обзет от ново прозрение.

— Майка ти — каза той — беше ограничена, дебела, неврастенично пристегната в корсет будоарна кукла, живееща с книжната представа за еманципирана градска жена. Улегнала на двадесет и три, стара на двадесет и четири. С либидо на тапиока^[2] — именно нейният пудингов вид ме превърна в бунтар. Тя не искаше, не можеше да се научи да живее истински. Живееше единствено за да съблюдава правила и други разни измишльотини.

Когато се извърна, Луси бе стиснала здраво юмруци. За миг си помислих, че ще се нахвърли срещу него, но тя само поклати глава и пъхна едната си ръка в джоба. И се засмя. Бедрата ѝ се олюляха напред.

Поза на изкустителка, която прилягаше повече на Нова.

— Господи — възкликна тя, — трогателен си. Окончателно изчерпан — дрън-дрън-пляс. Криеш се зад стария лош Джойс^[3].

— Джойс. Добре си го изучила, нали, госпожице Второкурсник? Лице на чиновник, без устни, с женски бедра, лепкав, лигав, противен червей. Прословутата ирландска похот към безкрайни разговори... Но да се върнем към прекрасната *мама*.

Пое със свистене въздух и повиши глас:

— Независимо дали го съзнаваш или не, дошла си тук, за да научиш. Ако не успееш, ще се дължи на твоите ниски очаквания, виновен няма да съм аз. Истината, госпожице Запек, е, че тя ме подкани да напусна, защото не можеше да търпи в дома си човек с по-силно и по-необяснимо вдъхновение от нейното.

Външно Луси оставаше неподатлива на речта му. Но Лоуел говореше толкова високо, че гласът му я караше да смръщва лице.

Извърна рязко глава към нея:

— След като ти изпълни утробата ѝ, тя загуби и малкото интерес, който хранеше към двуглавия звяр. Но както се пее в онази древна песен, не и сестра ѝ — малката сестричка Кейт. Имаше вагина с цвят на детска дъвка. Кой бях аз, че да се съпротивлявам на *съдбата*. Сестра ѝ го правеше, затова аз оправях сестрата, да, да, да. — Усмихна се. — Мяташе глава в екстаз, забиваше нокти в гърба ми и мъркаше доволно, крещеше като свиня в мига на съвкуплението. — Посочи слабините си. — Споменът за това почти ме прави сигурен, че усещам гъдел там долу, в края на гръбначната кост.

Наблюдавах непрекъснато Луси. Гледаше втренчено към него, но не го виждаше. По тялото ѝ преминаха тръпки на гняв.

— Сестринската любов — продължи Лоуел. — Мяу-мяу ни пипна, изпя одата на добродетелността и изпълзя обратно в дупката си с подвита опашка.

Опита се да свие безразлично рамене, но движението му приличаше повече на нервен тик.

— Развратната Кейт си опакова багажа и замина за Калифорния. После *мама* пипна нещо следродилно и фатално, а аз внезапно бях повикан обратно, за да бъда баща.

Насочи пръст към пода и подигравателно смръщи чело.

— Но непригоден да се грижа за един хленчещ пикльо и няма, анално блокирало бебе, имах достатъчно разум да преотстъпя родителската привилегия на Форни Кейт^[4]. По това време тя се чукаше с някакъв женствен еврейски журналист.

Измуча весело.

Луси бе застанала на пети. Виждах сълзите да блестят в очите ѝ. Спомних си за своя мъртъв баща.

Лоуел продължи:

— Защо го отричаш, момиче? Ти имаш нужда от мен.

— Така ли?

— Да, така мисля, като имам предвид явното ти желание да излъчваш добродетелност. Наистина, скъпа, стига сме разигравали аматорски постановки, да прережем гърлото на преструвките и да оставим кръвта свободно да изтича в канализацията. Сцената с

постоянното целомъдрие няма да мине пред мен. Знам за лятото, което си прекарала с вдигнати крака, взирайки се в жълтите очи на чернилките от Роксбъри. Доста разочароващо, трябва да призная. Да го правиш за пари е търговия. Но да чукаш чернилка за пари и да позволяваш на някакъв сутеньор негър да прибира печалбата? Много овчеглава постъпка.

Луси разтвори пръстите на свитите си в юмруци длани, а коленете ѝ се подкосиха. Прихванах я под мишниците и прошепнах в ухото ѝ:

— Да се махаме.

Тя яростно разтърси глава.

— А, психологът пристъпва към действие — вметна Лоуел. — Ще отрониш бисери мъдрост, докато се опитваш да я убедиш, че се чувства добре.

Луси отпусна ръце. Отдръпна се на няколко крачки от мен. Застана до ръба на леглото. Разтвори широко ръце и прикова поглед в лицето му.

Лоуел се обърна към мен:

— Тя не е добре. Делят я светлинни години от усещането за комфорт. — Отново към Луси: — Искаш ли да знаеш откъде научих за твоето пътуване в необетованата земя? От милото братче Пийти. Не се наложи да го питам. Страхотни мръсни тайни изплуват, когато някой отчаяно се нуждае от спринцовка, тю-тю-тю! А, да, поредното предателство, дъще. Не се тревожи, раздялата с илюзиите закалява характера. Остани с мен и ще бъдеш непоклатима като гранит.

— Ти ли го уби? — попита Луси. — Ти ли му даде онази свръхдоза?

Въпросът сащиса Лоуел, но той реагира с изпръхтяване.

— Не-е — отвърна с тих глас. — И сам се справяше чудесно в това отношение. Моята грешка бе любезността. Давах му пари, въпреки че знаех за какво щеше да ги използва. Идваше тук, в тази стая. Лягаше на пода, валяше се, молеше и повръщаше — ненадминат в глупостта си. А очевидно ти, *глупаво* момиче, си негова стажантка.

Крещеше, а от устата му хвърчеше слюнка:

— Ти не си създадена да бъдеш щастлива! Твоето щастие не струва колкото две ведра с помия.

— Не и за теб, това е сигурно.

— За никого! Бог — който и да е той — поглежда към теб, вижда твоето нещастие, почесва се по топките, изкисква се и излива върху главата ти ведра с димяща пикня! Неговият съквартирант — сатаната, за миг спира да содомитства с малките твари, само и само да направи по-мъчителна агонията им! Животът не се крепи на щастието, глупава лековернице! Животът е съществуване. Просто да бъдеш. Правото да бъдеш. Няма значение какво се случва или не се случва, или кой друг съществува! Майната им на последствията! Човек просто го има!

Гледаше Луси, задъхвайки се от гняв. Във внезапен пристъп на мокра кашлица той пое дълбоко въздух и залитна назад. С усилие успя да се задържи в седнало положение.

— Ще ме опознаеш. Ще научиш още много неща.

Луси го погледна и тежко се отпусна върху леглото, при което тялото му подскочи нагоре. Прихвана с два пръста завивките и попипа материята.

— Какви неща ще науча, *татенце* — с тъничък гласец попита тя.

След кратко колебание той все пак отговори:

— Как да твориш. Как да се превърнеш в катедрала. Как да обругаваш от райските висини.

Луси се усмихна и продължи да си играе с чаршафите.

— Как да се превърна в Бог само с шест лесни урока?

— Не, няма да е лесно. Ще ми сменяш памперсите, ще ми миеш подмишниците и ще пудриш бедрата ми. Ще ми носиш вестниците в устата си. Ще падаш на колене и едва тогава ще получавам моето внимание. Ще научиш какво е добра книга и как да я различаваш от останалия боклук. Ще се научиш как да проституираш, за да постигаш целите си. Как да се отървеш от паразити като онази къдрава пиявица там, как най-накрая да спреш да се опияняваш от самосъжаление.

Поклати пръст.

— За един ден ще те науча на много повече, отколкото си научила за двадесет и шест години — на толкова ли беше? — във всички училища, пълни с всезнаещи поклатизадници, чиято цел сякаш е тотално закърняване на мозъците.

Наведе се напред и докосна ръката ѝ. Пръстите му приличаха на рачешки щипки върху карирания плат на ръкава.

Луси не помръдна.

— Нямах избор — тихо каза той. — Защото в момента си едно голямо нищо.

Луси изучаваше бледата му, деформирана от възрастта ръка.

После очите ѝ се приковаха върху вратата зад него.

Дълго се взира в очите му.

— Нищо ли?

— В най-чист вид, ангелско кексче.

Главата ѝ клюмна.

— Нищо — повтори Луси.

Той потупа ръката ѝ.

Тя въздъхна и сякаш се смали.

Опасенията ми за нея се засилиха.

Лоуел се изкиска и прокара пръст от китката към ставите на пръстите ѝ.

Луси потрепери, но не помръдна.

Той прокара лакомо език по устните си.

Приготвих се да я изведа от това място.

Лоуел проговори:

— Добре дошла в реалността. Ще се постараям престоят ти тук да бъде интересен.

Луси отново го изгледа втренчено.

— Нищо — каза тя.

Лоуел кимна, усмихна се и погали ръката ѝ.

Луси му върна усмивката. Отстрани пръстите му от ръката си и се изправи.

Отиде до вратата в дъното и се опита да повдигне резето. То беше ръждясало и запъна, но тя го отмести.

Лоуел завъртя глава и тялото му се изви в усукана поза.

— Чист въздух ли? Не си прави труда. Насладата е заблуда, човек робува на сетивата си. Привиквай на миризмата на застояло.

— Ще изляза да се поразходя — безучастно каза тя, — *татенце*.

— За да размислиш? Не е нужно. Бездруго не си силна в тази област. Правиш си домашното и после можеш да играеш — внимателно слушай и аз ще те превърна в нещо, при това интересно. Ще издържиш.

— Звучи ми доста фаустовски^[5], *тате*.

В гласа ѝ прозвуча непозната нотка — на злорадо задоволение.

Лоуел веднага го долови. Лицето му изгуби жизнеността си — скулите хлътнаха, кожата увисна.

— Седни!

Луси мълчаливо го гледаше.

— Седни!

Луси се усмихна и помахна с ръка.

— Довиждане, *татенце*. Беше много поучителна среща.

Отвори широко вратата.

Зеленина изпълни рамката ѝ, а слънчевата светлина изненада неподготвени хората в стаята.

Лоуел замижа, докато Луси оглеждаше зеленината навън. Той се хвърли напред, опитвайки се да се хване за въображаема опора. Но долната половина на тялото му го приковаваше към леглото.

Засипа с ругатни Луси, Бога и дявола.

— Хубаво имение имаш, *татенце*. Но трябва да потърся някого навън.

Върху лицето на Лоуел се появи ужасеното изумление на прозрелия истината, сякаш бе видял смъртта. Направи нов опит да се оттласне и падна напред, заравяйки лице в завивките.

Проснат върху кушетката, с притиснато в завивките лице, раздвояваше усилията между необходимостта да диша и желанието да проследи с поглед Луси.

Очите му срещнаха моите.

Неговите бяха дълбоки като бездна, разширени от ужас.

Стрелнах с очи черния телефон и се поколебах дали да не изтръгна кабела. Но в сградата вероятно имаше и други телефони — защо да го подсецам, че можеше да използва апарата?

Когато излязох, го чух да вика Нова като отчаяно дете.

---

[1] Джинсите първоначално били носени като работно облекло от пристанищните работници. Впоследствие станали предпочитано облекло от младите хора и били превърнати в дизайнерски хит. — Б.пр. ↑

[2] Южно дърво, от чиито плодове се добива брашно. — Б.пр. ↑

[3] Джеймс Джойс (1882 — 1941) — известен ирландски романист, представител на литературното течение „Поток на съзнанието“. — Б.пр. ↑

[4] Игра на думи. На английски Форни Кейт (развратнича) се произнася по същия начин като „Fornicate“, което е името на известна марка мебели в САЩ. — Б.пр. ↑

[5] Фауст — персонаж от драмата на немския писател Гьоте, продал душата си на дявола, за да придобие знание и власт. — Б.пр. ↑

43.

Първоначално помислих, че Луси е навлязла в гората. Тогава чух стъпки откъм страничното крило на сградата.

„Отива към колата си. Това е добре.“

Когато я настигнах, тя сякаш не ме забеляза.

„Колко ли сеанса ще са необходими, за да разгадаем какво е преживяла току-що?“

Стигнахме при нейния „Колт“. Но вместо да отвори шофьорската врата, тя заобиколи отзад и отключи багажника.

Изтичах до нея, докато тя изваждаше права лопата. Сложи я на рамо.

Чисто нова, етикетът още висеше на дръжката. Носейки я като пушка, Луси тръгна към сградата.

Препречих ѝ пътя.

Тя ме заобиколи. Отново застанах на пътя ѝ.

— Хайде, Луси.

Отново ме заобиколи. За пореден път я настигнах.

— Не му позволявайте да ви манипулира, Луси.

— Нищо. Може би ще разберем това.

Сега вървахме бързо край сградата.

— Ще се обади на приятелите си. Те ще тръгнат след вас.

Сякаш не ме чу. Хванах ръката ѝ. Тя се освободи от хватката.

— Чуйте ме, Луси...

— Нищо няма да направи. Никога не прави нищо, само говори, това може: да говори, говори, говори...

— Все пак е опасен.

— Той е нищо. — Яростна усмивка. — Нищо.

Стигнахме неасфалтирания участък зад сградата. По просторите се вееше дамско бельо. Задната врата беше затворена. Нова се бе отзовала на виковете на Лоуел.

Кимвайки с глава, сякаш в отговор на някакво предложение, Луси се шмугна в зеления гъсталак.

Ниски храсти и млади фиданки, засенчени от клоните на дърветата, отстъпиха място на гъсти трепетлики, пълзящи бурени, къпини и широколистни растения, които приличаха на някакъв вид гигантска лилия.

Луси си проправяше път с ръце, а когато това вече бе невъзможно, започна да ги отстранява, замахвайки с лопатата. Инструментът обаче не беше мачете и не след дълго Луси дишаше учестено и пъшкеше в безсилен гняв.

— Защо не ми дадете лопатата?

— Това не е ваш проблем — отвърна тя, продължавайки да вършее. — Ако наистина мислите, че ни грози опасност, не се излагайте на нея.

— Зная в какво се забърквам.

Докосна за миг ръката ми, после продължи да проправя път през гъсталака.

Алтернативите ми бяха или да отида с колата до магистралата и да се опитам да се свържа с Майло, за да я изнесем от имението, или да остана с нея и да изчакам първата възможност да я отведа.

Физическият сблъсък вероятно щеше да съсипе изградените в процеса на терапията отношения помежду ни, но можех да го понеса, ако знаех, че така ще я опазя жива. Ако оказеше съпротива обаче, нещата можеха да се усложнят, дори да бъдат съпроводени от грозни сцени.

Може би най-доброто решение бе да остана с нея. Дори ако откриеше местоположението на гроба, скоро щеше да проумее, че ексхумацията само с една права лопата е свръх нейните възможности. А мисълта, че ще е сама там, в гората, адски ме плашеше.

Може би надценявах опасността. Лоуел беше чудовище, но по свой, макар и отблъскващ начин се бе опитал да се помири с нея. Щеше ли да я обрече на смърт?

Бе изминала едва няколко метра, но растителността се бе затворила след нея като врата на активиран капан и аз едва успявах да различа карираната материя на ризата ѝ между храстите пред мен. Обърнах се назад. Къщата също едва се виждаше. Нямахше оформена

пътека, но докато вървях след Луси, започнах да различавам нещо като по-утъпкана ивица във влажния килим от нападали листа.

Отдавна неизползвана пътека.

Луси се движеше с бърза, уверена крачка, доколкото гъстата растителност го позволяваше.

Сякаш знаеше къде отива.

Насочвана от съня.

Проправяйки си път с ръце между преплетените клони, не след дълго вече я следвах по петите. Дърветата ставаха по-високи, короните им по-гъсти и скоро над главите ни преобладаваше зеленото, само тук-там можеше да се види късче синьо небе. Над нас и около нас всичко сякаш ни ограждаше с плътна завеса. От време на време чувах уплашеното пърхане на криле, но самите птици оставаха извън полезрението ми.

По време на мълчаливия си поход преминахме край три дървени бунгала. Мушици и жилеци насекоми се забавляваха да облитат лицата ни. Внезапно излитане на огромна кафява птица едва не ме доведе до инфаркт. Успях да зърна голямата ѝ квадратна глава и криле, достигащи около метър и петдесет ширина в разтворено положение. Рогата сова. Последвалата тишина ме изнерви още повече.

Луси сякаш не забелязваше нищо. Лицето ѝ бе осеяно с червени петна от ухапванията на насекомите, а дланите ѝ бяха разкървавени от борбата с бодливите храсти и къпинака.

— Дайте почивка на ръцете си.

— Не — отвърна тя, но все пак ме послуша.

Напредването през гъсталака не беше лесно, независимо че моите ръце бяха силни и закалени от тренировките. Нейните сигурно вече бяха изтръпнали от преумора. Изтръгнах и съсичах всичко пред себе си, питайки се с каква преднина ще разполагаме. Съзнавах, че оставяме ярка следа за онзи, който реши да тръгне след нас.

— Дори да я намерите — казах аз, задъхвайки се, — след толкова много години няма да прилича на човешко същество. Всъщност възможно е от нея да не е останало нищо. Животни често изравят костите и ги разнасят.

— Знаем. Научих го по време на съдебния процес.

Гъсталакът стана труднопроходим, а аз едва се държах на крака. Луси се взираше в небето.

„Може би оглежда да открие корони, разстилащи се като дантела?“ От всички страни ни заобикаляха дървета от различни видове, хаотична колонада от стволове, издигащи се над ниския гъсталак.

Часът беше два и четиридесет. Слънцето бе достигнало най-високата си точка и сега беше зад нас, танцуваше игриво в пролуките между клоната — едно мъничко ослепително огледалце.

Долових нов звук — като стичаща се вода, малко поточе като видяното от мен по пътя за имението.

Необходимата влага, която ускорява процеса на разложение.

— Дори да я намерите, какво ще направите?

— Ще взема нещо със себе си. Могат да направят тестове и да докажат, че е била тя. Това би било вещественно доказателство. Нещо.

Чух изпращяване зад себе си и спрях. Луси също го бе чула, защото се взираше в гората зад нас.

Тишина.

Повдигна рамене и избърса лице с ръкава на ризата си. Беше трудно да преценим на какво разстояние от основната сграда се намираме. Усещах соления вкус на пот по устните си, очите ми пареха от нея.

Стигнахме до плътна, гъсто сплетена завеса от бръшляноподобни растения, чиито въжета бяха твърди като камък. Лопатата не можа да ги съсече. Луси се нахвърли върху тях, започна да ги дърпа и скубе, от което дланите ѝ плувнаха в кръв. С усилие я издърпах назад и огледах бръшлянците. Въпреки чудовищните размери на въжетата и листната маса, основата при корена бе сравнително малка — около шестдесетсантиметрово двойно разклонено стебло.

Започнах да сека с лопатата едното разклонение малко над мястото на разделяне от основния ствол. Във въздуха се разлетяха прах и насекоми, а в далечината чувах шума от бягането на животни. Бицепсите ми се бяха напмпали, а в раменните мускули се появи пулсираща болка. Накрая успях да пресека достатъчно въжета, за да дръпна назад зелената бръшлянова мрежа и да продължим нататък.

Беше пълно с крайбрежни секвои, чиито огромни червени стволове образуваха величествена колонада. Трийсетметрови

чудовища от Севера, чийто връх тънеше в сянката на короните им. В подножието на отделни места растяха туфи папрат. Пръстта бе сива като пепелище за барбекю, покрита с окапали листа и изсъхнали клони. През плътната завеса на високите корони слънцето се виждаше като парченце слюда.

Завесата.

Като дантела?

Луси започна да се провира между мамонтестите стволоче.

Отиваше в точно определена посока.

Светлина.

Късче от деня, което ставаше по-голямо, колкото повече приближавахме към него.

Луси излезе на огряното от слънцето място и разпери ръце, сякаш искаше да събере неговата топлина и светлина в себе си.

Намирахме се на открито място, затворено между хълмист склон и мескитов храсталак, какъвто бях видял край планинското шосе. Отвъд хълмовете се издигаха планински върхове.

Пред нас се разстиляше широка долина, обрасла с високостебли тънки треви, между които блестяха лъкатушещи сребристи серпентини.

Десетки тесни поточета, тънки и криволичещи като линиите върху географска карта. Ромоленето достигаше до нас едва доловимо...

Последвах Луси, която тръгна през тревата, стъпвайки в меката почва между поточетата.

Спускахме се към обрасло с мъх сечище. В средата му имаше езерце, широко около тридесет метра, с морскозелена вода, чиято повърхност бе покрита с ярка пелена от плаващи растения. На места във водата се образуваха мехури, които се понасяха по течението. Полусферичните листа на хиацинти плаваха необезпокоявано по езерната повърхност. По тях кацаха и отлитаха пъстрокрили водни кончета.

На отсамния бряг имаше още една дървена колиба — съвсем като онези, които бяхме оставили зад себе си.

Почернели прогнили дъски, покрив от мъх и лишей, разковала се врата, увиснала на една от пантите.

Нещо зелено се виждаше пред прага ѝ. Изтичах дотам.

Метал. Метална плоча, която някога вероятно е била от бронз. Лайстни по ръбовете. Гравирани надписи. Заех се да отстранявам наслоената пръст и мръсотия, докато изпод тях не се показаха калиграфски изписани букви.

ВДЪХНОВЕНИЕ

Издърпах вратата встрани и влязох. Подът също бе черен, прогнил като торф, изпълващ помещението със странна сладникава миризма. През останалите без стъкла крила на прозорците виждах неподвижните зелени води на езерцето.

Дървените стени бяха просмукани от миризмата на гнило. В единия ъгъл имаше останки от мебели: малка метална масичка, безвъзвратно ръждясала и останала без крака, със зелени петна, покрита от бръмбари и пълзящи буболечки. Върху плота имаше нещо. Отстраних насекомите и изгнилите листа и пред мен се показаха черните лакирани бутони на пишещата машина. Още малко почистване и се появи златна емблема и девизът на фирмата „Роял“.

До масата стоеше някогашен кожен стол, от който сега бяха останали само парчета съсухрена кожа и шепа видии. На пода до креслото имаше три метални обръча, заварени върху ръждясала стойка.

Спирала от тетрадка. Още нещо — от мед, покрито от зелена патина.

Коленичих. Нещо пропълзя по крака ми. Отстраних го с удар.

Патината се оказа мър. Не мед, а злато.

Златен резервоар във формата на куршум със сребристой жълт клипс.

Капачка от писалка.

В горния ъгъл край гравирани инициали *МБЛ*.

Прибрах я в джоба си и разрових с крак тънкия слой влажна пръст.

Луси не бе влязла след мен. От прозореца я видях да отива към езерцето и да се вижда в отсрещния бряг.

Там имаше две дървета...

Гигантски плачещи върби, дебелите им коренища пълзяха над земната повърхност и се потапяха във водите на езерцето.

Клони с жълто-зелени листа с форма на източени остриета се протягаха към земята, където се вкореняваха и даваха живот на нови издънки, покрили целия бряг.

Като часови.

През листната завеса слънцето пробиваше с диамантени отблясъци.

Мрежа в бебешко синьо, ефирна като дантела.

Излязох, тичайки.

Луси бе втренчила поглед в участък между дърветата — голо хлътнало място.

Взе лопатата от ръцете ми и тръгна към другия край на брега. Пристъпваше на пръсти точно по границата между брега и водата.

Затвори очи и се подхлъзна. Преди да успее да я уловя, единият ѝ крак потъна до глезена. Изтегли го. Крачолът на джинсите бе прогизнал. Разтърси крак и продължи напред. Спря при голия участък с лице, обляно в сълзи.

Прегръщаше лопатата като бебе.

Вдъхновение...

Запазеното за Лоуел място.

Да погребете Карен тук... може би за компания?

Той определено се нуждаеше от компания: от низкопоклонничество и хвалебствията на почитатели и последователи, а когато тях ги нямаше — от възхищението на млади жени.

„Изпратете ми някоя — да е симпатична.“

Дали тук не бяха погребани и други жени?

Първата ми догадка, след като чух историята със съня, бе, че той е блудствал с Луси като дете. Но в подхода му към нея днес имаше нещо повече от сексуални намеци: коментарите относно нейните крака, физиологичните ѝ навици. Начинът, по който се изперчи със сексуалната авантюра с леля ѝ!

Въпреки всичко, не можех да се освободя от усещането, че в случая с Луси той преследваше друга цел.

„Остани с мен и аз ще ти покажа света, хлапе.“

С тялото, което го предаваше, слава — вече повехнала, Лоуел изпитваше необходимост да има семейство.

Отдавна бе престанал да идва на това място.

Вдъхновението го бе напуснало.

Луси се изправи.

Без да проговори, започна да копае.

44.

Не ми позволи да ѝ помагам.

Най-горният почвен слой се поддаваше лесно, но под него имаше твърда глина и Луси надаваше вик на безсилна ярост при всяко забиване на лопатата. Изтръгнах я от ръцете ѝ. Усещах тежестта на всяка секунда, докато копаех дупката — един на два метра, потъвайки в изкопа и изхвърляйки пръстта с ожесточението на маниак, чийто ентузиазъм се подхранва от поредната лопата пръст, изгребана от ямата. Ръцете ми тежаха като олово.

Никакви следи от кости. Достатъчно бе да се покаже съвсем малка костица и щях да изтръгна целия скелет. Дори да не постигнем напредък, щях да продължа да копая още пет минути.

Луси скочи в изкопа и каза: „Мой ред е“, но когато поклатих отрицателно глава, не започна да спори. Сълзите бяха измили праха от лицето ѝ.

Слънцето се спускаше по западния хоризонт и водите на езерото бяха придобили мътносив цвят. Бе изминал повече от час от идването ни, но денят сякаш нямаше край.

С всяка изхвърлена лопата кръвта нахлуваше в главата ми.

Продължих да копая, докато дишането ми стана тежко и накъсано.

Тогава чух някакъв шум.

Глас на жена откъм другия бряг на езерцето.

Двамата с Луси се обърнахме едновременно.

Нова бе застанала близо до плочата с надпис „Вдъхновение“. Някакъв мъж я бе прихванал с една ръка през кръста, а в другата държеше пистолет, насочен към главата ѝ.

Изглеждаше уплашена до смърт. Пръстите на мъжа докосваха едната ѝ гърда и пълзяха като паяци нагоре по начин, който не можеше да бъде случаен. Дръпнах Луси надолу и приклеках. Ръката с пистолета замахна рязко, сякаш хвърляше оръжието.

Изстрелът откърти буца пръст недалеч от дясната ми ръка. Не беше голям стрелец, но ние нямахме прикритие.

Бяхме се озовали в капан.

Наведох се ниско в ямата, като с едната ръка натисках Луси надолу. Беше отворила уста, но дишаше безшумно.

Тишина. Изправих глава, за да разбере какво става.

Мъжът опря отново дулото на пистолета в слепоочието на Нова и я сръга с коляно в краката. Двамата бавно започнаха да приближават към нас, криволичейки по брега на езерото, докато стигнаха на около шест метра от изкопа. Лявата ѝ буза беше разранена, а лявото ѝ око бе започнало да се подува. Привеждах се, после подавах глава, пак се приведох и подадох глава. Накрая успях да видя лицето му.

Дясната му ръка стискаше здраво тънкия кръст на Нова. Грижливо оформени и поддържани нокти. Джинсите му бяха гладени. Спортната блуза от трико имаше надпис „Соусалито“. Приличаше на изпълнителен директор, отдал се на почивка.

Какъвто си беше.

Кристофър Грейдън-Джоунс.

— Виждам, че доста сте напреднали — каза той. — Жалко, че не разполагаме с още една лопата. Добре, залавяйте се за работа. Ще ни трябва доста по-дълбок изкоп, за да събере и трима ви. Хайде, продължавайте!

— Тя все още е негова дъщеря — казах аз. — Когато ви е повикал, не е очаквал от вас да я убиете.

— Предполагам, че не. — Мимолетна усмивка повдигна едното ъгълче на устните му. — Всъщност накара тази мръсница да ми се обади, а вижте какво ѝ се случи. Очакванията толкова рядко се оправдават.

Нова помръдна и той заби коляно в гърба ѝ.

— Вярно е — казах аз. — Искали сте да бъдете скулптор.

Устните му се разтегнаха в усмивка, а с дясната си ръка направи нещо, което изтръгна вик от Нова.

— Все пак съществува някаква приемственост — продължих аз. — Да ваеш форми и да извиваш ръце. Големите изисквания на епохата — именно това ви е забъркало в неприятности с Карен, нали?

Заби пръсти в корема на Нова. Дъхът ѝ секна, тя потрепери и мокро петно овлажни слабините ѝ.

— Моля ви — изстена тя.

— Започвайте да копаете или още сега ще убия тази цивра и ще ви накарам да я разфасовате с тъпия ръб на лопатата.

Взех лопатата. Той отстъпи назад — извън периметъра, в който можех да я хвърля по него.

Нова едва се държеше на крака. С насочен към Луси пистолет, той блъсна грубо Нова по рамото, принуждавайки я да коленичи, след това да легне по корем, с лице към земята. Устата ѝ се напълни с пръст, тя я изплю и успя да обърне глава настрани.

Грейдън-Джоунс стъпи с крак върху гърба ѝ. Като ловец, позиращ за снимка с трофея си.

Но очите му непрекъснато шареха.

— Хайде, давайте по-бързо, по-бързо, или ще трябва да довърша и двете мръсници.

Забих лопатата в глинестата почва. Изваждането ѝ бе равносилно да теглиш кораб на буксир. Дантелената мрежа на клоните сега бе придобила оловносив цвят. Успях да изтегля лопатата.

Грейдън-Джоунс каза:

— Не че има някакво значение, но не съм се замесвал в неприятности с Карен. Карен сама си го направи!

— Наркотици ли? — попитах аз, спирайки да копая.

— Не се мотай! Да, наркотици, какво друго? Не гледаш ли рекламите по държавната телевизия? Дори не аз ѝ ги дадох.

— А кой? — Лопатата отново се заби в глината. Преструвах се, че копая дълбоко, но в действителност изстъргвах само тънък слой. Намираще се твърде далеч, за да забележи. Ако забивах лопатата през малки интервали и сумтях много, може би щях да поддържам заблудата му известно време. — Кой ѝ даде наркотиците? — повторих въпроса си аз, докато се преструвах, че къртя нова тежка буца. — Апли?

Не последва отговор. Една от огромните му длани погали задника на Нова.

— Останали сте само за празненството, така ли?

С периферното си зрение видях Луси. Седеше с прибрани към брадичката колене. Сякаш замръзнала. Отново безпомощна.

— Да, празненство. Престъпление нямаше — каза Грейдън-Джоунс. — Тя беше душата на празненството. Идваше при всеки от

нас, пропълзвяваше в скутовете ни и ни разказваше, че ще стане филмова звезда и ще живее в Бевърли Хилс.

— Какъв наркотик ѝ даде Ап?

— Има ли значение: трева, хашиш, амфетамини. Всичко беше от амфетамините. Не ѝ понесоха. Изгасна като запалена клечка кибрит при силен вятър.

Наведе се към Нова, после погледна Луси.

— Какво зяпаш? Направи нещо полезно. Копай с ръце. Хайде!

Луси падна на ръце и колене и започна да изгребва глинестата пръст.

— Следователно е имало две празненства — разсъждавах на глас аз. — Едното в петък вечерта, а другото в събота.

Той се сепна изненадано. Прикри изненадата си със смях.

— Полицията също знае.

— Така ли? Звучи ми като реплика от телевизионно криминале. Продължавай да копаеш.

Продължих да имитирам копаене.

— Значи е дошла при вас?

— И още как — многозначителни подхвърляния и обещаващи погледи, биваше си я. Девица, макар че човек никога не би предположил.

— Но не е останала такава след съботната нощ, прав ли съм? — Удар с лопатата, изпъшкване.

— О? Придържаме се към фактите ли? Да не би да твърдиш, че младо, сочно момиче, което само сяда в скута ти и пъха език в ухото ти, не си го проси? Отнесохме се с нея като с дама, което тя не заслужаваше. Беше съвсем вцепенена, разкопчаваше ризата си, пееше песни на „Джеферсън Еърплейн“, после повърна — оплеска ме целия.

Изтри погнусено устни.

— Въпреки това, аз я измих. Облякох я и сресах косите ѝ. Кърт дори я гримира. Какво, кръшкаш ли, госпожице щерко? Накарай ръцете си да работят.

Луси загреба с шепи пръст и я изхвърли. Очите ѝ бяха сухи. Лицето на Нова бе опряно в земята, окото с отока — затворено, устната ѝ — разранена.

Поех уморено въздух и направих няколко демонстративни загребвания с лопатата.

— Значи тя е объркала всичко?

— А ти какво си мислиш? Не се събуди. Но ти как разбра?
Не отговорих. Опря дулото на пистолета в главата на Нова.

— Аз си спомних — отговори Луси на въпроса му.

— Ти? — Грейдън-Джоунс изглеждаше развеселен. — Какво си била ти тогава, зародишен ембрион ли?

Луси понечи да каже нещо. Поклатих предупредително глава.

— Изкуфелият идиот ти е казал — предположи Грейдън-Джоунс.
— Проклет глупак. Е, както обикновено, провалил е всичко. — Изсмя се. — Тотално сте се разминали с търсеното място. — Плъзна поглед над главите ни към по-голямата от плачещите върби.

Луси издаде тих, подобен на котешко ръмжене звук.

— Кой беше на празненството освен вас, Ап и Лоуел?

— Лоуел не беше. За щастие. Винаги е бил голяма досада. В петък вечерта тя стоеше в скута му, а той й разказваше за тъжния, обречен на самота живот на писателя. Но в събота бе прекалено зает: трябваше да се прави на Калигула в своята тога.

— Защо тогава е участвал в погребението й?

— Защото е мил човек. — Смях. — Отби се да вземе някакви листове и ме завари, докато се опитвах да я възкреса. Панира се. А е написал стихове за насилието и кръвта. Оказа се, че коленете му бързо омекват.

— Сам ли се отби или с него бяха Мелърс и Трафикънт? Колко човека включваше тесният кръг на празненството...

— Млъквай. Искам да си свършил преди мръкване.

За пореден път изиграх пантомимата с усиленото копаене.

— Значи празненството се е състояло ей там? — Посочих с поглед отсрещния бряг на езерцето.

Не отговори.

Побутна с крак Нова. Очите й бяха спрели да се движат, а долната й челюст бе извита под неестествен ъгъл, белезите от пластичната операция бяха станали алени.

Продължих да говоря:

— Ап добре е подредил нещата. Той си е стоял в своята вила на плажа, а вие сте вършили черната работа.

— Грешка — апострофира ме той. — Ти вършиш черната работа. Насочи пистолета към носа ми.

Продължих да се преструвам, че копая: само премествах пръстта от едно място на друго. Луси бе схванала моя замисъл и правеше същото. Косата ѝ бе кална и виснала в сплъстени кичури. Изкопът беше станал с дълбочина около метър и петдесет. Запитах се колко ли време щеше да мине, преди да се наложи да изкопаем последните тридесет сантиметра.

Явно Грейдън-Джоунс си задаваше същия въпрос. Вдигна Нова за яката и я довлече по-близо до изкопа. Пистолетът се насочваше ту към мен, ту към Луси, ту отново към главата на Нова. Автоматичен револвер с никелирана повърхност. Имаше достатъчно куршуми за всички.

Нова се опита да предпази лицето си. Отеклото око бе станало лилаво и продължаваше да се подува, а дулото на револвера беше оставило червени кръгове по слепоочието ѝ.

Грейдън-Джоунс спря на около два метра от ръба на изкопа, пусна я да падне на земята и стъпи с крак на тила ѝ. Не се изискваше голям натиск, за да счупи шийните прешлени.

Погледна надолу.

— Мамка му! Играем игрички, а?

Прицели се в Луси, започна бавно да натиска спусъка.

Хвърлих се да го блъсна на земята, но Луси вече бе права, извика и с всички сила го замери с буца пръст. Точно попадение в гръдния кош. Куршумът излетя към небето. Нова се възползва от момента, изви гръб и сграбчи крака му. Това го накара да погледне надолу в опит да я скрие и хване по-здраво револвера в ръката си.

Изтеглих лопатата като копие над главата си и я запратих с все сила в краката му с металната част напред.

Горният ръб на острието улучи левия му пищял и той нададе вик на болка и изненада.

Нова успя да се освободи. Грейдън-Джоунс я взе на прицел. Тя се спусна към плочата с „Вдъхновение“, а аз изскочих от изкопа.

Хвърлих се срещу него. Когато паднахме на земята, почувствах револвера, който временно бе заклещен между телата ни. Дулото се бе забило в корема ми. Ръката, която го стискаше, бе извита под неестествен ъгъл. Грейдън-Джоунс се опита да ухапе носа ми. Не беше в добра физическа форма, но адреналинът му осигуряваше сила и той успя да освободи ръката с оръжието.

В този момент някаква кафява маса връхлетя отляво, халосвайки го по бузата с бързината на нападаща змия.

Главата му отхвъркна назад. Втори удар — и подбели очи. Рухна в безсъзнание.

Изскубнах револвера от ръката му.

Кафявият кален кец на Луси го ритна отново. Вече в безсъзнание, той се задави и повърна. Отскочих встрани от образувалата се вадичка бълвоч.

Изправих се над него и насочих дулото на револвера в главата му. Спортната му блуза „Соусалито“ беше цялата в кал.

Дишаше, но не помръдваше, лявата половина на лицето му, също в кал, започваше да се подува.

Луси се пресегна надолу към Грейдън-Джоунс, но се спря.

Прегърнах я през раменете. Тя впери очи в по-голямата върба.

Лопатата лежеше на земята, недалеч от Грейдън-Джоунс.

— Добре ли сте? — попитах я аз.

Постави длан на гърдите си и кимна.

Чухме шум от другия бряг на езерцето. Нова вече бе стигнала до високата трева и тичаше към гората, светлите кичури в косите ѝ се отразяваха като яркоцветни плодове сред зелените листа на овощно дръвче.

— Обадете се на полицията! — извиках аз.

Не даде признак, че ме е чула.

45.

Нуждаех се от въже. Хрумна ми нещо.

Подадох оръжието на Луси. От начина, по който го взе, разбрах, че никога преди не е държала пистолет.

— Той вероятно няма да помръдне, но не се приближавайте повече. Връщам се след няколко минути.

Грабнах лопатата и поех след Нова към гората, тичайки с всички сили, докато стигнах до зелената бръшлянова завеса, препречила пътя ни на идване. Сега беше дръпната назад и разкъсана от Грейдън-Джоунс, който бе минал по същия път към езерото.

Отсякох с лопатата няколко зелени въжета, върнах се при езерото и завързах ръцете и краката му. Дишаше равномерно, а пулсът на сънната артерия бе нормален и се напипваше ясно. Пищялът щеше да посине, щеше да има силно главоболие, може би леко сътресение, но щеше да оцелее.

Оставихме го там и се върнахме при голямата сграда.

Джипът на Лоуел си стоеше пред нея, но мерцедеса го нямаше. Между „Севил“-а и автомобила на Луси бе паркиран кафяв микробус. Вратите му бяха отключени и аз погледнах вътре. На предното стъкло имаше стикер на фирма за отдаване на коли под наем, а в регистрационната бланка бе вписано името Хакер. Плащането бе извършено в брой. В задната част бяха нахвърляни лопата, малка брадва, трион, навито въже и няколко найлонови чувала за битови отпадъци, пълни. Ключовете бяха оставени под шофьорската седалка и аз ги сложих в джоба си. Пресни следи от гуми и диря от масло очертаваха посоката, в която бе заминал мерцедесът.

Влязохме в сградата.

Лоуел лежеше на леглото си със затворени очи.

Дишането му бе бавно и плитко.

Пребледнял като платно.

На пода, точно под ръба на кушетката, блестяха двете половинки от ампула. Открих иглата на няколко крачки встрани, полускрита под стар брой на „Нюйоркски книжен обзор“. В свивката на левия му лакът имаше червена точка от скорошно убождане.

Луси беше зад мен, при вратата. Чух я да се отдалечава.

Взех стария черен телефон и започнах да набирам.

Из имението кръстосваха полицаи и специалисти. Лоуел продължаваше да спи, а лицето му сякаш бе станало още по-бяло. Един от полицаите забеляза:

— Не изглежда никак добре.

Екипът на „Спешна помощ“ пристигна половин час по-късно и го изнесе от сградата.

Майло още не се бе върнал в участъка, но помолих да изпратят Дел Харди, който пристигна веднага след изсипването на първата патрулна кола с полицаи. Не бяхме се виждали от известно време. Косата му бе посивяла почти напълно, беше напълнял. Неговото пристигане освободи мен и Луси от досадните подозрения на полицаите, които не ни познаваха.

Дел дойде при нас.

Попита Луси дали е добре, после отиде да изпие чаша кафе с един от детективите от участъка в Малибу, от отдел „Убийства“.

Луси бе ходила в гората преди час, показвайки им мястото на престъплението, докато специалистите от екипа за технически анализ набивали колчета и ограждали с лента посочения от нея участък.

Сега двамата седяхме на сгъваеми столове, изнесени до „Севил“-а. Луси бе завита с одеяло. Беше успяла да изяде половин сандвич с фъстъчено масло и сладко.

В 0:45 ч. някой извика:

— Кости!

Малко по-късно се появи Майло.

Погледна ни и поклати глава:

— Лекар и пациент, lika-прилика сте си. И като си помисля, че заслугата за вашето събиране е моя...

Наведе се и целуна Луси по бузата. Тя също го целуна. После Майло се здрависа с мен, стискайки силно ръката ми.

— Дел ме информира за всичко. Съжалявам, че не можах да присъствам на разрязването на тортата, но трябваше да осуетя заминаването на един хеликоптер.

— Чий?

— На Ап.

— Бягал е от града. Откъде узна?

— Не знаех. Наблюдавах кантората му цял ден, проследих го, когато отиде да обядва в „Мортънс“, а след това до „Биджан“, откъдето си купи кожено яке за девет хиляди долара. После се върна в кантората, но вместо да слезе на последния етаж, продължи с асансьора нагоре към хеликоптерната площадка. Витлата на машината вече пореха въздуха. Изигра сцената на възмутения гражданин, твърдеше, че ще лети до Санта Барбара и обратно, но лимузината му бе натъпкана с куфари и пътни чанти „Вюитон“^[1], а шофьорът му носеше билети и документи за чартърен полет до Лисабон.

Засмя се:

— Както и да е, засега Ап няма да пътува никъде. Осигурихме му уютен апартамент в щатския затвор.

— По какво обвинение?

Усмивката му бе широка, но злорада.

— За нарушение на закона за движение по пътищата. Идиотът има глоби и наказателни актове за четири хиляди долара само през последната година, наложени за шофиране след посещения в извънградски клубове и ресторанти. Да не пропусна нарушаването на обществения ред.

— Няма да остане дълго в затвора, ако пътните нарушения са единственото основание за задържането му.

— Почакай, почакай. Когато го претърсих, открих хубаво малко пакетче с бял пращец в него. Още един пакет при претърсването на шофьора. Тогава повиках хората от отдел К-9 и кучетата направо полудяха. Говорим за количество, което може да напълни до половината един от неговите „Вюитон“-и. Кока.

— Добра валута, в случай че почивката се удължи непредвидено — забелязах аз. — Следователно дори Грейдън-Джоунс да бе загазил тук, Ап отдавна щеше да се е изпарил.

---

[1] Vuitton — реномирана марка кожени чанти, пътни чанти и куфари. — Б.пр. ↑

46.

Кристофър Грейдън-Джоунс, с обинтована глава, шептеше припряно на своя адвокат.

Аз седях от другата страна до прозорец с едностранно огледално стъкло заедно с Майло, Луси и помощник окръжен прокурор Лия Шварц. Беше жена с елегантна външност, миниатюрна, около тридесетте, с бухнали като облак руси коси, гигантски сини очи и недотам изискани маниери на изключително умна гимназистка. През последните два дни беше разпитвала мен и Луси, водейки си подробни записки и използвайки малък репортерски касетофон. В момента пишеше, седнала встрани от нас тримата. Малкият говорител, който бе слушала, сега блестеше върху скута ѝ на фона на черната пола. Майло не беше свалил своя говорител.

Попитах:

— Някакъв напредък с Ап?

Отрицателно поклащане на глава.

Кокаинът в багажника на продуцента се бе оказал само малка част. Двадесеткратно по-голямо количество бе намерено в мазето на къщата му на Брод Бийч.

Лия бе разбрала, че ФБР е следяло сделките на Ап от известно време, подозирайки, че „Адвент Груп“ и дъщерните му компании, включително „Ентърпрайс Иншурънс“, са един от големите канали за пране на пари. Майло ме бе запознал с подробностите вчера на чаша кафе и сандвичи, докато чакахме Лия Шварц да приключи телефонния разговор с шефа си.

— От колко време го подозират?

— Отдавна.

— Защо тогава не са предприели нищо?

— Хей — погледна ме той, — те са правителствена агенция. Може би дори не им пука за осуетяване на престъпленията. Тях ги интересува да направят прецизна имуществена оценка на неговите

холдинги, за да могат да конфискуват всичко. По-добре да сложат ръка на големите пари, вместо да прибират глобите за пътни нарушения.

— И какво става? Ще се получи съдебно разследване на неговата роля за изчезването на Карен, за да могат федералните да напълнят хазната си?

— Да благодарим на Бога за дрогата, защото смъртта на Карен все още не е убийство.

— Ами костите?

— Няма доказателство за нечестна игра. Всички шийни кости и прешлени си бяха на мястото, а описаното от Грейдън-Джоунс пред теб, докато си бил в изкопа, говори единствено за нещастен случай със свръхдоза.

— И на него може да се вярва?

— Когато ти е разказвал, у него са били всички силни карти, нямал е причина да лъже. Истината е, че обвинение в опит за предумишлено убийство — твоето и на Луси — ще му довлече много повече неприятности от обвинение, свързано с Карен. Но не можем да докажем връзката на Ап с всичко това.

— Не звучи логично — възразих аз. — Ако Карен е загинала при нещастен случай, можеха просто да я оставят някъде в имението, където някой от гостите да я намери. Малко лоша слава, но в онези времена смъртните случаи вследствие на свръхдоза не са рядкост: всяка седмица от вестниците съобщавали за смъртта на някоя рокзвезда, прекалила с белия пращец. Така нищо не би свързало тялото с тях, нямало е да има нужда да плащат на изнудвачи. Не го вярвам, Майло. Говорим за покварени мъже, които са се забавлявали с едно наивно младо момиче. Грейдън-Джоунс каза, че в петък вечер е била девствена, но не и в събота. Той и Ап й дали дрога и нещата излезли от контрол.

— Може би. Но не е възможно да се докаже посредством костите, които ексхумирахме, а те определено са нейните. Намерихме достатъчно зъби, по които да я идентифицираме — получихме потвърждение от личния й стоматолог тази сутрин.

— Вече казахте ли на Шеръл?

— Да, отидох да му го съобщя лично.

— Как го прие?

— Сякаш е било просто въпрос на време. Благодарни ми.

— Горкият човек. Телефонирах на сина му днес сутринта. Заплака, после затвори.

Прокара ръка по лицето си.

— Ако някога се стигне до съдебен процес — казах аз, — Грейдън-Джоунс и Ап ще я опишат като леко момиче.

— Вероятно няма да се случи, Алекс. При всичко останало едва ли ще има приоритетно разследване на смъртен случай вследствие от свръхдоза наркотик.

— Ами двете очевидни убийства — на Мелърс и на Феликс Барнард?

Майло отхапа от сандвича и избърса устни. Чувах гласа на Лия Шварц през затворената врата — определено се повишаваше.

— Същият проблем — отвърна Майло. — Без солидни улики, които по косвен път да свързват Мелърс и Барнард с Карен, ще разполагаме само с два отделни случая на смърт, причинена от огнестрелно оръжие. Единствената връзка с Ап е, че той притежава мотела и половината от застрахователната компания, управлявана от Грейдън-Джоунс. А до този момент никой от тях не е проявил словоохотливост.

— Защо не ги накараме да мислят, че разполагаш с повече улики, а след това да ги разпиташ поотделно? След едногодишна работа по делото „Швант“ тези двамата ще са като приготвяне на нискокалоричен крем за специалист като теб.

Лия Шварц излезе от кабинета си зачервена, очите ѝ хвърляха гневни мълнии.

— Политици — каза тя. — Всички трябва да бъдат удавени и разфасовани. Разполагаме с два дни, за да се доберем до нещо, или случаят с момичето на Бест отива в края на списъка. Което означава, че съдебен процес няма да има, а помощник окръжният прокурор ще се преквалифицира в чистачка в супермаркет.

— Два дни! — повтори Майло. — Говорим за четиридесет и осем часа, така ли?

— Вероятно ще успее да ги направя петдесет, в случай че попаднем на следа.

— Добре. — Стана и се протегна. — Рим е бил построен за два дни, нали?

Лия Шварц се засмя. За пръв път я виждах да се смее.

Бяха изминали петнадесет часа от даденото ни време.

Грейдън-Джоунс продължаваше да шепне в ухото на своя адвокат. Беше в сини затворнически дрехи, които почти хармонираха с тъмносивия нюанс в костюма на адвоката, който бе дългурест, преждевременно побелял хандбалист на име Джеф Стратън.

— Готови сме.

Микрофон от нашата страна на стъклото усилваше гласа му.

Лия Шварц отново постави говорителя в ухото си. Двамата с Майло влязоха и седнаха пред масата, с лице към Грейдън-Джоунс и Стратън. Аз включих микрофона в ръката си.

— И така, Джеф — каза Лия Шварц.

— Ще чуем това, което имате да ни кажете — отвърна Стратън, — но няма да поемаме никаква отговорност.

Беше ни отнело цял час, за да стигнем дотук.

— Детектив Стърджис? — подкани го Лия.

— Мистър Грейдън-Джоунс, от биографията ви личи, че сте интелигентен човек...

— Почакайте — прекъсна го Стратън. — Разговорът от частен характер ли ще бъде?

— Естествено, Джеф, не става ли така във всички случаи? — намеси се Лия. — Виж, наистина не разполагам с много време. Ако не можем бързо да стигнем до същността на разговора, да забравим защо сме тук, а ние ще оставим клиента ти да тъне в неведение за какво става въпрос до началото на предварителното следствие.

— Натисни спирачките, Ли — апострофира я Стратън. Всяко бяло косъмче бе прилежно прибрано зад ушите. Вратовръзката му беше с щамповани златни пики. — Няма нужда от сарказъм или йезуитска реторика.

Лия погледна Майло.

— Постарайте се да се въздържате от красноречие, детектив. За доброто на всички ни.

Майло я изгледа намръщен.

— Продължавайте — нетърпеливо го подкани тя.

Стратън се усмихна. Грейдън-Джоунс продължаваше да гледа като елен, внезапно заслепен от автомобилни фарове.

— Добре. Мистър... хм-хм... Грейдън-Джоунс, както вече казах, биографията ви е впечатляваща. Посветени хора твърдят, че сте истински застрахователен демон. Затова сме малко озадачени защо оставяте на Къртис Ап да обира лаврите.

Грейдън-Джоунс стрелна с очи Стратън.

Стратън поклати глава.

Грейдън-Джоунс запази мълчание.

Лия погледна ръчния си часовник.

Грейдън-Джоунс заби поглед в тавана.

— Хайде, продължавай — казах в микрофона аз.

Майло заговори:

— Той твърди, че за всичко сте виновен вие, приятелю. Включително за наркотиците. Твърди, че сте го замесили в бизнеса с дрога. Били сте едър потребител през седемдесетте. Вие сте го покварили. Казва още, че идеята да се перат парите от търговията с наркотици чрез „Адвент“ и „Ентърпрайс“ била ваша и че вие сте осъществявали връзката с наркодилърите във Франция и Холандия и че сте им продавали застрахователни полици, които им помагали да организират схемата за пране на пари...

— Лъжи! — каза Грейдън-Джоунс. — Беше най-обикновен договор, както много други. Нямах представа кои са те. Кърт ги изпрати...

Стратън докосна ръката му и той млъкна.

— Само ви предавам казаното от Ап — продължи Майло. — Твърди също, че няма нищо общо със смъртта на Карен Бест, че дори не е бил там, когато тя е умряла, и че вие, Тери Трафикънт и Йоахим Шпренцел сте я удушили...

— А, не, това са глупости. Шпренцел беше кавал, а Трафикънт дори не беше...

Стратън отново докосна ръката му.

— Трафикънт дори не е бил там ли? — попита Майло.

Не последва отговор.

— Добре, нека да предам докрай версията на Ап: той и вие тримата сте се забавлявали с Карен, той се отдалечил, за да уринира, а когато се върнал, тя била мъртва, във вашите обятия, а вие тримата сте признали пред него, че сте я убили. Той твърди... почакайте... — Извади някакъв лист хартия от джоба си и го показа на всички. — Хм-

хм, докъде бях стигнал? А, да. Казва, че единствената причина да вземе участие в укриването на тялото била тревогата му, че някой го е видял заедно с Карен, както и вашата заплаха, че ще разкажете на съпругата му, че е вземал наркотици, а също, че се е забавлявал с Карен и с други млади момичета. Уплашил се е, че ще попадне под ударите на закона, когато малко по-късно неочаквано влезли М. Беярд Лоуел и Дентън Мелърс. Лоуел казал, че Карен трябва да бъде погребана и забравена и Ап се съгласил. Той е готов да ни сътрудничи в замяна на обвинение в съучастничество и присъда при облекчаващи вината обстоятелства, при условие че даде показания срещу вас. Склонен е да ни предостави информацията относно вашата роля в търговията с наркотици при отпадане на част от обвиненията срещу него.

Прибра листа в джоба си.

— Глупости — реагира Грейдън-Джоунс. — Не е казал нито дума от това.

— Обадете се на адвоката му — каза Майло. Към Стратън: — Проверете сам дали ще пожелае да разговаря с вас.

— Може би ще го направя — колебливо каза Стратън.

Лия погледна часовника си.

— Абсолютни лъжи — повтори Грейдън-Джоунс.

— Трябва да призная, че във версията на Ап съществува логика, мистър Грейдън-Джоунс — коментира Лия. — Вие сте били този, който е отишъл в „Убежище“ с микробус, пълен с инструменти и чували за отпадъци. Вие сте се опитали да убиете трима души, за да им попречите да изкопаят Карен от гроба. Ако нямате какво да криете за Карен Бест, защо ще поемате подобни рискове?

— Защото Кърт ми каза...

Стратън го прекъсна:

— Клиентът ми няма какво повече да каже.

Прошепнах в микрофона:

— Остави нещата на самоход, не прибързвай.

Майло се прозя. Лия кръстоса крака.

Грейдън-Джоунс поклати глава. Внезапно се разсмя:

— Всичко на моя гръб — чудесно! И сега, съветнико, да се защитавам ли, или да продължа да „изчаквам“ и да позволя на тези задници да ме вкарат зад решетките?

Стратън се обърна към Лия и Майло:

— Трябва да се консултирам с клиента си.

Лия погледна часовника си и демонстративно чукна с пръст по циферблата.

— За последен път. — Започна да прибира нещата си.

Пет минути по-късно двамата с Майло отново влязоха в стаята за разпити.

Стратън кимна на Грейдън-Джоунс. Той обаче гледаше Лия, а не адвокатата.

Стратън го подкани:

— Крис?

— Държа да сме наясно от самото начало. Всичко, казано преди малко, са само лъжи. Не съм я удушил, никой не я е душил.

— Открихме костите — каза Майло. — По черепните кости има следи от...

— Не ми пука какво сте открили, по дяволите! Никой не я е удушвал. Никой. Беше ударена! Той я удари. По долната челюст.

Замахна, сякаш нанасяше ъперкът.

— В проклетата челюст — повтори той.

— Кой я удари? — Беше Майло.

— Кърт.

— Защо?

— Защото тя не искаше да го чука. Той я желаше, но тя не искаше, затова я зашлеви, тя падна назад и удари главата си, а след това... той я изчука. После не можа да я свести. Аз бях там! Няма да си измислям всичко това, а после да се отрека от казаното. Ние наистина се забавлявахме. Бяхме тримата.

— Кои трима?

— Кърт, аз и тя. Трафикънт забавляваше собствените си почитатели. Мелърс вървеше по петите на Лоуел, правеше го постоянно, тлъстият задръстеняк.

— Ами Шпренцел?

— Не знам, казах ви, че беше обратен. Вероятно е задирял момчета.

— А — безучастно каза Майло.

— Да, бях с нея, но не съм я наранявал. Не съм направил нищо, просто двамата си прекарвахме добре.

— И как си прекарвахте?

— Целувахме се, галехме се. Беше в скута ми, опипваше ме през панталоните. Именно мен харесваше — заради мустаците, тогава имах мустаци, и заради акцента. Казваше, че ѝ напомням на Мик Джагър. Беше готова да си легне с мен. Това пораждаше завист у Кърт.

Сложи длан пред устата си. Продължи да говори, без да я свали:

— Пъхаш им малко амфетамини в устата и след това можеш да им пъхаш всичко. Така действаше той. Но тя не беше лесна. Беше девствена, за бога! — Към Лия Шварц: — Не ме гледайте така. Искате истината, аз ви я разказвам. Такива бяха нравите през онези години: свободна любов, нямаше вируси, хората правеха каквото пожелаят.

— Ще се доверя на вашия разказ, що се отнася за това — каза Лия, като оглеждаше маникюра си.

Това го ядоса.

— Вие какво правехте тогава?

Лия вдигна очи от ръцете си и се усмихна.

— Ходех на училище. Четвърти клас.

Грейдън-Джоунс млъкна.

— Това ли е всичко? — попита Майло. — Вашата версия?

— Това е истината. Кърт се вкисна, защото тя не искаше да слезе от моите колене и да се покатери върху неговите. Когато се опита да я целуне с език, тя извърна глава и каза: „Пфу!“. Точно така: „Пфу!“. Сякаш бе вкусила нещо противно. Затова я шамароса и тя падна назад. Всичко стана за секунди. Ще го потвърдя под клетва в съда.

— Крис! — напомни му за себе си Стратън. Към Лия: — Искам да изясня, че изявлението на клиента ми в никакъв случай няма характер на официално предложение за свидетелстване в съда.

Лия повдигна безразлично рамене.

Майло се приведе напред.

— Значи това е вашата версия.

— Точно това каза клиентът ми — отвърна Стратън.

— Тогава ще задам на вашия клиент въпроса, който зададох и на мистър Ап тази сутрин: Ако нямате нищо общо със смъртта на Карен, защо сте се включили в заличаването на следите?

Грейдън-Джоунс загриза горната си устна. Опипваше нервно пръстите си. Измина минута, после втора.

Майло се облегна назад.

Лия погледна часовника си и се изправи. Обърна се към Майло:

— За да спечелиш войната, понякога е нужно да загубиш битката.

— Направих го, защото Кърт ме подкрепяше.

— Как ви подкрепяше?

— Емоционално. Финансово. В деня преди онова глупаво празненство обеща да купи шест от моите скулптури. И да ми осигури договор за голяма композиция за фойето на застрахователната компания. Бях беден като църковна мишка. Не бях продал нищо след преместването си в Щатите. Ако бяхте художници, щяхте да разберете. Кърт обеща да отвори пред мен широко вратите на възможностите — мислех, че е истински меценат. Не мислех, че искаше да я убие. Тя го ядоса и той я удари — просто идиотско. А каквото и да направех, не можех да я върна. Запитах се защо животът ми трябва да бъде съсипан заради такъв нелеп инцидент.

— Направили сте го, за да си осигурите работа? — попита Майло.

— Не работа. — Гласът му бе станал дрезгав. — Кариера.

Лия погледна Майло.

— Съжалявам, господине, но ми е трудно да го повярвам. Никога не бих отишла в съда с подобно обяснение.

— Но е вярно! — Наведе глава. — Добре, добре, има още нещо, макар че не е кой знае какво.

— Какво е то? — притисна го Лия.

— Таблетките, които той й даде. Бяха мои. Предписани ми бяха като нервноуспокоителни. Работех като луд в леярната, биоритъмът ми бе нарушен...

— Притисни го — казах аз в микрофона.

— За да заспivate по-лесно, а? — попита Майло и поклати глава.

Грейдън-Джоунс се намръщи.

— Добре, и заради секса. На жените им харесваше — не е престъпление. Вече ви казах, че ми бяха предписани от лекар.

— И решихте да споделите предписаните ви от лекаря успокоителни с Карен?

— Тя не се възпротиви: искаше да опита от всичко... освен да се пробва да оправи Кърт. Господи, как се беше вкиснал. Когато я удари, аз го попитах: „Защо, по дяволите, направи това?“, а той отвърна: „Не

ми се прави на света вода ненапита, не пред мен“ — и започна да разкопчава панталоните си. После той... когато тя не се събуди, аз се панирах и понечих да си тръгна. Но той ми каза: „Имаш проблем, Крис. Беше в твоя скют, когато се случи, ти я прегръщаше, беше упоена с твоите успокоителни“. Каза, че ако я намерят, ще установят, че е взела хапчета и могат да стигнат до мен. Каза, че според законите аз съм не по-малко виновен от него.

— И му повярвахте?

— Не познавах американските закони. Бях само един гладуващ емигрант, току-що слязъл на американска земя.

— Посъветвахте ли се с адвокат?

— Разбира се — иронизира Грейдън-Джоунс, — и да му разкажа всичко. Та ние я погребвахме, за бога! Нямаше път назад.

Наведох се към микрофона:

— Попитайте го защо е спрял да се занимава със скулптура.

Майло се включи в разговора:

— Как така от изкуството се преориентирахте към света на бизнеса?

— Кърт ми предложи работа в „Ентърпрайс“. Щяха да ми плащат, за да се уча на занаята. Както би казал Марлон Брандо: прекалено добро предложение, за да бъде отхвърлено.

— Предложил ви е също договори за изпълнение на скулптурни композиции. Защо не сте приели и тях?

Грейдън-Джоунс каза нещо, което не можа да се разбере.

— Какво казахте? — попита Лия.

— Загубих интерес.

— Към какво?

— Към изкуството. Цялата негова претенциозност. Глупост!

А Ап е бил готов да се възползва, както се бе възползвал от творческото изчерпване на Лоуел.

Грейдън-Джоунс говореше, впери поглед в стоически търпеливото лице на Лия.

— Нима не разбирате? Кърт изопачи всичко, за да насади мен върху огъня. Аз само осигурих хапчетата. Той я удари. Огледайте по-добре костите, ще откриете следа върху долната челюст. Можете да ми вярвате, защото бях там. Той е убиецът, не аз. Убил е и други хора.

— Задръж! — остро реагира Стратън.

— Трябва да докажа, че казвам истината, Джеф.

— Просто задръж, Крис. — Към нас: — Искам още една консултация с клиента си. Моля ви. И се погрижете този път да няма включени микрофони.

— Не мога да обещая — отвърна Лия. — Ще бъда тук, когато свършите.

Тя и Майло излязоха, а Стратън се обърна с гръб към огледалното стъкло и накара Грейдън-Джоунс да направи същото.

Лия излезе. Майло раздъвка две дъвки и се опита да направи балони. Няколко пъти преброих пръстите на ръцете си.

От другата страна на стъклото Стратън махна с ръка и устните му произнесоха: „Елате“.

Майло включи микрофона и влезе.

Вдигнах палци към стъклото.

— Стратън започва да нервничи. Аз бих продължил да залагам на сценария с бързация прокурор.

Лия се разсмя:

— Може би по-често трябва да ползваме консултациите с психолози, когато работим върху тежки случаи. Проблемът е, че вероятно ще поискате много високи хонорари. А и повечето от останалите помощник-прокурори ще се чувстват заплашени.

Стисна прясно начервените си устни и попита Луси:

— Държите ли се още?

— Засега успявам. Надявам се само, че ще ви се удаде да го накарате да си признае.

— Ще го притиснем като яйце — отвърна Лия. — Прекалено е лесен.

Оправи косата си, след което влезе в стаята за разпити.

— Добре, хайде да приключваме — каза тя. — Ако имате какво да кажете, мистър Грейдън-Джоунс, побързайте. В противен случай ще процедираме съобразно онова, което вече знаем.

Намеси се Стратън:

— Преди да продължим, бих искал да имам гаранция, че ще получим някаква компенсация.

— Разбира се, „Пулицър“.

— Не искаш ли да пипнеш голямата риба, Ли?

— В този случай, Джеф, струва ми се, всички риби са големи.

Грейдън-Джоунс изруга тихо.

— Какво ще кажете, сър? — попита Лия.

Мълчание.

— Ако искате да направите някакъв коментар, мистър Грейдън-Джоунс, не се притеснявайте да го изречете високо. — Погледна ръчния си часовник.

Стратън се включи:

— Моят клиент е готов да ви предложи информация, която би помогнала за изясняването на други две убийства. Предумишлени убийства, а не нещастни инциденти. Ако не искате да научите за тях, добре. — Сви незаинтересовано рамене.

— Ще го изслушаме, Джеф. Но няма да слагаме етикет с цената на стоката, преди да сме имали възможност да я огледаме.

— Повярвайте — рече Стратън, — предлагаме нещо с изключителна стойност.

Лия се усмихна.

— Винаги вярвам на адвоката на обвиняемите.

Стратън заговори:

— Добре. Слушайте и преценявайте. Убеден съм, че сте достатъчно интелигентни, за да оцените важността на информацията.

— Ето ме, цялата съм слух, възплъщение на интелигентността — каза Лия и демонстративно затвори ръчното си куфарче.

Грейдън-Джоунс погледна Стратън така, както малко дете поглежда майка си, след като току-що се е снимало за първи път.

— Дайте ми обещание, че ако информацията се окаже добра, ще защитите моя клиент.

— Защитата на клиента ви е ваша работа, Джеф. Ако информацията на мистър Грейдън-Джоунс се окаже полезна, към нея ще подходим много сериозно.

— Информацията, с която разполага мистър Грейдън-Джоунс, освен че е разкриваща, има и оневиняващ характер за самия него — продължи Стратън. — Онова, което ще ви каже, разкрива корените на проблема и има отношение към Карен Бест. Мотиви. Две убийства, които са следствие от нещастния случай с момичето и недвусмислено доказват вина за смъртта на Карен. Става въпрос за това, че друг човек, а не мистър Грейдън-Джоунс, се е заел да осъществи замисъла за отстраняването на тези двама...

— Дентън Мелърс, известен също като Дарнъл Мълинс, и Феликс Барнард — прекъсна го Майло с отегчен глас.

Грейдън-Джоунс се облещи. Стратън запремигва нервно от изненада.

— Да, знаем за всичко това, съветнико — каза Майло. — Старият Кърт твърди, че вината за тяхната смърт е ваша, Крис.

— А, не! — възкликна Грейдън-Джоунс, изпъвайки ръце, сякаш загребваше въздух. — Мамка му, шибаняк, не, не, не! Това е... няма начин, глупости! Мога да докажа, че бях извън града в деня, в който Дени застреля частното ченге. Кърт му плати тридесет хиляди долара да го направи. Вписа го като хонорар за филмов сценарий, който Дени никога не свърши. Тридесет хилядарки — покажа ми парите!

— Мелърс ви ги е показал? — недоверчиво попита Майло.

— Не, не! Кърт! Покажа ми ги и ми обясни за какво са предназначени. Каза, че Дени с радост приел да го направи, че е само един будоарен хулиган и никога не е бил нищо повече от това.

— Къде се състоя този разговор? — попита Майло.

— В неговия дом.

— В Малибу?

— Не, в другата му къща — в Бел Еър. Държеше апартамент на „Сент Клод“. Сега живее в Холмби Хилс, на улица „Барода“.

— Някой друг присъстваше ли на разговора?

— Разбира се, че не. Покани ме на обяд. Вън, край басейна, гадните му териери пикаеха навсякъде. Тогава извади един плик и ми показа парите. Накара ме да ги преброя. И ми разказа, че някакво частно ченге обикаляло и разпитвало за Карен. Вече цяла година му запушвал устата с тлъсти суми. Но копелдакът ставал все по-алчен и искал повече пари, за да си купи къща някъде. Затова Дени щял да го очисти в някакъв мотел, собственост на Кърт. Той притежава дялове в най-различни неща. Плъзнал е навсякъде като октопод.

— Защо ви е разказал всичко това?

— За да ме направи съучастник. По същия начин, по който ме замеси в убий... смъртта на Карен. И за да ме сплаши. Успя, можете да ми вярвате. Уплаши ме до смърт. Качих се на първия самолет, отлитащ за Англия. Затова мога да докажа, че не бях в града, когато се е случило — запазил съм си стария паспорт. Проверете датата на

напускане на страната в глупавата хартия, а също и датата, на която е убит Барнард.

— Колко време останахте извън града? — попита Майло.

— Две седмици.

— Къде бяхте?

— При майка си, в Манчестър. Кърт ме откри, изпрати ми изрезка от вестник. Със статията за убийството на Барнард. Няколко месеца по-късно организира убийството на Дени.

— Чрез кого?

— Не знам.

— В такъв случай защо сте сигурен, че Ап го е организиран?

— Защото ми изпрати втора изрезка. Със статия за Дени. Недвусмислено предупреждение. Той е чудовище: прави ти услуги, после те изнудва чрез тях.

— Струва ми се, че на вас непрекъснато е правил услуги — вметна Майло. — Осигурил ви е кариера и всичко останало.

— Да, но никога не разбрах защо. Не знаех дали един ден всичко нямаше да свърши. Знаех, че не мога да избягам от него... затова си кротувах, държах си устата затворена, вършех си работата. Спечелил съм всеки проклет цент от заплатата, която ми даваше. Но сега разбирам каква е била истинската причина да ме държа близо до себе си.

— Каква?

— Не е ли очевидно? За изкупителна жертва. Ако някога нещо излезе наяве, имал е върху кого да лепне вината.

— Изкупителна жертва? — повтори Майло. — Не той, а вие сте отишли в „Убежище“ с микробуса, натоварен с трион, секира и чували за боклук.

Грейдън-Джоунс замръзна. После бавно се наведе към Майло.

Стратън се пресегна да го възпре. Грейдън-Джоунс му махна пренебрежително.

— Вие не разбирате — каза той. — Живял съм двадесет и една години със страха от този мъж. Бях уплашен.

47.

Според часовника оставаха тридесет часа. Бяхме хапнали заедно в сумрачно, подобно на конюшня заведение на Хил стрийт и нещата не бяха потръгнали. Сега седях сам в същата стая за разпити. Никой не бе я почистил след разпита на Грейдън-Джоунс.

Адвокат на Къртис Ап бе по-възрастен мъж на име Макилхени, дебел, с очи на дебнеща змия и ушит по поръчка сив костюм, който му стоеше като подарен. Беше успял да издейства за Ап още да не облича затворнически дрехи. Въпреки белия кашмирен пуловер с V-образно деколте и черната швейцарска риза от памук, продуцентът изглеждаше уморен. Само няколко дни в затвора бяха заличили изцяло трупания с години по плажовете на Малибу слънчев загар.

Лия бе вътре с тях заедно със своя шеф — навъсения окръжен прокурор Стан Блейкхарт.

Макилхени изсумтя, а Ап взе лист хартия и започна да чете:

— Казвам се Къртис Роджър Ап и ще предложа на вниманието на протокола официално изявление, подготвено от самия мен — напълно доброволно и без да ми е оказван натиск — под ръководството на моя адвокат Ландис Джей Макилхени, ескуайър, от юридическата кантора „Макилхени, Белоуз, Кавил, Шриър“. Мистър Макилхени присъства тук за морална подкрепа, каквато е необходима в трудни за мен моменти, както сегашния.

Прокашля се, за да прочисти гърлото си, пофлиртува за кратко време с камерата. За миг си помислих, че сега ще повика гримьорката.

Но продължи:

— Аз не съм и никога не съм бил убиец. Възгледите ми не споделят оправдаването на тежък акт, какъвто е убийството. Но разполагам с информация, с която съм се сдобил, без да пристъпвам законите на страната, и която, ако бъде интерпретирана компетентно, би могла да доведе до повдигането на съдебно разследване срещу друго лице или лица за нарушаване на наказателните закони на щата Калифорния — по точка 187, за предумишлено убийство от първа

степен, т.е. при утежняващи вината обстоятелства. Готов съм да предоставя сведения в замяна на проява на разбиране към настоящото ми положение, включително незабавно освобождаване от затвора, и срещу отмяна на повдигнатите към мен обвинения, както и на евентуални бъдещи обвинения.

Сгъна листа.

Вдигна поглед.

Блейкхарт се обърна към Макилхени:

— Добре, записано е в протокола, сега да поговорим за действителността.

— Разбира се — отвърна Макилхени. Гласът му беше дрезгав като на пресипнал булдог, а веждите му непрекъснато танцуваха, докато говореше. — Факт е, че мистър Ап е изтъкнат член на деловите среди и не съществува разумна причина да го затваряме...

— Но съществува опасност да отлети от града, Ланд. Бил е задържан при опит да се качи на хеликоптер, който е щял да го откара до чартърен терминал, откъдето да вземе самолет за...

— Тц-тц-тц — много тихичко зацъка с език Макилхени. — За времето, за което говорим, мистър Ап не е знаел за никакво съдебно разследване. Сигурен съм, не твърдиш, че без да знае това, той не е имал право на свободно движение, както всеки друг гражданин на Съединените щати.

— При парите, с които разполага, съществува риск да напусне страната, Ланд.

Макилхени потупа своето пъпешовожълто сако.

— Следователно твърдиш, че богатството на мистър Ап е основание за дискриминаращо отношение към него.

— Твърдя, че съществува реален риск да напусне страната, Ланд. — Лицето на Блейкхарт бе кръгло и намръщено, отчасти скрито в сянка.

— Добре — безгрижно се съгласи Макилхени, — ние ще се обърнем към подходящите инстанции по този въпрос.

— Ваша воля.

Макилхени се обърна към Лия:

— Здравейте, млада госпожице. UCLA^[1], в класа на... преди около пет години, нали?

— Шест.

— Четях лекции на вашия курс. Валидност и приемственост на уликите. Вие седяхте точно отпред, носехте сини джинси.

Лия се усмихна.

— Впечатлени сме от етюда на паметливия преподавател, Ланд — каза Блейкхарт. — А сега клиентът ти ще увърта ли, или ще говори направо?

— Тц-тц. Клиентът ми би искал да прочете предварително изготвено изявление.

— И няма да отговаря на въпроси?

— Не в настоящия момент.

— Това не е много отзивчиво от негова страна.

— Това е реалността.

Блейкхарт погледна Лия. Помежду им не премина нищо видимо. После каза:

— Четете на свой риск.

— Освобождаване под гаранция.

— Специални условия в затвора „Ломпок“.

— Но все пак е затвор.

— Не, провинциален кьнтри клуб.

— Не — възрази Макилхени. — Клиентът ми вече членува в кьнтри клуб. Може да направи разликата.

— При всички обвинения, повдигнати срещу клиента ви, ще е късметлия, ако отново има възможност да подиша въздух на открито — каза Лия. — И защо да правим сделка с него, след като веднъж вече ни е излъгал, опитвайки се да прехвърли вината за смъртта на Карен върху Трафикънт. От други източници знаем, че Трафикънт няма нищо общо със случая „Бест“.

— Тц-тц — поклати глава Макилхени. — Има източници и източници.

Докато траеше размяната на реплики, Ап седеше мълчаливо с отегчено изражение.

Блейкхарт отсече:

— Преместване в „Ломпок“ и това е всичко.

— Ще се вдигне шум — каза Макилхени. — Първокласен скандал.

Той се усмихна и посочи с пръст към Ап.

Ап се усмихна и извади друг лист.

Прокашля се и започна да чете:

— Запознах се с писателя и художника Морис Беярд Лоуел, който по-нататък ще бъде споменаван като „Лоуел“ или „Бък“, на прием в Ню Йорк през 1969-а. Спомням си, че приемът се състоя в градската вила в Гринич Вилидж на Мейсън Ъпстоун — редактор на списание „Манхатънски книжен обзор“, но не съм съвсем сигурен. Двамата с Лоуел завързахме разговор, в който изразих възхищението си от неговото творчество. Впоследствие между нас се установиха приятелски отношения, като кулминация на които аз предложих да откупя правата за филмиране на една от неговите книги, стихосбирка със заглавие „Команда: Прогони светлината“. Към авансовото плащане на авторските права му преведох авансово и сума за закупуване на земя в Топанга Каньон, където да изгради собствено жилище и творческа база за писатели и художници, която той нарече „Убежище“. Направих всичко това, защото, независимо че Лоуел бе в период на творческо мълчание, неговите предишни постижения в областта на литературата и изобразителното изкуство ме караха да вярвам, че ще възстанови своите изяви и ще заеме отново полагащото му се място сред големите американски писатели.

Подсмърчане. Докосна дискретно носа си.

— За нещастие, това не се случи. „Команда: Прогони светлината“ предизвика унищожителни отзиви и се оказа търговски провал.

Размърда листа.

— Приятелството ми с Лоуел стана причина да се запозная с много писатели и художници, между които и един британски скулптор — Кристофър Грейдън-Джоунс, на когото помогнах да бъде назначен на работа в застрахователна компания, в която аз съм един от големите акционери, и когото смятах по онова време за изключителен талант. Аналогично се запознах с друг писател — Дентън Мелърс, чието истинско име, както впоследствие научих, беше Дарнъл Мълинс — афроамерикански романист, на когото осигурих работа в деловодителския отдел на моята кинопродуцентска компания, а когато се оказа, че не притежава качества за работа в тази сфера, го назначих като изпълнителен директор на няколко мотела, моя собственост.

Прокашля се отново.

— Бих могъл да добавя, че съм един от големите дарители във фонда за подпомагане на „Обединени колежи за чернокожи“.

Макилхени повдигна вежди и му подаде чаша вода.

Той отпи и продължи да чете:

— Друго лице, с което се запознах посредством Лоуел, беше един писател на име Терънс Трафикънт. Трафикънт бе лежал в затвора и описал преживяванията си в затворнически дневник, озаглавен „От глада до яростта“. Лоуел покани Трафикънт в „Убежище“, зае се с неговото покровителстване и му помогна да получи помилване, а също му съдейства да издаде дневника си. И той се превърна в бестселър. По настояване на Лоуел прочетох въпросната книга и откупих правата за нейното филмиране, превеждайки авансово на Трафикънт част от сумата за сценария.

Взря се в камерата, сякаш искаше да я убеди в нещо. Подсмърчане.

— Предстоеше ми да открия впоследствие, че съм бил подведен умишлено от мистър Лоуел и от мистър Трафикънт. „Команда: Прогони светлината“ е била написана не от мистър Лоуел, а от мистър Трафикънт, но представена като книга на Лоуел пред литературната и артистичната общественост и на читателската аудитория като цяло. Научих това в разговор с мистър Трафикънт, който ми показа своите автентични чернови на стиховете, написани с неговия почерк, и ги остави на съхранение при мен срещу известна парична сума. Все още притежавам споменатите чернови и съм готов да ги предоставя като веществени улики в предварителното разследване на мистър Лоуел по обвинение в убийството на мистър Трафикънт. Престъпление, за което самият мистър Лоуел ми призна няколко дни след неговото осъществяване, когато му казах, че знам за плагиатството му и за извършената от него измама.

Пое дълбоко въздух.

— Това е всичко, което имам да кажа на този етап.

Макилхени се усмихна. Блейкхарт смръщи лице.

Лия каза:

— Значи искате да уличите Лоуел във всичко онова, което сам сте извършили.

Ап сгъна листа.

— Всичко, с което разполагаме срещу Лоуел — продължи Лия, — се свежда до вашите твърдения.

— И черновите — напомни Макилхени.

— Ако са автентични. А дори да са, те доказват измама спрямо потърпевщ, който е мъртъв. Каква сензация!

— Спрямо убит потърпевщ.

— Не чух никакви доказателства, че е било убийство, освен твърденията на мистър Ап.

— Тялото ще помогне ли?

— Зависи чие ще е.

— Тццц, млада госпожице. Да не бъдем язвителни.

Блейкхарт се намеси:

— Чий труп, Ланд?

— Теоретично ли говорим? Да кажем, че е на мистър Трафикънт.

— Къде е?

Макилхени се усмихна и поклати глава.

— Укривате информация, свързана с разследването на убийство, Ланд!

Макилхени се загледа в гънките на сакото си — имаше гърди на стриптийзърка.

— Аз лично не разполагам с никаква информация, Стан. Всичките ми разговори с мистър Ап се водеха изцяло в хипотетичен дух.

— Тялото също ли е хипотетично? — попита Лия.

Макилхени помръкна, но се престори, че не е чул.

— Правя ти подарък, Стан. Опакован с панделка. Това може да е най-големият случай в кариерата ти: автор с международно признание, углавна измама, плагиатство, кръвопролитие. Говорим за заглавия на корицата на списание „Тайм“, а ти ще напишеш истински съдебен трилър.

Лия го репликира остро:

— За разлика от онова, което очаква вашия клиент. Обвинения в няколко убийства и в притежание на достатъчно дрога, за да напълни носовете на половината население в Холивуд.

— Клиентът ми никога не е печелил наградата „Пулицър“.

— Вашият клиент е убил повече от един човек.

— Тц-ц-ц. — Макилхени се разсмя тихичко. — Устна клевета и злонамерено изявление. Къде ви е доказателството?

— Разполагам с писмените показания на очевидец.

— Свидетел със съмнителна репутация. Вземал е наркотици от години, а фактът, че го разследвате за опит за предумишлено убийство, е достатъчно основание да лъже. Неговата дума срещу думата на моя клиент?

— Най-сензационното дело на века — иронизира го Лия. — Клиентът ви ще откупи ли правата за филмиране?

Макилхени я изглежда тъжно.

— Мистър Ап вече няма да се ангажира с проекти във филмовата индустрия.

— Предлагаш ми нещо, което не е твое, Ланд — намеси се Блейкхарт.

— Напротив, предлагам ти слава и богатство и възможността да се превърнеш в идол чрез един процес. В замяна само трябва да свалиш обвиненията по няколко хлъзгави дела, които и без това не можеш да докажеш в съда.

— Щом мислиш, че обвиненията ни няма да издържат, защо преговаряш с нас?

— В интерес на справедливостта и експедитивността. Мистър Ап не е юноша. Всеки ден, прекаран далеч от домашното огнище, се отразява зле върху него. Той съзнава, че има известни... лични проблеми, следствие от зависимостта от химическите препарати. Готов е да се подложи на психическо и физиологично лечение за преодоляване на тези проблеми, както и да предостави в услуга на града забележителните си дарби, ако не лежи в затвор и не приложите в пълна сила декрета, касаещ конфискация на имуществото му.

— Служба в полза на обществото за нееднократно убийство и пране на наркопарии? — попита Лия. — Кога ще внесете този законов акт във Вегас?

Блейкхарт мълчеше. Лия се опита да не поглежда към него, но не издържа. Макилхени също го гледаше в очакване.

— Ще се наложи да излежи ефективно част от присъдата — каза Блейкхарт. — Но мога да приема затворът да бъде „Ломпок“ или друго място с идентични условия. Що се отнася до прилагането на декрета за конфискация, въпросът е извън нашата юрисдикция.

— Вече имах разговори с управлението на окръжната прокуратура и те са съгласни на частична конфискация в замяна на ценна информация за международната търговия с наркотици, с каквато понастоящем клиентът ми разполага. Спират ги единствено тези предполагаеми убийства. Не искат да се окажат в деликатна ситуация.

— Като например подминаването с лека ръка на няколко убийства ли? — включи се отново Лия.

Блейкхарт повдигна въпросително вежди към нея. Тя кръстоса крака и се загледа встрани. Едва забележима усмивка заигра по устните на Макилхени.

Блейкхарт каза:

— Ще излежи част от присъдата, Ланд. Говоря сериозно.

Макилхени погледна Ап.

— Мисля, че можем да се примирим с това. Във федерален затвор и включване в Програмата за защита на свидетелите.

— И какво ще стане с разследването на смъртта на Мелърс и Барнард? — попита Лия, вперила очи в Макилхени, но въпросът ѝ бе адресиран към Блейкхарт. — Говорехме за попадане в деликатна ситуация. Особено след като делото на Лоуел излезе по първите страници на вестниците, няма да можем да го запазим в тайна. В мига, в който адвокатът на Лоуел узнае за сделката и нададе вой, ще се окажем по безпомощни срещу престъпния свят дори от АОГС^[2].

— Тц-тц...

— Права е — отбеляза Блейкхарт.

— Хайде, Стан — каза Макилхени. — За какво престъпление говорим? За жалък частен детектив — изнудвач, и за жалкия директор на мотел, който го е убил? Какво е това пред възможността да изправиш пред съда Лоуел?

— Жалък афроамерикански директор на мотел! — подчерта Лия. — Нима не разбирате колко развеселени ще са от Асоциацията за пълноправие на чернокожите американци? И да не забравяме, че жертвата на Лоуел съвсем не е бил херувимче. Дали някой ще се интересува какво е направил някакъв старец преди двадесет и една години?

— Съществува съществена разлика, млада госпожице.

Естествено, нечий друг клиент ще трябва да се поти на електрическия стол.

Блейкхарт беше прехапал устни. Ап погледна към него. За първи път даваше признаци на интерес към това, което ставаше.

Блейкхарт проговори:

— Чувам всичко, което казваш, Ланд, но нейните аргументи са солидни.

Говореше за Лия, сякаш я нямаше.

Макилхени се замисли.

— Възможно е да съществува друг доказателствен материал, Стан. Говорим теоретично.

— Като например?

— Касети. Тери Трафикънт записан, докато разказва историята.

Лия отново се намеси в разговора:

— Теоретично. — Лицето ѝ изразяваше отвращение.

Макилхени сви рамене. Килограми плът се разтресоха.

— Минало е много време. Спомените избледняват. Когато разчистваш тавана на къщата, никога не знаеш на какво може да попаднеш.

— Таванът в Малибу? — попита Лия. — Или онзи на Хамбистрийт?

— Ето моето предложение — започна Блейкхарт, — приемате го или всичко отпада. Мистър Ап прави признания за своята роля за смъртта на Карен Бест, Феликс Барнард и Дентън Мелърс. Непредумишлено убийство в случая с Бест, съучастничество втора степен в случая с Барнард, тъй като Мелърс го е застрелял, а за Мелърс — непредумишлено убийство от втора степен, без уговорки. Всички присъди влизат в сила едновременно. Ако избегнем съдебен процес...

— Стан!

— Изчакай, Ланд. Ако избегнем съдебен процес и ако Лоуел бъде осъден за предумишлено убийство от първа степен благодарение на информация, предоставена ни от мистър Ап, срокът на ефективните присъди на мистър Ап ще бъде намален.

Макилхени се престори, че се колебае.

— Само още нещо, Стан — вметна Лия. — Според анализите убийството на Барнард е старателно планирано. Можем да повдигнем обвинение в съучастничество първа степен и на същото основание да пледираме предумишлено убийство при утежняващи вината обстоятелства по...

Блейкхарт направи гневен жест с ръка.

Макилхени се обади:

— Какво разбираш под „признания“?

— Писмени признания под клетва, подписани, съвсем подробни, никакво избягване на въпроси, категорично признаване на съучастничество.

— Като в църква — каза Ап.

Веждите на Макилхени заеха нормалното си положение.

— Ами какво ще правим с дрогата?

— Ами ако успееш да се договориш с федералните, имаш зелена улица — отвърна Блейкхарт. — Но само ако признае вината си в писмена форма и само ако неговата информация доведе директно до осъждането на Лоуел. И никакви самодейни изяви — ще кротува. Казаното преди за „Ломпок“ остава и ще му осигуря специални условия на излежаване на присъдата. По дяволите, ще го уредя в крилото с килии за бивши сенатори!

Лия изпука с пръсти.

— Защо не отскочиш да вземеш папките с материалите, Ли? Така ще знаем за какво да питаме мистър Ап.

Излезе, тропайки ядосано по пода, и ме подмина, без изобщо да ме види.

Точно когато вратата към коридора се затръшна шумно, Макилхени каза:

— Красиво момиче.

Ап и Макилхени се съвещаваха при изключени микрофони, след това Ап започна да диктува на своя адвокат.

По време на прекъсването Блейкхарт се върна в кабинета си, а Лия Шварц — в своя.

Преди да излезе, попита:

— Тук ли ще изчакате?

— Докато Майло дойде.

— Добре.

Затръшна вратата. Ап чу затръшването въпреки разделящото стъкло и подскочи сепнато.

Макилхени го потупа по рамото и той поднови диктуването.

Двадесет минути по-късно Майло още не се бе върнал, след като отиде да придружи Луси, и вече започвах да се питам какво го е

задържало.

След около час и половина Макилхени спря да пише.

Блейкхарт прокара пръст по средата на страницата. Четеше по диагонал. После го прочете отново, този път по-внимателно.

Отмести го настрана.

— Тук не се казва нищо за това кой е застрелял мистър Мелърс.

— Човек на име Джефрис. Самият той беше убит преди пет години — проверете в полицейските архиви.

— Вие какво общо имате със смъртта на мистър Джефрис?

Ап се усмихна.

— Абсолютно нищо. Застрелян от полицията по време на обир. Леополд Ърл Джефрис — можете да го проверите.

Отново бе спокоен.

Блейкхарт прочете признанията за трети път.

— Това тук е добре като за начало. — Прибра ги в джоба си. — А сега ми разкажете за Трафикънт.

Ап погледна Макилхени. Дебелият адвокат разсеяно окръгляше устни.

— Има записи — каза Ап. — В дома ми в Лейк Ароухед. Можете да ги вземете без заповед за обиск. Те са в сутерена, зад един от фризерите.

— Зад един от тях? — попита Блейкхарт, без да прекъсва писането си.

— Имам два фризера в сутерена на вилата в Ароухед. За приемите. И двата поддържат температура под нулата. Зад този вдясно има вграден в стената сейф. Записите са в него, ще ви дам комбинацията. На тях е записан Тери Трафикънт, докато ми разказваше истината за себе си и Лоуел. Записах го, защото предполагах, че един ден ще имат историческа значимост. На Тери му беше писнало от машинациите на Лоуел, затова се обърна към мен като човек, на когото можеше да се довери. Аз му изплатих целия хонорар за филмовите права. Платих му също и за сценарий, по който работеше. До последния цент.

— В замяна на всичките постъпления от правата върху книгата, сценария и филма, които по право са му принадлежали? — попита

Лия.

— И затова. Сделката беше по-изгодна за него. Аз не съм получавал нищо от години.

— За какъв сценарий става въпрос? — попита Блейкхарт.

— Действително непълен сценарий, само резюме на кратък епизод на ужасите — нещо от рода на „Петък, тринадесети“ за жени, съсичани от психопат.

— Заглавие?

— „Младоженката“.

Резюмето, което бях чел, писано от Трафикънт? Заглавие, откраднато от романа на покойник. Заради скритата интрига ли? Значи склонността към престъпления изобщо не го бе напускала.

— Мислех — обясняваше Ап, — че с малки промени на основните персонажи сценарият наистина има потенциал. Ако Тери не беше изчезнал, вероятно щях да продуцирам заснемането на филм по него.

— Ура за Холивуд! — с ирония коментира Блейкхарт. — Дотук не зная повече, отколкото при първото ми влизане в тази стая.

Ап си придаде умислено изражение.

Макилхени подаде вода на клиента си, а Ап изискано отпи.

Остави чашата на масата.

— Ключът към всичко е в творческия блокаж на Лоуел. Изпадна в продължителен вакуум още преди години — преди тридесет години. Просто не можеше да го преодолее, може би заради пиенето, а може би просто бе казал всичко, което имаше да казва. Но Трафикънт не е знаел това. Прекарал е младостта си зад решетките, намерил стари творби на Лоуел, прочел ги, нямал е представа каква е действителността навън. После се включил в някаква програма за творческо развитие, експериментално прилагана в затвора, и разбрал, че му се удава да пише. Затова писал на Лоуел, четкайки егото на писателя. Двамата започнали редовна кореспонденция. Трафикънт взел да пише стихове и да си води дневник. Изпратил ги на Лоуел, който бил впечатлен и започнал да действа за неговото помилване.

Замълча.

— Това е известната на обществото част от историята. Истинската е, че Лоуел и Трафикънт сключили сделка още докато Трафикънт бил в затвора. Лоуел измислил всичко: казал на Тери, че

неговата поезия е ненадеждна финансово за издателите, че е почти невъзможно да се намери издател за стиховете му, освен ако не са писани от малкото прочути писатели като него. Лоуел обеща да размисли до освобождаването на Трафикънт, а междувременно да редактира стиховете и да ги даде за предпечатна подготовка, представяйки ги за свои. Хонорара щял да получи Трафикънт, а Лоуел трябвало да издаде затворническия дневник като творба на Тери.

— И Трафикънт е приел тези условия?

— Нима е можел да се пазари? Бил е неудачник, затворен зад решетки. Лоуел му е предложил свобода, пари, възможност да стане известен, ако дневникът се продава добре. Затова не е имал претенции към стиховете — щял е да го преживее. Бил е затворник. Свикнал да се пазари за всичко.

— Каква сума е получил Лоуел за стиховете?

— Сто и петдесет хиляди долара срещу преотстъпване на авторските права за определен срок. Лоуел задържал петдесет хиляди за себе си, агентът му получил петнадесет хиляди. Творческата база била започната, за да имат законно основание да преведат остатъка от осемдесет и пет хиляди долара, този път по сметката на Трафикънт.

— Говорите така, сякаш сте били в кухнята на операцията от самото ѝ начало — забеляза Блейкхарт.

— Помогнах за финансирането на „Убежище“, защото вярвах в Лоуел.

— Идеализъм?

— Точно така.

Блейкхарт се обърна към Макилхени:

— Дотук всичко е в много изгоден за клиента ви дух.

— Бъди откровен, Кърт — подкани го Макилхени. — Моят стар нос ми подсказва, че в момента те слушат единствено от добра воля.

Ап се колебаеше.

Макилхени го потупа окуражително.

— Добре — каза продуцентът. — Аз също използвах творческата база. За да пера пари. Нищо голямо. Мои приятели — хлапета, част от бизнеса — донасяха марихуана от Мексико. По онова време марихуаната не се считаше за наркотик. Всички я пушеха.

Отстрани нещо от пуловера си.

Блейкхарт нетърпеливо размърда глава.

— Надявам се, че имате какво още да ни кажете.

— Има много — отвърна Ап. — Лоуел се надяваше, че поемите, които беше откраднал от Трафикънт, щяха да го върнат в центъра на общественото внимание. Така и стана, но ефектът беше обратен. Всички критици заклеиха стиховете, а книгата се оказа истинска разрушителна бомба. Междувременно дневникът на Трафикънт стана сенз... бестселър. — Разсмая се.

Спомних си гневното писмо на Трафикънт, публикувано от „Вилидж Войс“ и изразяващо безусловна подкрепа за Лоуел. Еманията на единствената страст, която можеше да развие един психопат: тази към самосъхранение.

— Защо Лоуел е мислел, че Трафикънт ще си мълчи за сделката?

— Лоуел беше отчаян. И наивен — повечето артистични типове са наивни. Работил съм с такива хора цели тридесет години, познавам ги добре. А фактът, че стихосбирката се оказа провал, предпазваше Лоуел. Защо Трафикънт да предявява претенции към толкова хулена книга, при положение че другата му жънеше огромен успех? Първоначално обаче Лоуел не разсъждаваше така. Беше се вманиачил на тема „моето място в историята“, изплаши се, че репутацията му се срива. Седеше в онази колиба в имението си по цял ден, опитвайки се да твори, но нищо не се получаваше. Непрекъснато пиеше и се дрогираше, за да забрави, а алкохолът и наркотиците само влошаваха нещата.

— И вие го записахте?

— Направих го заради собствената му безопасност.

Блейкхарт изсумтя.

— Ирония на съдбата — каза Ап. — Може да послужи за сюжетна основа на добър роман. Очакваше се името на Лоуел като автор на онази стихосбирка да осигури успеха ѝ, но не стана така. Трафикънт се превърна в галеника на литературните среди. Може да се заснеме като комедия и да се предложи на кабелните телевизии.

— Значи Трафикънт е излял душата си пред вас, защото се е тревожел, че няма да се справи сам във външния свят? — попита Блейкхарт.

— Да. И защото имаше нужда да поговори с някого. Характерно е за затворниците. Започнат ли веднъж, не могат да спрат — липса на самоконтрол. Още не съм срещал затворник, който умее да пази тайна.

— А вие познавате много настоящи и бивши затворници, нали?
Ап се усмихна.

— Лоуел е убил Тери два дни след инцидента с онова момиче Бест. Нещата най-после получили развързка, защото Лоуел бил потресен от случилото се, готов бил да закрие творческата база. А все още е бил сърдит на Тери. Наредил му да напусне базата. Тери го наругал и го заплашил, че ще отиде и ще разкаже на всички за измамата със стихосбирката. Когато Тери се обърнал, за да си тръгне, Лоуел го халосал с бутилката от уиски по главата, после продължил да го удря. Тогава се уплашил, телефонира ми — говореше несвързано. Отидох в имението и погребяхме Трафикънт.

Притисна длани една до друга.

— И правейки това — каза Блейкхарт, — сте успели да си осигурите вечното мълчание на Лоуел за случилото се с Карен Бест?

— И в негов интерес бе то да остане в тайна. И без това името му бе достатъчно опетнено, за да си позволи скандал със смъртен случай в неговото имение.

— Къде е погребан Трафикънт?

— Точно под писателската колиба на Лоуел — наричаше я „Вдъхновение“. Там го уби. Подът беше от пръст, те просто го изкопаха.

— Кой са те?

— Лоуел, Дени Мелърс, Кристофър Грейдън-Джоунс.

— Защо Мелърс?

— Той беше верен като куче — и щях ли да го кажа, ако беше бял? Ненавиждаше се, че е чернокож — в интерес на истината. Отричаше го. Мислеше, че ако пише и лиже достатъчно дълго бели задници, ще стане богат и прочут. Както и да е, ето къде е Тери. Не знам дали дървената колиба все още си стои, но мога да намеря мястото на самия бряг на езерцето.

— Недалеч от Карен Бест — забеляза Блейкхарт.

Ап не каза нищо.

— Други тела, за които трябва да знаем?

— Не, доколкото аз знам. Ще трябва да попитате Лоуел. Той е човекът на идеите. Знаете ли, че е издал първата си книга, докато е учел в колежа? Всички са му казвали, че е гений. Фатална грешка.

— Кое е фатална грешка?

— Да вярва на собствените си критически очерци. Сега можем ли да задвижим процедурата по преместването ми на по-прилично място?

— Следователно през всичките тези години вие сте прибирали чековете от авторските права на мистър Трафикънт.

— Като изключим първите няколко години, постъпленията бяха дребни суми. За последните няколко години не е изплатен нито цент.

— Колко дребни суми?

— Трябва да проверя. Вероятно не повече от сто и петдесет хиляди сумарно.

— А авансът на мистър Трафикънт, получен за книгата?

— Седем хиляди долара. Проигра всичко на зарове в деня, в който осребри чека. Затова беше толкова притеснен от заплахата на Лоуел да го изгони. Книгата му водеше класациите по продажби, осемдесет и пет хиляди бяха преведени на банковата му сметка, а той не знаеше какво да прави с тях. Сега можете ли да ме отведете на някое по-прилично място?

— Ще видим какво можем да направим, мистър Ап.

— Между другото мога ли да получавам храната си отвън? Помиите тук направо тънат в мазнини. Имам собствен готвач, той би могъл...

Блейкхарт препрочете показанията и собствените си записки.

Вратата към коридора се отвори и в стаята за наблюдение влезе едър чернокож служител от охраната на затвора.

— Окръжен прокурор Блейкхарт? — попита той, взирайки се в табелката на гърдите ми.

Посочих към стъклото.

— Ще прекъсна ли нещо?

— Не, тъкмо привършват.

Погледна през стъклото. Блейкхарт продължаваше да чете. Ап и Макилхени чакаха мълчаливо.

— Хмм — покашля се мъжът от охраната. После почука по стъклото.

— Да? — с раздразнение каза Блейкхарт.

Служителят влезе.

— Съжалявам, че ви безпокоя, сър, но трябва да ви предам спешно съобщение.

Блейкхарт беше раздразнен.

— От кого? Зает съм.

— От детектив Стърджис.

— Той пък какво иска?

— Каза ми да го предам насаме, сър.

— Добре, изчакайте. — Обърна се към Макилхени и Ап: — Само за секунда.

Излезе от стаята за разпити, затвори вратата зад себе си и нервно затропа с крак.

— Добре, какво, по дяволите, е толкова спешно?

Чернокожият мъж погледна към мен.

Блейкхарт отиде в единия ъгъл, достатъчно далеч от мен.

Чернокожият полицаи го последва и прошепна нещо в ухото му.

Докато слушаше, мрачното лице на Блейкхарт се разведри.

— Проклет да съм!

— Всичко с Луси наред ли е? — попитах аз.

Блейкхарт сякаш не ме чу, гледаше чернокожия.

— Сигурен ли сте?

— Така каза мъжът.

— Преди колко време?

— Преди около час.

— И това е потвърдено?

— Така каза той, сър.

— Добре, проклет да съм! Не мога да повярвам... Божичко!...
Добре, благодаря ви.

Служителят от охраната излезе, а Блейкхарт остана замислен в ъгъла. След това влезе в стаята за разпити.

— Е — запита Ап, — можем ли да се заемем с работата по документите? — Усмихна се широко.

— Разбира се — каза Блейкхарт. — Очаква ни много работа с документи. — Усмихна се широко.

— Храня се по специална диета с храни с повишен въглеродобелтъчен състав и понижено съдържание на мазнини — каза Ап.

— Радвам се за вас. — Леден глас.

— Стан? — повдигна въпросително вежди Макилхени.

Блейкхарт разкопча сакото си и пъкна палци в гайките на панталона.

— Имаме ново развитие на събитията, господо. Току-що бях информиран, че мистър Лоуел е починал днес следобед — масиран сърдечен удар. Затова всички уговорки отпадат и ние ще впишем тези признания като доказателство срещу мистър Ап.

Лицето на Ап стана по-бяло от пуловера му. Макилхени изтласка туловището си от стола и се наведе напред, размахвайки ръце, сякаш се бранеше от оси.

— Сега, погледни тук...

Блейкхарт засвири с уста и започна да събира книгата си.

— Това е недобросъв...

— Ни най-малко, Ланд. Договорихме се на базата на добра воля. Самият ти го каза. Без да предвиждаме Божия промисъл. Предполагам, че Бог не е одобрил нашата сделка.

Макилхени се задъхваше от ярост.

— И ти просто...

— Никакви „ти просто“, Ланд. Всички уговорки отпадат, а това остава документирано.

Размаха писменото признание пред себе си.

— Винаги изисквай писмено изявление — каза Блейкхарт засмяно. — Научих го, докато гледах сериала „Народният съд“.

---

[1] Юридически факултет на Калифорнийския университет. — Б.пр. ↑

[2] Американско обединение за граждански свободи. — Б.пр. ↑

48.

Нямаше погребение.

Кремацията се състоя в колежа по автотранспорт от другата страна на улицата, срещу окръжната морга. Урната стоя на една лавица, докато Кен дойде да я вземе. Попита Луси дали иска да го придружи до кея, където щеше да разпръсне пепелта. Отвърна му, че ще пропусне ритуала.

Луси изживяваше моменти на противоречива скръб.

— Предполагам, че животът му не е бил добър — каза тя.

— Не, не е бил — отвърнах аз.

— Предполагам, че трябва да изпитвам съжаление към него. Много бих искала да можем да чувствам и нещо друго освен облекчение.

— Точно сега, струва ми се, облекчението ви е необходимо.

— Да... начинът, по който разговаря с мен. След неговите думи насоченото оръжие на Грейдън-Джоунс ми се стори като пълна нелепица. Затова събрах достатъчно кураж.

Гледаше водата.

— Предполагам, че се е чувствал пленник, както всички хора. Съдба, биология, наречете го както искате... Аз съм част от него — генетически, искам да кажа.

— Това смущава ли ви?

— Тревожи ме, мисля, че част от него живее в мен. Ако някога имам деца...

— Ако някога имате свои деца, те ще бъдат прекрасни.

— Как можете да сте толкова сигурен?

— Сигурен съм, защото вие сте мил, грижовен човек. Той беше издигнал егоизма до вид изкуство, Луси. Никой не може да ви обвини, че сте егоистична. Едва ли не загубихте живота си заради липсата на егоизъм у вас.

— Каквото и да... Е, мисля, че всичко приключи.

Утвърдителната ми усмивка беше преструвка. Обстоятелствата преждевременно бяха сложили край на скръбта ѝ за Елфи. Все още не разбирах защо бе пъхнала главата си в газовата фурна. Все още не знаех дали Вдовиците или някой друг не я дебнеше, за да я отстрани от пътя си. Може би сега, когато сънят не обсебваше вече мислите ѝ, щяхме да успеем да подредим парчетата от мозайката.

— Е — каза тя, слагайки ръка на дамската си чанта. — Предполагам, че в момента наистина няма за какво да говоря.

— Уморена ли се чувствате?

— Много.

— Защо не се приберете и не опитате да наваксате с почивка?

— Мисля, че ще го направя... Проблемът е, че Кен иска да обиколи различни места, а аз не бих искала да го разочаровам.

— Какви места?

— Палм Спрингс, Сан Диего... Разходка с кола. Той е добро момче, но...

— Но вие искате да останете сама — довърших вместо нея.

— Не искам да го очерням, ужасно е от моя страна, но понякога е досаден.

— Искате прекалено много за прекалено кратко време ли?

— Какво да направя?

— Обяснете му, че се нуждаете за известно време да останете сама. Би трябвало да прояви разбиране.

— Да — каза тя. — Би трябвало.

Майло телефонира по-късно същия ден.

— Предположих, че няма да е зле да ти дам няколко липсващи парчета от мозайката. Мерцедесът на Лоуел е оставен на дългосрочен платен паркинг до летище „Бърбанк“. Вероятно мис Нова си е плюла на петите.

— Не мога да я виня.

— Утре ще снемем отпечатъци от дома му, ще се опитаме да разберем коя е тя. Можем да минем без нейните показания, но няма да са ни излишни. Така ще можем да повдигнем още едно обвинение за нападение и опит за предумишлено убийство срещу Грейдън-Джоунс. Открихме Дорис Райнголд при сина ѝ в Такаома, полицията там ще я

държи под око до завръщането ѝ следващата седмица. А адвокатът на Гуен Шей ни телефонира, за да ни уведоми, че Том ѝ се е обадил от Мексико. Останал при приятелчето си — криза на средната възраст, загърбване на отговорности, ти по-добре ги разбираш тези неща. Умолявал Гуен да му прости, обещал да вземе самолета още утре. На тях тримата се гледа като на свидетели на обвинението. Най-добрата новина е, че Грейдън-Джоунс продължава да поддържа обвиненията си срещу Ап — мухльото най-последно е осъзнал, че не е безопасно да спиш в един спален чувал с кобра. Адвокатът на Ап вдига шум до небесата, опитва се да получи забрана за използване на показанията на неговия клиент. Втората добра новина е, че федералните приключват финансовата ревизия и анализ на имуществото на мистър Ап, което може да бъде конфискувано. Това означава, че здравата е загазила.

— Все още ли е в затвора?

— Линее си там.

— И никакви мазнини в храната?

— Естествено. А за десерт е възможно да го преместят в крилото на простосмъртните. Намират му сто и двадесет килограмово другарче на име Буба и гледай какви ще ги забърка.

49.

На следващия ден получих колетна пратка от Инглууд, Ню Джърси. Съдържаше синя папка с двеста ксерокопирани страници от прегледно напечатан текст. На предната корица бе залепено листче с името на подателя Уинстън Мълинс, М. Д.

Имаше и написана на ръка бележка.

Това е книгата на Дарнъл. Надявам се да ви хареса.

У. М.

Изчетох половината. На места текстът беше тромав, но в него прозираше талант и изящност на фразата. Сюжетът: млад мъж, наполовина бял, наполовина черен, си пробива път в академичните и литературните среди, опитвайки се да намери своята идентичност чрез смяна на различни професии и чрез сексуалните си връзки. Изобилстваха цинизми, но насилие нямаше. Младоженката, любимата, която той търси, е изкуството.

Затворих папката и телефонирах на Луси. Никой не вдигна.

Вероятно сърце не ѝ бе дало да разочарова Кен.

А може би бе изпълнила намерението си и бе заминала някъде, където щеше да е сама.

Каквото и да бе сторила, щях да изчакам. Пред нас имаше още много неща, които трябваше да направим.

Същата вечер, докато свирех на китара в очакване на Робин и Спайк да се приберат, от службата ми позвъниха да ми предадат, че Уенди Ембри ме е търсила със спешно съобщение.

„Сега пък какво?“

— Доктор Делауер?

— Разбира се, прехвърлете разговора.

Прещракване.

— Ало?

— Здравейте, Уенди.

— Как е Лукреция?

— Чудесно, но...

— Виждали ли сте я напоследък?

— Вчера.

— Може да се окаже халосен изстрел, но току-що разговарях с една жена, с която мисля, че ще искате да поговорите. Зная, че всяка монета има две лица, особено в такива случаи, но след казаното от нея настоятелно ви препоръчвам да ѝ се обадите.

— Коя е жената?

Каза ми името ѝ.

— Свързах се с нея чрез баща ѝ — той е президент на компанията за недвижими имоти. Както и да е, дадох ѝ вашия телефонен номер, казах ѝ, че е възможно да я потърсите.

— Разкажете ми в резюме казаното.

Уенди ми разказа.

— Което може да обясни някои неща.

— Да — казах аз, усещайки студени тръпки по гърба си. — Би могло.

Затворих и панически започнах да натискам бутоните на апарата.

После драснах бележка на Робин и на бегом стигнах до „Севил“-а.

Прозорците на къщата на Рокингам авеню светеха. Автомобилът на Кен беше паркиран на алеята, но никой не отвори, когато позвъних на входа.

Изтичах до страничната врата. Беше заключена. Покатерих се и скочих от другата страна.

Той беше на верандата — седеше отпуснато на един стол, навел глава. На масата до него имаше бутилка водка, наполовина празна, а до нея чаша, пълна с топящи се кубчета лед.

Бях на около шест метра от него, когато той вдигна уморено глава. После сякаш някаква пружина се задейства, изпъна тяло и се стегна.

— Докторе.

— Добър вечер, Кен.

Погледна бутилката и я избута настрана.

— Малко приспивателно за нощта.

Не заваляше думите, но ги артикулираше с прекомерна правилност. Косата му бе разрошена, пепитеният двуреден костюм — измачкан.

— На какво дължа тази чест?

— Просто се отбих да разбера как е Луси.

— О... тя не е тук.

— Къде е?

— Не знам, излезе.

— С колата ли е?

— Да, предполагам. — Изправи тяло и опита да оправи косата си с пръсти.

— Някаква представа кога ще се върне?

— Не-е, съжалявам. Но задължително ще й кажа, че сте идвали. Всичко наред ли е?

— Ами — започнах аз, сядайки на втория стол — не съм сигурен. Затова съм тук.

Дръпна стола си назад. Металът изскърца по мраморните плочи. Кен погледна към втория етаж.

— Сигурен ли сте, че не е тук, Кен?

— Разбира се. — Изражението му се промени — стана сконфузено.

С рязко движение посегна към бутилката. Изпреварих го и я отместих извън неговия обсег.

— Чуйте — започна той, — не знам защо е всичко това, но вече се уморих, докторе. Цялата мръсотия, в която се ровихме — човек заслужава малко почивка, нали?

— *Ровихме?* Вие и Луси ли?

— Точно така. Не знам какъв е вашият проблем, но може би ще е по-добре да се разкарате отгук и да дойдете, когато имате уговорена среща.

— Вече вие ли определяте с кого да се среща Луси?

— Не, тя... чуйте ме. — Изправи се и приглади гънките на панталона си. — Знам, че Луси ви харесва, но това е моят дом и искам

поне малко спокойствие... Затова... — Посочи с пръст към входа на имението.

— Вашият дом — казах аз. — Мислех, че е на компанията.

— Правилно. Сега...

— Току-що говорих с бившата ви втора съпруга — Кели. Каза ми, че повече от година не работите за компанията. Каза ми, че компанията е собственост на баща ѝ и че след развода вие сте персона нон грата там. Затова компанията не осребри медицинската ви застраховка. Затова и използвате телефонен секретар, а нямате секретарка. Каза ми също, че сте откраднали информация от компютърната база данни и затова знаете на кои адреси може да се самонастаните. Разказа ми и още много други неща.

— О, я стига — отвърна той, като заотстъпва заднишком към вратата на къщата. — Това е бракоразводно дело. Ако ѝ вярвате, означава, че не сте по-умен от нея.

— Знам. Всяка монета има две страни, но Кели каза, че съдебни документи доказват слабост към алкохола и упражняване на насилие не само спрямо нея. Биели сте и първата си съпруга. Твърди също, че заплахата ви да убиете тъста си и опитът ви да го прегазите са обществена тайна. Че по-голямата ви дъщеря — Джесика, е лежала в болница със счупена долна челюст, за която заслугата е отново ваша.

— Нещастен случай. Тя... — Поклати глава.

— Застана на пътя ви? Просто се изпречи пред юмрука ви, така ли? Както и Кели, когато сте спугали далака ѝ? Все нещастни случаи, нали, Кен?

— Ако трябва да се придържаме към истината — да. Те всички са предразположени към злополуки — наследствена черта.

— Кен, къде е Луси? В стаята си ли е заключена, след като сте я убедили, че така е най-добре заради собствената ѝ безопасност?

Отпусна се тежко на стола. Погледна ме съкрушено. После грабна чашата и я хвърли по мен. Наведох се, но се оказа излишно — и без това беше далеч от целта.

— Разкарайте се от моята собственост.

— Или какво? Ще извикате полиция? Луси е там горе и аз ще я отведа.

Разпери ръце, препречвайки достъпа до вратата.

— Не се занимавай с мен, задник! Не знаеш в какво се забъркваш.

— О, знам. В това е разликата — имам пълна представа на какво сте способен. След като бащата на Кели ви е уволнил, сте започнали да се навъртате тук. Не за да се опознаете и приятелите с Луси и Елфи, а за да се отървете от тях. За да получите пълен достъп до попечителския фонд. Делът на Луси само от лихвите възлиза на дванадесет хиляди долара годишно. При най-консервативния лихвен процент това означава, че главницата възлиза на двеста и петдесет хиляди. Умножено по четири, колкото сте децата на Лоуел, прави един милион. Първо сте се договорили с Елфи. Узнали сте за пристрастеността му към хероина и сте подхранвали тази негова слабост. От него сте научили за странните неща, които Луси върши насън, и за навичките ѝ. Как и кога се прибира, какво вечеря и че заспива с чаша ябълков сок, докато гледа телевизия. Започнали сте да я тормозите психологически с телефонни позвънявания, при които неизменно сте мълчали. Откраднали сте ключ за апартамента ѝ от Елфи, ровили сте в бельото ѝ — това ви е забавлявало.

Кен изруга.

— Няколко дни по-късно сте влезли в апартамента ѝ и сте поставили нещо в сока — нещо с краткотраен ефект. Няколко пъти спомена, че се е чувствала като упоена. Когато опиятът е подействал, вие сте се върнали, включили сте газовата печка и сте наврели главата ѝ във фурната. После сте изиграли ролята на спасител. Изчакали сте достатъчно време, за да премине действието на успокоителното, обадили сте се в „Бърза помощ“ и сте я закарали в болницата. Няколко дни след инцидента оставяте бележката с изпразненията от плъх, за да не би нивото ѝ на тревожност да се понижи. Планът е предвиждал да я измъкнете от апартамента, за да ви бъде постоянно под око, но Майло и аз се вписахме чудесно в него. Макар че дори да не бяхме потърсили помощта ви, със сигурност щяхте да намерите претекст сам да ни я предложите.

Притисна гръб към вратата. Застопори здраво крака в пода. Непрекъснато свиваше пръсти в юмруци и отново ги изпъваше, лицето му се ороси от капчици пот със смесен мирис на алкохол и остър одеколон.

— Не сте могли да я убиете веднага — продължих аз, — защото смъртта на двама млади родственици за толкова кратко време и наличието на огромна сума като залог биха могли да събудят нечии подозрения, като на Майло например. Изходът е бил да намерите начин да бъдете съвсем близо до Луси, за да можете да изберете подходящ момент и смъртта ѝ да изглежда като следствие от трагичен инцидент: горкото момиче, паднало от стълбището, докато ходело насън. Елфи ви е улеснил чрез пристрастеността си към наркотиците. Той изобщо не е ходил в Ню Мексико. Когато сте телефонирали, имитирайки гласа му, вече е бил мъртъв. Дори не се е изисквало да бъдете добър имитатор. Доктор Ембри никога не е чувала гласа му. А когато сте се обадили на баща си, за да му кажете, че Луси е направила опит за самоубийство, сте разговаряли с неговата асистентка. Но Луси продължаваше да се тревожи за Елфи, затова сте я придружили до квартирата му, където *откривате* трупа — отново сте в ролята на *спасител герой*. Елфи изобщо не ви е връзвал тенекия. Бил е на уговорената среща, която — готов съм да се обзаложа — не е предвиждала вечеря, а само предаването на малко подаръче — пакетче бял прах. Необичайно силна дрога. Вероятно си е инжектирал от нея, преди да сте затворили вратата, и е умрял около минута след вашето излизане.

— Добре — каза той с видимо усилие, запазвайки гласа си спокоен. — Мисля, че сте малко объркан, но влезте и ще обсъдим всичко.

— Единият брат и едната сестра отстранени, остава другата сестра. Джо наистина ли е паднала от онзи планински връх или онова е бил първият ви опит в семейното планиране?

Поклати глава, сякаш говорех небивалици. После натисна рязко бравата и с един скок влезе в къщата, опитвайки се да затръшне вратата под носа ми. Натиснах. Теглото му работеше за него, но коремът му оставаше незащитен и аз го сръгах с юмрук през пролуката между вратата и скочих отгоре му, приковавайки го към пода.

Женски глас откъм гърба ми заповяда:

— Ставай, идиот, или ще те убия!

Сащисан, аз се подчиних. Кен се изправи бавно и аз избегнах няколко неточни пиянски удара.

— Обърни се!

Слаба фигура, оранжеви отблясъци от меката светлина на стенните лампи. В ръката си държеше автоматичен револвер, доста по-голям от този, с който Грейдън-Джоунс ни бе заплашвал при изкопа. Държеше го съвсем уверено, докато бавно приближаваше към мен.

— Не мърдай, смотаняк! — нареди Нова.

Кен замахна да ме удари по главата, но не улучи. Блъснах ръката му встрани и той залитна.

— Остави, спести си усилията — каза му Нова.

— Шибан смотаняк!

— По-късно. Оправи се. Виж се, изглеждаш ужасно.

Кен избърса устни.

— Прибери си ризата.

Прибра краищата ѝ в панталоните си.

Очевидно Нова имаше авторитет, който се придобива в ранни години. Може би? Белезите... беше млада за пластична операция с козметичен ефект. Не и ако пластичната хирургия е трябвало да отстрани стари белези.

— Почисти си дрехите — продължи тя. — Качи се горе, после ела и ми помогни.

Кен се подчини.

— Каката? — попитах аз. — Здравей, Джо.

Мълчание. Самодоволната усмивка, позната ми от „Убежище“.

— Двама срещу двама — казах аз. — Я да видим за какво става въпрос. Напред към златото в надпреварата с доведените брат и сестра?

Тя се засмя:

— Нямах си и представа.

— Сигурно е било трудно — продължих аз. — Татко зарязва мама заради *тяхната майка*. След това мама изпада в тежка депресия, търси спасение в Европа, като ви оставя не при кой да е, а при *tate*. Ти и Кен се оказвате заключени в опушеното дървено бунгало, докато другите две деца се ширят в голямата сграда.

— Безплатен сеанс по психоанализа — каза Нова. — Седни на онова канапе — върху ръцете си, дръж си задника плътно върху дланите.

— Каква неблагодарност! А аз ти спасих живота.

— Да-а, благодаря. — Засмя се. — Какво си сторил за мен днес?

Въпросът ѝ беше зададен сериозно.

Спомних си как се бе грижила за баща си. Как бе възприела сексуалните му възгледи. Сменяла памперсите.

Йокаста, казах си, беше обърнала Едиповата история.

Лоуел е бил толкова отчужден от детето си, че дори не е разпознал дъщеря си.

Белезите бяха спомен от падането от върха. Ново лице... *Нова*. Нов човек.

— Имаше ли някой с теб, когато падна от онази скала?

Отговор не последва.

— Не е бил Кен, нали? Той има склонност да... наранява жените. Как може да си сигурна, че не той те е блъснал?

Шум от пускане на вода в тоалетната. Кен излезе от спалнята за гости с прилизана към темето коса — приличаше на фермерски син, издокаран за неделната разходка.

— Аз ще се заема с него — каза Нова. — Ти се погрижи за нея.

— Тя е по-угаснала от свещ на вятъра. Ще се наложи да я нося.

— Направи го.

Обърна се и заизкачва стълбите.

— Всъщност той е болният, който носи здравия, нали?

— Той е на разположение. — Оръжието продължаваше да е насочено към мен, а тя оставаше извън моя обсег.

— Опасно занимание е човек да бъде член на вашето семейство. Но ето че ситуацията отново работи за вас. Тортата ще се реже само на две, ако ти и той междуременно не се убиете взаимно.

Усмихна се.

— Да, вероятно си права — продължих аз. — Двамата с Кен ще намерите някое приятно и спокойно местенце, ще се устроите добре и ще се отдадеш на нещата, за които толкова отдавна мечтаеш. На онова, което си искала да направиш с *tate*. Сменянето на памперси е нищо в сравнение с истинското желание. Така ли е, хубавице?

Тя беше силен човек и разбираше манипулацията, която извършвах с нея, но за миг клепачите ѝ трепнаха, а в очите ѝ се прокрадна неясен спомен. Вероятно и хватката ѝ върху оръжието се бе поразхлабила, защото когато ударих рязко китката ѝ с юмрук, тя извика от болка, а пистолетът падна върху килима.

Беше силна, пълна с ярост, но малко са жените, които могат да надвият физически дори дребен мъж. На това разчитат изнасилвачите и побойниците, то стои в основата на непрекъснатото напрежение между двата пола.

Този път принципът се потвърди. За добро.

50.

— Не мога да говоря дълго — казваше Майло, — имам надежден заподозрян по случая с имитаторите убийци. Човек, работил върху покрива на съда по време на процеса.

— Има ли куче?

— Голям злобен мастиф — весело отвърна Майло. — Не се ли радваш, че не ти ще си нещастникът, който ще му прави клизма?

— Как го откри?

— Един от приставите ни насочи по следата. Каза, че човекът обикновено седял в залата по време на следобедните заседания, слушал, водел си бележки. Винаги му е изглеждал странен. Загубенякът живее в Ориндж Каунти и има няколко присъди за дребно хулиганство, екхибиционизъм и пет години за опит за изнасилване. От Санта Ана казаха, че първият му разпит е дал окуражаващи резултати. След половин час ще присъствам на втория.

— Следователно Вдовиците нямат нищо общо.

— Не е задължително. Приставът мисли, че е видял загубеняка няколко пъти да говори с една от тях. Задникът отрича да познава някоя, но в стаята му гъмжало от вестникарски изрезки с техни интервюта, притежава запис от телевизионното интервю с водещата акула — Сташа. И множество техни кукли. Това, както и свидетелството на пристава, ни дава достатъчно основание да връчим призовка за разпит на онези чучела и да ги поизпотим. Ще поискаме заповед за арест по няколко обвинения, преди да почукаме на вратата им. Сигурен съм, че ще открием незаконно притежавани оръжия и наркотици в онова ранчо, което ще ни даде основание да ги приберем на „топло“ поне по едно от обвиненията.

— Желая ти късмет.

— Каквото и да стане, ще се задоволя с копелето по случая с Шанън и Николет. Полицайте от Санта Ана са намерили кръгла обеца, която може да се окаже, че е била на Николет. Открили са също и разписка за три гардероба за багаж в Лонг Бийч. Ще е интересно да

узнаем какво толкова ценно е оставил на съхранение оня задник. Оперативният екип все още работи в апартамента му — минават всичко с прахосмукачка. Анализът на всички влакна ще отнеме доста време. Както и да е, просто исках да си в течение.

— Благодаря ти. Добрите новини никога не са излишни.

— Да-а... Още нещо. Най-после успяхме да идентифицираме отпечатъците на мис Нова. Съжалявам, че ще опровергая професионалната ти интуиция, но тя не е сестрата на Кен.

— Какво?

— Пръстовите отпечатъци на истинската Йокаста Лоуел били снети по време на студентските ѝ години в Бъркли. Била арестувана при някаква демонстрация. И повторно — след като тялото ѝ пристигнало от Непал, затова е невъзможно да грешим. Между другото Кен е бил с нея в Непал и не е изключено наистина да я е блъснал. Но нашето лошо момиче е произведение на изкуството, наречено Джули Бет Клейпул. Стриптийзьорка, наркоманка, момиче на повикване, неуспяла актриса. Множество арести — първият, когато била на шестнадесет. В състояние на наркотичен транс писала стихове. Кен я срещнал в клиниката за алкохолици преди няколко години. Любов от пръв поглед.

— Тя го върти на малкия си пръст — казах аз, все още несъвзел се от шока.

— Не бих се учудил. Полицията в Сан Франциско твърди, че навремето си падала по мазоефектите — камшици, вериги и т.н.

— Белезите. Господи, заблудил съм се, когато използвах едиповия комплекс, за да я разконцентрирам и да я омаломощя психологически — вероятно толкова силно съм желал да я стресна, че съм дал простор на въображението си.

Сърцето ми биеше неистово. Облях се в студена пот.

— Поведението ми се е базирало върху съвсем неправилни предположения.

— Какво точно ѝ каза?

— Че иска да оправи Кен така, както би искала да оправи *татето*.

— Е, от Сан Франциско твърдят, че произхожда от скапано семейство. Подозират кръвосмешение — братята и баща ѝ, още докато е била съвсем малка.

— Божичко! Същата стара история.
— В този случай — за твой късмет.
— Да... може би ще си купя лотариен билет.

— Прасковите подходящи ли са? — попита Луси. — Вече имам круши.

Жената до нея каза:

— Сложи ги, скъпа. Плодовете са полезни за възрастните хора.

Стояха пред една от множеството дълги маси, отрупани с плодове и зеленчуци, заедно с други десет човека. Сортираха консерви, пакети с ориз, боб и овесени ядки. Работилницата на Църквата на протегнатата ръка се помещаваше в стар, изоставен склад.

Мъже и жени от всички възрасти и раси работеха рамо до рамо. Мълчаливо, но в бодро оживление приготвяха пакети за доставка и ги товареха в два стари пикапа, за да ги разкарват в различни краища на града.

Вестниците, особено тези от северните щати, обичаха да описват Ел Ей като обгърнат в дим военен лагер на Балканите, в който единственото ценно нещо е телефонният секретар и чиято мяра за алтруизъм са политиците.

Шеръл Бест работеше редом със своите енориаши и само честите му отивания до телефона показваха, че той е ръководителят.

Дойде при нас.

— Тя е прекрасен човек.

Луси се изчерви.

— Света Лукреция.

— Моля ви — рече Луси, поставяйки пакет бисквити в кашона.

— Прекрасен дух — повтори Бест. — Мога ли да открадна за минутка добрия доктор?

— Само ако отново го върнете.

Введе ме в тесен кабинет и затвори вратата, която не изолираше добре шума отвън. По стените имаше картини с библейски сцени — като онази в кухнята на неговия дом.

— Искях само да ви благодаря за всичко, което направихте.

— За мен беше удо...

— Беше изключително — фактът, че останахте докрай с нея. Била е благословена да ви срещне, както и аз. — Погледна ме притеснено.

— Какво има, преподобни?

— Знаете, че за известен период вярвах, че ако някога открива какво в действителност е станало с дъщеря ми, ще раздам правосъдие със собствените си ръце. Библията отрича отмъщението, но допуска кръвното изкупление. В дадени моменти допусках, че ще сторя нещо ужасно. Вярата ми е била отслабена.

Сълзи напълниха очите му.

— Можех да съм по-добър баща, можех да ѝ давам пари, за да не ѝ се налага да...

— Спрете — казах аз, поставяйки ръка на рамото му. — Не съм Соломон, не мога да различа добрия баща от лошия.

Поплака тихо още известно време, после внезапно спря. Избърса очите си и взе ръката ми в дланите си.

— Какъв егоист съм. Чака ни още толкова работа. Гладът е навсякъде.

Върнах се при масите за разпределяне на храните.

Ръцете на Луси се движеха със сръчността на паяк, плетящ мрежа. Опитваше се да се усмихва, но устните ѝ не я слушаха.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза тя. — Предполагам, че ще ви видя на брега утре.

— Тук също — отвърнах аз. — Мисля, че известно време ще се навъртам наоколо.

Издание:

Джонатан Келерман
Самозащита

Американска
Първо издание

Редактор: Антон Баев
Коректор: Недялка Георгиева
Художник: Борис Стоилов

ИК „Хермес“, Пловдив, 1998
ISBN 954-459-493-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.